

หนังสือเล่มแรกของโมเสส

เรียกว่า ปฐมกาล

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ้าพิศอิสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรเบ้าพิศนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวล์ช, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง
สงวนลิขสิทธิ์ 2007
นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์
1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน
คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน
เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

หนังสือเล่มแรกของโมเสส

เรียกว่า ปฐมกาล

บทนำ: หนังสือปฐมกาลคือ รากฐานของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม หลักคำสอนสำคัญๆ ส่วนใหญ่มีที่จุดเริ่มต้นอยู่ในหนังสือปฐมกาล ในภาษาฮีบรู หนังสือเล่มนี้มีชื่อว่า เบเรสชิต ซึ่งเป็นคำแรกของข้อแรก ชื่อที่เราคุ้นเคยมากกว่า 'เยเนซิส' เป็นคำภาษากรีกของคำนั้น (มาจากคำกรีก 'กะเนซิส' ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า 'การทรงสร้าง' หรือ 'แหล่งกำเนิด')แน่นอนที่หนังสือปฐมกาลเป็นหนังสือเกี่ยวกับการทรงสร้างที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า หนังสือ "Origin of the Species" เป็นการหลอกลวงของชาตานเกี่ยวกับแหล่งกำเนิดของชีวิต อย่างไรก็ตาม หนังสือปฐมกาลคือ ความจริงของพระเจ้าเกี่ยวกับแหล่งกำเนิดของสิ่งมีชีวิตต่างๆ

นักเรียนพระคัมภีร์ที่ถือหลักข้อเชื่อเดิมทุกคนต่างเห็นพ้องตรงกันว่า โมเสสเป็นผู้เขียนปฐมกาลเป็นหนังสือเล่มแรกของหนังสือหมวดเบญจบรรณ ดังนั้น พวกเราจึงเรียกมันว่า หนังสือเล่มแรกของห้าเล่มแรกของพระราชบัญญัติ ในหนังสือปฐมกาลมีการเอ่ยถึงความจริงฝ่ายวิญญาณสำคัญๆเป็นครั้งแรก การเนรมิตสร้างเป็นความจริงประการแรกที่ปรากฏชัดเจน การเข้ามาของความบาปถูกแสดงให้เห็นและการที่มันได้ส่งผลกระทบต่อมนุษยชาติได้อย่างไร พันธสัญญาสำคัญๆถูกพัฒนาขึ้นในหนังสือปฐมกาล โดยรวมถึงพันธสัญญาที่สวนเอเดน พันธสัญญากับอาดัม พันธสัญญากับโนอาห์ และพันธสัญญากับอับราฮัม หนังสือปฐมกาลถูกยกข้อความบ่อยครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ โดยคนประมาณการว่ามากกว่าหกสิบครั้ง วงศ์วานของพระคริสต์ ถูกไล่เรียงตลอดหนังสือปฐมกาลผ่านทางเชื้อสาย 'ที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า' ซึ่งสืบต่อมาจากอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และลูกหลานของเขา

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 1: บทแรกของหนังสือปฐมกาลบรรยายถึงกระบวนการเนรมิตสร้าง แม้ว่าบางคนได้สันนิษฐานว่ามี 'ช่องว่าง' ระหว่างข้อสองและข้อสาม มันก็ไม่มีหลักฐานแข็งแรงที่สนับสนุนทฤษฎีดังกล่าว นอกจากนี้ หลักฐานทางนิรุกติศาสตร์ บริบทและพระ

คัมภีร์ต่างชี้ไปยังการทรงสร้างในหกวันที่วันหนึ่งมียี่สิบสี่ชั่วโมงจริงๆ คำฮีบรูที่แปลว่า 'วัน' คือ 'ยาม' ซึ่งภายใต้บริบทของบทที่หนึ่งมีความหมายได้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น นั่นคือ วัฏจักรหนึ่งทีประกอบด้วยวันและคืนเดียว นอกจากนี้ ในอพยพ 20:11 มีกล่าวไว้ว่า “เพราะในหกวันพระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้า และแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น แต่ในวันที่เจ็ดทรงพัก” ไม่มีตัวบ่งชี้วันที่ถูกระบุไว้ว่าการทรงสร้างได้เกิดขึ้นเมื่อไร อย่างไรก็ตาม โดยการตามรอยพงศ์พันธุ์ในพระคัมภีร์แบบย้อนกลับจากตัวบ่งชี้ทางประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นที่รู้จักในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์เดิม การทรงสร้างจึงอาจเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้คือ ประมาณหกพันปีก่อน ทศนะที่อนุรักษ์นิยมที่สุดและถูกต้องที่สุดเกี่ยวกับประวัติศาสตร์พระคัมภีร์จัดวางการทรงสร้างไว้ที่ประมาณสี่พันปีก่อนสมัยพระคริสต์

ปลุก 1:1 ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก เราควรหมายเหตุไว้ว่า เมื่อเริ่มแรกเริ่มมีขึ้น พระเจ้าก็ทรงเป็นอยู่ก่อนแล้ว นี่สื่อชัดเจนถึงการทรงสภาพอยู่ชั่วนิรันดร์มาก่อนแล้วของพระองค์ พระนามแรกของพระเจ้าที่ถูกรับในพระคัมภีร์คือ **เอลอิม** มันเป็นรูปพหูพจน์ของคำว่า 'เอล' และมีความหมายตรงตัวว่า 'ผู้ทรงฤทธิ์' ที่แฝงอยู่ในความเป็นพหูพจน์ก็คือคำว่า **ตรีเอกานุภาพ** แน่แน่นอนว่าเทวสภาพของพระเจ้านั้นเป็นหนึ่งเดียว แต่ก็ประกอบด้วยสามพระภาคที่แตกต่างกัน เมื่อเราอ้างอิงไขว้ปฐมกาล 1:1 กับยอห์น 1:3 หรือโคโลสี 1:16-17 เราก็เห็นได้ชัดว่าพระภาคที่อยู่ภายในเทวสภาพผู้ทรงมีหน้าที่ในการเนรมิตสร้างสรรพสิ่งจริงๆก็คือ พระบุตร หรือพระเยซูคริสต์ คำที่แปลว่า **เนรมิตสร้าง** คือ **บารอว** ในรากคำ 'คัล' ตามที่มันถูกใช้ตรงนี้ มันสื่อถึงการสร้างอะไรบางอย่างขึ้นมาจากความว่างเปล่า เมื่อเราได้ตามลำดับเหตุการณ์ของปฐมกาล 5 และ 11 อย่างระมัดระวังและรวบรวมข้อมูลเหล่านี้เข้ากับตัวบ่งชี้วันที่ซึ่งไม่อาจถกเถียงได้ ปีแห่งการเนรมิตสร้างก็คือ 4004 ก่อน ค.ศ. บิชอปอัสเซอร์ในสมัยกษัตริย์เจมส์ได้ข้อสรุปเป็นเวลาดังกล่าว เมื่อไม่นานมานี้โดยอาศัยการลำดับเวลาโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์จากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ฟลอยด์ โจนส์ ปริญญาตรีบัณฑิต และปริญญาเอกด้านศาสนศาสตร์ ก็รับรองความถูกต้องของเวลาที่มีการเนรมิตสร้างว่าเป็น 4004 ก่อน ค.ศ. เช่นกัน

ปลุก 1:2 แผ่นดินโลกนั้นก็ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่ ความมืดอยู่เหนือผิวน้ำ และพระวิญญาณของพระเจ้าปกอยู่เหนือผิวน้ำนั้น วลี แผ่นดินโลกนั้นก็ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่ อาจแปลได้ว่า “และแผ่นดินโลกก็เป็นที่รกร้างและว่างเปล่า” คำที่แปลว่า

ปราศจากรูปร่าง (โหวฐ) มีความหมายว่า ‘ถิ่นทุรกันดาร’ หรือ ‘แผ่นดินร้าง’ นอกจากนี้ แผ่นดินโลกที่เพิ่งถูกก่อรูปขึ้นมานั้นก็มีดด้วย ตอนนั้นยังไม่มีแสงที่ส่องสว่าง ต่อมาเมื่อพระวิญญูณของพระเจ้าปกอยู่เหนือผิวน้ำนั้น” มีการกล่าวถึงพระวิญญูณของพระเจ้าเป็นครั้งแรก คำฮีบรูที่แปลเช่นนั้นคือ ‘รูอาคห์’ ในความหมายแบบทั่วไปมากกว่าของมัน คำนี้มีความหมายตรงตัวว่า ‘ลมหายใจ’ หรือ ‘สายลม’ การบอกล่วงหน้าถึงพระราชกิจในสมัยต่อมาของพระวิญญูณบริสุทธิ์จึงถูกสื่อถึง (ดู กิจการ 2) คำที่แปลว่า ปกอยู่ (รอว์คัพท์) มีความหมายว่า ‘ลอยอยู่เหนือ’ หรือ ‘กระพือปีก’ อีกครั้งที่มีการกล่าวล่วงหน้าถึงพระราชกิจในสมัยหลังๆของพระวิญญูณบริสุทธิ์ ในระยะแรกของการเนรมิตสร้างแผ่นดินโลก พื้นผิวทั้งหมดของมันถูกปกคลุมไปด้วยน้ำ จนถึงทุกวันนี้ สามในสี่ของพื้นผิวโลกก็ยังเป็นน้ำอยู่เหมือนเดิม

ปฐม 1:3-5 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้มีความสว่าง" แล้วความสว่างก็เกิดขึ้น ไม่มีเหตุผลทางข้อความหรือทางบริบทที่ชวนให้สันนิษฐานว่ามี ‘ช่องว่าง’ ระหว่างข้อสองและข้อสามเลย (‘ทฤษฎีช่องว่าง’ เป็นเครื่องมือของผู้มีแนวคิดมนุษยนิยมที่พยายามที่จะให้พระคัมภีร์สนับสนุนแนวคิดวิวัฒนาการ ทฤษฎีนี้ไม่เคยถูกนำมาพิจารณาเลยก่อนที่จะมีการทำให้ทฤษฎีวิวัฒนาการเป็นที่นิยมในกลางศตวรรษที่สิบเก้า) วลี “พระเจ้าตรัสว่า” ถูกพบเก้าครั้งในบันทึกเรื่องการเนรมิตสร้าง ขณะที่วันแรกแห่งการเนรมิตสร้างดำเนินต่อไป พระเจ้าก็ทรงสร้างความสว่าง สิ่งที่ถูกสื่อก็คือว่า ความสว่างเป็นปรากฏการณ์ทางกายภาพอย่างหนึ่ง ไม่มีการเอ่ยถึงแหล่งที่มาของความสว่างนั้นจนกระทั่งวันที่สี่ อาจเป็นไปได้ว่าในช่วงวันแรกๆของการเนรมิตสร้าง ความสว่างไม่ได้ถูกเน้นย้ำว่ามาจากแหล่งที่มาเฉพาะเจาะจงเดียว เช่น ดวงอาทิตย์ แต่มาจากผู้ที่เปล่งความสว่างนั้นออกมามากกว่า ซึ่งน่าจะเป็นความสว่างของพระเจ้าเอง

4 พระเจ้าทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี และพระเจ้าทรงแยกความสว่างนั้นออกจากความมืด เมื่อเห็นแสงสว่างนั้นแล้ว พระเจ้าก็ตรัสว่ามัน “ดี” คำที่แปลว่า ดี (ทอว์บ) มีความหมายว่า น่าอภิรมย์หรือน่ายินดี ดังที่ระบุไว้ ความสว่าง โดยตัวมันเองแล้วก็แยกความมืดออกจากกัน จนถึงทุกวันนี้ นั่นก็ยังเป็นจริงไม่เพียงในทางกายภาพเท่านั้น แต่ในฝ่ายวิญญูณด้วย ในฟิสิกส์ ความมืดคือ การไม่มีอยู่ของความสว่างและไม่ใช่ในทางกลับกัน ความสว่างเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น แต่ความมืดไม่ใช่ ความมืดนั้นมิได้อยู่ก่อนแล้ว มันเทียบได้กับความว่างเปล่า

5 พระเจ้าทรงเรียกความสว่างนั้นว่าวัน และพระองค์ทรงเรียกความมืดนั้นว่าคืน มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หนึ่ง การทรงสร้างความสว่างนั้นเรียกว่า วัน ความมืดที่ปกคลุมอยู่นั้น

เรียกว่า คีน คำฮีบรูที่แปลว่า วัน ในทั้งสองกรณีตรงนี้คือ ยม แม้ว่าในบางกรณีมันอาจหมายถึง ช่วงเวลาที่ขยายออกแบบไม่มีกำหนดเช่น วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือ ‘ในวันนั้น’ บริบทตรง นี้ก็นิยามมันชัดเจนว่าเป็น “มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หนึ่ง” นั่นจำกัดกรอบเวลาให้อยู่ที่ วัฏจักรที่มีวันหนึ่งกับคืนหนึ่ง คือสิ่งที่ปัจจุบันเราเรียกว่า ช่วงเวลาหนึ่งที่มียี่สิบสี่ชั่วโมง (ไม่ว่า ในกรณีใด คำว่า ‘ยม’ ก็ถูกแปลเป็น ‘วัน’ อย่างมากมายเหลือเกิน จากสองพันสองร้อยแปดสิบ เจ็ดครั้งที่คำนี้ปรากฏในพระคัมภีร์เดิม มีสองพันแปดครั้งที่มันถูกแปลง่ายๆว่า ‘วัน’ สัปดาห์ที่มีการ เนมิตสร้างนั้นจึงเป็นได้แค่วัฏจักรที่มีเจ็ดวันและเจ็ดคืน (นั่นคือ วันที่มียี่สิบสี่ชั่วโมง) ลำดับเวลา “เวลาเย็นและเวลาเช้า” เป็นสิ่งที่ควรหมายเหตุไว้ วันของชาวฮีบรูจนถึงปัจจุบันเริ่มต้นตอนดวงอาทิตย์ตก มันจึงถูกพูดถึงเป็นลำดับแรก แม้กระทั่งในบันทึกเรื่องการนมิตสร้าง ด้วยซ้ำ

ปฐม 1:6-8 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้มีพื้นอากาศในระหว่างน้ำ และจงให้พื้น อากาศนั้นแยกน้ำออกจากน้ำ" ในวันที่สองแห่งการนมิตสร้าง พระเจ้าทรงบัญชาว่า “จงให้มี พื้นอากาศในระหว่างน้ำ และจงให้พื้นอากาศนั้นแยกน้ำออกจากน้ำ” คำที่แปลว่า **พื้นอากาศ** (รากิยา) มีความหมายว่า ‘สิ่งที่ขยายออก’ ในข้อ 8 มีระบุไว้ว่าพระเจ้าทรงเรียกพื้นอากาศนี้ว่า **ฟ้า** เท่าที่เป็นไปได้มันน่าจะหมายถึงฟ้าสวรรค์ที่เป็นชั้นบรรยากาศ

7 **พระเจ้าทรงสร้างพื้นอากาศ และทรงแยกน้ำซึ่งอยู่ใต้พื้นอากาศจากน้ำซึ่งอยู่เหนือพื้น อากาศ** ก็เป็นดังนั้น เราควรหมายเหตุไว้ว่าพื้นอากาศนี้ (สิ่งที่ขยายออกหรือชั้นบรรยากาศ) “แยก น้ำซึ่งอยู่ใต้พื้นอากาศจากน้ำซึ่งอยู่เหนือพื้นอากาศ” เห็นได้ชัดว่า ในการนมิตสร้างดั้งเดิมนั้น เคยมีปริมาตรหรือพื้นน้ำอยู่เหนือท้องฟ้าชั้นบรรยากาศ ต่อมาเมื่อเกิดน้ำท่วมโลกในสมัยของ โนอาห์ “ช่องฟ้าก็เปิดออก” หากน้ำทั้งหมดในชั้นบรรยากาศปัจจุบันตกลงมาเป็นฝนได้ ระดับ ของน้ำในมหาสมุทรต่างๆก็จะเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น นั่นคือ ไม่กี่ปี่ เห็นได้ชัดว่าต้องมี แหล่งน้ำมหาศาลอยู่เหนือท้องฟ้าในสมัยนั้นซึ่งไม่มีอยู่ที่นั่นแล้วเดี๋ยวนี้ เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าได้ ทรงสร้างพื้นน้ำดังกล่าวไว้ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบแบบ ‘เรือนกระจก’ ต่อแผ่นดินโลกในตอน นั้น สภาพภูมิอากาศแบบเดิมบนแผ่นดินโลกมีลักษณะเป็นแบบกึ่งเขตร้อนอยู่ทั่วทั้งแผ่นดินโลก การค้นพบทางโบราณคดีทั้งในขั้วโลกเหนือและขั้วโลกใต้เปิดเผยว่า ครั้งหนึ่งแม้แต่ขั้วโลกทั้งสองก็เคยมีสภาพภูมิอากาศแบบกึ่งเขตร้อน นั่นคงเป็นผลกระทบของพื้นน้ำดังกล่าวที่อยู่เหนือ

ท้องฟ้า (นั่นคือ ท้องฟ้าชั้นบรรยากาศ) การเนรมิตสร้างที่ถูกบรรยายเช่นนั้นจึงนิยามวันที่สอง
แห่งการเนรมิตสร้าง

8 พระเจ้าทรงเรียกพื้นอากาศว่าฟ้า มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สอง พระเจ้าจึงทรง
ประกาศว่าพื้นอากาศนั้นเป็นฟ้า เราควรหมายเหตุไว้ว่าในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่มมีสวรรค์อยู่
สามระดับ ระดับแรกคือ สวรรค์ชั้นบรรยากาศซึ่งตรงนี้ถูกเรียกว่า พื้นอากาศ จากนั้นก็มีสวรรค์
ชั้นดวงดาวต่างๆซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็น สวรรค์ชั้นที่สอง จากนั้นก็มีสวรรค์ชั้นที่สามซึ่งเป็นที่
สถิตของพระเจ้า อัครทูตเปาโลเอ่ยถึงเรื่องนี้ใน 2 โครินธ์ 12:2 การเนรมิตสร้างวันที่สองสิ้นสุด
ลงพร้อมกับการเนรมิตสร้างพื้นอากาศและฟ้า อีกครั้งที่ว่าวัฏจักรวันหนึ่งซึ่งมียี่สิบสี่ชั่วโมงถูก
ระบุไว้ว่าเริ่มต้นในเวลาเย็นและดำเนินต่อไปตลอดเวลาเช้า และสิ้นสุดลงในบ่ายวันถัดไป

ปฐม 1:9-13 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้น้ำที่อยู่ใต้ฟ้ารวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกัน
และจงให้ที่แห่งปรากฏขึ้น" ก็เป็นดังนั้น ในวันที่สามแห่งการเนรมิตสร้าง พระเจ้าทรงยกทวีป
ต่างๆออกมาจากมหาสมุทรต่างๆโดยทำให้เกิดแผ่นดินแห่ง

10 พระเจ้าทรงเรียกที่แห่งว่าแผ่นดิน และที่น้ำรวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกันว่าทะเล
พระเจ้าทรงเห็นว่าดี ที่แห่งนี้ถูกเรียกว่า แผ่นดิน คำฮีบรูที่แปลเช่นนั้น (*เอเรทท์*) ก็ถูกแปลบ่อยๆ
ว่า ‘แผ่นดิน’ เช่นกัน การรวมเข้าด้วยกันของน้ำต่างๆบนแผ่นดินโลกถูกเรียกว่า ทะเล อีกครั้งที่มิ
ระบุไว้ว่าพระเจ้าทรงเห็นว่ามัน “ดี” (ด้วยเหตุผลบางประการซึ่งไม่อาจอธิบายได้ ไม่มีการเอ่ยว่า
พระเจ้าตรัสแบบเดียวกันนี้ในวันที่สองแห่งการเนรมิตสร้าง)

11 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้แผ่นดินเกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ด และต้นไม้ที่ออกผลที่มี
เมล็ดในผลตามชนิดของมันบนแผ่นดิน" ก็เป็นดังนั้น ในวันที่สามซึ่งเป็นวันเดียวกันนั้น
พระเจ้าทรงสร้าง ‘พืชพรรณ’ ของแผ่นดินโลก นั่นคือ อาณาจักรพืช มีการเอ่ยถึง “ต้นหญ้า ต้น
ผักที่มีเมล็ด และต้นไม้ที่ออกผลที่มีเมล็ดในผลตามชนิดของมัน” มีการเอ่ยถึงเป็นครั้งแรกเกี่ยว
กับสิ่งมีชีวิตต่างๆที่ถูกสร้างขึ้น นอกจากนี้มีสามครั้งด้วยกัน (ในข้อนี้และข้อถัดไป) ที่มีกล่าวไว้
ว่าผลของสิ่งมีชีวิตที่เป็นพืชพรรณหลากหลายรูปแบบนั้นจะออกผล “ตามชนิดของมัน” คำที่
แปลว่า ชนิด แปลมาจากคำฮีบรู *มิยน์* ซึ่งมีความหมายว่า ‘สายพันธุ์’ แม้ว่าพันธุศาสตร์ไม่ได้
ถูกกล่าวถึงอย่างแจ่มแจ้ง แต่มันก็ถูกสื่ออย่างชัดเจน สายพันธุ์หนึ่งจะ ไม่และไม่สามารถถูกผสม

พันธุ์ข้ามสายพันธุ์ได้ ยกตัวอย่างเช่น ต้นแอปเปิ้ลไม่สามารถผสมพันธุ์ข้ามสายพันธุ์กับ
พีชทองได้

12 แผ่นดินก็เกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ดตามชนิดของมัน และต้นไม้ที่ออกผลที่มีเมล็ด
ในผลตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี อีกครั้งที่พระเจ้าทรงเห็นว่าพระราชกิจแห่งการทรง
สร้างของพระองค์นั้นว่าดี ให้เราสังเกตอีกครั้งถึงการเน้นย้ำเรื่องที่ว่าพืชทุกชนิดนั้นออกเมล็ด
หรือผลตามชนิดของมัน กฎพื้นฐานด้านพันธุกรรมตัดทิ้งความเป็นไปได้เรื่องวิวัฒนาการ มัน
เป็นไปได้ สิ่งมีชีวิตสายพันธุ์หนึ่งไม่สามารถกลายพันธุ์หรือวิวัฒนาการกลายเป็นอีกสายพันธุ์
ได้

13 มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สาม วันที่สามแห่งการเนรมิตสร้างจึงถูกระบุชัดเจน
โดยหมายเหตุอีกครั้งว่าจุดเริ่มต้นของวันคือเวลาเย็น

ปฐม 1:14-19 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้มีดวงสว่างบนพื้นฟ้าอากาศเพื่อแยกวัน
ออกจากคืน และเพื่อใช้เป็นหมายสำคัญ และที่กำหนดฤดู วันและปีต่างๆ ในวันที่สี่แห่งการ
เนรมิตสร้าง แม้ว่าความสว่างในฐานะเป็นสิ่งๆหนึ่งได้ถูกสร้างขึ้นแล้วก็ตาม บัดนี้พระเจ้าก็ทรง
สร้างแหล่งที่มาของแสงสว่างตามธรรมชาติขึ้นบ้าง ดวงสว่างเหล่านั้นจะปรากฏให้เห็นได้ "บน
พื้นฟ้าอากาศเพื่อแยกวันออกจากคืน"

15 และจงให้เป็นดวงสว่างบนพื้นฟ้าอากาศเพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก" ก็เป็นดังนั้น
ดวงสว่างต่างๆในท้องฟ้ายังกลายเป็นตัวกำหนดเรื่องเวลาด้วย ดวงสว่างเหล่านั้นในฟ้าสวรรค์จะ
กำหนดขอบเขตเวลาต่างๆ เช่น วัน เดือน ปี และต่อมาก็ฤดูกาล แนนอนที่วันหนึ่งถูกบรรยาย
โดยการหมุนของโลก นั่นคือ มันถูกนิยามโดยเชื่อมโยงกับดวงอาทิตย์พร้อมกับการขึ้นและตก
ของมัน ในแบบเดียวกัน เดือนต่างๆก็ถูกนิยามส่วนใหญ่แล้วโดยวัฏจักรของดวงจันทร์ ปีต่างๆ
ถูกบรรยายโดยวัฏจักรของโลกที่โคจรรอบดวงอาทิตย์ตามที่ถูกนิยามโดยดวงดาวอื่นๆที่เหลือใน
จักรวาล

16 พระเจ้าได้ทรงสร้างดวงสว่างใหญ่สองดวง ให้ดวงสว่างที่ใหญ่กว่านั้นครองกลางวัน
และให้ดวงที่เล็กกว่าครองกลางคืน พระองค์ทรงสร้างดวงดาวต่างๆด้วยเช่นกัน กล่าวโดยเฉพาะ
เจาะจงก็คือ พระเจ้าได้ทรงสร้างดวงสว่างที่ใหญ่กว่านั้นครองกลางวัน และให้ดวงที่เล็กกว่าครอง
กลางคืน ซึ่งรวมถึงดวงดาวต่างๆด้วย แนวคิดที่ว่าพวกมันครองกลางวันและกลางคืนนั้นอาจมี

ความหมายว่าวัฏจักรของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับโลกนั้นก็เป็นตัวกำกับ การวัดเวลาจริงๆ

17 พระเจ้าทรงตั้งดวงสว่างเหล่านี้ไว้บนพื้นฟ้าอากาศเพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก จุด ประสงค์ที่ชัดเจนยิ่งกว่าของดวงสว่างต่างๆในฟ้าสวรรค์ก็คือ เพื่อให้แสงสว่างแก่แผ่นดินโลก

18 เพื่อครองกลางวันและครองกลางคืน และเพื่อแยกความสว่างออกจากความมืด พระเจ้าทรงเห็นว่าดี อีกครั้งที่เมื่อวันที่สี่แห่งการเนรมิตสร้างถูกกล่าวถึง พระเจ้าทรงเห็นว่าดี

19 มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สี่ วันที่สี่แห่งการเนรมิตสร้างจึงถูกกล่าวปิดท้าย โดย หมายเหตุอีกครั้งว่าจุดเริ่มต้นของมันคือเวลาเย็นและเรื่อยไปจนถึงเวลาเช้า

ปฐม 1:20-23 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้น้ำอุดมบริบูรณ์ไปด้วยสัตว์ที่มีชีวิตแหวก ว่ายไปมา และให้มีนกบินไปมาบนพื้นฟ้าอากาศเหนือแผ่นดินโลก" ในวันที่ห้าแห่งการเนรมิต สร้าง พระเจ้าทรงสร้างอาณาจักรสัตว์ส่วนแรก นั่นคือ สัตว์ที่ไม่ได้เลี้ยงลูกด้วยนม พระองค์ทรง เริ่มก่อนด้วยสัตว์น้ำต่างๆ นั่นคือ ปลา และสัตว์ต่างๆที่อยู่ในน้ำ พระองค์ยังทรงสร้างพวกนกใน ท้องฟ้าในวันที่ห้าด้วย

21 พระเจ้าได้ทรงสร้างปลาวาฬใหญ่ บรรดาสัตว์ที่มีชีวิตแหวกว่ายไปมาตามชนิดของ มันเกิดขึ้นบริบูรณ์ในน้ำนั้น และบรรดาสัตว์ที่มีปีกตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี การ เอยถึง “ปลาวาฬใหญ่” เป็นสิ่งที่น่าสนใจ คำที่แปลว่า ปลาวาฬ (กัสนิยน์) ถูกแปลในที่อื่นของ พระคัมภีร์เดิมว่ามังกร งู หรือ สัตว์ประหลาดในทะเล หนึ่งในความหมายตามพจนานุกรมก็คือ พวกไดโนเสาร์ แน่นอนว่านี่เป็นตอนที่พวกมันถูกสร้างขึ้นมา อีกครั้งที่ในวันนี้พวกนกใน ท้องฟ้าก็ถูกสร้างขึ้นด้วย นี่ก็อีกครั้งที่การสืบพันธุ์ของพวกมันถูกจำกัดเฉพาะให้อยู่แต่ในชนิด ของพวกมันเท่านั้น

22 พระเจ้าไม่เพียงทรงเห็นว่าดีเท่านั้น พระเจ้าได้ทรงอวยพรสัตว์เหล่านั้นว่า "จงมีลูก ดกและทวีมากขึ้น ให้น้ำในทะเลบริบูรณ์ไปด้วยสัตว์ และจงให้นกทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน" สัตว์ที่ ไม่ได้เลี้ยงลูกด้วยนมเหล่านี้จึงถูกพระเจ้าบัญชาให้ออกลูกหลานอย่างมากมายในทะเลและให้ นกทวีมากขึ้นทั่วแผ่นดินโลก

23 มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่ห้า วันที่ห้าแห่งการเนรมิตสร้างจึงจบลงด้วยประการ
ฉะนี้ โดยหมายเหตุอีกครั้งถึงลำดับก่อนหลังของเวลาเย็นและเวลาเช้า

ปฐม 1:24-25 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้แผ่นดินโลกเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของ
มัน สัตว์ใช้งาน สัตว์เลี้ยงลูก และสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน" ก็เป็นดังนั้น วันที่
หกแห่งการเนรมิตสร้างถูกแบ่งออกเป็นการเนรมิตสร้างสองส่วนใหญ่มาก ประการแรก พระเจ้า
ทรงสร้างสิ่งที่เห็นได้ชัดว่าเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมของแผ่นดินโลก (ถึงแม้ว่าพวกแมลงก็อาจถูก
สร้างขึ้นตรงนี้ด้วยก็ตาม) สัตว์บกทุกรูปแบบได้ถูกสร้างขึ้น

25 พระเจ้าได้ทรงสร้างสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งานตามชนิดของ
มัน และบรรดาสัตว์ที่เลี้ยงลูกบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน แล้วพระเจ้าทรงเห็นว่าดี อีก
ครั้งที่แต่ละสายพันธุ์ (ชนิด) ของสัตว์บกถูกนิยามอย่างเจาะจง กฎด้านพันธุศาสตร์ชัดเจนวางมิให้
สายพันธุ์หนึ่งวิวัฒนาการหรือกลายพันธุ์เป็นอีกสายพันธุ์หนึ่ง เมื่อพระเจ้าทรงเสร็จสิ้นพระราช
กิจในการเนรมิตสร้างของพระองค์ในส่วนนี้ พระองค์ก็ทรงเห็นว่าดี

ปฐม 1:26-27 และพระเจ้าตรัสว่า "จงให้เราสร้างมนุษย์ตามแบบฉายาของ
พวกเรา ตามอย่างพวกเรา และให้พวกเขาครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และสัตว์ใช้
งาน ให้ครอบครองทั่วทั้งแผ่นดินโลก และบรรดาสัตว์ที่เลี้ยงลูกที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก"
พระราชกิจแห่งการเนรมิตสร้างส่วนที่สองในวันที่หกนี้คือ การทรงสร้างมนุษย์ ให้เราสังเกตว่า
พระเจ้าตรัสว่า "จงให้เราสร้างมนุษย์ตามแบบฉายาของพวกเรา ตามอย่างพวกเรา" การใช้คำ
พหูพจน์อีกครั้งก็สื่อถึงความเป็นพหูพจน์ภายในเทวสภาพ (นั่นคือ ตรีเอกานุภาพ) ตามแบบ
ฉายาของพระเจ้าและตามอย่างพระองค์นั้นก็สื่อความหมายที่ลึกซึ้งหลายประการ แน่แน่นอนว่ามัน
หมายถึงการที่มนุษย์นั้นได้ถูกสร้างฝ่ายวิญญาณตามแบบของพระเจ้า เรามีเชาวันปัญญา
เจตจำนง อารมณ์ต่างๆ และสำนึกผิดชอบที่ถูกประทับตราด้วยพระลักษณะอันชอบธรรมและ
บริสุทธิ์ของพระเจ้า ต่างจากสัตว์ทั้งหลาย พระเจ้ายังทรงสร้างมนุษย์ให้มีจิตวิญญาณด้วย
นอกจากนี้ พระเจ้าในการทรงสร้างพิภพของพระองค์ ด้วยทรงทราบว่าพระบุตรของพระองค์จะ
ทรงสวมพระกายที่สมบูรณ์แบบสักวันหนึ่ง ยังทรงออกแบบร่างกายมนุษย์ตามอย่างและฉายา
นั้นด้วย เราควรหมายเหตุเพิ่มเติมอีกว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ให้มีอำนาจครอบครอง
อาณาจักรสัตว์ ตรงข้ามกับแนวคิดในปัจจุบัน มนุษย์ไม่ได้เป็นเพียงอีกสายพันธุ์หนึ่งของสัตว์

และมนุษย์ก็ไม่ได้มีศีลธรรมเทียบเท่ากับสัตว์ต่างๆด้วย พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้มีอำนาจ
ครอบครองเหนืออาณาจักรสัตว์ พวกมันถูกสร้างขึ้นส่วนหนึ่งก็เพื่อประโยชน์ของมนุษย์

27 ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์ พระองค์ได้ทรง
สร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบพระฉายาของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง
ข้อ 27 สรุปลงให้เห็นภาพล่องหน้าถึงการที่พระเจ้าทรงสร้างทั้งผู้ชายและผู้หญิง น่าสนใจตรงที่ว่า
ไม่มีการเอ่ยถึงเพศผู้และเพศเมียซึ่งชัดเจนในอาณาจักรสัตว์และพืชแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม
พระเจ้าทรงสงวนกระบวนการพิเศษไว้ในการทรงสร้างมนุษย์เพศหญิง นอกจากนี้พระเจ้าได้
ทรงสร้างอาดัมและเอวา ไม่ใช่อาดัมและสตีฟ นี่สื่อชัดเจนถึงสองเพศที่แตกต่างกันและบทบาท
ตามธรรมชาติของพวกเขา สามครั้งในสองข้อนี้มีการกล่าวถึงการที่มนุษยชาติได้ถูกสร้างขึ้น
ตามพระฉายาของพระเจ้า น่าสนใจตรงที่ว่า ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการทรงสร้างมนุษยชาตินั้น
พระเจ้ามิได้ตรัสว่าพวกเขาดี อย่างไรก็ตาม มนุษยชาติก็ถูกรวมอยู่ด้วยในคำอวยพรที่ทรงมีให้แก่
สิ่งทรงสร้างทั้งปวงซึ่งถูกพบในข้อ 31

ปฐม 1:28-31   **พระเจ้าได้ทรงอวยพรพวกเขา และพระเจ้าตรัสแก่พวกเขาว่า "จง**
มีลูกดกและทวีมากขึ้น จนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดินนั้น และครอบครองฝูงปลาใน
ทะเล ฝูงนกในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก" ในรูปแบบที่คล้าย
กับคำอวยพรของพระองค์ที่ทรงมีต่ออาณาจักรสัตว์ พระเจ้าทรงอวยพรมนุษยชาติที่เพิ่งถูกสร้าง
เสร็จใหม่ๆ รายละเอียดของการทรงสร้างเอวาจะถูกกล่าวถึงในบทถัดไป ภาพรวมของการเสร็จ
สิ้นของการทรงสร้างของพระเจ้าถูกกล่าวถึงตรงนี้ พระเจ้าทรงกำชับอาดัมและเอวาเพิ่มเติมว่า
“จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น จนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดินนั้น และครอบครอง”
อาณาจักรสัตว์ คำที่แปลว่า **เต็ม (มอวเลย์)** ปกติแล้วก็หมายความว่า ‘เต็มให้เต็ม’ นี้ไม่ได้
หมายความว่าเต็มแผ่นดิน โลกเต็มให้เต็มซึ่งพระเจ้าได้ทรงพิพากษาไปก่อนหน้านั้นและบัดนี้ก็
ทรงให้มีเผ่าพันธุ์ใหม่เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกนั้น พระองค์แค่ทรงกำชับอาดัมและเอวาให้มีลูก
หลาน อาดัมยังถูกกำชับอีกให้**มีอำนาจเหนือแผ่นดินโลก** คำที่แปลว่า **มีอำนาจเหนือ (คาบซ์)** มี
ความหมายว่า ‘ครอบครอง’ หรือ ‘ทำให้ตกอยู่ใต้วงคับ’ แผ่นดินโลกไม่ได้เป็นมารดาของเรา
(พระแม่ธรณี) และเราไม่ต้องกราบไหว้บูชามันด้วย มันได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อประโยชน์สุขของ
มนุษย์และให้มนุษย์พิชิต ในรูปแบบที่คล้ายคลึงกัน พระเจ้าได้ทรงประทานอาณาจักรสัตว์และ
พืชเพื่อประโยชน์ของมนุษย์

29 พระเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด เราให้บรรดาดัชนีที่มีเมล็ดซึ่งอยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก และบรรดาดัชนีไม้ซึ่งมีเมล็ดในผลแก่เจ้า ให้เป็นอาหารแก่เจ้า อาณาจักรพืชได้ถูกพระเจ้าออกแบบเพื่อเป็นอาหารของมนุษย์ คำที่แปลว่า อาหาร คือ โอคလာห์"

30 สำหรับบรรดาดัชนีป่าบนแผ่นดินโลก บรรดานกในอากาศ และบรรดาดัชนีที่เลื้อยคลานที่มีชีวิตบนแผ่นดินโลก เราให้บรรดาพืชผักเขียวสดเป็นอาหาร" ก็เป็นดังนั้น น่าสนใจตรงที่ว่าอาหารดั้งเดิมของมนุษย์ชาตินั้นถูกตั้งใจให้เป็นแบบมังสวิรัต เห็นได้ชัดว่า หลังจากการล้มลงในความบาปสิ่งนั้นก็เปลี่ยนไปทั้งหมด แม้แต่อาณาจักรสัตว์เองก็ถูกเปลี่ยนแปลงไปเพราะความบาปของมนุษย์

31 พระเจ้าทอดพระเนตรบรรดาสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง และดูเถิด เป็นสิ่งที่ดียิ่งนัก มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หก เมื่อพระเจ้าทรงถอยหลังมาก้าวหนึ่งและทอดพระเนตรบรรดาพระราชกิจแห่งการทรงสร้างของพระองค์ พระองค์ก็ทรงเห็นว่า "เป็นสิ่งที่ดียิ่งนัก" ต่างจากแต่ละวันแห่งการทรงสร้างที่พระเจ้าทรงเห็นว่าดี พระราชกิจอันเสร็จสมบูรณ์ของพระองค์นั้นรวมๆ แล้วก็ "ดียิ่งนัก" มันเสร็จสมบูรณ์ในวันที่หก

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 2: บทที่สองของหนังสือปฐมกาลเป็นสรุปย่อของสัปดาห์แห่งการทรงสร้าง โดยเพิ่มรายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับการทรงสร้างมนุษย์ผู้ชายและผู้หญิงเข้าไปด้วย มีการเอ่ยถึงสวนเอเดนเป็นครั้งแรก และมีการเอ่ยถึงต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่วเป็นครั้งแรกเช่นกัน รายละเอียดของการทรงสร้างผู้หญิงและความสัมพันธ์แบบชีวิตสมรสครั้งแรกก็ถูกบรรยายถึงด้วย 'การแบ่งยุค' อันแรกของประวัติศาสตร์มนุษย์ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว นั่นคือ ช่วงเวลาที่ไม่มีความบาป แม้มันจะเป็นช่วงเวลาที่ย่นย่อให้เห็นได้ชัดก็ตาม บางคนเรียกการแบ่งยุคนี้ว่า ยุคแห่งความไร้เดียงสา (*dispensation of innocence*)

ปฐมกาล 2:1   **ดังนี้ฟ้าและแผ่นดินโลกและบรรดาบริวารก็ถูกสร้างขึ้นให้สำเร็จ**
สรุปย่อของบทที่หนึ่งถูกกล่าวถึงตรงนี้ในการที่การทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกนั้นเสร็จสิ้นลง นั่นคือ เสร็จสมบูรณ์ ไม่มีวิวัฒนาการต่อเนื่องที่เป็นไปได้เลย พระราชกิจแห่งการทรงสร้างของพระเจ้านั้นเสร็จสิ้นลงในวันที่หก พวกที่เชื่อเรื่องวิวัฒนาการและเชื่อว่าพระเจ้าเสนอคำกล่าวอ้างอันวิปริตที่ว่า เดิมทีพระเจ้าได้ทรงสร้าง และจากนั้นก็ทรงให้กระบวนการวิวัฒนาการ

การเร่ิมทีทำงาน โดยมันทำงานต่อเนื่องมาถึงทุกวันนี้ อย่างไรก็ตาม แนวคิดวิวัฒนาการแบบ
เชื่อว่ามิพระเจ้านั้นก็เป็นการสนับสนุนทฤษฎีวิวัฒนาการที่เป็นแบบโลกและปราศจากพระเจ้า
รวมถึงสิ่งที่ถูกเรียกอย่างผิดๆว่าเป็นวิทยาศาสตร์ด้วย ความโง่เขลาดังกล่าวไม่เคยมีมาก่อนที่
ชาร์ลส์ ดาร์วินทำให้สมมติฐานเรื่องวิวัฒนาการของเขานั้นเป็นที่นิยม นอกจากนี้ ข้อถัดไปยัง
กล่าวชัดเจนด้วยว่าพระเจ้าทรงจบพระราชกิจแห่งการทรงสร้างของพระองค์ในวันที่เจ็ด

ปฐม 2:2-3   ในวันที่เจ็ดพระเจ้าก็เสร็จงานของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรง
สร้างมาแล้วนั้น และในวันที่เจ็ดพระองค์ทรงพักการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรง
สร้างมาแล้วนั้น มีหมายเหตุอย่างชัดเจนด้วยว่าในการเสร็จสิ้นพระราชกิจแห่งการทรงสร้างของ
พระองค์นั้น พระเจ้าทรงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำมา
แล้วนั้น สิ่งที่ไม่ได้ถูกสื่อก็คือว่า พระเจ้าทรงเหน็ดเหนื่อยจากพระราชกิจแห่งการทรงสร้างของ
พระองค์ เพราะว่า “พระผู้สร้างที่สุดปลายแผ่นดิน โลก พระองค์มิได้ทรงอ่อนเปลี้ย หรือ
เหน็ดเหนื่อย” (อิสยาห์ 40:28) หากแต่พระราชกิจแห่งการทรงสร้างของพระองค์นั้นเสร็จ
สมบูรณ์ในทุกสิ่งแล้วต่างหาก ดังนั้น พระเจ้าจึงทรง 'นั่งเอนหลัง' โดยรู้สึกพึงพอใจกับผลงาน
ของพระองค์ เราควรหมายเหตุไว้ด้วยว่าหลักการเรื่องวันสะบาโตนั้นกินความย้อนกลับไปถึง
สัปดาห์แห่งการทรงสร้างนั้นเลย พระเจ้าทรงกำหนดวันหนึ่งจากเจ็ดวัน ไว้สำหรับการหยุดพัก
มาตั้งแต่ต้นแล้ว มันมีมาก่อนสมัยพระราชบัญญัติของโมเสสเสียอีก

3 พระเจ้าทรงอวยพระพรวันที่เจ็ดและทรงตั้งวันนี้ไว้เป็นวันบริสุทธิ์ เพราะในวันนั้น
พระองค์ได้ทรงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างไว้แล้วนั้น
พระเจ้าจึงทรง “อวยพรวันที่เจ็ดและทรงตั้งวันนี้ไว้เป็นวันบริสุทธิ์” หลักการที่ว่าวันหนึ่งในเจ็ด
วันซึ่งถูกแยกไว้ต่างหากจึงถูกพัฒนาขึ้น คำที่แปลว่า ตั้งไว้ให้บริสุทธิ์ (คาட்ச) มีความหมายว่า ถูก
'แยกไว้ต่างหาก' ความหมายสำคัญไม่ใช่ว่าเป็นวันที่เจ็ด แต่เป็นการที่วันหนึ่งจากเจ็ดวันถูกแยก
ไว้ต่างหากเพื่อการพักผ่อนและสิ่งต่างๆของพระเจ้าต่างหาก ดังนั้น หลังจากการพินาศพระชนม์
ของพระคริสต์ คริสตจักรยุคต้นจึงเปลี่ยนวันบริสุทธิ์ประจำสัปดาห์จากวันที่เจ็ดมาเป็นวันแรก
เราควรหมายเหตุไว้ว่าหลักการเรื่องวันหนึ่งในเจ็ดวันซึ่งถูกแยกตั้งไว้ต่างหากเพื่อการพักผ่อน
และสิ่งต่างๆของพระเจ้านั้นสืบย้อนไปถึงรุ่งอรุณแห่งการเนรมิตสร้างเลย

ปฐม 2:4-6   เรื่องราวของฟ้าและแผ่นดินโลกเมื่อถูกเนรมิตสร้างนั้นเป็นดังนี้
ในวันที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและฟ้า นักอภิบาลพระคัมภีร์ที่มีแนวคิด

เปิดกว้างทางศาสนศาสตร์ถือพระศนะที่ว่าหนังสือปฐมกาลเป็นการรวบรวมประเพณีต่างๆที่ถ่ายทอดเป็นลายลักษณ์อักษรหรือคำพูดของชนชาติฮีบรูเกี่ยวกับการเนรมิตสร้าง ดังนั้น พวกเขาถือพระศนะที่ว่าบทที่สองเป็น 'ความเห็นที่สอง' หรือประเพณีแบบทางเลือกของบทที่หนึ่ง มุมมองดังกล่าวเป็นคำสอนนอกรีตที่มีพื้นฐานอยู่บนความพยายามที่จะทำลายความสัตย์จริงและความเป็นของแท้ของหนังสือเล่มนี้ บทที่สองซึ่งรวมถึงข้อเหล่านี้ด้วยเป็นเพียงการกล่าวซ้ำแบบสรุปย่อของคำบรรยายที่มีรายละเอียดมากกว่าของบทที่หนึ่ง ส่วนหนึ่งของข้อกล่าวหานี้ก็คือว่าพระนามของพระเจ้า (เอ โลฮิม) ถูกใช้ในบทที่หนึ่งและพระเยโฮวาห์พระเจ้าถูกใช้ในบทที่สองแน่นอนที่พระนามพระเยโฮวาห์ถูกใช้เป็นครั้งแรกในบทที่สอง แต่รายละเอียดใหม่อื่นๆก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน เอ โลฮิมออกจะเป็นชื่อเรียกมากกว่า ขณะที่พระเยโฮวาห์ (LORD) จริงๆแล้วเป็นพระนามของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ นี่เป็นการเอ่ยถึงพระนามของพระเยโฮวาห์เป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ พระนามอันดีเลิศดังกล่าวนี้มีความหมายตรงตัวว่า 'พระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่' หรืออาจเป็น 'พระองค์ผู้ทรงสภาพนิรันดร์' มันเป็นคำที่แตกออกมาจากคำกริยา 'เป็นอยู่' พระเจ้าทรงเป็นอยู่เสมอมา ทรงเป็นอยู่ตอนนี้และจะทรงเป็นอยู่เสมอไป

5 บรรดาต้นไม้ตามทุ่งนายังไม่เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก และบรรดาผักตามทุ่งนายังไม่ออกขึ้นเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้ายังไม่ให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก และยังไม่มียุขย์ที่จะทำไรไถนา อย่างไรก็ตาม รายละเอียดใหม่ๆของการทรงสร้างก็ถูกพูดถึง ในการทรงสร้างเมื่อแรกเริ่มนั้น พระเจ้าได้ทรงสร้างชั้นบรรยากาศของแผ่นดินโลกให้ฝนไม่ตก นี่น่าจะเชื่อมโยงกับการที่พระเจ้าได้ทรงแยก “น้ำซึ่งอยู่ใต้พื้นฟ้าจากน้ำซึ่งอยู่เหนือพื้นฟ้า” นี่เป็นอีกครั้งที่มีการสื่อถึงความเป็นไปได้ของการมีพื้นน้ำอยู่สูงเหนือชั้นบรรยากาศของแผ่นดินโลก

6 แต่มีหมอกขึ้นมาจากแผ่นดินโลก ทำให้พื้นแผ่นดินเปียกทั่วไป แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ในสภาพแวดล้อมที่เหมือนเรือนกระจกของแผ่นดินโลกแบบกึ่งเขตร้อน ความร้อนของดวงอาทิตย์จึงดึงความชื้นออกมาจากพื้นดินในตอนกลางวัน และความเย็นของเวลากลางคืนก็ทำให้มันกลั่นตัวเป็นหมอกหนาที่เหมือนน้ำค้างทุกคืน สมัยนั้นมีการรดน้ำทั่วทั้งแผ่นดินโลกอย่างต่อเนื่องทุกวันเพราะว่า “มีหมอกขึ้นมาจากแผ่นดินโลก และทำให้พื้นแผ่นดินเปียกชุ่มทั่วไป” นั่นจะดำเนินต่อไปจนกว่าจะเกิดความเปลี่ยนแปลงในด้านสภาพอากาศครั้งใหญ่อันเป็นผลมาจากน้ำท่วมโลกในเวลาต่อมา

ปลุก 2:7

พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีดิน ทรงระบาย

ลมปราณแห่งชีวิตเข้าทางจมูกของเขา และมนุษย์จึงเกิดเป็นจิตวิญญาณมีชีวิตอยู่ รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการทรงสร้างมนุษย์ถูกกล่าวถึงตรงนี้ คำที่แปลว่า **ปั้น** (ยัตซาร์) มีความหมายว่า 'ก่อรูป' เหมือนที่ช่างปั้นหม้อจะก่อรูปดินเหนียวขึ้นมา คำที่แปลว่า **ผงคลีดิน** (อาฟาร์) มีความหมายตรงตัวว่าฝุ่นผงหรือฝุ่นดินของพื้นดิน บางคนคิดว่าผงคลีดินดังกล่าวจริงๆแล้วคือ ดินเหนียว ในการทรงสร้างร่างกายของมนุษย์คนแรก พระเจ้าทรง “ระบายลมปราณแห่งชีวิตเข้าทางจมูกของเขา และมนุษย์จึงเกิดเป็นจิตวิญญาณมีชีวิตอยู่” คำฮีบรูที่แปลว่า **จิตวิญญาณ** (เนเฟซ) ปกติแล้วก็แปลเป็น 'ดวงวิญญาณ' อย่างไรก็ตาม ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่ามนุษย์ได้กลายเป็นผู้มีชีวิต เป็นบุคคลหนึ่ง เป็นสิ่งที่ทรงสร้างที่ถูกสร้างขึ้นตามแบบอย่างของพระเจ้า แนวคิดตามพระคัมภีร์ที่สำคัญกว่าเกี่ยวกับ 'จิตวิญญาณ' ก็มาจากแนวคิดเรื่องลมหายใจหรือสายลม อาจเป็นไปได้ว่า ความหมายที่สื่อตรงนี้ก็คือว่า มนุษย์ได้กลายเป็น **วิญญาณ** ที่มีชีวิตอยู่ พวกนกและสัตว์ที่ถูกสร้างขึ้นก่อนหน้านั้นล้วนหายใจทั้งสิ้น แต่ก็ไม่มีสัตว์ชนิดใดมีจิตวิญญาณแบบมนุษย์เลย พระเจ้ามิได้ทรงระบายลมปราณแห่งชีวิตเข้าไปในสัตว์หลากหลายชนิดเหล่านั้น แต่พระองค์ทรงทำแบบนั้นกับมนุษย์ ความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างมนุษย์กับสัตว์ก็คือว่า มนุษย์มีจิตวิญญาณและประกอบด้วยสามส่วนซึ่งต่างจากอาณาจักรสัตว์ที่ประกอบด้วยสองส่วนคือ ร่างกายและจิตใจ อันมีขีดจำกัดของสิ่งมีชีวิตหลายชนิด นอกจากนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่มีการเอ่ยถึงจิตวิญญาณ (เนเฟซ) ในพระคัมภีร์

ปลุก 2:8-9

พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปลุกสวนแห่งหนึ่งไว้ในเอเดนทางทิศ

ตะวันออก และพระองค์ได้ทรงให้มนุษย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงปั้นมานั้นอาศัยอยู่ที่นั่น นี่เป็นการเอ่ยถึงสวนเอเดนเป็นครั้งแรก เห็นได้ชัดเจนว่าสวนนี้ถูกสร้างขึ้นในวันที่สามและสี่ของการเนรมิตสร้าง คำที่แปลว่า **ทางทิศตะวันออก** (เคเดม) ก็มีความหมายได้ด้วยว่า 'ก่อน' หรือ 'ก่อนหน้านั้น' (เมื่อเทียบกับการที่กาลเวลาดูเหมือนเริ่มต้นในทิศตะวันออก) ความหมายอาจสื่อถึงเวลาที่พระเจ้าได้ทรงปลุกสวนนั้นและไม่ใช้สถานที่ พระเจ้าทรงวางความสมบูรณ์แบบแห่งการทรงสร้างของพระองค์ นั่นคือ มนุษย์ ไว้ในสวนนั้น

9 แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงให้บรรดาต้นไม้ที่งามนำดูและที่เหมาะสมสำหรับเป็นอาหารงอกขึ้นบนแผ่นดินโลก มีต้นไม้แห่งชีวิตอยู่ท่ามกลางสวนด้วย และมีต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่วในสวนแห่งนี้พระเจ้าทรงวางพืชพรรณอันงดงามที่สุดไว้ นั่นคือ บรรดาต้นไม้ที่งามนำดูและที่

เหมาะสำหรับเป็นอาหาร สวนเอเดนจึงเป็นสถานที่ที่งดงามจนแทบลืมหายใจ แล้วยังเป็นสถานที่ที่มีอาหารอันโอชะตามธรรมชาติด้วย พระเจ้าทรงประทานทุกสิ่งที่ดีที่สุดให้แก่อาดัม มันเป็นแดนสุขาภมย์อย่างแท้จริง มีการเอ่ยถึง “ต้นไม้แห่งชีวิต” เป็นครั้งแรก รวมถึง “ต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่ว” ด้วย มีการอ้างอิงถึงต้นไม้แห่งชีวิตสิบครั้งในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม การอ้างอิงเหล่านี้จัดได้เป็นสามประเภท (1) การอ้างอิงถึงต้นไม้ต้นนี้ในสวนเอเดนในปฐมกาล 2 และ 3 (2) การอ้างอิงถึงหลายครั้งในหนังสือสุภาษิตซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นเชิงอุปมาอุปไมย และ (3) การอ้างอิงถึงสองครั้งในหนังสือวิวรณ์ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นการประยุกต์ใช้ในอนาคต การอ้างอิงถึงในหนังสือวิวรณ์ 2:7 และ 22:2 ดูเหมือนจะสื่อว่า จะมีต้นไม้แห่งชีวิตอีกครั้งในสวรรค์ซึ่งจะให้สายน้ำแห่งวัยเยาว์แก่คนเหล่านั้นที่จะมีโอกาสได้มีส่วนร่วมในต้นไม้ในนิรันดร์กาล มีการสื่อเพิ่มเติมอีกว่าต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่วนั้นมีพลังพิเศษ ในปฐมกาล 3:22 หลังจากการล้มลงในความบาป พระเจ้าก็ทรงตั้งพระทัยที่จะขัดขวางมิให้ออาดัมและเอวารับประทานผลจากต้นไม้แห่งชีวิตด้วยเกรงว่าพวกเขาจะมีชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ อย่างไรก็ตาม ตรงนี้ต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่วเห็นได้ชัดว่าเป็นเส้นแบ่งเขตฝ่ายวิญญาณเพื่อทดสอบอาดัมและเอวา พระเจ้าทรงใช้มันเพื่อเป็นบททดสอบง่ายๆในเรื่องความเชื่อฟัง นำเสรีที่ในไม่ช้าพวกเขาก็พ่ายแพ้ในบททดสอบนั้น

ปฐมกาล 2:10-14   มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลออกจากเอเดนรดสวนนั้น จากที่นั่นได้แยกออกเป็นแม่น้ำสี่สาย แม่น้ำสี่สายและสภาพทางภูมิศาสตร์ถูกกล่าวถึงในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสวนเอเดน เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงให้แม่น้ำสายหนึ่งในสวนนั้นเพื่อการรดน้ำมัน (ตรงตัวคือ ‘การชลประทาน’) ตรงข้ามกับแม่น้ำสายต่างๆของโลกที่เราเห็นว่าไหลลงไปในแม่น้ำสายที่ใหญ่กว่าซึ่งก็ไหลลงไปในแม่น้ำสายที่ใหญ่ยิ่งกว่าอีก จนสุดท้ายก็ไหลลงไปในทะเล แม่น้ำเหล่านั้นรอบสวนเอเดนทำสิ่งที่ตรงกันข้ามเลย แหล่งของแม่น้ำสายนั้นเห็นได้ชัดว่าอยู่ภายในสวนเอเดน เมื่อมันไหลออกจากสวนนั้น มันก็ถูกแบ่งออกเป็นแม่น้ำสายเล็กกว่าสี่สายซึ่งไหลแยกออกไปในสี่ทิศทาง

11 ชื่อของแม่น้ำสายที่หนึ่งคือปีซอน ซึ่งไหลรอบแผ่นดินฮาวิลาห์ ที่นั่นมีแร่ทองคำ 12 ทองคำที่แผ่นดินนั้นเป็นทองคำเนื้อดี มียางไม้หอม และพลอยสีน้ำข้าว 13 ชื่อแม่น้ำสายที่สองคือกิฮอน แม่น้ำสายนี้ได้ไหลรอบแผ่นดินเอธิโอเปีย 14 ชื่อแม่น้ำสายที่สามคือไทกริส ซึ่งได้ไหลไปทางทิศตะวันออกของแผ่นดินอัสซีเรีย และแม่น้ำสายที่สี่คือยูเฟรติส

เราต้องเข้าใจว่าแม่น้ำและประเทศเหล่านี้มีอยู่ในสมัยก่อนโนอาห์ นั่นคือ พวกมันเป็นตัวแทนของสภาพภูมิศาสตร์และภูมิประเทศของพื้นที่ส่วนนั้นของแผ่นดินโลกก่อนน้ำท่วมโลก ในเวลาต่อมา น้ำท่วมโลกที่เกิดขึ้นต่อมาในสมัยของโนอาห์ส่งผลอย่างรุนแรงจนพื้นผิวของทั้งแผ่นดินโลกถูกเปลี่ยนแปลงไปอย่างมหาศาล ทวีปต่างๆ ภูเขาทั้งหลาย บรรดามหาสมุทร และหุบเขาที่มีแม่น้ำต่างๆจึงปรากฏขึ้นหลังจากผลที่ตามมาอันรุนแรงที่เกิดขึ้นกับแผ่นดินโลกเพราะเหตุน้ำท่วมโลกคราวนั้น พื้นผิวของแผ่นดินโลกในสมัยก่อนน้ำท่วมโลกจึงมีความแตกต่างในด้านภูมิศาสตร์และภูมิประเทศอย่างสิ้นเชิง ดังนั้น แม้ว่าชื่อบางชื่อของแม่น้ำและประเทศเหล่านี้ที่ถูกเอ่ยถึงตรงนี้เหมือนกับภูมิศาสตร์สมัยหลังน้ำท่วมโลก พวกมันก็ไม่น่าจะใช่อันเดียวกัน

ในความเป็นจริงแล้ว เราไม่ทราบจริงๆว่าสวนเอเดนอยู่ที่ไหน มีผู้สันนิษฐานว่ามันอยู่ในเขตแดนของเมโสโปเตเมีย อย่างไรก็ตาม เหตุผลเดียวที่สนับสนุนทรรศนะนั้นก็คือ การเอ่ยถึงแม่น้ำยูเฟรติสพร้อมกับฮิดเดเคลซึ่งเป็นอีกชื่อสำหรับแม่น้ำไทกริส

อย่างไรก็ตาม เป็นไปได้ยิ่งที่ว่าแอ่งแม่น้ำสมัยหลังน้ำท่วมโลกของแม่น้ำไทกริสและยูเฟรติสไม่เหลือเค้าเดิมหรือแม้แต่ทำเลที่ตั้งของมันในสมัยก่อนน้ำท่วมโลกแล้ว หากสวนเอเดนอยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมียจริงๆ มันก็จะเป็นอย่างนั้นเพียงเพราะว่าแม่น้ำสมัยหลังน้ำท่วมโลกถูกตั้งชื่อเช่นนั้นโดยเหล่าบุตรของโนอาห์ซึ่งก็ทักท้วงว่ามันเป็นอันเดียวกับสมัยก่อนน้ำท่วมโลก คำบรรยายที่ให้ไว้ตรงนี้ล้วนเป็นสมัยหลังน้ำท่วมโลกทั้งสิ้น แต่เรื่องของโนอาห์ก็มีขนาดใหญ่เสียจนมันอาจไม่ได้ลอยน้ำไปเป็นระยะทางไกล และอาจไปจอดอยู่ไม่ไกลจากจุดที่มันลอยขึ้นเหนือน้ำ ดังนั้นเราจึงสันนิษฐานได้ว่าสวนเอเดนอาจอยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมียจริงๆก็ได้

ปฐม 2:15-17 พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงนำมนุษย์ไปอยู่ในสวนเอเดนให้ทำและรักษาสวน ดังนั้นในวันที่หกพระเจ้าจึงทรงให้อาדםไปอยู่ในสวนนั้นเพื่อดูแลและรักษาสวน ความหมายก็คือ เพื่อดูแลสวนนั้น พระเจ้าทรงประทานงานให้อาדםผู้ไม่มีบาปได้กระทำ นี่เป็นการสื่อครั้งแรกถึงการที่พระเจ้าทรงสั่งให้มนุษย์ปรนนิบัติรับใช้พระองค์ พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์โดยทรงมีพระประสงค์อยู่ในพระคำริชของพระองค์ มันก็คือ เพื่อที่จะปรนนิบัติพระองค์ในการทรงสร้างของพระองค์ คำที่แปลว่า **ดูแล (ฮีบรู)** ในความหมายแบบตรงตัวที่สุดก็คือ ‘ปรนนิบัติ’ พระเจ้าทรงสร้างอาดัมเพื่อที่เขาจะปรนนิบัติพระองค์ อย่างไรก็ตาม ไม่มีการสื่อถึงความเหน้อยล้าหรือความยากลำบากในการทำงานตอนแรกนั้นเลย

16 พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงมีพระดำรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า "บรรดาต้นไม้ทุกอย่างในสวนเจ้ากินได้ทั้งหมด พระเจ้ายังทรงประทานพระบัญชาแรกของพระองค์ให้แก่เขาด้วย เราอาจหมายความว่าพระบัญชาของพระเจ้านั้นมีผ่านมาจากนั้นก็ไปยังเอวา อย่างไรก็ตาม เพราะว่าบทที่หนึ่งไม่ได้เอ่ยถึงการทรงสร้างเอวา มันจึงเป็นไปได้ว่าจริงๆ แล้วเอวาก็อยู่ด้วยตอนที่พระเจ้าทรงประทานพระบัญชาแรกของพระองค์ รายละเอียดเกี่ยวกับการทรงสร้างนางในเวลาต่อมาถูกนำเสนอในข้อถัดๆ ไป ไม่ว่าในกรณีใด พระเจ้าได้ทรงประทานพระบัญชาแรกของพระองค์ให้แก่อาดัมและผ่านทางอาดัม หากเอวายังไม่ได้ถูกสร้างขึ้นในตอนนั้นจริงๆ อาดัมก็ต้องมีหน้าที่ในการส่งต่อพระบัญชาของพระเจ้าแก่นาง อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ในการทรงสร้างแบบอันก่อนหน้าก็เป็นไปได้มากกว่า

17 แต่ต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่วเจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้นเป็นอันขาด เพราะว่าเจ้ากินในวันใด เจ้าจะตายแน่ในวันนั้น" ประการแรกพระเจ้าทรงอนุญาตให้อาดัม (และเอวาคด้วย) รับประทานผลของต้นไม้ทุกอย่างในสวนได้ตามสบาย (อีกครั้งที่อาหารแบบดั้งเดิมของมนุษย์คือพืชผัก) อย่างไรก็ตาม มีพระบัญชาข้อหนึ่งที่เรียบง่ายและเฉพาะเจาะจง "แต่ต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่วเจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้นเป็นอันขาด" ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วก่อนหน้านั้น เห็นได้ชัดว่าไม่มีคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณหรือที่เหนือธรรมชาติแฝงอยู่ในผลของต้นไม้แต่อย่างใด พระเจ้าทรงวางเส้นแบ่งเขตไว้สำหรับมนุษย์เท่านั้น อันที่จริงแล้วมันคือ ต้นไม้แห่งความเชื่อฟังนั่นเอง มันคือบททดสอบฝ่ายวิญญาณง่ายๆ สำหรับอาดัมและภรรยาของเขา พระเจ้าแค่เพียงตรัสว่า 'อย่ากินผลของต้นไม้ต้นนี้ละ'

ความเชื่อฟังหรือการขาดซึ่งความเชื่อฟังพระบัญชาข้อนี้ก็จะเป็นนิยามความรู้ดีและรู้ชั่ว พระเจ้าตรัสว่า 'อย่า' ต่อมาพวกเขาก็ฝ่าฝืนคำสั่งโดยไม่เชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้า นอกจากนี้พระเจ้าทรงเตือนด้วยว่า "เพราะว่าเจ้ากินในวันใด เจ้าจะตายแน่ในวันนั้น" วลีสุดท้ายนี้แปลแบบตรงตัวได้ว่า 'เจ้าจะต้องตายแน่ๆ' สำนวนภาษาฮีบรูที่ถูกใช้ตรงนี้สื่อถึงความแน่นอนของความตายนั้นที่พระเจ้าทรงเตือนล่วงหน้าแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเจ้าตรัสว่า หากเจ้ากินผลไม้นั้น ในวันนั้นเจ้าจะต้องตายเป็นแน่

ปลุก 2:18 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า "ซึ่งมนุษย์นั้นอยู่คนเดียวก็ไม่เหมาะสม เราจะสร้างผู้อุปถัมภ์ให้เขา" กลับมาที่บทบรรยายต่อ พระเจ้าตรัสว่า "ซึ่งมนุษย์นั้นอยู่คนเดียวก็ไม่เหมาะสม เราจะสร้างผู้อุปถัมภ์ให้เขา" เราได้เห็นถึงพระปัญญาและพระกรุณาอันไม่รู้สิ้นสุดของ

พระเจ้า พระองค์ทรงเข้าใจถึงความต้องการของมนุษย์ผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นมาและทรงรู้ว่าเขาจำเป็นต้องมีเพื่อนคู่คิดที่จะคอยอยู่เคียงข้างและช่วยเหลือเขา วลีที่ว่า “ผู้อุปถัมภ์ให้เขา” จริงๆแล้วแปลมาจากคำว่า *เอเซอร์* ซึ่งมีความหมายง่ายๆว่า ‘ความช่วยเหลือ’

ปลุก 2:19-20 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นบรรดาสัตว์ในทุ่งนา และบรรดานกในอากาศจากดิน แล้วจึงพามายังอาดัมเพื่อดูว่าเขาจะเรียกชื่อพวกมันว่าอะไร อาดัมได้เรียกชื่อบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตอย่างไร สัตว์ก็มีชื่ออย่างนั้น อีกครั้งที่ทรงนี้มีการออกนอกเรื่องเล็กน้อย หนึ่งในงานแรกๆที่ทรงมอบหมายให้แก่อาดัมก็คือ การตั้งชื่อสัตว์ปีกและสัตว์บกที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นแล้ว

20 อาดัมได้ตั้งชื่อบรรดาสัตว์ใช้งาน บรรดานกในอากาศ และบรรดาสัตว์ในทุ่งนา แต่ว่าสำหรับอาดัมยังไม่พบผู้อุปถัมภ์ เราควรหมายเหตุไว้ว่าไม่มีการกล่าวถึงสัตว์ทะเล อาดัมอาจตั้งชื่อสัตว์ทะเลหลังจากที่เอวาได้ถูกสร้างขึ้นแล้ว แม้ว่ามีการกล่าวไว้อีกครั้งว่า “แต่ว่าสำหรับอาดัมยังไม่พบผู้อุปถัมภ์”

ชื่อ *อาดัม* (*ออด คอว์ม*) ถูกใช้ครั้งแรกในข้อ 19 มันมีความหมายตรงตัวว่า ‘มนุษย์’ มันเป็นคำฮีบรูคำเดียวกับที่ถูกใช้มาตลอดในบทที่ 1 และ 2 เพื่อหมายถึง ‘มนุษย์’ เอวาไม่ได้ถูกเรียกโดยชื่อของนางจนกว่าจะถึงปฐมกาล 3:20

ปลุก 2:21-22 แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกระทำให้อาดัมหลับสนิท และเขาได้หลับสนิท พระองค์จึงทรงชักกระดูกซี่โครงอันหนึ่งของเขาออกมา และทรงกระทำให้น้ำที่ซี่โครงติดกัน แม้ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างทั้งเพศชาย (เพศผู้) และเพศหญิง (เพศเมีย) แล้ว เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงสร้างผู้ชายก่อนในส่วนของการทรงสร้างมนุษย์ ดู 1 ทิโมธี 2:13 คราวนี้ต่อมาในวันที่หก พระเจ้าก็ทรงสร้างผู้หญิงขึ้นโดยเอากระดูกซี่โครงอันหนึ่งออกมาจากซี่ข้างของอาดัม มีผู้เสนอความหมายของการที่พระเจ้าทรงเอาซี่โครงออกมานั้นว่าผู้หญิงถูกสร้างขึ้นเพื่อที่จะอยู่เคียงข้างผู้ชาย นี่จึงสื่อถึงการเป็นเพื่อนคู่คิดมิตรคู่กายและการช่วยเหลือกันและกัน

22 กระดูกซี่โครงซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงชักจากชายนั้น พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิงคนหนึ่ง และทรงนำเธอมาให้ชายนั้น บางสิ่งที่เรียบง่ายขึ้นอย่างกระดูกซี่โครงชิ้นหนึ่ง บรรจุรหัสพันธุกรรมทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นแล้วในอาดัม พระองค์ทรงถ่ายโอนรหัสพันธุกรรมเข้าไปในผู้หญิงคนแรกอย่างเหนือธรรมชาติ

ปฐมกาล 2:23-24   **อาดัมจึงว่า "บัดนี้ นี่เป็นกระดูกจากกระดูกของเรา และเนื้อจากเนื้อของเรา จะต้องเรียกเธอว่าหญิง เพราะว่าหญิงนี้ออกมาจากชาย** รากฐานแห่งสถาบันมนุษย์อย่างแรกจึงได้ถูกก่อรูปขึ้นแล้ว ทั้งบ้านและชีวิตสมรสต่างเป็นสถาบันที่พระเจ้าได้ทรงสถาปนาขึ้น เราควรหมายเหตุด้วยว่านี่เป็นสถาบันแรกที่ถูกก่อรูปขึ้นโดยพระเจ้า ความเก่าแก่ของมันนั้นสื่อถึงความสำคัญของมัน ก่อนพระเจ้าทรงสร้างสถาบันมนุษย์อันอื่นๆ พระองค์ได้ทรงสร้างความสัมพันธ์แบบบ้านและชีวิตสมรส มันเป็นก้อนอิฐก่ออาคารชั้นพื้นฐานที่สุดของสังคม

24 เหตุฉะนั้นผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน" ดังที่พระเยซูได้ทรงยกคำพูดไปในมัทธิว 19:5 รูปแบบของชีวิตมนุษย์ได้ถูกก่อตั้งขึ้นแล้วก่อนที่สัปดาห์แห่งการทรงสร้างเสร็จสิ้นเสียอีก มันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้ามาตลอดที่ผู้ชายจะเติบโต ออกจากบ้าน หากภรรยา และไปผูกพันอยู่กับนาง คำกรีกที่ใช้ในพระคัมภีร์ใหม่ที่ยกคำว่าผูกพันตรงนี้มี ความหมายว่าถูกคิดท้าวหรือถูกเชื่อมเข้าไว้ด้วยกัน ความถาวรของสายใยแห่งความสัมพันธ์แห่งชีวิตคู่จึงถูกสถาปนาขึ้นมาตั้งแต่การเริ่มต้นของเวลาแล้ว วลีที่กล่าวถึง "เนื้ออันเดียวกัน" ไม่เพียงสื่อถึงการมีความสัมพันธ์ทางเพศภายในชีวิตสมรสเท่านั้นแต่ยังสื่อถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยรวมระหว่างสามีกับภรรยาด้วย

ปฐมกาล 2:25   **เขาทั้งสองยังเปลือยกายอยู่ ผู้ชายและภรรยาของเขายังไม่มีความอาย** ข้อเท็จจริงที่ว่าอาดัมกับเอวายังไม่มีความอายเพราะความเปลือยเปล่าของพวกเขา ก็สื่อถึงความไร้เดียงสาของมนุษยชาติก่อนความบาปเข้ามา

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 3: ในปฐมกาล 3 มีบันทึกเกี่ยวกับการเข้ามาของความบาปสู่ภายในมนุษยชาติและผลที่ตามมาต่างๆอันน่าเศร้าของมัน ไม่ใช่สำหรับอาดัมและเอวาเท่านั้น แต่สำหรับทุกคนที่สืบเชื้อสายมาจากพวกเขาด้วย แม้ว่าพญามารไม่ได้ถูกกล่าวถึงอย่างเจาะจงในบทนี้ มันก็ถูกสื่อถึงอย่างชัดเจนในรูปของงูนั้น สิ่งที่ไม่ได้ถูกเล่าในหนังสือปฐมกาลคือ ที่มาของซาตาน การล้มลงของมัน และเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเมื่อไร เห็นได้ชัดว่าการทรงสร้างมันรวมถึงเหล่าทูตสวรรค์ที่เหลือเกิดขึ้นในช่วงสัปดาห์แห่งการเนรมิตสร้างนั้น

เหตุการณ์ต่างๆ ในบทที่ 3 เกิดขึ้นต่อมาโดยไม่ระบุเวลาที่ชัดเจน เห็นได้ชัดว่าการกบฏของซาตานต่อพระเจ้าได้เกิดขึ้น ณ เวลาใดเวลาหนึ่งในช่วงระหว่างสัปดาห์แห่งการเนรมิตสร้างนั้นกับเหตุการณ์เหล่านั้นในปฐมกาล 3 เราไม่ทราบว่าเหตุการณ์ทั้งสองมีช่วงเวลาห่างกันเท่าใด

ปฐมก 3:1   **งูนั้นเป็นสัตว์ที่ฉลาดกว่าบรรดาสัตว์ในทุ่งนาซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ มันกล่าวแก่หญิงนั้นว่า "จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า 'เจ้าอย่ากินผลจากต้นไม้ทุกชนิดในสวนนี้'"** มีการกล่าวถึงงูนั้นและความเหลี่ยมจัดของมัน เราอาจได้ข้อสรุปหลายประการ (1) งูนั้นมีรูปร่างที่แตกต่างจากที่เราพบเห็นในปัจจุบัน นี่สื่อว่าเดิมทีมันยืนตัวตรง (2) เห็นได้ชัดว่าเอวาเคยติดต่อสัมพันธ์กับงูนั้นมาก่อน นางจึงทำตัวสบายๆกับมัน (3) นี่สื่อด้วยว่าซาตานใช้วิธีใดวิธีหนึ่งในการเข้าถึงงูนั้นและพุดคุยผ่านมัน (บางคนเกิดคำถามว่าสัตว์อื่น ๆ ก่อนการล้มลงในความบาปนั้นพุดได้หรือไม่ เพราะว่าเอวาไม่ตกใจเลยกับการที่งูตัวหนึ่งพุดกับนาง) (4) เราอาจอนุมานได้ว่าซาตานซึ่งถูกขับลงมายังแผ่นดินโลกหลังจากการล้มลงของมันได้รับรูปร่างเป็นงู

ในวิวรณ์ 12:9 และ 20:2 พญามารถูกสื่อว่าเป็นงูตัวหนึ่งมาตลอด ข้ออ้างอิงดังกล่าวดูเหมือนจะเป็นคำบรรยายมากกว่าที่จะเป็นคำพุดเปรียบเทียบ หากเป็นเช่นนั้นจริง เราอาจสันนิษฐานได้ว่า เอวาจึงทราบว่าเกิดอะไรขึ้นก่อนหน้านั้นในสวรรค์กับซาตาน และมันได้กลายมาเป็นอะไร และรูปร่างของมันที่เป็นงู อย่างไรก็ตามนั้นก็เป็นการสันนิษฐาน ไม่ว่าในกรณีใด สิ่งที่ชัดเจนก็คือว่า ซาตานพุดกับเอวาผ่านสัตว์ตัวหนึ่งที่เรียกว่างูในสวนนั้น

มันมีความหมายสำคัญมากๆที่การติดต่อสัมพันธ์ในเบื้องต้นของมันกับเอวานั้นคือ การหว่านความสงสัย ซาตานเป็นผู้ก่อให้เกิดความสงสัยมาโดยตลอด มันถามเอวาอาจแบบไม่อยากจะเชื่อหน่อยๆว่า “จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า 'เจ้าอย่ากินผลจากต้นไม้ทุกชนิดในสวนนี้'" สิ่งที่คุณเหมือนถูกสื่อก็คือว่า ซาตานตั้งคำถามความดีงามของพระเจ้าในการที่ทรงปฏิเสธมิให้เอวาได้เข้าถึงต้นไม้ที่ดัดขนาดนั้น ความคิดที่ถูกสื่อออกมาก็คือว่า ‘เจ้าจะบอกจริงๆหรือว่า พระเจ้าไม่ยอมให้เจ้ากินผลของทุกอย่างในสวนนี้ละ พระองค์คงลำเอียงกับเจ้าน่าดูเลยนะ’

ซาตานเริ่มต้นคำเทศนาของมันกับเอวาโดยหาโอกาสที่จะทำให้เกิดช่องว่างระหว่างนางกับพระเจ้า มันยังหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความสงสัยเพิ่มเข้าไปอีกเพื่อให้บรรลุผลลัพธ์ที่ว่า “เจ้าเชื่อสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสไว้แล้วได้จริงๆหรือ” กลยุทธ์ของมันไม่ได้เปลี่ยนแปลงจนถึงปัจจุบัน เห็นได้ชัดว่าซาตานตั้งคำถามเกี่ยวกับพระวจนะและบรรดาถ้อยคำของพระเจ้าเมื่อมันถามว่า

“จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า” คำถามนั้นมีต่อเนื่องมาจนถึงทุกวันนี้ในรูปของการวิจารณ์ต้นฉบับพระคัมภีร์แบบที่ละทิ้งความจริงไปแล้ว

ปลุก 3:2-3 หญิงนั้นจึงกล่าวแก่ภูวว่า "ผลของต้นไม้ชนิดต่างๆในสวนนี้เรากินได้ 3 แต่ผลของต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางสวน พระเจ้าตรัสว่า 'เจ้าอย่ากินหรือแตะต้องมัน มิฉะนั้นเจ้าจะตาย'"

การมีส่วนร่วมรับรู้ร่วมคิดของเธอกับซาตานนั้นปรากฏชัดเจนในทันทีในการที่นางจงใจบิดเบือนสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสไว้แล้ว แม้ว่าพระเจ้าได้ตรัสไว้แล้วก่อนหน้านี้ว่า “ผลของต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางสวน พระเจ้าตรัสว่า ‘เจ้าอย่ากิน’” พระเจ้าก็มีได้ตรัสว่า “หรือแตะต้องมัน” เธอจงใจบิดเบือนพระวจนะของพระเจ้าโดยการเพิ่มคำเข้าไป มันเหมือนกับว่านางผสมโรงร่วมกับซาตานโดยกล่าวว่า ‘ใช่ พระเจ้าตรัสว่าเราแตะต้องมันไม่ได้ด้วยซ้ำ’ นี่สื่อถึงความคิดที่ว่าพระเจ้าช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลยและใจร้ายกับนางจริงๆในการปฏิเสธมิให้พวกเขาเข้าถึงต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่ว นี่เป็นอีกครั้งที่กลยุทธ์ของซาตานช่างคล้ายคลึงอย่างเหลือเชื่อกับวิธีที่มันทำงานแม้ในปัจจุบัน

ปลุก 3:4 หญิงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า "เจ้าจะไม่ตายแน่ คราวนี้ซาตานจึงใช้การหลอกลวงแบบตรงๆ หญิงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า "เจ้าจะไม่ตายแน่ นั่นเป็นคำโกหกซึ่งๆหน้าและมันก็รู้ดี กระนั้น วิธีการทำงานของพญามารตั้งแต่วันนั้นมาจนถึงทุกวันนี้ก็ยังเหมือนเดิม มันเป็นผู้มูสาและเป็นพ่อของการมูสา (ยอห์น 8:44)

ปลุก 3:5 เพราะว่าพระเจ้าทรงทราบว่ เจ้ากินผลไม้นั้นวันใด ตาของเจ้าจะสว่างขึ้นวันนั้น และเจ้าจะเป็นเหมือนพระที่รู้ดีรู้ชั่ว" ซาตานซึ่งรู้ว่าเอวาลงกลอุบายอันชั่วร้ายของมันแล้วจึงพยายามที่จะลุดนางให้ถลำลึกยิ่งกว่าเดิม โดยการใช้วิธีผสมกันระหว่างการหลอกลวง การบิดเบือน และการจี้จุดไปที่ความเย่อหยิ่ง มันบอกนางว่า เพราะว่าพระเจ้าทรงทราบว่ เจ้ากินผลไม้นั้นวันใด ตาของเจ้าจะสว่างขึ้นวันนั้น และเจ้าจะเป็นเหมือนพระที่รู้ดีรู้ชั่ว มันจี้จุดไปที่ความเย่อหยิ่งของนางโดยสื่อเป็นนัยอย่างหลอกลวงว่า เหตุผลที่แท้จริงที่พระเจ้าไม่ยอมให้เจ้ากินผลจากต้นไม้นั้นก็คือนั้นเจ้าจะกลายเป็นให้เหมือนพระองค์นะสิ ซาตานสื่ออย่างวิปริตว่า พระเจ้าทรงเห็นแก่ตัวจริงๆและไม่ยอมให้เอวา (หรืออาดัม) ฉลาดเหมือนพระองค์ “นั่นแหละเหตุผลที่แท้จริง เอวาเอ๋ย” อีกครั้งกับการสรุปเอาเองก็คือว่า พระเจ้าไม่ยุติธรรมและ

เห็นแก่ตัวในการที่พระองค์ปฏิเสธมิให้นางได้รับทุกสิ่งที่ดี เห็นได้ชัดว่าเอวาลงเชื่อคำโกหกของมัน

วลีที่ว่าพวกเขาจะได้เป็นเหมือน “พระที่รู้ตัวชั่ว” นั่นก็เป็นเรื่องตลกร้าย จนถึงขณะนี้ ทั้งเอวาและอาดัมไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับความชั่ว พวกเขาได้เจอแต่ความดีงามของพระเจ้าที่ทรงมีต่อพวกเขา ในแงวิปริต พญามารก็พุดถูกอยู่ส่วนหนึ่ง หลังจากที่มันได้ล่อลวงพวกเขาให้ทำบาปแล้ว พวกเขาก็เริ่มรู้ความแตกต่างระหว่างความดีและความชั่วจริงๆ อย่างไรก็ตาม นั่นก็เป็นการมองจากมุมมองของคนบาปและไม่ใช่มุมมองของพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์อย่างไรที่สิ้นสุด อย่างไรก็ตาม อาดัมและเอวาไม่มีวันรู้ถึงความแตกต่างนั้นเหมือนที่พระเจ้าทรงเข้าใจเลย หากตอนนั้นพวกเขาผ่านบททดสอบนั้น พวกเขาก็อาจได้รู้ถึงความแตกต่างนั้นในแบบที่ชอบธรรมก็ได้ อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ผ่านบททดสอบนั้นและเรื่องราวที่เหลือก็เป็นประวัติศาสตร์ไป

ปฐม 3:6   เมื่อหญิงนั้นเห็นว่า ต้นไม้นั้นเหมาะสำหรับเป็นอาหารและมันงาม น่าดู และต้นไม้นั้นเป็นที่น่าปรารถนาเพื่อให้เกิดปัญญา หญิงจึงเก็บผลไม้นั้นแล้วกินเข้าไป แล้วส่งให้สามีของนางด้วย และเขาได้กิน มีลำดับเหตุการณ์ที่น่าสนใจตรงนี้ ในรูปแบบที่คล้ายคลึงอย่างมากกับ 1 ยอห์น 2:16 และคำบรรยายเกี่ยวกับโลก เอวา (1) “ต้นไม้นั้นเหมาะสำหรับเป็นอาหาร” นางพ่ายแพ้ต่อตัณหาของเนื้อหนัง จากนั้น (2) นางก็ตระหนักว่า “มันงาม น่าดู” และพ่ายแพ้ต่อตัณหาของตา สุดท้าย (3) นางเห็นว่า “ต้นไม้นั้นเป็นที่น่าปรารถนาเพื่อให้เกิดปัญญา” ในการทำเช่นนั้น นางจึงพ่ายแพ้ต่อความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต ระบบของโลก คือ การไม่ดำเนินตามทางของพระเจ้า ความบาป และความไม่เชื่อฟังซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนการกบฏมีรากเหง้าของมันในสวนเอเดนนั้น ต้นไม้นั้นช่างเข้าขานใจยิ่งนัก มันมีคุณค่าในฐานะอาหารอย่างเห็นได้ชัด มันสวยงาม น่าดู และดูเหมือนว่ามันเป็นสิ่งที่ควรทำจริงๆ แม้แต่นั้นก็คิดว่ามันเป็นความคิดที่เข้าท่า

เอวาจึงถูกทดลองเหมือนนางถูกตัณหาของตัวเองพาไป และก็พ่ายแพ้ต่อตัณหา นั้น ตัณหา นั้นปฏิเสธขึ้นและนางก็ปลดปล่อยความบาปออกมา ความบาปที่ไม่ซับซ้อนในสวนเอเดนเป็นเพียงความไม่เชื่อฟังซึ่งถูกกระตุ้นให้เกิดโดยการกบฏ และถูกล่อให้ติดกับ โดยตัณหาของเนื้อหนัง ตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต ความบาปนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับเรื่องเพศ เหมือนที่พระศาสนจักร โรมันคาทอลิกสอน ผลไม้นั้นก็ไม่ใช่ผลแอปเปิ้ลด้วย “หญิงจึงเก็บผลไม้นั้นแล้วกินเข้าไป แล้วส่งให้สามีของนางด้วย และเขาได้กิน”

อัครทูตเปาโลกล่าวคำอธิบายที่ได้รับการคลอใจจากพระเจ้าไว้ใน 1 ทิโมธี 2:14 ว่า “และอาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง แต่ผู้หญิงนั้นได้ถูกหลอกลวงจึงได้ละเมิด” ดังนั้นเห็นได้ชัดว่า เอวาถูกล่อให้ติดกับโดยการหลอกลวงของซาตาน อย่างไรก็ตาม ออาดัมไม่ได้ถูกล่อให้ติดกับ กระนั้น เขาก็ทำตามนางเอวาและเข้าร่วมในการกบฏและการไม่เชื่อฟังต่อพระเจ้าด้วย สิ่งที่คุณเหมือนถูกสื่อตรงนี้ก็คือนั่น ความบาปของอาดัมนั้นร้ายแรงยิ่งกว่า

จะว่าไปแล้วเอวาก็ถูกชักนำให้หลงไป แต่อาดัมไม่ใช่ นางทำบาปในระดับที่รุนแรงน้อยกว่าเพราะถูกหลอกลวง ความบาปของอาดัมคือการไม่เชื่อฟังแบบตรงๆ บางคนคาดเดาว่าอาดัมตระหนักว่าเอวาได้ทำอะไรลงไป เขาจึงร่วมวงกับนางด้วยเกรงว่าเขาจะถูกทิ้งให้อยู่ลำพังอีก (หรือด้วยเกรงว่านางจะต้องรับโทษบาปคนเดียว เขาจึงเข้าร่วมวงกับนางด้วย) ทรรศนะดังกล่าวไม่มีข้อสนับสนุนตามพระคัมภีร์ ถึงแม้ว่ามันจะน่าสนใจก็ตาม การแบ่งยุคอันใหม่จึงได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว มนุษยชาติไม่ได้อยู่ในความไร้เดียงสาอันปราศจากบาปอีกต่อไปแล้ว ทุกอย่างหลังจากนั้นจะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่แยกลง

ปฐม 3:7   ตาของเขาทั้งสองก็สว่างขึ้น เขาจึงรู้ว่าเขาเปลือยกายอยู่ และเขาทั้งสองก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดอวัยวะส่วนล่างของเขาไว้ ดวงตาของพวกเขาที่ถูกเปิดออกน่าจะหมายถึงการที่บัดนี้พวกเขาได้มีประสบการณ์กับความชั่วด้วยตัวเองแล้ว พวกเขาได้มีส่วนร่วมในความบาปแบบลับล้นและบัดนี้พวกเขาก็รู้ตัวดี ในทันใดนั้นความรู้สึกผิดก็เข้ามา ถึงแม้ว่าก่อนหน้านี้พวกเขาไม่เคยคิดถึงความปลอดภัยของตนมาก่อนเลย แต่อยู่ดีๆพวกเขาก็รับรู้ถึงมันได้ด้วยตัวเอง พวกเขาจึงทำเครื่องปกปิดสำหรับตัวเอง คำที่แปลว่า เครื่องปกปิด (คาออเร) มีความหมายตรงตัวว่า ผ้าเตี่ยว หรือเครื่องแต่งกายที่มีไว้ปกปิดอวัยวะเพศของตนเอง แม้ว่าเห็นได้ชัดว่าความบาปของพวกเขาไม่มีเรื่องทางเพศมาเกี่ยวข้องด้วยเลย แต่พร้อมกับการเข้ามาของความบาป การเปิดเผยอวัยวะส่วนลับของพวกเขา ก็กลายเป็นที่มาของความอับอายและความขายหน้า แม้ว่าพวกเขาเป็นสามีภรรยาและเจอกับพระเจ้าเป็นประจำก็ตาม บัดนี้พวกเขาก็รู้สึกอายที่จะพบพระองค์ในสภาพนั้น ความรู้สึกผิดอันเกิดจากความบาปของพวกเขาได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขาแล้ว

ปฐม 3:8   ในเวลาเย็นวันนั้นเขาทั้งสองได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าเสด็จดำเนินอยู่ในสวน ออาดัมและภรรยาของเขาซ่อนตัวจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าท่ามกลางต้นไม้ต่างๆในสวนนั้น เวลาเย็นวันนั้นแปลตรงตัวได้ว่า “ความเย็นของช่วง

กลางวัน” นี่สื่อว่าก่อนหน้านั้นเขาทั้งสองได้ดำเนินและพูดคุยกับพระเจ้าอย่างมีสัมพันธภาพอันสนิทสนม พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นเพื่อที่เขาจะมีสัมพันธภาพกับพระองค์ด้วยความเต็มใจ อย่างไรก็ตาม บัดนี้สัมพันธภาพดังกล่าวก็ถูกทำลายลงเสียแล้ว แม้ว่าอาดัมและเอวาไม่ได้ตายฝ่ายร่างกายในทันทีก็ตาม แต่ความสัมพันธ์ฝ่ายวิญญาณของพวกเขากับพระเจ้าก็ตายเสียแล้ว (มีเหตุผลให้เชื่อได้ว่ามนุษย์ในตอนนั้นก็ถูกทำให้เสื่อมลงในด้านร่างกายเช่นกัน พร้อมกับกระบวนการของความตายที่อยู่ภายในซึ่งส่งผลเสียอย่างช้าๆ นอกจากนี้มนุษย์ยังเสื่อมลงในด้านความคิดด้วย เห็นได้ชัดว่ามนุษย์ชาติจนถึงทุกวันนี้ไม่มีขีดความสามารถด้านเขาวนปัญญาอย่างที่เคยมีก่อนการล้มลงในความบาป) พร้อมกับความรู้สึกผิดและความอับอาย อาดัมกับเอวาจึงซ่อนตัวให้พ้นจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้า

ปฐม 3:9-10 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเรียกอาดัมและตรัสแก่เขาว่า "เจ้าอยู่ที่ไหน" พระเจ้าทรงทราบว่าพวกเขาได้ทำอะไรลงไปและพวกเขาอยู่ที่ไหน กระนั้น พระองค์ก็ทรงร้องเรียกอาดัมว่า "เจ้าอยู่ที่ไหน"

10 เขาทูลว่า "ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในสวน และข้าพระองค์ก็กลัว เพราะข้าพระองค์เปลือยกายอยู่ ข้าพระองค์จึงได้ซ่อนตัวเสีย" คำตอบของอาดัมนั้นแสดงให้เห็นอะไรหลายอย่าง นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตของเขาที่เขารู้จักความกลัว ความเปลือยเปล่า ความรู้สึกผิด และความอับอาย นั่นคงเป็นภาพที่แปลกตาในสายพระเนตรของพระเจ้ามากๆ สิ่งทรงสร้างที่เคยไร้เดียงสาของพระองค์บัดนี้กำลังซ่อนตัวจากพระองค์พร้อมกับเครื่องแต่งกายที่ทำเองแบบลวกๆที่พวกเขาทำขึ้นเพื่อปกปิดอวัยวะส่วนลับของตน

ปฐม 3:11-13 พระองค์ตรัสว่า "ใครได้บอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกายอยู่ เจ้าได้กินผลจากต้นไม้ที่ฉันสั่งเจ้าไว้ว่าอย่ากินแล้วหรือ" พระเจ้าทรงเริ่มการไต่สวนหาความจริง พระองค์ทรงทราบคำตอบสำหรับทุกคำถามที่พระองค์ตรัสถามอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงเปิดโอกาสให้อาดัมและเอวาทบทวนตัวเองต่อพระพักตร์พระองค์ คำตอบของเขาทั้งสองเป็นเรื่องปกปิดเหลือเกินสำหรับความบาปแม้กระทั่งในปัจจุบัน

พระเจ้าตรัสถามว่าพวกเขาได้รับประทานผลจากต้นไม้ที่พระองค์ทรงสั่งห้ามไว้แล้วหรือไม่ พระองค์ทรงเข้าถึงประเด็นของปัญหา การปกปิดของอาดัมกับเอวานั้นเปล่าประโยชน์ มันอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงสัตย์พินิจเสมอ

12 ชายนั้นทูลว่า "หญิงซึ่งพระองค์ทรงประทานให้อยู่กับข้าพระองค์นั้น นางได้ส่งผลจากต้นไม้ ข้าพระองค์จึงรับประทาน" อาคัมริบโทษภรรยาของตนเพื่อหนีความผิดทันที เหมือนกับเด็กๆ ที่อยู่ต่อหน้าผู้ปกครองที่เข้มงวด เพื่อปิดความผิดให้พ้นตัว อาคัมริบจึงหนีไปทางภรรยาของตนและกล่าวว่า " นางได้ส่งผลจากต้นไม้ ข้าพระองค์จึงรับประทาน" อันที่จริงนี้อาจสื่อได้ว่าในตอนแรกเขาโทษพระเจ้าก่อน ให้เราสังเกตว่าเขาพูดว่า "หญิงซึ่งพระองค์ทรงประทานให้อยู่กับข้าพระองค์นั้น" นี่สื่อในคำแก้ตัวแบบเปล่าประโยชน์ของอาคัมว่าสุดท้ายแล้วมันก็เป็นความผิดของพระเจ้า

13 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่หญิงนั้นว่า "เจ้าทำอะไรลงไป" หญิงนั้นทูลว่า "งูล่อลวงข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน" พระเจ้าจึงทรงหันไปหาเอวาและตรัสถามว่า เจ้าทำอะไรลงไป แล้วนางก็หันไปโทษงูนั้นและการหลอกลวงของมัน คำที่แปลว่า ล่อลวง (นาซา) มีความหมายพ้องๆว่า 'หลอกลวง' กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เอวาแก้ตัวว่า "พญามารบังคับข้าพระองค์ให้ทำแบบนั้น" พระเจ้าไม่ทรงสนพระทัยคำแก้ตัวของเขาทั้งสอง

ปลุก 3:14-15 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่หญิงนั้นว่า "เพราะเหตุที่เจ้าได้กระทำเช่นนี้ เจ้าถูกสาปแช่งมากกว่าบรรดาสัตว์ใช้งาน และบรรดาสัตว์ในทุ่งนา เจ้าจะเลื้อยไปด้วยท้องของเจ้า และเจ้าจะกินผงกลีดินตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า พระเจ้าทรงตอบสนอง โดยการแช่งสาปงูนั้น และนี่เท่ากับเป็นการแช่งสาปพญามารด้วย งูนั้นถูกกำหนดให้เลื้อยไปบนท้องของมัน นับแต่นั้นเป็นต้นมา (นี่สื่อว่าก่อนการล้มลงในความบาป มันไม่ได้เลื้อยไปบนท้อง) เราอาจอนุมานได้ด้วยว่าสัตว์ทุกชนิดที่พระเจ้าทรงสร้างต่างได้รับผลกระทบจากคำแช่งสาปนั้น แต่งูนั้นก็ถูกแช่งสาปมากกว่าสัตว์ทั้งปวง

15 เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กัน ทั้งเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะกระทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะกระทำให้สันเท้าของท่านฟกช้ำ" ความหมายสำคัญยิ่งกว่าอยู่ในการประยุกต์ใช้ฝ่ายวิญญาณและคำพยากรณ์ที่แฝงอยู่ในข้อ 15 นี้ จนถึงทุกวันนี้ ผู้หญิงทั้งหลายก็ยังกลัวงูอยู่ อย่างไรก็ตาม การประยุกต์ใช้ฝ่ายวิญญาณของการที่ซาตานมาปรากฏในรูปงูนั้นในสวนเอเดนก็เป็นสื่อกลางสำหรับการเอ่ยถึงคำพยากรณ์ครั้งแรกเกี่ยวกับแผนการทรงไถ่ของพระเจ้าที่จะเกิดขึ้น แม้ในยามที่อาคัมและเอวาได้ทำบาปแล้ว พระเจ้าก็ทรงพร้อมที่จะมาไถ่พวกเขาสักวันหนึ่งพร้อมกับการกล่าวคำพยากรณ์นั้น เชื้อสายของหญิงนั้นจะทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำสักวันหนึ่งถึงแม้ว่างูนั้นจะทำให้สันเท้าของท่านฟกช้ำก็ตาม คำภาษา

ฮีบรูที่แปลว่า **ทำให้ฟกซ้ำ** (ซุวพหฺ) มีความหมายไล่ตั้งแต่ 'บดขยี้' ไปจนถึง 'เข้าจก' เหมือนที่งูกระทำ นี่สื่อว่าพระเจ้าจะทรงยอมให้อะวามีลูกหลานและเชื้อสายของนางสุดท้ายแล้วจะบดขยี้หัวของซาตาน ถึงแม้ว่ามันจะฉกสันเท้าของท่านเหมือนกับงูตัวหนึ่งก่อนที่จะถูกเอาชนะในท้ายที่สุดก็ตาม แน่แน่นอนที่ว่าซาตานได้ทำให้สันพระบาทขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฟกซ้ำจริงๆ โดยการฉกกัดพระองค์ด้วยพิษแห่งความตายเพียงชั่วคราบนางนั้น อย่างไรก็ตาม ในการที่พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ พระองค์ก็ทรงบดขยี้หัวของซาตานและทรงมีชัยต่อมันตลอดกาล เปาโลเอ่ยถึงเรื่องนี้ใน โรม 16:20 คู กาลาเทีย 3:16 เช่นกัน

ปฐม 3:16 พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า "เราจะเพิ่มความทุกข์ยากให้มากขึ้นแก่เจ้าและการตั้งครรภ์ของเจ้า เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด เจ้ายังต้องการสามีของเจ้า และเขาจะปกครองเจ้า" บัดนี้พระเจ้าทรงกล่าวคำแช่งสาปให้ตกลงบนเอวา (และผู้หญิงทุกคนนับแต่นั้นเป็นต้นมา) สำหรับการที่นางมีส่วนในความบาปครั้งนั้น พระองค์ทรงบอกนางว่า "เราจะเพิ่มความระทมทุกข์ให้มากขึ้นแก่เจ้าและการตั้งครรภ์ของเจ้า" คำที่แปลว่า **การตั้งครรภ์** ตรงนี้หมายถึงผลลัพธ์ของการปฏิสนธิ (นั่นคือ การตั้งครรภ์) มากกว่าหมายถึงการปฏิสนธิเอง การตั้งครรภ์และระบบสืบพันธุ์ของผู้หญิงนับแต่นั้นเป็นต้นมาจะเป็นประสบการณ์ที่ไม่น่าอภิรมย์สักเท่าใด นอกจากนี้ "เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด"

คำที่แปลว่า **ความเจ็บปวด** (*เอ็ทเซ็บ*) ตรงนี้หมายถึงความเจ็บปวดของการคลอดบุตร ถึงแม้ว่าจนถึงตอนนั้นเอวาไม่เคยมีลูกมาก่อน แต่สิ่งที่ถูกสื่อตรงนี้ก็คือนางจะมีความเจ็บปวดในรูปแบบที่ผู้หญิงทุกคนนับแต่นั้นเป็นต้นมาต้องทนในการคลอดบุตร สุดท้ายพระเจ้าตรัสเสริมว่า "และเจ้าจะปรารถนาสามีของเจ้า และเขาจะปกครองเหนือเจ้า" นี่สื่อถึงความสัมพันธ์แบบใหม่ระหว่างสามีกับภรรยา เพราะการจงใจหลอกลวงของเอวาในการเริ่มต้นความบาปของมนุษย์ บัดนี้นางจึงต้องตกอยู่ภายใต้การนำของสามีของนาง เห็นได้ชัดว่า ก่อนความบาปเข้ามา อาดัมกับเอวา มีความสัมพันธ์แบบเท่าเทียมกันมากกว่าที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้หลังการล้มลงในความบาป บัดนี้พระเจ้าทรงให้ผู้ชายเป็นใหญ่ในบ้านและทรงบัญญัติภรรยาให้มอบน้อมต่อสามี

ปฐม 3:17-19 พระองค์ตรัสแก่อาดัมว่า "เพราะเหตุเจ้าได้ฟังเสียงของภรรยาเจ้า และได้กินผลจากต้นไม้ ซึ่งเราได้สั่งเจ้าว่า เจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้น แผ่นดินจึงต้องถูกสาปแช่ง เพราะตัวเจ้า เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินนั้นด้วยความทุกข์ยากตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า สุดท้ายพระเจ้าทรงสาปแช่งอาดัมและการที่เขามีส่วนในความบาปนั้น แผ่นดินก็ถูกแช่งสาปด้วย

ขณะที่ก่อนหน้านี้แผ่นดินออกพืชผลอันดีโดยที่อาดัมแทบไม่ต้องลำบากหรือออกแรงอะไรเลย บัดนี้แผ่นดินจะไม่ให้ความร่วมมือกับเขาแบบง่ายๆแล้ว

18 แผ่นดินจะงอกต้นไม้ที่มีหนามและผักที่มีหนามแก่เจ้า และเจ้าจะกินผักในทุ่งนา

วัชพืชและพวกแมลงที่คอยรังควานพืชผลเป็นผลที่ตามมาของคำแช่งสาปนั้น (แม้มิได้มีบอกไว้ เช่นนั้นก็ตาม แต่สัตว์หลายชนิดก็กลายเป็นสัตว์นักล่าและกินเนื้อซึ่งเป็นผลที่ตามมาของการล้มลงในความบาป)

19 เจ้าจะต้องหากินด้วยเหงื่อไหลโสมหน้าจนกว่าเจ้ากลับไปเป็นดิน เพราะเจ้ามาจากดิน เจ้าเป็นผงคลีดิน และเจ้าจะกลับไปเป็นผงคลีดิน" นับแต่นี้เป็นต้นไปมนุษย์จะต้องทำงานหนัก “เหงื่อไหลโสมหน้า” เพื่อที่จะหากินจากแผ่นดินนั้น แม้ว่าบุตรของอาดัมจะฝ่าฝืนพระบัญชาในภายหลัง แต่เห็นได้ชัดว่ามันเป็นแผนการของพระเจ้าที่มนุษย์จะเป็นมังสวิรัต (กินแต่ผัก) ตรงนี้เขาถูกสั่งให้ “กินผักแห่งท้องทุ่ง” พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นจากผงคลีดินนั้นใด เขาก็จะกลับไปเป็นผงคลีดินอีกฉนั้น นี่สื่อถึงคำประกาศของพระเจ้าเรื่องความตายที่จะตกกับพวกเขา เพราะความบาปของพวกเขา

ปฐม 3:20   อาดัมเรียกชื่อภรรยาของเขาว่าเอวา เพราะนางเป็นมารดาของบรรดาชนที่มีชีวิต ชื่อที่อาดัมตั้งให้แก่ภรรยาของเขา เอวา มีความหมายตรงตัวว่า 'ชีวิต' หรือ 'ผู้ให้ชีวิต' บางคนถือทฤษฎีที่ว่า เขาตั้งชื่อนางเช่นนั้นด้วยความเชื่อ โดยเขาเชื่อคำตรัสของพระเจ้าเพราะนางจะให้กำเนิดเชื้อสาย (นั่นคือ ลูกหลาน) ตามที่ 3:15 ได้กล่าวไว้ เห็นได้ชัดว่าชื่อเอวาปรากฏเพียงสี่ครั้งในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม สองครั้งในหนังสือปฐมกาล (3:20 และ 4:1) และสองครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ (2 โครินธ์ 11:3 และ 1 ทิโมธี 2:13)

ปฐม 3:21-24   พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงทำเสื้อคลุมด้วยหนังสัตว์แก่อาดัมและภรรยาและสวมใส่ให้เขาทั้งสอง ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงกระทำสามสิ่งเพราะความบาปของเขาทั้งสอง อย่างแรก พระองค์ทรงให้เขาทั้งสองสวมใส่เสื้อคลุมที่ทำจากหนังสัตว์ นี่สื่อถึงโลหิตอันไร้ผิดที่ถูกทำให้หลั่งออกเพื่อปกปิดความเปลือยเปล่าของพวกเขา ซึ่งก็สื่อถึงความบาปของพวกเขาด้วย เสื้อคลุมที่พระเจ้าได้ทรงทำให้พวกเขานั้นคงคงามมาจริงๆ บางทีเสื้อคลุมทั้งสองตัวนั้นอาจจะถูกจัดแสดงในพิพิธภัณฑน์ในสวรรค์สักวันหนึ่ง

22 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด มนุษย์กลายเป็นเหมือนผู้หนึ่งในพวกเราที่รู้จักความดีและความชั่ว บัดนี้เกรงว่าเขาหนีมือไปหยิบผลจากต้นไม้แห่งชีวิตมากินด้วยกัน และมีชีวิตนิรันดร์ตลอดไป" ประการที่สอง พระเจ้าทรงทำบางอย่างเพื่อป้องกันมิให้พวกเขาได้รับประทานผลจากต้นไม้แห่งชีวิต ความหมายก็คือว่า มนุษยชาติซึ่งอยู่ในอาดัมและเอวาได้กลายเป็นเหมือนพระเจ้าในระดับที่พวกเขาเข้าใจความดีและความชั่วแล้ว

ความแตกต่างก็คือว่า พระเจ้าทรงเข้าใจความบาปจากมุมมองแห่งความบริสุทธิ์ แต่พวกเขาเข้าใจจากมุมมองแห่งความรู้สึกผิด นี่สื่อว่าหากเขาทั้งสองได้รับอนุญาตให้รับประทานผลจากต้นไม้แห่งชีวิต พวกเขาจะมีชีวิตนิรันดร์ในร่างกายที่เต็มไปด้วยบาปและเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า ด้วยพระเมตตาพระเจ้าจึงทรงขัดขวางมิให้สิ่งนั้นเกิดขึ้น พระองค์ทรงมีวิธีที่คิดว่านั่นคือ การบังเกิดใหม่ฝ่ายวิญญาณซึ่งลงเอยด้วยร่างกายอันสมบูรณ์แบบและได้รับสง่าราศีซึ่งเป็นอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์

23 เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงให้เขาออกไปจากสวนเอเดน เพื่อทำไร่นาจากที่เขากำเนิดมานั้น ประการที่สาม เกรงว่าพวกเขาจะพยายามเข้าไปรับประทานผลจากต้นไม้ นั้น พระเจ้าจึงทรงขับไล่อาดัมและเอวาออกไปจากอุทยานสวรรค์แห่งเอเดนและต้นไม้แห่งชีวิต ความบาปได้ทำให้พวกเขาสูญเสียอุทยานสวรรค์ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ให้พวกเขาไป บัดนี้การเก็บเกี่ยวผลของความบาปเริ่มปรากฏชัดเจนอย่างเจ็บปวด พวกเขาไม่เพียงสูญเสียบ้านของตนไปเท่านั้น แต่พวกเขายังต้องพยายามหาเลี้ยงชีพด้วยการปลูกพืชไร่ที่ห่างไกลจากแผ่นดินที่บัดนี้ถูกรังควานด้วยวัชพืช หนามและแมลงต่างๆด้วย

24 ดังนั้นพระองค์ทรงไล่มนุษย์ออกไป ทรงตั้งพวกเฮอร์บิวทางทิศตะวันออกของสวนเอเดน และตั้งดาบเพลิงซึ่งหมุนได้รอบทิศทาง เพื่อป้องกันทางเข้าไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิต นอกจากนี้ พระเจ้าทรงตั้งพวกเฮอร์บิวซึ่งเป็นทูตสวรรค์ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ตรงทางเข้าสวนเอเดนด้วย นี่เป็นการเอ่ยถึงพวกทูตสวรรค์เป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์นอกจากซาตานผู้เป็นอัครทูตที่ตกสวรรค์ไปแล้ว เฮอร์บิวเหล่านี้มีหน้าที่ขัดขวางมิให้ออาดัมและลูกหลานของเขากลับมาหรือเข้าถึงผลของต้นไม้แห่งชีวิตได้ สวนเอเดนถูกทำลายในเวลาต่อมาในเหตุการณ์น้ำท่วมโลกสมัยโนอาห์

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 4: บทที่สี่ของหนังสือปฐมกาลบันทึกการเริ่มต้นของอารยธรรมมนุษย์ โดยเฉพาะระบบโลกที่ไม่เอาพระเจ้า 'ศาสนา' แรกที่ละทิ้งความจริงปรากฏในบทนี้ พร้อมกับการฆาตกรรมครั้งแรกๆ ทำยบทนี้มีการกล่าวถึงจุดเริ่มต้นของเชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าอีกสายซึ่งจะสืบทอดต่อมาจนสุดท้ายลงเอยในพระคริสต์

ปฐมกาล 4:1-2 อาดัมได้สมสู่กับเอวาภรรยาของเขา นางได้ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชื่อคาอิน จึงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้รับชายคนหนึ่งจากพระเยโฮวาห์" มีการบันทึกเป็นครั้งแรกเกี่ยวกับการสมสู่แบบปกติของกลุ่มสมรสจนเกิดการปฏิสนธิและการให้กำเนิดคาอิน ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า 'การครอบครอง' หรือตามที่บางคนคิดว่าเป็น 'การได้มา' คำพูดของเอวาที่ว่า ข้าพเจ้าได้รับชายคนหนึ่งจากพระเยโฮวาห์ ก็มีความหมายตามนั้น

2 นางได้คลอดบุตรอีกครั้งหนึ่งซึ่งเป็นน้องชายของเธอชื่ออาเบล อาเบลเป็นคนเลี้ยงแกะ แต่คาอินเป็นคนทำไร่ไถนา บุตรชายคนที่สองของนางชื่อว่า อาเบล ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า 'ลมหายใจ' และบางคนก็อนุมานว่าเขาเป็นคนที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณมากกว่าตามความหมายของชื่อเขา อาเบลเป็นคนเลี้ยงแกะ ขณะที่คาอินเป็นคนทำไร่ไถนาหรือเป็นชาวไร่ชาวนานั่นเอง แม้มิได้ระบุไว้ชัดเจน แต่เห็นได้ชัดว่าเวลาผ่านไประหว่างข้อ 2 และข้ออื่นๆที่ตามมา เด็กชายทั้งสองได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่และประกอบอาชีพตามที่ตนถนัด

ปฐมกาล 4:3-5 อยู่มาวันหนึ่งปรากฏว่า คาอินได้นำผลไม้จากไร่นามาเป็นเครื่องบูชาถวายพระเยโฮวาห์ วิธีที่ว่า อยู่มาวันหนึ่ง มีความหมายตรงตัวว่า 'จุดจบของหลายวัน' บางคนสันนิษฐานว่าอาจหมายถึงตอนสิ้นสัปดาห์ หรือวันสะบาโต โดยอาจเป็นวันสะบาโตพิเศษไม่ว่าในกรณีใด ชายทั้งสองก็รู้สึกว่ามันจำเป็นต้องถวายเครื่องบูชาสักอย่างแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า มีผู้สันนิษฐานเพิ่มเติมอีกว่าสถานที่แห่งการถวายเครื่องบูชาคือ บริเวณหน้าประตูทางเข้าสวนเอเดน ซึ่งเป็นที่ๆพระเจ้ายังทรงเสด็จมาพบมนุษย์อยู่ในตอนนั้น อย่างไรก็ตาม ไม่มีหลักฐานจากพระคัมภีร์ที่สนับสนุนทฤษฎีดังกล่าวอย่างเจาะจงแต่อย่างใด

4 เช่นกันอาเบลได้นำผลแรกจากฝูงแกะของเขาและไขมันของแกะ พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยต่ออาเบลและเครื่องบูชาของเขา เครื่องบูชาของคาอินคือ "ผลไม้จากไร่นา" และอาเบล "ได้นำผลแรกจากฝูงแกะของเขาและไขมันของแกะด้วย"

คำที่แปลว่า **ไข่มັນ** (เคย์เลบ) มีความหมายได้คำว่า 'ชั้นดีที่สุด' หรือ 'ที่อ้วนพีที่สุดของฝูง' นี่สื่อว่าอาเบลนำสัตว์ตัวที่ดีที่สุดของฝูงสัตว์ของเขามาถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้า พระเจ้าทรงพอพระทัยต่อเครื่องบูชาของอาเบลแต่ไม่ทรงพอพระทัยต่อเครื่องบูชาของคาอิน เราไม่ทราบชัดเจนว่าพระองค์ทรงแสดงออกอย่างไรในตอนนั้น บางคนสันนิษฐานว่าไฟได้ตกลงมาจากสวรรค์และเผาผลาญเครื่องบูชาที่พระองค์ทรงพอพระทัย

5 แต่พระองค์ไม่ทรงพอพระทัยต่อคาอินและเครื่องบูชาของเขา และคาอินได้โกรธแค้นยิ่งนัก สีหน้าหม่นหมองไป ไม่มีกล่าวชัดเจนว่าเพราะเหตุใดเครื่องบูชาของคาอินถึงไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า อาจเป็นไปได้ว่าในช่วงหลายปีก่อนหน้านั้นขณะที่พวกเขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่พระเจ้าได้ตรัสชัดเจนแล้วว่าพระองค์ทรงปรารถนาเครื่องบูชาที่ต้องมีการหลั่งโลหิตออกเพื่อเป็นเครื่องลบมลทินบาป ข้ออื่นๆของพระคัมภีร์เดิมก็นำเสนอพรรณานี้อย่างแน่นอน คาอินซึ่งไม่ใช่คนเลี้ยงสัตว์ได้นำพืชผลที่เกิดจากความพยายามที่ดีที่สุดจากไร่นาของเขาถวายแด่พระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงประทับใจกับการทำดีของเขา การดีเหล่านั้นไม่สามารถลบมลทินบาปของเขาได้ (คนอื่นๆก็เสนอว่า เมื่ออาเบลได้นำผลแรกและ 'ไข่มัน' หรือส่วนที่ดีที่สุดของฝูงแกะของเขาถวายนั้น มันก็สื่อว่าอาเบลมิได้นำผลแรกและพืชผลส่วนที่ดีที่สุดจากการเก็บเกี่ยวของเขาถวายแด่พระเจ้า) ไม่ว่าในกรณีใด พระเจ้าก็ไม่ทรงรับเครื่องบูชาที่คาอินนำมาถวาย

ปฏิกิริยาของเขานั้นมีสองอย่าง (1) “คาอินได้โกรธแค้นยิ่งนัก” (2) “สีหน้าของเขาหม่นหมองไป” ธรรมชาติอันตกต่ำและบาปหนาของคาอิน (นั่นคือ เนื้อหนังของเขา) เริ่มสำแดงตัวของมันออกมาแล้ว เขาไม่เพียงโกรธเท่านั้น แต่เขายังรู้สึกผิดหวัง หดหู่ หรือถึงกับงอนที่ถูกมองข้ามด้วย หลักการง่ายๆที่ว่า การทำถูกนำมาซึ่งสันติสุขและการทำผิดนำมาซึ่งความยุ่งยากใจปรากฏชัดเจน

ปฐม 4:6-7 พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่คาอินว่า "ทำไมเจ้าถึงโกรธแค้น และทำไมสีหน้าเจ้าหม่นหมองไป พระเจ้าจึงตรัสแก่คาอินและซักถามว่าทำไมเขาถึงไม่พอใจ เราควรมหาเหตุไฉนว่าพระเจ้าทรงมีพระเมตตาและประทานโอกาสให้คาอินได้แก้ตัว พระองค์เสด็จมาหาเขาและพยายามช่วยเหลือเขาแก้ไขสิ่งที่เขาได้ทำผิดพลาดไป จะเห็นได้ชัดว่าคาอินปฏิเสธข้อเสนออันเปี่ยมด้วยพระกรุณาคุณของพระเจ้านั้นคือ โอกาสที่เขาจะแก้ตัวใหม่

พระเจ้าทรงกล่าวแก่คาอินต่อไปอีกว่า 7 ถ้าเจ้าทำดี เจ้าจะไม่เป็นที่ยอมรับหรือ ถ้าเจ้าทำไม่ดี บาปก็ซ่อนอยู่ที่ประตู มันปรารถนาในตัวเจ้า และเจ้าจะครอบครองมัน" นี่เท่ากับพระเจ้าตรัสแก่คาอินว่า 'ถ้าเจ้าทำสิ่งที่ถูกต้อง เจ้าก็จะได้รับการยอมรับ' วลีที่ว่า "ความบาปก็ซ่อนอยู่ที่ประตู" อาจแปลแบบตรงตัวได้ว่า 'เครื่องบูชาบาปกำลังนอนอยู่ข้างนอกประตูนั้น' นี่สื่อว่าพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมลูกแกะตัวหนึ่งซึ่งกำลังนอนอยู่ข้างนอกไว้แล้วขณะที่บทสนทนาที่กำลังเกิดขึ้น หากเป็นเช่นนั้นจริง มันก็เป็นภาพที่ชัดเจนถึงการที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมลูกแกะที่ไว้พิศไว้เป็นผู้รับโทษบาปแทนคาอินแล้ว หากเป็นเช่นนั้นจริง (ซึ่งก็น่าจะเป็น) ส่วนที่เหลือของข้อนี้ก็จะมีเหตุผลมากขึ้น หากคาอินจะใช้ประโยชน์จากลูกแกะที่รับโทษแทนของพระเจ้า มันก็รบกวนการตัดสินใจของคาอินอยู่ ตอนนั้นคาอินสามารถเลือกที่จะถวายสัตว์ตัวนั้นและยอมรับข้อเสนออันเปี่ยมด้วยพระกรุณาของพระเจ้าได้ สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือว่า คาอินปฏิเสธข้อเสนออันเปี่ยมด้วยพระกรุณาของพระเจ้าซึ่งเป็นเครื่องบูชาที่รับโทษบาปแทน ในการทำเช่นนั้น เขาก็กลายเป็นต้นแบบของชาวโลกที่ปฏิเสธพระคริสต์ พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมเครื่องบูชาอันสมบูรณ์แบบไว้แล้วอย่างทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา คาอินกลับปฏิเสธมันเสีย

ปฐม 4:8 คาอินพูดกับอาเบลน้องชายของเขา ต่อมาเมื่อเขาทั้งสองอยู่ในที่นาด้วยกัน คาอินได้ลุกขึ้นต่อสู้อาเบลน้องชายของเขาและฆ่าเขา เห็นได้ชัดว่าหลังจากนั้นไม่นาน คาอินก็ทะเลาะกับน้องชายของเขาอย่างรุนแรง เราอาจสรุปได้ว่าเกิดความอิจฉาและความขมขื่นในใจอันบาปหนาของเขาซึ่งเห็นได้ชัดว่าเริ่มกระด้างไปแล้วเรียบร้อย เขาไม่เพียงเมินเฉยต่อวิธีของพระเจ้าเท่านั้น แต่เขายังปฏิเสธเครื่องบูชาบาปแทนของพระเจ้าอีกด้วย บัดนี้เขาระบายความโกรธของตนเพื่อแก้เผ็ดอาเบล ใจที่แข็งกระด้างของคาอินเริ่มโกรธแค้นมากเสียจนเขาลงมือฆ่าน้องชายของตน ถึงแม้ว่าในการอ่านตอนแรก มันอาจดูเหมือนว่าเป็นการฆาตกรรมที่มีได้เตรียมการไว้ก่อน แต่ข้อพระคัมภีร์ก็สื่อถึงสิ่งที่เลวร้ายยิ่งกว่า วลีที่ว่า "และต่อมาเมื่อเขาทั้งสองอยู่ในที่นาด้วยกัน" สื่อว่าคาอินได้วางแผนที่จะฆาตกรรมน้องชายของเขาไว้ก่อนแล้วอย่างเลือดเย็น ในการหลอกล่อให้อาเบลออกไปที่ทุ่งนาจนพ้นสายตาพ่อแม่ของเขา ที่นั่นเขาก็ "ได้ลุกขึ้นต่อสู้อาเบลน้องชายของเขาและฆ่าเขา" การฆาตกรรมครั้งแรกในประวัติศาสตร์ได้เกิดขึ้นแล้วและคนแรกที่ได้เข้าสู่สวรรค์ก็ปรากฏตรงนี้เช่นกัน ฮีบรู 11:4 สื่อชัดเจนว่า โดยความเชื่ออาเบลเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าและเขาจึงถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมแล้ว

ปฐมก 4:9-10

พระเยโฮวาห์ตรัสแก่คาอินว่า "อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน"

เขาทูลว่า "ข้าพระองค์ไม่ทราบ ข้าพระองค์เป็นผู้ดูแลน้องชายหรือ" ในรูปแบบที่คล้ายคลึงกับตอนที่พระเจ้าทรงเผชิญหน้าอาดัมกับเอวาหลังจากที่พวกเขาได้ทำบาปแล้ว บัดนี้พระองค์ทรงเผชิญหน้าคาอินบ้าง พระเจ้าทรงรู้อยู่แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น กระนั้นพระองค์ก็ตรัสถามคาอินว่า "อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน" อุปนิสัยอันบาปหนาของคาอินถูกเปิดเผยต่อไป เขาโกหกพระเจ้าอย่างซึ่งๆหน้าและกล่าวว่า "ข้าพระองค์ไม่ทราบ" จากนั้นเขาก็ตอบพระองค์กลับไปอย่างอวดดีและยะโสว่า "ข้าพระองค์เป็นผู้ดูแลน้องชายหรือ" คาอินรู้ว่าตนไม่ได้เป็นคนรับผิดชอบต่ออาเบลและเขาก็รู้ว่าพระเจ้าทรงทราบเรื่องนั้นดี กระนั้น เขาก็อดไม่ได้ที่จะแสดงการหลบหลู่และไม่ให้เกียรติพระเจ้า

10 พระองค์ตรัสว่า "เจ้าทำอะไรไป เสียงร้องของโลหิตน้องชายของเจ้าร้องจากดินถึงเรา เราเกือบได้ยื่นพระพิโรธอันชอบธรรมของพระเจ้าเลยขณะที่พระองค์ตรัสตอบคาอินว่า "เจ้าทำอะไรลงไป เสียงร้องของโลหิตน้องชายของเจ้าร้องจากดินถึงเรา" วลีสุดท้ายนี้น่าจะเป็นเชิงอุปไมยเพื่อแสดงถึงการที่พระเจ้าทรงทราบเรื่องโลหิตที่ไหลออกของอาเบล

ปฐมก 4:11-12

บัดนี้เจ้าถูกสาปแช่งจากแผ่นดินแล้ว ซึ่งได้ฮ้ำปากรับโลหิตน้อง

ชายของเจ้าจากมือเจ้า การลงโทษของพระเจ้าที่ทรงมีต่ออาชญากรรมของคาอินนั้นก็คือ การแช่งสาปสองเท่าที่มีต่อเขา (1) แผ่นดินจะไม่ "เกิดผลแก่เจ้าอย่างเต็มขนาด" คาอินจะประสบกับความยากลำบากในการปลูกพืชตลอดชีวิตที่เหลือของเขา นี่สื่อถึงความยากลำบากและความยากจนที่อาจเกิดขึ้นได้

12 เมื่อเจ้าทำไร่ไถนา มันจะไม่เกิดผลแก่เจ้าเหมือนเดิม เจ้าจะต้องพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก" (2) "เจ้าจะต้องพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก" คาอินจะประสบกับความยุ่งยากและไม่ได้หยุดพักเลยในชีวิตของตน วลีนี้สื่อถึงความไม่มั่นคงและความยากลำบาก แน่แน่นอนที่ "แต่หนทางของคนละเมียดก็ยากนัก" (สุภาษิต 13:15) เหมือนพ่อแม่ของเขา คาอินได้เรียนรู้ความจริงอย่างยากลำบาก พวกเขาต่างละเมียดบัญญัติของพระเจ้า พวกเขาต่างทนทุกข์จากการละเมียดนั้นๆตลอดชีวิตของตน ความบาปย่อมนำมาซึ่งความยุ่งยาก ความโศกเศร้า และความเสื่อมโทรมเสมอ มันเป็นกฎธรรมชาติที่เราไม่อาจฝ่าฝืนได้

ปฐมก 4:13-14 คาอินทูลแก่พระเยโฮวาห์ว่า "โทษของข้าพระองค์หนักเหลือที่ข้าพระองค์จะแบกรับได้ 14 ตูเถิด วันนี้พระองค์ได้ทรงจับไล่ข้าพระองค์จากพื้นแผ่นดินโลก ข้าพระองค์จะถูกซ่อนไว้จากพระพักตร์ของพระองค์ และข้าพระองค์จะพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก จากนั้นทุกคนที่พบข้าพระองค์จะมาฆ่าข้าพระองค์เสีย"

ความอ่อนแอของอุปนิสัยที่ตกต่ำลงของคาอินยิ่งปรากฏชัดเจนเพิ่มมากขึ้น พอได้ยิน 'คำตัดสินโทษ' ของเขา เขาก็เริ่มบ่นด้วยความสมเพชตัวเอง นอกจากนี้ เขาก็โอ้อวดว่า "ทุกคนที่พบข้าพระองค์จะมาฆ่าข้าพระองค์เสีย" เขากลัวการถูกแก้แค้น นี่สื่อด้วยว่าตอนนั้นมีคนอื่น ๆ อีก นอกจากอาดัม เอวา และคาอิน อาดัมกับเอวามีลูกคนอื่น ๆ อีกซึ่งได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ข้อเท็จจริงที่ว่าคาอินและอาเบลถูกกล่าวถึงไม่ได้หมายความว่าอาดัมกับเอวาไม่มีบุตรคนอื่น ๆ อีก ในทางตรงกันข้าม มันปรากฏชัดเจนในข้อต่อๆมา เมื่อเวลาผ่านไป บุตรคนอื่น ๆ เหล่านี้ของอาดัมก็แต่งงานและมีครอบครัว

ปฐมก 4:15 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เขาว่า "เหตุฉะนั้นใครก็ตามที่ฆ่าคาอิน จะรับโทษถึงเจ็ดเท่า" แล้วเกรงว่าใครที่พบเขาจะมาฆ่าเขา พระเยโฮวาห์จึงทรงประทับตราที่ตัวคาอิน พระเจ้าจึงทรงออกคำเตือนหนึ่งที่ว่าหากผู้ใดฆ่าคาอินเป็นการแก้แค้น ผู้นั้นก็จะต้องรับโทษแก้แค้นคืนถึงเจ็ดเท่า ตราที่พระเจ้าทรงประทับบนตัวคาอินนั้น ได้จูงชวนให้เกิดการถกเถียงมากมาย ความคิดต่าง ๆ นั้น ได้ตั้งแต่เครื่องหมายสักอย่างที่ถูกประทับบนหน้าผากของเขาไปจนถึงสุนัขตัวหนึ่งที่ทรงประทานไว้ให้ปกป้องเขา อย่างไรก็ตาม คำที่แปลว่า ตรา (โอวธ) ในความหมายแบบพื้นฐานที่สุดก็คือ 'เครื่องหมาย' อาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้าทรงให้คำเตือนที่เป็นลายลักษณ์อักษร หรือถึงกับเป็นเครื่องหมายหนึ่งที่คาอินต้องสวมไว้เพื่อเตือนว่าพระเจ้าจะทรงจัดการกับฆาตกรคนอื่นใดก็ตาม

ปฐมก 4:16-17 คาอินได้ออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และอาศัยอยู่เมืองโนดทางด้านทิศตะวันออกของเอเดน วลีที่พูดถึงการที่คาอินออกไปจากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น น่าจะเป็นการที่เขาออกไปจากบริเวณทางเข้าสวนเอเดนและบริเวณที่พ่อแม่ของเขาอยู่ การเอ่ยถึงเมือง โนดซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของสวนเอเดนก็เป็นคำบรรยายถึงสภาพภูมิศาสตร์สมัยก่อนน้ำท่วมโลก สภาพภูมิศาสตร์และภูมิประเทศของโลกประสบกับความเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงเพราะเหตุนี้ท่วมจนเป็นไปไม่ได้เลยที่จะหาตำแหน่งของสถานที่ต่างๆ ในสมัยก่อนน้ำท่วมโลก

17 คาอินได้สมรู้กับภรรยาของเขา นางได้ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชื่อเอโนค เขาสร้างเมืองขึ้นมาเมืองหนึ่งและเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อบุตรชายของเขาว่าเอโนค คำถามที่มีมานานเกี่ยวกับว่าคาอินได้ภรรยาของตนมาจากไหนก็ได้คำตอบดังที่ระบุไว้ข้างบนว่าอาดัมและเอวามีลูกคนอื่นๆอีกอยู่ก่อนแล้ว นี่ถูกสื่อชัดเจนในปฐมกาล 5:4 ที่มีระบุไว้ในช่วงชีวิตที่ยืนยาวของเขา อาดัม “ให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน” (เห็นได้ชัดว่า กำลังทางพันธุกรรมของมนุษยชาติในสมัยนั้นยังเข้มแข็งพอที่จะทนทานต่อการสมรสของพี่น้องร่วมสายโลหิตได้) จุดเริ่มต้นของสังคมสมัยก่อนน้ำท่วมโลกที่ปราศจากพระเจ้าถูกกล่าวถึงในการที่คาอินสร้างเมืองหนึ่งขึ้นมา เมล็ดพันธุ์แห่งระบบโลกของผู้คนที่ไม่นับถือพระเจ้าจึงถูกปลูกแล้ว ที่นั่นคาอินมีบุตรชายคนหนึ่งซึ่งเขาตั้งชื่อว่าเอโนค เราต้องไม่สับสนคนนี้กับเอโนคที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าดังที่ระบุไว้ในบทที่ 5

ปฐมกาล 4:18-22   เอโนคให้กำเนิดบุตรชื่ออิราด อิราดให้กำเนิดบุตรชื่อเมหุยาเอล เมหุยาเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเมธูซาเอล เมธูซาเอลให้กำเนิดบุตรชื่อลามเมค 19 ลามเมคได้ภรรยาสองคน คนหนึ่งมีชื่อว่าอาดาท์ อีกคนหนึ่งมีชื่อว่าติลลาห์

ลูกหลานที่ไม่นับถือพระเจ้าของคาอินกับภรรยาของเขาถูกกล่าวถึง เราไม่มีบันทึกเพิ่มเติมเกี่ยวกับลูกหลานส่วนใหญ่ของพวกเขา มีการเอ่ยถึงการละเมิดมาตรฐานด้านศีลธรรมของพระเจ้าในเรื่องการสมรสเป็นครั้งแรกด้วย ลามเมคเป็นคนแรกที่มีภรรยาหลายคน ถึงแม้ว่าพระเจ้าอาจไม่ได้ทรงประทานบัญญัติที่เป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ในตอนนั้น แต่แบบอย่างของอาดัมและเอวาก็เป็นตัวอย่างของน้ำพระทัยอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า นั่นคือ การมีสามีหรือภรรยาคนเดียว

20 นางอาดาท์คลอดบุตรชื่อยาบาล เขาเป็นต้นตระกูลของคนที่อาศัยอยู่ในเต็นท์และคนที่เลี้ยงสัตว์ เราไม่มีบันทึกเพิ่มเติมเกี่ยวกับคนเหล่านี้อีก นี่เป็นอีกครั้งที่ว่าพวกเขาเป็นผู้ให้กำเนิดสังคมสมัยก่อนน้ำท่วมโลกที่ไม่นับถือพระเจ้า

21 น้องชายของเขามีชื่อยูบาล เขาเป็นต้นตระกูลของบรรดาคนที่ตีตีพิณเข่าและเป่าขลุ่ย มีการเอ่ยถึงคนหลายคนที่มีประดิษฐ์คิดค้นศิลปะและเครื่องมือหลายชนิดในสังคมมนุษย์ยุคต้นนั้น แน่แน่นอนว่าพวกเขาคิดค้นดนตรีของโลกในแบบแรกๆ ที่น่าสนใจด้วยก็คือ การปรากฏในสมัยแรกๆ ของดนตรี มันเป็นปรากฏการณ์หนึ่งที่สะท้อนแต่ภาพลักษณ์ขององค์พระผู้สร้าง ถึง

แม้ว่าความบาปได้จำกัดขีดความสามารถของพวกเขาแล้ว แต่ลักษณะทางพันธุกรรมก็ยังเข้มแข็งอยู่

22 นางซิลลาห้คลอดบุตรด้วยชื่อว่าทูปัลคาอิน ซึ่งเป็นผู้สอนบรรดาช่างฝีมือทำเครื่องทองสัมฤทธิ์และเหล็ก ทูปัลคาอินมีน้องสาวชื่อว่านาอาม่า มนุษย์ที่มีความชำนาญในด้านการทำโลหะและการหล่อโลหะก็พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว นี่สื่อให้เห็นถึงการมีอยู่ของโลหะหลายชนิดในตอนนั้นและทักษะต่างๆในการใช้ประโยชน์จากโลหะเหล่านั้น ทักษะพื้นฐานต่างๆเช่น การทำเตินท์ การเลี้ยงปศุสัตว์ การเป็นนักดนตรี การทำเครื่องมือ และการทำเครื่องใช้จากโลหะ ถูกกล่าวถึง สิ่งที่ถูกสื่อก็คือว่า ทักษะสมัยแรกๆเหล่านี้มีพัฒนาการแล้วและมีใช้ดีค้ำบรรพ์ เรามีเหตุผลที่จะเชื่อได้ว่าเทคโนโลยีของอารยธรรมนั้นในสมัยก่อนน้ำท่วมโลกมีความก้าวหน้าอย่างสูง ชาวโลกเสนอว่ามนุษยชาติในสมัยแรกๆนั้นเป็นมนุษย์ถ้ำ อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์สื่ออย่างชัดเจนถึงศิลปวิทยาการและเทคโนโลยีขั้นสูง แม้ในอารยธรรมสมัยก่อนน้ำท่วมโลกก็ตาม

ปฐม 4:23-24 ลามะคพูดกับภรรยาทั้งสองของเขาว่า "อาดัมและซิลลาห์ จงฟังเสียงของเรา ภรรยาทั้งสองของลามะค จงเชื่อฟังถ้อยคำของเรา เพราะเราได้ฆ่าคนๆหนึ่งที่ทำให้เราบาดเจ็บ ชายหนุ่มที่ทำอันตรายแก่เรา เราควรหาเหตุเพิ่มเติมเกี่ยวกับลามะคผู้เป็นทายาทรุ่นที่ห้าของคาอิน ในข้อ 23 มีบอกไว้ว่าเขามาหาสองคน เราไม่ทราบชัดเจนถึงเหตุการณ์แวดล้อมส่วนที่กล่าวถึงการที่เขาบาดเจ็บนั้นอาจหมายความว่า ขณะที่สู้กันนั้นตัวเขาก็ได้รับบาดเจ็บเองด้วย หรือมันอาจหมายความว่าเขามองผลลัพธ์ที่ตามมาอันเกิดจากการกระทำของเขาว่านำความเดือดร้อนและวิบัติมาสู่ตัวเขาก็ได้ นี่สื่อด้วยว่าเหยื่อของเขาคคนหนึ่งเป็นชายที่อายุมากกว่า ส่วนอีกคนเป็นคนหนุ่ม ประเพณีของยิวเชื่อว่า ขณะที่ออกล่าสัตว์อยู่นั้นเขาได้ฆ่าคาอินผู้เป็นต้นตระกูลของเขา พร้อมกับชายหนุ่มอีกคนที่มาด้วยกัน อย่างไรก็ตาม ไม่มีหลักฐานจากพระคัมภีร์ที่สนับสนุนแนวคิดดังกล่าวแต่อย่างใด เราทำได้แต่สรุปเอาจากน้ำเสียงที่แฝงอยู่ในความเห็นของลามะคเพื่อแยกแยะทัศนคติของเขาเท่านั้น

เขาอาจขอร้องให้เหล่าภรรยาของเขาฟังว่า **24 ถ้าผู้ที่ฆ่าคาอินจะได้รับโทษเป็นเจ็ดเท่าแล้วผู้ที่ฆ่าลามะคจะได้รับโทษเจ็ดสิบเจ็ดเท่าเป็นแน่"** อย่างไรก็ตาม เป็นที่เข้าใจได้ว่าเขาอาจจะพูดประโยชน์ออกมาด้วยความกลัวมากกว่า โดยหวาดกลัวสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเขาเพราะอาชญากรรมที่เขาได้ก่อ อย่างไรก็ตาม หากเรามองบทต่อๆ ไปของหนังสือปฐมกาลว่าเป็นการแยกแยะความแตกต่างระหว่างบรรดาคนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าและคนที่ไม่นับถือพระเจ้า

ลามะก็ยอมเป็นตัวแทนของเชื้อสายของมนุษยชาติที่ไม่นับถือพระเจ้า หากเป็นเช่นนั้นจริงทัศนคติของเขาก็อาจเป็นในเชิงอวดดีมากกว่าที่จะ โศกเศร้าเสียใจ ดังนั้นจึงน่าจะเป็นแบบพรรณณะแรกมากกว่า หากเป็นเช่นนั้นจริง ความเย่อหยิ่งจองหองของเชื้อสายที่ไม่นับถือพระเจ้าในยุคสมัยก่อนน้ำท่วมโลกก็ปรากฏชัดเจน เราไม่สงสัยเลยว่าทำไมในเวลาต่อมาพระเจ้าถึงทรงเห็นว่า “ความชั่วร้ายของมนุษย์มีมากบนแผ่นดินโลก และแก้ความคิดทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายในใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดี๋ยวเสมอไป” (ปฐมกาล 6:5) แน่อนที่คาอินและลูกหลานของเขาเป็นผู้ให้กำเนิดระบบโลกซึ่งดำเนินต่อมาจนถึงทุกวันนี้

ปฐมกาล 4:25   อาดัมได้สมสู่กับภรรยาของเขาอีกครั้งหนึ่ง นางได้คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเรียกชื่อของเขาว่าเสท นางพูดว่า "เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายอีกคนหนึ่งแทนอาเบล ผู้ซึ่งถูกคาอินฆ่าตาย" วลีที่ว่า อัดัมได้สมสู่กับภรรยาของเขาอีกครั้งหนึ่ง อาจแปลได้ว่า 'และอาดัมยังได้สมสู่กับภรรยาของเขาเหมือนเดิม' ความหมายก็คือว่า เขาทั้งสองยังมีความสัมพันธ์ทางเพศแบบคู่สมรสมาตลอด สิ่งที่ไม่ได้ถูกสื่อก็คือว่า หลังจากเวลาผ่านไป อัดัมก็ตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของเขาอีกครั้งในที่สุด ก่อนหน้านั้นเขาทั้งสองก็ยังมีเพศสัมพันธ์มาตลอดเหมือนเดิม โดยให้กำเนิดลูกหลานคนอื่นๆมาตลอด อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนพระคัมภีร์คนนี้หมายความว่า พอเวลาผ่านไป นางก็ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งซึ่งนางตั้งชื่อว่า *เสท* (คำฮีบรู *เสท* มีความหมายตรงตัวว่า 'การชดเชย' ถึงแม้ว่าบางคนคิดว่ามันหมายความว่า 'แต่งตั้ง' ก็ตาม ในพระคัมภีร์คิงเจมส์ภาษาอังกฤษคำนี้ยังถูกแปลเป็น 'เซท' ด้วย ดู 1 พงศาวดาร 1:1)

พรรณณะที่คนชอบมากกว่าก็คือว่า เหตุการณ์ต่างๆในข้อ 25 ไม่ได้เกิดขึ้นตามลำดับเวลาต่อจากเหตุการณ์เหล่านั้นที่อยู่ท้ายข้อ 24 แต่จะเกิดขึ้นต่อจากข้อ 8 มากกว่า (ปฐมกาล 5:3 หมายความว่าอาดัมมีอายุ 130 ปีตอนที่เสทเกิด) ไม่ว่าในกรณีใด เหวาก็เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงประทาน “เชื้อสายอีกคนหนึ่งแทนอาเบล” ส่วนที่เหลือของหนังสือปฐมกาลจะตามรอยเชื้อสายของอาดัมที่สืบทอดต่อมาผ่านทางเสทผู้ซึ่งกลายเป็นบรรพบุรุษของเชื้อสายที่นับถือพระเจ้าซึ่งแตกต่างจากเชื้อสายของคาอิน

ปฐมกาล 4:26   ฝ่ายเสทกำเนิดบุตรชายคนหนึ่งด้วย เขาเรียกชื่อของเขาว่าเอโนช ตั้งแต่นั้นมานุษย์เริ่มต้นที่จะร้องเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์ เสทมีบุตรชายคนหนึ่งชื่อว่า *เอโนช* ชื่อนี้มีความหมายว่า 'มนุษย์' หรือ 'ผู้ที่ตายได้' ประโยคที่ว่า “ตั้งแต่นั้นมานุษย์เริ่มต้นที่

จะร้องเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์” มีความหมายสำคัญในประวัติศาสตร์สองประการ (1) ฝ่ายหนึ่งเชื่อว่ามนุษย์ในสมัยนั้นเริ่มอธิษฐานในพระนามของพระเยโฮวาห์ตามที่พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์คูเหมือนส์ (2) อย่างไรก็ตาม พวกยิวก็เชื่อว่า พวกคนที่ไม่นับถือพระเจ้าในหมู่ชาวโลกสมัยนั้นเริ่มที่จะใช้พระนามของพระเยโฮวาห์ในเชิงหมิ่นประมาทแล้วโดยบ้างก็เรียกชื่อตัวเองโดยพระนามนั้น หรือถึงขนาดใช้เป็นชื่อเรียกบรรดาอุปการะของตนเอง เมื่อความชั่วช้าของเชื้อสายของคาอินเริ่มเผยให้เห็นในบทที่ 6 คูเหมือนส์ว่าจะมีหลักฐานเชิงบริบทที่สนับสนุนทฤษฎีที่สองซึ่งแตกต่างจากทฤษฎีแรก

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 5: ลำดับพงศ์พันธุ์แรกในพระคัมภีร์ถูกพบในบทนี้ มันตามรอยเชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าโดยไล่มาตั้งแต่เสทหลังจากการเสียชีวิตของคาอิน เชื้อสายนี้จริงๆ แล้วก็เป็นวนศ์ตระกูลของพระคริสต์ดังที่ระบุไว้ในลูกา 3 ชาวโลกที่ไม่นับถือพระเจ้าและพัฒนาการของมันถูกพูดถึงเพิ่มเติมในปฐมกาล 6 ในฐานะเป็นบุตรชายทั้งหลายของมนุษย์ซึ่งแตกต่างจากบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้า นั่นคือ เชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า ดังนั้นนี่จึงเป็นจุดเริ่มต้นของเชื้อสายของผู้คนของพระเจ้าที่สืบต่อมาผ่านทางพระคริสต์จนถึงทุกวันนี้ที่วังขนานกัน ไปก็คือพัฒนาการอันเลื่องทราวมของโลกละและชาวโลก

ปฐมกาล 5:1-2   นี่เป็นหนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของอาดัม ในวันที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์นั้น พระองค์ทรงสร้างตามแบบพระฉายาของพระเจ้า สรุ่ยย่อสั้นๆเกี่ยวกับการทรงสร้างอาดัมถูกกล่าวซ้ำตรงนี้ มันถูกเกริ่นนำด้วยวลีที่ว่ามันเป็น “หนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของอาดัม” ตรงนี้เชื้อสายของอาดัมจะข้ามคาอินไปเลยและมาต่อที่เสทโดยตรง เนื่องจากเชื้อสายต่อไปนี้เห็นได้ชัดว่าดำเนินตามทางของพระเจ้าในระดับหนึ่ง มันจึงสรุปได้ว่าอาดัม (และเอวา) ได้ถูกรวมอยู่ในเชื้อสายนี้ด้วย นี่รวมถึงการที่เขาล้มลงในสวนนั้น การทรงไถ่เขา และการที่เขากลายเป็นส่วนหนึ่งของเชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า อีกครั้งที่มีกล่าวไว้ว่า อาดัมถูกสร้างขึ้นตามอย่างพระเจ้า

2 พระองค์ทรงสร้างให้เป็นผู้ชายและผู้หญิง และทรงอวยพระพรแก่เขา และทรงเรียกชื่อเขาทั้งสองว่าอาดัม ในวันที่เขาถูกสร้างขึ้นนั้น ดังที่ระบุไว้ในปฐมกาล 1:28 พระเจ้าทรงอวยพระพรอาดัมและเอวาในการทรงสร้างพวกเขาขึ้นมา เราควรหมายเหตุไว้ว่าทั้งอาดัมและเอวาถูกรวม

อยู่ในชื่ออาดัม เอวาถูกสร้างขึ้นจากผู้ชายซึ่งถูกสร้างขึ้นก่อน แม่ผู้ที่สนับสนุนสิทธิสตรีจะเสนอแนวคิดอย่างไรก็ตาม ผู้หญิงก็เกิดจากผู้ชาย นับตั้งแต่การล้มลงครั้งนั้นเป็นต้นมา ผู้ชายก็อยู่เหนือผู้หญิงในด้านตำแหน่งและสิทธิอำนาจมาตลอด

ปฐมกาล 5:3-5 และอาดัมอยู่มาได้หนึ่งร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งมีรูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงกันกับเขา และเรียกชื่อของเขาว่าเซท แม้ว่ามิระบุไว้ว่า “อาดัมอยู่มาได้หนึ่งร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง” แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าเขาไม่มีบุตรคนอื่นๆอีกก่อนคาอิน ในทางตรงกันข้ามและดังที่ระบุไว้ในข้อ 4 เขาให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวคนอื่นๆอีกจริงๆ ดูเหมือนว่าเป็นไปได้เช่นกันที่บุตรเหล่านี้บางคนได้เกิดมาก่อนคาอินด้วยซ้ำ ที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือมีบันทึกไว้ว่าเซทเหมือนกันกับและมีรูปร่างหน้าตาเหมือนอย่างอาดัมบิดาของเขา นั่นคล้ายคลึงอย่างมากกับคำตรัสของพระเจ้าก่อนที่พระองค์ได้ทรงสร้างอาดัมขึ้นมา (ปฐมกาล 1:28) บุตรแต่ละคนของอาดัมมีจิตวิญญาณของมนุษย์และรหัสพันธุกรรมของพ่อแม่ของตน ดังนั้นพวกเขาจึงมีความเหมือนกันและรูปร่างหน้าตาเหมือนอย่างเขา

อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้อาจถูกสื่อด้วยก็คือว่า เซทได้ถูกพ่อแม่ของเขาฝึกอบรมให้เป็นคนที่ดีตามทางของพระเจ้า พวกเขาได้รู้ซึ่งแล้วถึงความโง่เขลาแห่งความบาปของตนและอิทธิพลอันเสื่อมทรามของมันที่มีต่อคาอินบุตรชายของตน ดังนั้น พวกเขาจึงมุ่งมั่นที่จะฝึกอบรมเซทให้เป็นตามพระฉายของพระเจ้าซึ่งเป็นพระฉายที่พวกเขาถูกสร้างขึ้นมาตั้งแต่แรก สิ่งนี้อาจถูกสื่อก็คือว่าอาดัมและเอวาแล้วที่ความบาปได้ทำลายคาอินและพี่น้องและลูกหลานคนอื่นๆของเขาที่ไม่ได้ถูกเอ่ยชื่อไว้ พวกเขาจึงมุ่งมั่นที่จะฝึกอบรมเซทตามพระฉายและแบบอย่างของพระเจ้าซึ่งพวกเขาได้เรียนรู้แล้วจากบทเรียนอันยากลำบากของความบาป

4 ตั้งแต่อาดัมให้กำเนิดเซทแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี และเขาให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ไม่มีตัวเลขระบุจำนวนลูกหลานทั้งหมดที่อาดัมและเอวาให้กำเนิด ตลอดระยะกว่า 930 ปี แน่แน่นอนว่ามันต้องเป็นจำนวนเยอะมากๆ มันอาจสื่อด้วยว่าอาดัมมีภรรยาคนเดียวเท่านั้น คือ เอวา

5 รวมอายุที่อาดัมมีชีวิตอยู่ได้เก้าร้อยสามสิบปีและเขาได้สิ้นชีวิต ถึงแม้ว่าไม่มีการเอ่ยถึงอายุเมื่อสิ้นชีพของเอวา เราอาจสันนิษฐานได้ว่าเขาทั้งสองมีชีวิตอยู่ด้วยกันตลอดเวลาส่วนใหญ่ของ 930 ปีนั้น เราอาจกล่าวได้ด้วยถึงความถาวรของชีวิตสมรสที่พระเจ้าทรงต้องการให้มันเป็น

ดังที่จะกล่าวไว้ในส่วนที่เหลือของบทนี้ อายุขัยของมนุษย์ในสมัยก่อนน้ำท่วมโลกนั้น ยืนยาวกว่ามนุษย์ในปัจจุบันมากนัก มันยืนยาวกว่าถึงสิบเท่าเลย มีผู้เสนอว่าเหตุผลหลักที่ทำให้ มันเป็นเช่นนี้ก็คือน้ำที่พระเจ้าทรงให้มียู “เหนือท้องฟ้า” (ดูความเห็นเกี่ยวกับ ปฐมกาล 1:6-8)

มีผู้เสนอว่าพื้นน้ำที่อยู่สูงเหนือแผ่นดินโลกนี้กรองรังสีจากอวกาศและดวงอาทิตย์ซึ่งเป็น อันตรายและอาจเป็นตัวเร่งกระบวนการทำให้เกิดความแก่ชรา หลังจากน้ำท่วมโลก พื้นน้ำนั้นก็ ถูกทำลายและเปิดโอกาสให้รังสีปริมาณมหาศาลยิ่งกว่าเดิมมาถึงพื้นผิวโลกได้ อันเป็นการเร่ง กระบวนการทำให้เกิดความแก่ชราในสิ่งมีชีวิตทั้งปวง ไม่ว่าในกรณีใด หลังจากน้ำท่วมใหญ่ ครั้งนั้น อายุขัยของมนุษย์ชาติก็ลดลงอย่างมากจนมาถึงระดับในปัจจุบันในไม่กี่ชั่วอายุคนนับแต่ นั้นเป็นต้นมา

ที่มีกล่าวไว้ชัดเจนด้วยก็คือ “และเขาได้สิ้นชีวิต” ผลที่ตามมาของความบาปดังที่ทรง สัญญาไว้ก็สำเร็จในตัวอาดัม ถึงแม้ว่ากระบวนการแห่งความตายในตัวอาดัมและเอวาได้เริ่มต้น ขึ้นเมื่อพวกเขาได้ทำบาปก็ตาม แต่สุดท้ายแล้วมันก็สำเร็จในเวลาต่อมา สิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ ปรากฏว่าเป็นความจริงและคำโกหกของซาตานที่ว่า “พวกเจ้าจะไม่ตายแน่” (ปฐมกาล 3:4) ก็ถูก แสดงให้เห็นว่าว่างเปล่าพอๆกับที่ไม่เป็นความจริง เมื่อเชื้อสายของเสทพัฒนาขึ้นไป ลูก หลานเกือบทุกคนจนถึงทุกวันนี้ก็เจอกับคำกล่าวนี้แบบเดียวกัน นั่นคือ “และเขาได้สิ้นชีวิต” คำ จ้างของความบาปคือความตาย

ปฐมก 5:6-8   เสทอยู่มาได้ร้อยห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอโนช 7 ตั้งแต่เสทให้ กำเนิดเอโนชแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 8 รวมอายุของเสทได้เก้าร้อยสิบสองปีและเขาได้สิ้นชีวิต

เชื้อสายของเสทถูกกล่าวถึงตรงนี้ อีกครั้งที่เราอาจสรุปได้ว่าเสทมีลูกคนอื่นๆอีกก่อนที่เอ โนชเกิดตอนที่เขาอายุ 105 ปี อย่างไรก็ตาม บุตรที่ถูกเอ่ยชื่อ (ซึ่งก็อาจเป็นบุตรหัวปีของเขาก็ได้) คือ เอโนช เชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าและวงศ์ตระกูลของพระคริสต์ก็สืบทอดมาผ่าน ทางเขานั้นเอง เขาซึ่งเหมือนกับบรรพบุรุษของเขา “ให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน” ก่อนที่เขาสิ้นชีวิตตอนอายุ 912 ปี

ปฐมก 5:9-11 เอโนชอยู่มาได้เก้าสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเคนัน 10 ตั้งแต่เอโนชให้กำเนิดเคนันแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 11 รวมอายุของเอโนชได้เก้าร้อยห้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต

ในรูปแบบที่คล้ายๆกัน เชื้อสายของเอโนชก็ถูกพูดถึงและเขาก็มีอายุถึง 905 ปี บุตรชายของเขาที่ถูกเอ่ยถึงซึ่งเป็นเชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าคือ *เคนัน* (เราต้องไม่สับสนกับบุตรชายในเวลาต่อมาของฮามที่ชื่อว่า *คานาอัน*) เช่นเดียวกับบรรพบุรุษของเขา เขาก็ “ให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน”

ปฐมก 5:12-14 เคนันอยู่มาได้เจ็ดสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อมาหะลาเลล 13 ตั้งแต่เคนันให้กำเนิดมาหะลาเลลแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสี่สิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 14 รวมอายุของเคนันได้เก้าร้อยสิบปีและเขาได้สิ้นชีวิต

เชื้อสายของเคนันก็ถูกกล่าวถึงเช่นกันและเขาก็มีชีวิตอยู่จนถึงอายุ 910 ปี เขาให้กำเนิด *มาหะลาเลล* เข้าสู่เชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า เขาก็เหมือนกับบรรพบุรุษของเขาที่ “ให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน”

ปฐมก 5:15-17 มาหะลาเลลอยู่มาได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อยาเรด 16 ตั้งแต่มาหะลาเลลให้กำเนิดยาเรดแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 17 รวมอายุของมาหะลาเลลได้แปดร้อยเก้าสิบห้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต

มาหะลาเลลให้กำเนิด *ยาเรด* ซึ่งเป็นผู้สืบทอดเชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า มาหะลาเลลก็สิ้นชีวิตเช่นกันโดยมีอายุถึง 895 ปี เขาก็เหมือนบรรพบุรุษของเขาที่ “ให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน”

ปฐมก 5:18-20 ยาเรดอยู่มาได้ร้อยหกสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอโนค 19 ตั้งแต่ยาเรดให้กำเนิดเอโนคแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 20 รวมอายุของยาเรดได้เก้าร้อยหกสิบสองปีและเขาได้สิ้นชีวิต

ยาเรดมีอายุถึง 962 ปี เขาได้ให้กำเนิด *เอโนค* เข้าสู่เชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า เช่นเดียวกับเหล่าบรรพบุรุษของเขาๆ “ให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน”

ปฐมก 5:21-24   **เอโนคอยู่มาได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเมธูเสลาห์**
22 ตั้งแต่เอโนคให้กำเนิดเมธูเสลาห์แล้ว ก็ดำเนินกับพระเจ้าสามร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชาย
และบุตรสาวหลายคน **23** รวมอายุของเอโนคได้สามร้อยหกสิบห้าปี

อายุขัยของเอโนคคือ 365 ปี ในช่วงเวลาดังกล่าวเขาให้กำเนิดเมธูเสลาห์ผู้สานต่อเชื้อสาย
ที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า เช่นเดียวกับบรรพบุรุษของเขาๆ “ให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาว
หลายคน”

24 เอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า และหายไป เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป อย่างไรก็ตาม
ไม่มีข้อบ่งชี้ว่าเอโนคสิ้นชีวิตเหมือนอย่างเหล่าบรรพบุรุษของเขา แต่มีระบุไว้ว่า “เอโนคได้
ดำเนินกับพระเจ้า และหายไป เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป” ฮีบรู 11:5 ซึ่งเป็นความเห็นที่ได้รับ
การคล้อยจากพระเจ้ก็หมายความว่า “ถูกรับขึ้นไป เพื่อไม่ให้ท่านประสบกับความตาย” มี
คนคาดเดาไปต่าง ๆ นานาว่าเพราะเหตุใดพระเจ้าถึงทรงรับเอโนคขึ้นไปและมีให้เขาต้องประสบ
กับความตาย ข้อเสนอหนึ่งก็คือว่า เขามีสามัคคีธรรมสนิทสนมกับพระเจ้ามากเกินไปเกินจน
พระเจ้าทรงรับเขาขึ้นไปสวรรค์เลย อย่างไรก็ตาม มีคนอื่น ๆ อีกที่มีสามัคคีธรรมอย่างสนิทสนม
กับพระเจ้า เช่น ดาวิด ดาเนียล และเปาโล แม้ว่าเอโนคมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้า แต่เขาก็ยังเป็น
คนบาปอยู่เหมือนเดิม ที่ต้องรับค่าจ้างของความบาป อีกข้อเสนอแนะก็คือว่า พระเจ้ากำลังจัด
เตรียมแบบอันหนึ่งของคริสตจักรที่ถูกรับขึ้นไป

เอโนคไม่ต้องประสบกับการพิพากษาแห่งน้ำท่วมโลกเหมือนกับที่คริสตจักรจะไม่ต้อง
ประสบกับความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างไรก็ตาม บางทีข้อเสนอแนะที่สมเหตุสมผลที่สุดก็คือ
ว่า พระเจ้าทรงมีแผนการพิเศษสำหรับเอโนค มีผู้เสนอแนะว่าเขาจะเป็นพยานหนึ่งในสองคน
นั้นในวิวรณ์ 11 ผู้ซึ่งจะถูกรับขึ้นไปโดยปฏิบัติต่อพระคริสต์ เขาพร้อมกับเอลียาห์เป็น
เพียงชายสองคนในประวัติศาสตร์ที่ไม่ได้ประสบกับความตาย ไม่ว่าในกรณีใด การมี
สามัคคีธรรมที่สนิทสนมกับพระเจ้าของเขาก็ทำให้เขาไม่ต้องประสบกับความตายอย่างที่เรารู้จัก
มัน

ปฐมก 5:25-27   **เมธูเสลาห์อยู่มาได้ร้อยแปดสิบเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชื่อลามก**
26 ตั้งแต่เมธูเสลาห์ให้กำเนิดลามกแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกเจ็ดร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิด

บุตรชายและบุตรสาวหลายคน 27 รวมอายุของเมธูเสลาห์ได้เก้าร้อยหกสิบเก้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต

เช่นเดียวกับเหล่าบรรพบุรุษของเขา เมธูเสลาห์ให้กำเนิดทายาทคนหนึ่งที่จะสืบต่อเชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า นั่นคือ ลามก (ซึ่งต้องไม่ถูกสับสนกับลามกผู้เป็นทายาทของคาอินในปฐมกาล 4) เช่นเดียวกับเหล่าบรรพบุรุษของเขา ก็ “ให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน” เขาถูกหมายเหตุไว้เพราะว่าเขาเป็นชายที่อายุยืนที่สุดเท่าที่เคยมีมา นั่นคือ มีอายุถึง 969 ปี

ปฐมก 5:28-31 ลามกอยู่มาได้ร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง 29 เขาเรียกชื่อบุตรชายว่า โนอาห์ กล่าวว่า "คนนี้จะเป็นที่ปลอบประโลมใจเราเกี่ยวกับการงานของเรา และความเหนื่อยยากของมือเรา เพราะเหตุแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสาปแช่งนั้น"

บุตรชายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าของลามก ผู้สานต่อวงศ์วานของพระคริสต์ คือ โนอาห์ ก่อนที่จะเสียชีวิตเมื่ออายุได้ 777 ปี ลามกได้กล่าวคำพยากรณ์หนึ่งเกี่ยวกับโนอาห์ "คนนี้จะเป็นที่ปลอบประโลมใจเราเกี่ยวกับการงานของเรา และความเหนื่อยยากของมือเรา เพราะเหตุแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสาปแช่งนั้น" คำพยากรณ์นี้น่าจะหมายความว่าโนอาห์จะสืบต่อเผ่าพันธุ์ของมนุษยชาติ โดยสานต่อเชื้อสายที่ดำเนินตามแบบของพระเจ้าที่สุดท้ายแล้วก็มาถึงพระคริสต์ พระเจ้าโดยพระวิญญาณของพระองค์ทรงเปิดเผยแก่ลามกว่าบุตรชายของเขาจะเป็นพระพรพิเศษ โนอาห์กลายเป็นผู้ประกาศความชอบธรรมจริงๆ ในโลกที่ปราศจากพระเจ้า และโดยความเชื่อเขา “ได้เป็นผู้รับมรดกแห่งความชอบธรรม ซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ” (ฮีบรู 11:7)

30 ตั้งแต่ลามกให้กำเนิดโนอาห์แล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกห้าร้อยเก้าสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน เหมือนกับเหล่าบรรพบุรุษของเขา ให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

31 รวมอายุของลามกได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดปีและเขาได้สิ้นชีวิต เช่นเดียวกับมนุษย์ทุกคนนับตั้งแต่อาดัมเป็นต้นมา ลามกได้สิ้นชีวิต ค่าจ้างของความบาปคือความตายเหมือนเดิม

เมื่อนับตามลำดับเวลาทั้งหมดของเชื้อสายนี้มาจนถึงจุดนี้ ลาเมกก็เกิดหลังการทรงสร้างอาดัม 874 ปี โนอาห์เกิดมา 1,056 ปีหลังจากการทรงสร้าง ดังนั้น อาดัมจึงสิ้นชีวิตเพียง 126 ปีก่อนโนอาห์เกิด เสดกเกิดในปี 130 นับตั้งแต่การทรงสร้างและมีชีวิตอยู่ 912 ปี เสดกสิ้นชีวิตเพียงสิบสี่ปีก่อนโนอาห์สิ้นชีวิต เอโนชยังมีชีวิตอยู่ตอนที่โนอาห์เกิด

ปฐมก 5:32   **โนอาห์มีอายุได้ห้าร้อยปี และโนอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเซม ฮาม และยาเฟท** ก่อนน้ำท่วมโลก โนอาห์ได้ให้กำเนิดบุตรชายสามคน “เซม ฮาม และยาเฟท” ถึงแม้ว่าดูเหมือนว่าเป็นไปไม่ได้เลยในสายตามนุษย์ว่าโนอาห์ไม่มีบุตรเลยก่อนที่เขาจะมีอายุได้ 500 ปี แต่มันอาจเป็นไปได้จริงๆก็ได้ บางทีพระเจ้าอาจประสงค์ให้เขาฝึกหัดพวกเขาเพื่อสานต่อเผ่าพันธุ์มนุษย์ตามทางของพระเจ้าหลังจากน้ำท่วมโลกก็ได้ อาจเป็นไปได้ด้วยว่าพระเจ้าทรงจัดวางมิให้ภรรยาของโนอาห์ให้กำเนิดบุตรจนกว่าจะถึงเวลานั้นก็ได้ เมื่อคำนวณอายุขัยของเชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าเรื่อยมาจนถึงโนอาห์ มีแต่เขาและครอบครัวของเขาเท่านั้นที่รอดชีวิตมาจากเชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า และดังที่บทต่อไปจะเปิดเผยให้เห็น มีแต่แปดคนนี้เท่านั้นที่พระเจ้าทรงถือว่าเป็นผู้ชอบธรรม น้ำท่วมใหญ่มาในปี 1,656 หลังจากการทรงสร้าง เซมอายุ 98 ปีในปีนั้นเอง (ดู ปฐมกาล 11:10)

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 6: บทที่หกของหนังสือปฐมกาลแบ่งออกเป็นสี่ส่วน: (1) ความชั่วช้าของชาวโลกซึ่งช่วยทำให้พระเจ้าทรงพระพิโรธในข้อ 1-7 (2) โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระเจ้าในข้อ 8-11 (3) โนอาห์ได้รับคำเตือนเรื่องน้ำท่วมใหญ่และได้รับคำสั่งเกี่ยวกับการต่อนาวาในข้อ 12-21 และ (4) ความเชื่อและความเชื่อฟังของโนอาห์ในข้อ 22

ปฐมก 6:1   **ต่อมาเมื่อมนุษย์เริ่มทวีมากขึ้นบนพื้นแผ่นดินโลก และพวกเขาให้กำเนิดบุตรสาวหลายคน** ดูเหมือนว่าตอนนี้จุดสนใจเปลี่ยนมาที่พวกคนที่เหลือของเผ่าพันธุ์มนุษย์แล้ว นั่นคือ ลูกหลานของคาอินที่ไม่นับถือพระเจ้า คนเหล่านี้เป็นผู้ให้กำเนิดระบบโลกที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาในไม่ช้า โดยทางน้ำท่วมใหญ่ เมื่อเราคูตามลำดับวงศ์วานของปฐมกาล 5 อย่างใกล้ชิด มีช่วงเวลา 1,656 ปีพอดีระหว่างการทรงสร้างและสมัยของโนอาห์ หากเป็นเช่นนั้นจริง สมมติว่าอัตราการเกิดเป็นปกติ และนำอายุขัยของเผ่าพันธุ์มนุษย์สมัยก่อนน้ำท่วมโลกมาคำนวณด้วย เราอาจสันนิษฐานได้ว่าประชากรโลกได้ทวีจำนวนขึ้นอย่างมหาศาล นัก

คณิตศาสตร์บางคนได้เสนอว่าจำนวนประชากรโลกสมัยโนอาห์อาจสูงถึงสองพันล้านคนเลย เห็นได้ชัดด้วยว่ามีเพียงคนส่วนน้อยมากๆ นั่นคือ ครอบครัวของโนอาห์ ถูกถือว่าเป็นผู้ชอบธรรมจำเพาะพระเจ้า ไม่ว่าในกรณีใด “มนุษย์เริ่มทวีมากขึ้นบนพื้นแผ่นดินโลก และพวกเขาให้กำเนิดบุตรสาวหลายคน” มีการค้นพบทางโบราณคดีหลายชิ้น โดยเฉพาะในชั้นถ้ำหินที่เห็นได้ชัดว่าเก็บรักษาข้าวของเครื่องใช้สมัยก่อนน้ำท่วมโลกเอาไว้ ข้าวของบางชิ้นบ่งบอกถึงอารยธรรมที่ล้ำหน้าซึ่งมีแม้แต่เทคโนโลยีที่ใช้ไฟฟ้าด้วย โลกสมัยก่อนน้ำท่วมใหญ่มีประชากรจำนวนมหาศาลและเห็นได้ชัดว่ามีอารยธรรมที่ล้ำยุค

ปฐมก 6:2 บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าเห็นว่าบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์สวยงาม และพวกเขาจับเธอทั้งหลายไว้เป็นภรรยาตามชอบใจของพวกเขา มีข้อถกเถียงเป็นอันมากตลอดระยะเวลาหลายปีเกี่ยวกับว่าบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าและบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์เป็นใครกัน บางคนเสนอว่าบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าเป็นพวกทูตสวรรค์ที่ถูกขับออกซึ่งได้ลงมายังแผ่นดินโลกและแต่งงานกับพวกผู้หญิง (บุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์) อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อพระคัมภีร์ที่สนับสนุนทฤษฎีดังกล่าว อันที่จริงแล้ว มันเป็นไปได้เลยในทางชีววิทยา นอกจากนี้ พระเยซูคริสต์ไว้ว่าพวกทูตสวรรค์เป็นสิ่งทรงสร้างที่ไม่มีเพศ และไม่มีความสามารถในการสืบพันธุ์

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น “บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้า” น่าจะหมายถึงเชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้ายิ่งกว่า ดูเหมือนมีความพยายามโดยฝ่ายเชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าที่จะรักษาตัวให้แยกออกจากชาวโลกที่ไม่นับถือพระเจ้าซึ่งอยู่รอบตัวพวกเขา อย่างไรก็ตาม ตลอดระยะเวลาหลายร้อยปี บุตรชายทั้งหลายของเชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจื่อก็เริ่มสังเกตเห็นพวกสาว ๆ ที่เป็นบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์ เราอาจได้ข้อสรุปหลายประการ (1) หากพวกหญิงชั่วในสมัยนั้นเป็นเหมือนกับหญิงชั่วในปัจจุบัน พวกนางก็คงแต่งกายในลักษณะที่ยั่วให้เกิดอารมณ์ทางเพศและไม่มีการบรณาการสาวสวยที่เป็นชาวโลกสมัยนั้นดึงดูดความสนใจของเหล่าบุตรชายที่เป็นเชื้อสายซึ่งดำเนินตามทางของพระเจ้า (2) เห็นได้ชัดว่า มีการทำลายหลักการเรื่องการแยกออกในส่วนของเชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า

ลูกหลานของพวกเขาเริ่มที่จะปะปนกับบรรดาคนที่ไม่นับถือพระเจ้าในหมู่ชาวโลก ดังนั้น ลูกหลานที่เกิดมาของเชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าจึงเริ่มที่จะแต่งงานกับชาวโลกในสมัยนั้น ความบริสุทธิ์และความสุจริตฝ่ายวิญญาณของเชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าจึง

ถูกอ้อมจนจนถึงจุดที่มันเกือบหยุดที่จะมีอยู่อีกต่อไป สังกมอันปราศจากพระเจ้าที่พัฒนาขึ้น เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงหมายพระทัยที่จะทำลายเสีย มีแต่โนอาห์ที่รักษาครอบครัวของตนให้แยก ออกและชอบธรรมอยู่เท่านั้น เราอาจสรุปได้ว่าบรรดาลูกสะใภ้ของโนอาห์ก็มาจากเชื้อสายที่ ดำเนินตามทางของพระเจ้า

ปฐม 6:3 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "วิญญาณของเราจะไม่วิงวอนกับมนุษย์ ตลอดไป เพราะเขาเป็นแต่เนื้อหนัง อายุของเขาจะเพียงแค่วัยยี่สิบปี" เมื่อทรงเห็นว่าด้วยแห่ง ความชั่วช้าของมนุษยชาติเริ่มสิ้นปรี่แล้ว พระเจ้าก็ทรงบัญญัติว่า "วิญญาณของเราจะไม่วิงวอน กับมนุษย์ตลอดไป เพราะเขายังเป็นแต่เนื้อหนัง" คำที่แปลว่า วิงวอน (คยีน) มีความหมายว่า 'ชิงชัย' หรือ 'อ่อนวอน' พระเจ้าทรงหมายพระทัยแล้วว่าจะไม่ต่อสู้ วิงวอน หรือชิงชัยกับเผ่าพันธุ์ มนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างอีกต่อไปแล้ว พระองค์ตรัสด้วยว่าพวกเขาเป็นเนื้อหนัง โดยอาจสื่อ ว่าพวกเขาได้ปล่อยตัวไปกับการมัวเมาทางเพศและการทำผิดศีลธรรมเสียแล้ว ดังนั้นด้วยเหตุผล อันเป็นลักษณะของพระองค์แต่เพียงผู้เดียว พระเจ้าจึงทรงหมายพระทัยว่า "ถึงอย่างนั้นอายุของ เขาจะเป็นเพียงหนึ่งร้อยยี่สิบปี" กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเจ้าทรงหมายพระทัยแล้วว่าหลังจาก ผ่านไป 120 ปี พระองค์จะทรงทำลายเผ่าพันธุ์มนุษย์เสีย ทำไมต้องเป็น 120 ปี อาจเป็นไปได้ว่านั่น เป็นระยะเวลาที่โนอาห์และบุตรชายทั้งสามของเขาต้องใช้ในการจัดเตรียมนาวา

ปฐม 6:4 ในคราวนั้นมีพวกมนุษย์ยักษ์บนแผ่นดินโลก แล้วภายหลังเมื่อ บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าสมสู่กับบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์ และเธอทั้งหลายคลอดบุตร ให้แก่พวกเขา บุตรเหล่านั้นเป็นคนมีอำนาจมาก ตั้งแต่สมัยโบราณเป็นคนมีชื่อเสียง วลีที่พูดถึง "ในคราวนั้นมีพวกมนุษย์ยักษ์บนแผ่นดินโลก" มีความหมายกำกวม คำที่แปลว่า พวกมนุษย์ ยักษ์ (เนฟิลิม) ถูกใช้ในอีกที่เดียว และนั่นคือ กันดารวิถี 13:33 ที่บรรดาบุตรของอานาคถูก บรรยายว่าเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ ไม่ว่าในกรณีใด คำนี้ก็หมายถึงประชาชนที่ตัวสูง แข็งแรง และมี กำลังมาก ในทำนองเดียวกันกับข้อ 2 บุตรทั้งหลายได้ถือกำเนิดขึ้นมาจากการแต่งงานกัน ระหว่างบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าและบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์ ลูกหลานเหล่านี้ที่เกิดจาก การอ้อมจนจึงกลายเป็นองค์ประกอบเพิ่มเติมของชาวโลกที่ปราศจากพระเจ้าในเรื่องพลังกำลัง และชื่อเสียง นี่สื่อด้วยการร่วมหอลงโรงกันของบางคู่ นั้นไม่มีการแต่งงานกันซึ่งสื่อถึงการทำ ผิดศีลธรรมอย่างเปิดเผยและน่าเกลียด หากเป็นเช่นนั้นจริง สภาพจิตใจและศีลธรรมของสังกม สมัยก่อนน้ำท่วมโลกก็เสื่อมทรามลงอย่างรวดเร็ว

บางคนได้สอนว่าพวกมนุษย์ยัซัย์ที่ว่านี้เป็นลูกหลานของพวกทูตสวรรค์ที่ถูกขับออกจากสวรรค์กับการร่วมหอลงโรงกันของพวกเขากับพวกผู้หญิงตามที่ถูกเอ่ยถึงในข้อ 2 อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อสนับสนุนทางพระคัมภีร์สำหรับพรรณนาดังกล่าวเลย คุณความเห็นได้ในข้อ 2

ปลุก 6:5 และพระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วของมนุษย์มีมากบนแผ่นดินโลก และเจตนาทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายในใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดี่ยวเสมอไป ในบริบทนั้น พระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วของมนุษย์มีมากบนแผ่นดินโลก และเจตนาทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายในใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดี่ยวเสมอไป คำที่แปลว่า ความชั่ว (ราห์) เป็นหนึ่งในคำพ้องที่หมายถึงความบาปในพระคัมภีร์เดิม โดยมีความหมายพื้นฐานที่สุดว่า 'ความชั่ว' คำที่แปลว่า ความคิด (เยทเซอร์) มีความหมายว่ากรอบความคิดหรือหลักปรัชญา กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ โครงสร้างความคิดของเผ่าพันธุ์มนุษย์ได้เสื่อมทรามลงจนถึงจุดที่มัน "ล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดี่ยวเสมอไป" หากมีการสื่อถึงการทำผิดศีลธรรมทางเพศในข้อ 4 (ซึ่งก็น่าจะสื่อ) ความหมายก็คือว่า อารยธรรมมนุษย์ได้เริ่มหมกมุ่นอยู่กับความวิปริตทางเพศและการลุ่มหลงในกามค้นหาทุกรูปแบบไปเสียแล้ว เมื่อเรามองดูสภาพศีลธรรมของคนในปัจจุบัน เราก็ควรหมายเหตุคำตรัสของพระเยซูที่ว่า "ในสมัยของโนอาห์เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย" (ลูกา 17:26)

ปลุก 6:6 พระเยโฮวาห์ทรงโทมนัสที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก และกระทำให้พระองค์ทรงเศร้าโศกภายในพระทัยของพระองค์ วลีที่ว่า "พระเยโฮวาห์ทรงโทมนัส" มีความหมายว่า 'และพระเยโฮวาห์ทรงเสียพระทัยที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก และกระทำให้พระองค์ทรงเศร้าโศกภายในพระทัยของพระองค์' คำที่แปลว่า ทำให้...เศร้าโศก (อัทซับ) นอกจากมีความหมายว่าเศร้าโศกแล้ว ยังมีความหมายว่า 'ถูกรบกวน' ด้วย ตรงนี้น่าจะสื่อถึงทั้งสองความหมาย พระเจ้าไม่เพียงโศกเศร้าพระทัยที่มนุษย์ชาติผู้บาปหนาได้ทำให้ตัวเองเสื่อมทรามเหลือเกินเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงถูกรบกวนจิตใจเพราะเรื่องนี้ด้วย

ปลุก 6:7 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะทำลายมนุษย์ที่เราได้สร้างมาจากพื้นแผ่นดินโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์และสัตว์เลื้อยคลานและนกในอากาศ เพราะว่าเราเสียใจที่เราได้สร้างพวกเขามา" ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงหมายพระทัยที่จะทำลายเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นไปเสียจากพื้นแผ่นดินโลกพร้อมกับโลกธรรมชาติส่วนใหญ่ด้วย อีกครั้งที่คำที่แปลว่า

เสียใจ (นาซั่ม) มีความหมายว่า เสียใจที่ได้ทำอะไรบางอย่างลงไป คำที่แปลว่า **ทำลาย** (มาคาคห์) มีความหมายว่า 'กวาดล้างให้สิ้นซาก', 'ลบออก' หรือ 'กำจัดออกไป' พระเจ้าทรงหมายพระทัยที่จะลบกระดานชนวนออกให้สะอาดและเริ่มต้นใหม่หมด

ปลุก 6:8-10 แต่โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ คำที่แปลว่า **โปรดปราน** (คานน) มีความหมายว่า 'ความโปรดปราน' โนอาห์ได้รับความโปรดปรานในสายพระเนตรของพระเจ้า

9 ต่อไปนี้คือพงศ์พันธุ์ของโนอาห์ โนอาห์เป็นคนชอบธรรมและดีรอบคอบในสมัยของท่าน และโนอาห์ดำเนินกับพระเจ้า เหตุผลที่พระเจ้าทรงโปรดปรานโนอาห์ถูกระบุไว้ “โนอาห์เป็นคนชอบธรรมและดีรอบคอบในสมัยของท่าน และโนอาห์ดำเนินกับพระเจ้า” ถึงแม้ว่าเป็นคนบาปเหมือนคนทั้งปวง แต่การดำเนินชีวิตของโนอาห์ก็ทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย เขาถูกกล่าวถึงว่าเป็น (1) **คนชอบธรรม** นี่ไม่น่าจะใช่ความชอบธรรมที่พระเจ้าทรงโปรดให้เขาถึงแม้ว่านั่นอาจถูกสื่อก็ตาม (ฮีบรู 11:7 กล่าวว่าในไม่ช้าโนอาห์ก็กลายเป็น “ผู้รับมรดกแห่งความชอบธรรม” จริงๆ) (2) โนอาห์ยังถูกกล่าวถึงว่าเป็นคน**ดีรอบคอบ**ด้วย คำที่แปลเช่นนั้น (**ทอว์มีม**) มีความหมายว่า 'สมบูรณ์พร้อม' หรือ 'ครบถ้วน' ความหมายก็คือว่าโนอาห์ทุ่มสุดใจแค่พระเจ้า ปัจจุบันเราก็คงกล่าวว่า เขาทุ่มเทหมดทั้งตัวและหัวใจ (3) “โนอาห์ดำเนินกับพระเจ้า” เช่นเดียวกับทวดของเขาเอโนค โนอาห์มีสามัคคีธรรมแน่นแฟ้นกับพระเจ้าผู้สร้างของเขา

10 โนอาห์ให้กำเนิดบุตรชายสามคน ชื่อ**เชม ฮาม และยาเฟท** คำที่แปลว่า **สมัย** (**โทเลดอว์**) มีความหมายว่า 'ผู้สืบสกุล' บุตรของโนอาห์คือ “เชม ฮาม และยาเฟท” ในเวลาต่อมาเชมจะกลายเป็นต้นตระกูลของชนเซมิติกในดินแดนตะวันออก ฮาม (ผู้ซึ่งชื่อของตนหมายความว่า ร้อน หรือถูกเผาไหม้) ต่อมาจะกลายเป็นต้นตระกูลของชนชาติต่างๆที่อยู่ตอนใต้ (นั่นคือแอฟริกา) ผู้สืบสกุลของยาเฟทต่อมาจะกลายเป็นชนชาติต่างๆที่อยู่ตอนเหนือ นั่นคือ ประเทศยุโรป คอเคเซียนทั้งหลาย

เชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าจะสืบทอดต่อมาทางเชมผู้มีอายุ 98 ปีตอนที่เกิดน้ำท่วมใหญ่ ดู **ปฐมกาล 11:10** นี่สื่อชัดเจนว่าอย่างน้อยเชมก็ถือกำเนิดขึ้นหลังจากที่พระเจ้าทรงบัญชาโนอาห์ให้ต้อนาวา เราอาจสันนิษฐานได้ว่าฮามและยาเฟทเป็นน้องชายของเชมเพราะว่าเขาทั้งสองถูกเอ่ยชื่อตามลำดับก่อนหลังนี้**เสมอ** เราจึงสันนิษฐานได้ว่าเชมเป็นบุตรหัวปี

ปฐม 6:11-12   **ดังนั้นมนุษย์โลกจึงชั่วช้าต่อพระพักตร์พระเจ้า และแผ่นดินโลกก็เต็มไปด้วยความอามืด** คำที่แปลว่า **เสื่อมทราม (ซอว์คัธ)** มีความหมายอย่างหนึ่งว่าเนาเสีย นี้ อาจหมายถึงการทำผิดศีลธรรมทางเพศอันคดเคี้ยวไปทั่วแผ่นดินโลกดังที่ระบุไว้ใน 6:2-5 นอกจากนี้ แผ่นดินโลกยังเต็มไปด้วยความรุนแรงอีกด้วย พระเยซูคริสต์ไว้ในมัทธิว 24:37 ว่าสภาพการณ์ของสิ่งต่างๆก่อนพระองค์เสด็จกลับมาจะเหมือนกับในสมัยของโนอาห์

12 พระเจ้าทอดพระเนตรบนแผ่นดินโลก และดูเถิด แผ่นดินโลกก็ชั่วช้า เพราะว่าบรรดาเนื้อหนังได้กระทำการชั่วช้าบนแผ่นดินโลก ความหมายโดยรวมถูกเอ่ยซ้ำอีกครั้งในข้อ 12 ตอนนั้นไม่เพียงมีการวิปริตทางเพศอันแพร่หลายเท่านั้น แต่สมัยนั้นยังมีการก่ออาชญากรรมรุนแรงอีกด้วย

ปฐม 6:13   **พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า "ต่อหน้าเราบรรดาเนื้อหนังก็มาถึงวาระสุดท้ายแล้ว เพราะว่าแผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความอามืดเพราะพวกเขา และดูเถิด เราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก** พระเจ้าจึงทรงตัดสินพระทัย ต่อหน้าเราบรรดาเนื้อหนังก็มาถึงวาระสุดท้ายแล้ว พระเจ้าทรงเห็นบทสรุปอันชัดเจนของความบาป ถ้วยแห่งความชั่วช้าของมนุษย์ก็เต็มปริ่มแล้ว ให้เราสังเกตอีกครั้งถึงข้อกล่าวหาที่พระเจ้าตรัสว่าแผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความอามืด (เราอาศัยอยู่ในโลกปัจจุบันที่ชาวโลกส่งเสริมความรุนแรงในอุตสาหกรรมบันเทิง ฮอลลีวูดและโทรทัศน์ต่างยกย่องการใช้ความรุนแรง นี่ยังไม่เอ่ยถึงการปราศจากศีลธรรมในเรื่องทางเพศอีกต่างหาก)

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงกล่าวแก่โนอาห์ว่า “เราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก” แผนการของพระเจ้านั้นง่ายนิดเดียว พระองค์จะทรงกวาดล้างพื้นพิภพให้สะอาดและเริ่มต้นใหม่หมด เจตนาของพระเจ้าคือ ไม่เพียงทำลายพื้นแผ่นดินโลกเท่านั้นแต่ทำลายคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกด้วย

ปฐม 6:14-16   **เจ้าจงต่อนาวาด้วยไม้สนโกเฟอร์ เจ้าจงทำเป็นห้องๆในนาวา และยาทั้งข้างในข้างนอกด้วยชั้น** แม้มนุษย์จะชั่วช้า แต่ด้วยพระเมตตาพระเจ้าก็ทรงมีแผนการหนึ่งอยู่แล้วที่จะไว้ชีวิตโนอาห์และครอบครัวของเขา แผนการนั้นก็คือนาวาลำหนึ่ง ตรงข้ามกับที่บางคนมอง 1 เปโตร 3:20 นาวาต่างหากที่ช่วยโนอาห์ให้รอด มิใช่ น้ำ เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงให้รายละเอียดมากกว่าที่เห็นในข้อนี้แก่โนอาห์ อาจเป็นไปได้ว่าคำบรรยายที่ให้ไว้ตรงนี้เป็นสรุป

ย่อของแผนการเพื่อช่วยลูกหลานในอนาคต วลีที่กล่าวถึง “ไม้สนโกเฟอร์” นี้มีความหมายไม่ชัดเจน คำนี้ถูกใช้เพียงครั้งเดียวตรงนี้ในพระคัมภีร์ บางคนเดาว่ามันเป็นไม้สนไซเปรสชนิดหนึ่ง โนอาห์ได้รับบัญชาให้ยานาวานั้นตั้งข้างในข้างนอกด้วยชั้นซึ่งเป็นยางมะตอยแบบหนึ่ง คำว่า นาวา (เทย์บาร์ท) มีความหมายว่า 'เรือ' ลำหนึ่ง

15 เจ้าจงต่อนาวาตามนี้ นาวายาวสามร้อยศอก กว้างห้าสิบศอก และสูงสามสิบศอก มิติของนาวาลำนี้จะต้อ ยาวสามร้อยศอก กว้างห้าสิบศอก และสูงสามสิบศอก (แม้ว่ามีขนาด “ศอก” หลายชนิดในพระคัมภีร์ แต่คนทั่วไปก็เชื่อว่ามันมีขนาดเท่ากับความยาวแขนของคนๆ หนึ่งตั้งแต่ปลายข้อศอกของเขาไปจนถึงปลายนิ้วของเขา หรือประมาณ 18 นิ้ว) ดังนั้นเรือลำนี้ก็จะยาวประมาณ 450 ฟุต โดยมีความกว้าง 75 ฟุต และความสูงทั้งหมดคือ 45 ฟุต

มีผู้สันนิษฐานว่าแรงลมของเรือที่บรรทุกของเต็มลำน่าจะน้อยกว่าครึ่งหนึ่งของความสูงของมันเล็กน้อย หรือ น้อยกว่า 15 ศอก เหล่านักวิศวกรทางทะเลกล่าวว่าสัดส่วนของมิติเหล่านี้เป็นไปเพื่อความเสถียรสูงสุดของเรือในคลื่นลมแรง นอกจากนี้ 7:20 ก็กล่าวว่ น้ำท่วมสูงกว่าภูเขาทั้งหลายถึง 15 ศอก พระเจ้าทรงทำให้แน่ใจว่าความลึกของน้ำท่วมต้องได้ขนาดที่ว่ นาวาลำนั้นลอยข้ามได้แม้แต่สิ่งกีดขวางที่สูงที่สุดที่อยู่ใต้มัน แม้ว่าคนทั่วไปมักนึกภาพว่านาวาลำนั้นมีหัวทุ่และมีหัวเรือและท้ายเรือสูง แต่นาวาลำนั้นก็น่าจะเป็นเหมือนเรือท้องแบนที่มีรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่มีขนาดยาวและต่ำมากกว่า

16 เจ้าจงทำช่องในนาวา และให้อยู่ข้างบนขนาดศอกหนึ่ง และเจ้าจงตั้งประตูที่ด้านข้างนาวา เจ้าจงทำเป็นชั้นล่าง ชั้นที่สองและชั้นที่สาม พระเจ้าทรงบัญชาโนอาห์ให้สร้างช่องๆ หนึ่งอยู่ต่ำกว่าแนวหลังคาของนาวาหนึ่งศอก ช่องที่ว่ นี้เห็นได้ชัดว่าทอดยาวตลอดความยาวของแนวหลังคา เห็นได้ชัดว่ามันมีไว้เพื่อปล่อยให้แสงเข้าและมีไว้เพื่อระบายอากาศ นาวาลำนี้ยังต้องมีประตูบานหนึ่งไว้ตรงด้านข้างและให้มีสามชั้นบนเรือด้วย

ปฐม 6:17 **ดูเถิด** เราเองเป็นผู้กระทำให้น้ำท่วมบนแผ่นดินโลก เพื่อทำลายบรรดาเนื้อหนังใต้ฟ้าที่มีลมปรานแห่งชีวิต และทุกสิ่งบนแผ่นดินโลกจะตายสิ้น จุดประสงค์ของนาวาลำนี้ถูกระบุชัดเจน พระเจ้าทรงหมายพระทัยที่จะ “กระทำให้น้ำท่วมบนแผ่นดินโลก เพื่อทำลายบรรดาเนื้อหนัง” เพราะคำที่แปลว่า **แผ่นดินโลก (เอเรทซ์)** แปลได้ด้วยว่าแผ่นดินโลกหรือแผ่นดิน บางคนจึงเดาว่าน้ำท่วมครั้งนั้นท่วมในพื้นที่จำกัด คือ ทำลายแค่พื้นที่บางส่วนเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม บริบทโดยรวมของพระคัมภีร์ก็พิสูจน์ว่าพรรณนาดังกล่าวเป็นเรื่องเหลวไหล (1) จุดประสงค์ของน้ำท่วมครั้งนั้นก็เพื่อทำลายเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด น้ำท่วมเฉพาะบางพื้นที่คงทำอย่างนั้นไม่ได้ (2) หากเป็นเช่นนั้น โนอาห์ก็คงไม่ต้องใช้นาวาแต่อย่างใด เขาก็คงแค่ต้องเดินทางระยะทางไกลเพื่อขึ้นที่สูง (3) คงไม่จำเป็นที่สิ่งมีชีวิตทุกชนิดต้องถูกนำขึ้นนาวานั้น พรรณนาดังกล่าวถูกเผยแพร่โดยพวกนักศาสนศาสตร์ที่มีความคิดเปิดกว้างที่อยากทำให้พระคัมภีร์สอดคล้องกับแนวคิดวิวัฒนาการ การเกิดน้ำท่วมโลกก็นำมาซึ่งสิ่งต่างๆ ที่ทำลายรากฐานของทฤษฎีวิวัฒนาการพร้อมกับการที่มันเน้นย้ำชั้นฟอสซิลต่างๆ ในทางธรณีวิทยา

ปฐม 6:18-21 แต่เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าจงเข้าอยู่ในนาวา ทั้งเจ้า บุตรชาย ภรรยาและบุตรสะใภ้ของเจ้าพร้อมกับเจ้า พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทรงตั้งพันธสัญญาหนึ่งไว้กับโนอาห์ มันไม่ได้ถูกระบุตรงนี้ แต่พระเจ้าก็ทรงสัญญาพันธสัญญาใหม่อย่างหนึ่งไว้อยู่ดี เขาจึงต้องพาครอบครัวของตนเข้าไปอยู่ในนาวานั้น (รวมทั้งหมดแปดชีวิต)

19 เจ้าจงนำสัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตทั้งตัวผู้และตัวเมียทุกชนิดอย่างละคู่เข้าไปในนาวาเพื่อรักษาชีวิต มีกล่าวไว้ว่าโนอาห์จะต้องเอาสัตว์ทุกชนิดอย่างละสองตัว คือตัวผู้และตัวเมียพร้อมกับอาหารที่จำเป็นเพื่อรักษาชีวิตสัตว์ทั้งหมดไว้เข้าไปในนาวา พวกนักวิจารณ์กล่าวหาว่ามันคงเป็นไปได้ที่จะเอาสัตว์ทุกชนิดอย่างละคู่ขึ้นเรือแบบนั้นได้ แลมต้องเอาอาหารเพื่อเลี้ยงพวกมันขึ้นไปด้วยอีกต่างหาก มีคำตอบหลายประการสำหรับข้อกล่าวหาดังกล่าว (1) ไม่ใช่สายพันธุ์ย่อยทุกสายพันธุ์ต้องถูกนำขึ้นเรือด้วย แค่อย่างละคู่ของสัตว์แต่ละชนิดก็พอแล้ว ยกตัวอย่างเช่น ไม่ใช่ทุกสายพันธุ์ของสุนัขถูกพาขึ้นเรือ แค่สายพันธุ์สุนัขพื้นฐานก็พอ (2) ไม่มีเหตุผลให้ต้องเชื่อว่าคู่ของสัตว์เหล่านั้นจะต้องเป็นสัตว์ที่โตเต็มวัยแล้ว พวกมันอาจยังเล็กอยู่ก็ได้ ดังนั้น สัตว์ขนาดใหญ่ต่างๆ เช่น ช้าง หรือไดโนเสาร์หลายชนิดก็อาจถูกพาขึ้นเรือด้วยก็ได้ ขณะที่พวกมันยังเล็กอยู่ นอกจากนี้ สัตว์ต่างๆ เช่น สัตว์เลี้ยงคลานขนาดใหญ่ก็ตัวเล็กมากๆ ตอนที่ยังเล็กอยู่

(3) อาจเป็นไปได้ที่พระเจ้าทรงทำให้สัตว์หลายชนิดอยู่ในสภาพจำศีล ซึ่งทำให้พวกมันอยู่ในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่นตลอดระยะเวลาดังกล่าว (4) ขนาดของนาวาก็ใหญ่โตมหึมา จากขนาดภายนอก มันก็มีพื้นที่มากกว่าหนึ่งล้านห้าแสนลูกบาศก์ฟุต นี่ก็คงเพียงพอสำหรับสายพันธุ์พื้นฐานของสัตว์ทุกชนิดและอาหารของพวกมัน โดยเฉพาะถ้าพวกมันยังเล็กอยู่และอยู่ในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่น

20 นกตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน สัตว์เลี้ยงคลานตามชนิดของมัน อย่างละคู่จะมาหาเจ้าเพื่อรักษาชีวิตไว้ 21 เจ้าจงหาอาหารทุกอย่างที่กินได้ และสะสมไว้สำหรับเจ้า และมันจะเป็นอาหารสำหรับเจ้าและสัตว์ทั้งปวง" นอกจากนี้ต้องพาสัตว์จำนวนมหาศาลขึ้นเรือแล้ว โนอาห์ยังต้องกักตุนอาหารที่จำเป็นไว้บนเรือเพื่อรักษาชีวิตสวนสัตว์ลอยน้ำของเขาอีกด้วย พระเจ้าคงประทานสติปัญญาแบบพิเศษให้แก่เขาเพื่อที่จะทราบว่าเขาต้องกักตุนอาหารชนิดไหนและกักตุนมากเท่าไร นั่นอาจดูรวมไว้แล้วในแผนการอันเฉพาะเจาะจงต่างๆสำหรับนาวาลำนั้น

ปฐมกาล 6:22 โนอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน ดังนั้นท่านจึงกระทำ คุณลักษณะฝ่ายวิญญาณอีกประการของโนอาห์ปรากฏชัดเจน เขาเชื่อฟังพระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจ ดู 7:5 และ 16 ด้วย เขายังเป็นชายที่มีความเชื่อยิ่งใหญ่คนหนึ่งด้วย ฮีบรู 11:7 กล่าวว่า “โดยความเชื่อ เมื่อพระเจ้าทรงเตือน โนอาห์ถึงเหตุการณ์ที่ยังไม่ปรากฏ ท่านมีใจเกรงกลัวจัดเจงต่อนาวา เพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด และด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึงได้ปรับโทษแก่โลก และได้เป็นผู้รับมรดกแห่งความชอบธรรม ซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ”

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 7: บทที่เจ็ดให้รายละเอียดเกี่ยวกับการเริ่มต้นของน้ำท่วมนั้น โนอาห์และครอบครัวของเขาเข้าไปตามที่พระเจ้าสั่งและน้ำท่วมก็เริ่มขึ้น บทนี้ประกอบด้วยเนื้อหาลี่ส่วน: (1) การเริ่มต้นของน้ำท่วมในข้อ 1-12 (2) โนอาห์ปิดประตูเรืออย่างเหนือธรรมชาติในข้อ 13-16 (3) ความรุนแรงของน้ำท่วมคราวนั้นเป็นเวลาสี่สิบวันในข้อ 17-20 และ (4) การทำลายเนื้อหนังทั้งปวงโดยน้ำท่วมนั้นในข้อ 21-24

ปฐมกาล 7:1 และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โนอาห์ว่า "เจ้าและครอบครัวทั้งหมดจงเข้าไปในนาวา เพราะว่าเราเห็นว่า เจ้าชอบธรรมต่อหน้าเราในชั่วอายุนี้ แม้ว่าความชอบธรรมแบบที่ถูกยกให้อาจยังไม่ถูกสื่อถึงใน 6:9 แต่ดูเหมือนตรงนี้มันถูกยกให้แล้ว โนอาห์โดยความเชื่ออันเรียบง่ายก็เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงกระทำตามที่ตรัสและเขาก็ทำสิ่งที่พระเจ้าตรัสสั่งให้เขาทำ นั่นคือความเชื่อและนั่นเป็นพื้นฐานของการนับว่าเป็นคนชอบธรรม น่าเศร้าตรงที่ว่าจากมนุษย์ทั้งหมดบนแผ่นดินโลกซึ่งอาจมีจำนวนมากกว่าหนึ่งพันล้านคน ในขณะนั้น มีแต่โนอาห์เท่านั้นที่ถูกพบว่าชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า

ปฐมก 7:2-3 เจ้าจงเอาสัตว์ทั้งปวงที่สะอาดทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเจ็ดคู่ และสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละคู่ 3 นกในอากาศทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเจ็ดคู่ด้วย เพื่อรักษาชีวิตไว้ให้สืบเชื้อสายบนพื้นแผ่นดินโลก พระเจ้าทรงประทานคำสั่งเฉพาะเจาะจงเพิ่มเติมแก่โนอาห์ เขาต้องเอาสัตว์สะอาดอย่างละเจ็ดตัวและนกสะอาดอย่างละเจ็ดตัวขึ้นไปบนนาวาด้วย แม้ว่าจนถึงจุดนี้ยังไม่มีบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับสัตว์ที่สะอาดและไม่สะอาด แต่เห็นได้ชัดว่าโนอาห์รู้ความแตกต่างดี จุดประสงค์ก็คือ เพื่อที่จะรับประกันว่าจะมีสัตว์เหล่านั้นเพียงพอสำหรับเป็นเครื่องบูชาและอาจเป็นอาหารหลังน้ำท่วมด้วย

ปฐมก 7:4-6 เพราะว่าอีกเจ็ดวันเราจะบันดาลให้ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวัน สี่สิบคืน และสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่เราสร้างมานั้นเราจะทำลายเสียจากพื้นแผ่นดินโลก" พระเจ้าจึงทรงแจ้งให้โนอาห์ทราบว่าเป็นเจ็ดวันน้ำท่วมจะเริ่มขึ้น ฝนจะตกสี่สิบวันสี่สิบคืนจริงๆ ก่อนที่น้ำท่วมจะสิ้นสุดลง สิ่งมีชีวิตทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลกก็จะถูกทำลายไปจนหมดสิ้น

อีกครั้งที่มีกล่าวไว้ว่า 5 โนอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ท่าน 6 เมื่อน้ำท่วมบนแผ่นดินโลกโนอาห์มีอายุได้หกร้อยปี นอกจากนี้ มีระบุไว้ว่าโนอาห์มีอายุ 600 ปีตอนนี้ น้ำเริ่มท่วม เราควรหมายเหตุไว้ว่าโนอาห์เริ่มต้นก่อนน้ำท่วมที่เขาอายุได้ 480 ปี บุตรทั้งสามของเขาเริ่มเกิดตอนเขาอายุ 500 ปี (5:32)

ปฐมก 7:7-10 โนอาห์ทั้งบุตรชาย ภรรยาและบุตรสะใภ้ทั้งหลายจึงเข้าไปในนาวาเพราะเหตุน้ำท่วม 8 สัตว์ทั้งปวงที่สะอาดและสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดและฝูงนกและบรรดาสัตว์ที่เลี้ยงคานบนแผ่นดินโลก 9 ได้เข้าไปหาโนอาห์ในนาวาเป็นคู่ๆทั้งตัวผู้และตัวเมีย ตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้แก่โนอาห์ ดังนั้น โนอาห์จึงกระทำตามที่เขาได้รับบัญชา เขาไม่เพียงพาภรรยา บุตรชายทั้งสามและภรรยาของพวกเขาขึ้นนาวาเท่านั้น แต่ยังพาสัตว์ต่างๆขึ้นนาวาตามที่ได้รับบัญชาด้วย เราอาจสันนิษฐานได้ว่าพระเจ้าทรงนำสัตว์ต่างๆมาหาโนอาห์และเขาแค่ต้องต้อนรับพวกมันขึ้นนาวาเท่านั้น พวกมันเข้ามาที่ละคู่ ตัวผู้และตัวเมียจากสัตว์แต่ละสายพันธุ์ จากสัตว์ต่างๆที่สะอาด เจ็ดตัวของแต่ละชนิดก็เข้ามาในนาวาด้วยเช่นกัน

10 ต่อมาอีกเจ็ดวันน้ำก็ท่วมบนแผ่นดินโลก หลังจากผ่านไปเจ็ดวันตามที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ ฝนก็เริ่มตกและน้ำเริ่มท่วมแผ่นดินโลกตามที่บรรยายไว้ด้านล่าง

ปฐม 7:11-12 เมื่อโนอาห์มีชีวิตอยู่ได้หกร้อยปีในเดือนที่สอง วันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น ในวันเดียวกันนั่นเอง น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้บาดาลก็พุ่งขึ้นมา และช่องฟ้าก็เปิดออก การเริ่มต้นของน้ำท่วมได้ถูกบันทึกไว้ในปีที่หกร้อยแห่งชีวิตของโนอาห์ ในเดือนที่สอง และวันที่เจ็ด แหล่งที่มาสองแห่งของน้ำท่วมได้ถูกพูดถึงไว้เช่นกัน (1) “น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้บาดาลก็พุ่งขึ้นมา” เราไม่ทราบชัดเจนว่าน้ำพุทั้งหลายนี้คืออะไรกันแน่ เห็นได้ชัดว่าตอนนั้นมีอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่อยู่ใต้พื้นแผ่นดินโลกก่อนเกิดน้ำท่วมโลก

อาจเป็นไปได้ว่าเมื่อฟ้าสวรรค์ถูกเปิดออกและน้ำฝนปริมาณมหาศาลตกลงมา น้ำหนักของน้ำนั้นบนพื้นแผ่นดินโลกก็ทำให้มันพังทลายและจมลงซึ่งทำให้น้ำที่อยู่ใต้พื้นโลกพุ่งขึ้นสู่ด้านบน (2) “บรรดาช่องฟ้าสวรรค์” ที่ถูกเปิดออกนั้นก็เป็นการอุปมาอุปไมยถึงฝนตกครั้งใหญ่ อาจเป็นไปได้ว่า “น้ำซึ่งอยู่เหนือพื้นฟ้า” (1:7) นั่นคือ พื้นน้ำขนาดใหญ่ที่ลอยอยู่เหนือแผ่นดินโลกได้ถล่มลงมาบนแผ่นดินโลก (ดังที่ระบุไว้ก่อนหน้านี้ หากความชื้นทั้งหมดในท้องฟ้าชั้นบรรยากาศสมัยปัจจุบันสามารถตกลงมาได้ทั้งหมดในคราวเดียว ระดับน้ำทะเลในมหาสมุทรต่างๆก็จะเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น)

อีกครั้งที่ 'ระบบนิเวศน์' ทั้งหมดของแผ่นดินโลกในสมัยก่อนน้ำท่วมโลกนั้นมีลักษณะที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง บรรดาภูเขา หุบเขา แม่น้ำ สภาพภูมิอากาศ และฤดูกาลต่างๆ (หากมันมีอยู่ในสมัยนั้น) ล้วนแตกต่างไปจากที่เรารู้จักในปัจจุบันอย่างสิ้นเชิง ฝนในเหตุการณ์น้ำท่วมคราวนั้นคงมีปริมาณมหาศาลจริงๆ มันเป็นครั้งแรกที่ฝนตกลงบนแผ่นดินโลก

เมื่อพื้นน้ำที่ลอยอยู่เหนือแผ่นดินโลกถล่มลงมา มันก็คงทำให้เกิดน้ำท่วมปริมาณมหาศาลจนเรานึกภาพไม่ออกจริงๆ สภาพภูมิอากาศอันเลวร้ายที่เกิดขึ้นตามมาก็คงปั่นป่วนอย่างมากเช่นกัน โลกที่อารยธรรมสมัยนั้นรู้จักได้มาถึงจุดจบแล้วจริงๆ

12 ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันสี่สิบคืน เราควรหมายเหตุไว้ว่าน้ำท่วมเองไม่ได้กินเวลาสี่สิบวัน อันที่จริงแล้วมันท่วมต่อเนื่องเป็นเวลามากกว่าหนึ่งปีด้วยซ้ำ อย่างไรก็ตาม ฝนที่กระหน่ำลงมาจากเบื้องบนก็ตกต่อเนื่องเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน

ปฐม 7:13-16 ในวันเดียวกันนั้นเองโนอาห์และบุตรชายของโนอาห์ คือเชม ฮาม และยาเฟท ภรรยาของโนอาห์ และบุตรสะใภ้ทั้งสามได้เข้าไปในนาวา ใจความสำคัญของข้อ 7-9 ถูกกล่าวซ้ำตรงนี้ บางทีอาจเพื่อย้ำความสำคัญ อีกครั้งที่มีระบุไว้ว่าโนอาห์กระทำ “ตามที่

พระเจ้าได้ทรงบัญชาแก่ท่าน” ที่สำคัญก็คือบันทึกที่ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงปิดท่านไว้ข้างใน” พระเจ้าทรงปิดประตูไว้หลังเขา โนอาห์และครอบครัวถูกสั่งให้เข้าไปในนาวาและพระเจ้ายิ่งทรงปิดประตุนั้นอย่างเหนือธรรมชาติในเวลาอันเหมาะสม

14 เขาเหล่านั้นและสัตว์ป่าทั้งปวงตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานทั้งปวงตามชนิดของมัน และบรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน และนกทั้งปวงตามชนิดของมัน คือบรรดานกทุกชนิดที่มีลักษณะแตกต่างกัน นี่สื่อว่าโนอาห์และครอบครัวได้อยู่ในนาวาเรียบร้อยแล้วเมื่อขบวนสัตว์ต่างๆพากันเข้ามาในนาวาที่ละสายพันธุ์

15 สัตว์ทั้งปวงที่มีลมปราณแห่งชีวิตได้เข้าไปหาโนอาห์ในนาวาเป็นคู่ๆ สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้จัดระเบียบตัวแทนเหล่านั้นของอาณาจักรสัตว์ให้เข้ามาทีละคู่ แต่เรื่องนี้ก็เป็นการอัศจรรย์อย่างเหลือจะกล่าวแล้ว ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถจัดระเบียบสัตว์ป่าที่ไม่เคยถูกนำมาเลี้ยงให้มีความเป็นระเบียบขนาดนั้นได้

16 สัตว์ทั้งปวงที่เข้าไปนั้นได้เข้าไปทั้งตัวผู้และตัวเมียตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาแก่ท่าน และพระเยโฮวาห์ทรงปิดประตูให้ท่าน การที่สัตว์ตัวผู้และตัวเมียของแต่ละสายพันธุ์บนแผ่นดินโลกพากันเดินขบวนมายังสถานที่ที่นาวาอยู่ จัดระเบียบพวกมันเองให้เป็นคู่ๆ จากนั้นก็เดินกันเป็นแถวเข้าไปในนาวาตามที่รูปทรงแปลกๆก็เป็นคำพยานถึงการแทรกแซงอย่างเหนือธรรมชาติของพระเจ้าแล้ว เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงกำกับ 'การจราจร' ให้เป็นเช่นนั้นและพาพวกมันขึ้นเรือ นอกจากนี้ เราอาจสรุปได้ว่าพระเจ้าทรงคัดสรรสายพันธุ์ที่ดีที่สุดจากสัตว์แต่ละชนิดเพื่อที่ว่าพวกมันจะได้เติบโตแข็งแรงต่อไปหลังน้ำท่วมสิ้นสุดลง

นี่เป็นอีกครั้งที่พระคัมภีร์ซึ่งได้รับการคลี่คลายแล้วชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ปิดทั้งคนและสัตว์เหล่านั้นไว้ข้างในนาวา โนอาห์และบุตรทั้งสามของเขาน่าจะอยู่ข้างในนาวานั้นแล้ว และสั่งให้สัตว์แต่ละชนิดเข้าไปในกรงของพวกมันและปิดประตูกรงและคอกของสัตว์แต่ละคู่หลังจากที่พวกมันเข้าไปแล้ว

ปฐม 7:17-20   น้ำได้ท่วมแผ่นดินโลกสี่สิบวัน และน้ำก็ทวีมากขึ้นและหนุนนาวาให้สูงเหนือแผ่นดินโลก อีกครั้งที่ฝนตกกระหน่ำต่อเนื่องเป็นเวลาสี่สิบวัน (รวมถึงน้ำใต้พื้นโลกด้วยที่ท่วมขึ้นมา) น้ำท่วมกินเวลาเกินหนึ่งปี

18 น้ำไหลเชี่ยวและทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และนาวาลอยบนผิวน้ำ เมื่อบรรดาน้ำพุนขนาดใหญ่ทั้งหลายพุ่งขึ้นมาและช่องฟ้าถูกเปิดออก **19 น้ำไหลเชี่ยวทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และน้ำก็ท่วมภูเขาสูงทุกแห่งทั่วได้ฟ้า** น้ำเหล่านั้น “หนุนนาวาให้สูงเหนือแผ่นดินโลก... และนาวาลอยบนผิวน้ำ ” คำที่แปลว่า เนินเขา และ ภูเขาสูง (ฮาริม) เป็นคำเดียวกัน มีหลายความเห็นตามมา อาจเป็นไปได้ว่าภูเขาเหล่านั้นแห่งแผ่นดินโลกในสมัยก่อนน้ำท่วมโลกมีลักษณะเตี้ยกว่าหลังน้ำท่วมโลก

เห็นได้ชัดว่า เมื่อน้ำปริมาณมหาศาลเริ่มพัดตัวบนแผ่นดินโลก จุดต่างๆที่เปราะบางในเปลือกโลก (ซึ่งอาจเป็นที่ๆบรรดาน้ำพุนของทีลิกเคยอยู่มาก่อน) ก็ถูกโถมทับโดยน้ำหนักของน้ำนั้น แน่แน่นอนที่ว่ามันจะทำให้สถานที่อื่นๆบนพื้นพิภพถูกดันขึ้นข้างบนซึ่งไม่เพียงก่อให้เกิดทวีปใหม่ๆเท่านั้น แต่ก่อให้เกิดเทือกเขาใหม่ๆเช่นกัน อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าเทือกเขาเดิมก็ไม่ได้สูงเท่าที่มันเป็นหลังน้ำท่วมโลก

20 น้ำไหลเชี่ยวท่วมเหนือภูเขาสิบห้าศอก ไม่ว่าภูเขาเหล่านั้นจะสูงสักเท่าใด น้ำที่ไหลเชี่ยวก็ท่วมสูงเหนือภูเขาที่สูงที่สุดในสมัยนั้นถึงสิบห้าศอก นั่นอีกที่ช่วยให้นาวาสามารถลอยพ้นภูเขาเหล่านั้นได้ หากเราสันนิษฐานว่าระดับความลึกของนาวานั้นน้อยกว่าความสูงโดยรวมของมันเล็กน้อย คือ สามสิบศอก (6:15) นอกจากนี้ สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือว่า ทั่วทั้งแผ่นดินโลกถูกน้ำท่วมหมด อย่างน้อยก็ในช่วงแรกของเหตุน้ำท่วมนั้น พื้นผิวของแผ่นดินโลกทั้งหมดถูกปกคลุมไปด้วยน้ำจนกระทั่งพื้นมหาสมุทรต่างๆในสมัยนั้นถูกกดทับและทวีปและเทือกเขาใหม่ๆถูกดันตัวขึ้นสู่ด้านบน อันเปิดโอกาสให้น้ำปริมาณมหาศาลไหลลงสู่ข้างในพื้นมหาสมุทรใหม่ๆ แรงเคลื่อนของน้ำที่ระบายออกจากทวีปและที่สูงต่างๆคงเป็นแรงเคลื่อนที่ทรงพลังที่สุดในประวัติศาสตร์แผ่นดินโลกเลยหากไม่นับเรื่องการทรงสร้าง แรงเคลื่อนอันมหาศาลของน้ำบนทวีปต่างๆที่ระบายลงสู่มหาสมุทรเหล่านั้นมีส่วนสำคัญในการกำหนดรูปทรงของภูมิประเทศและภูมิศาสตร์ของพิภพโลกอย่างที่เรารู้จักในปัจจุบัน

ปฐม 7:21-23 บรรดาเนื้อหนังที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก ทั้งนก สัตว์ใช้งาน สัตว์ป่า และสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก และมนุษย์ทั้งปวงก็ตายสิ้น **22** มนุษย์ทั้งปวงผู้ซึ่งมีลมปราณแห่งชีวิตเข้าออกทางจมูก สิ่งสารพัดที่อยู่บนบกตายสิ้น **23** สิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลกถูกทำลาย ทั้งมนุษย์ สัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน และนกในอากาศ และทุกสิ่งถูกทำลายจากแผ่นดินโลก ด้วยเหตุนี้ เหลืออยู่แต่โนอาห์และทุกสิ่งที่อยู่กับท่านในนาวา

การทำลายล้างนั้นกินบริเวณกว้างและเกิดขึ้นกับสิ่งมีชีวิตทั้งปวง อีกครั้งที่แนวคิดที่ว่าเกิดน้ำท่วมเฉพาะบางแห่งเป็นเรื่องเหลวไหลเมื่อพิจารณาจากสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวแล้ว แม้แต่คนที่หลายในท้องฟ้าก็ถูกทำลายด้วย จากสิ่งมีชีวิตทั้งปวง น้ำท่วมในพื้นที่จำกัดคงไม่มีผลอะไรเลยต่อชีวิตคน ไม่เพียงพื้นผิวแผ่นดินโลกอย่างที่อารยธรรมนั้นรู้จักถูกทำลายอย่างราบคาบและไม่หลงเหลือเค้าโครงเดิมเลยเท่านั้น แต่สิ่งมีชีวิตทั้งปวงบนพื้นพิภพ โลกยังพินาศสิ้นด้วยเช่นกัน ผู้ที่ได้รับการยกเว้นคือ โนอาห์ บรรดาครอบครัวของเขา และสัตว์ต่างๆที่อยู่บนนาวานั้น อารยธรรมและโลกสมัยนั้นชั่วช้าเสียดจมนพระเจ้าทรงทำลายมันจนสิ้นซาก ร่องรอยที่หลงเหลืออยู่มีแต่ซากของเครื่องใช้ไม่กี่ชิ้นซึ่งในปัจจุบันถูกพบฝังอยู่ในชั้นถ้ำหินต่างๆลึกลงไปบนแผ่นดินโลก

23 สิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลกถูกทำลาย ทั้งมนุษย์ สัตว์ใช้งาน สัตว์เลี้ยงคลาน และนกในอากาศ และทุกสิ่งถูกทำลายจากแผ่นดินโลก เหลืออยู่แต่โนอาห์และทุกสิ่งที่อยู่กับท่านในนาวา พระเจ้าทรงไว้ชีวิต นั่นคือ ทรงช่วยบรรดาผู้ที่อยู่บนนาวานั้นให้รอด ถึงแม้ว่าบางคนที่สนับสนุนเรื่องการให้บังเกิดใหม่โดยการรับบัพติศมาออก 2 เปโตร 2:5 โดยยกมาแบบนอกบริบทหรือบันทึกทางประวัติศาสตร์อย่างสิ้นเชิง แต่นาวานั้นต่างหากที่ช่วยโนอาห์และสิ่งมีชีวิตอื่นๆให้รอด หากน้ำแต่อย่างใด สามัญสำนึกก็บอกอยู่ทนโท่แล้ว

ปฐม 7:24   น้ำไหลเชี่ยวบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบวัน วลีที่พูดถึงน้ำซึ่งไหลเชี่ยวบนแผ่นดินโลกเป็นเวลา 150 วันบ่งบอกว่าน้ำไหลแรงเต็มที่ในช่วงระยะเวลาดังกล่าว คำที่แปลว่า **น้ำไหลเชี่ยว (กอร์บาร์)** มีความหมายว่ามีกำลัง แรงอันเกิดจากน้ำท่วมคราวนั้น มหาศาลจริงๆ เมื่อแอ่งมหาสมุทรจมลงภายใต้น้ำหนักของน้ำ ซึ่งทำให้เกิดการยกตัวขึ้นของทวีปเกาะ และเทือกเขาต่างๆ มันก็ก่อให้เกิดแผ่นดินไหวและการเคลื่อนตัวของเปลือกโลกอย่างรุนแรงจริงๆ

ด้วยปริมาณที่มหาศาลของน้ำบนพื้นพิภพ นั้นคงก่อให้เกิดการขึ้นลงของกระแสน้ำอย่างเหลือเชื่อทั่วพื้นพิภพ บรรดาพืชพรรณต่างๆของแผ่นดินโลกคงถูกน้ำกวาดไปฝังอยู่เป็นชั้นๆในสถานที่หลายแห่ง เมื่อตะกอนอื่นๆถูกน้ำพัดมาชะล้างซากพืชเหล่านี้ แรงดันอันเกิดจากน้ำหนักของซากที่ทับถมก็ทำให้พืชผักต่างๆกลายเป็นถ้ำหินหรือไม่ก็น้ำมันตามลำดับ ในการทำเช่นนั้น พระเจ้าก็ทรงจัดเตรียมแหล่งพลังงานต่างๆไว้สำหรับหลายชั่วอายุคนที่เกิดขึ้นในเวลาต่อ

มา เมื่อทวีปและเทือกเขาต่างๆถูกดันตัวขึ้นจากแรงเคลื่อนของเปลือกโลก น้ำที่อยู่บนทวีปต่างๆ ก็ถูกแรงโน้มถ่วงทำให้เริ่มไหลระบายออกลงสู่แอ่งมหาสมุทรต่างๆ ดังนั้น แม้แต่แรงเคลื่อนของน้ำอันทรงพลังยิ่งกว่าก็ถูกปลดปล่อยออกมา

น่าจะเป็นในเวลานี้เองที่ลุ่มแม่น้ำขนาดใหญ่และหุบเขาต่างๆของแผ่นดินโลกถูกก่อตัวขึ้น เมื่อแผ่นดินโลกอ่อนนุ่มเพราะน้ำที่อยู่บนมัน และเมื่อน้ำเริ่มระบายออกไปอย่างรวดเร็ว หุบเขาของแม่น้ำและลำธารต่างๆอย่างที่เรารู้จักในปัจจุบันก็ถูกสกัดลงบนพื้นผิวของแผ่นดินโลก พื้นผิวของแผ่นดินโลกอย่างที่เรารู้จักในปัจจุบันในภูมิศาสตร์และภูมิประเทศของมันจึงถูกก่อตัวขึ้น

เมื่อพื้นน้ำเบื้องบนถล่มลงมา ระบบสภาพอากาศทั้งหมดของแผ่นดินโลกก็ถูกเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง ขณะที่ก่อนหน้านี้ทั้งทั้งแผ่นดินโลกมีสภาพอากาศแบบใกล้เขตร้อน บัดนี้บริเวณขั้วโลกทั้งสองก็หนาวจัดและบริเวณเส้นศูนย์สูตรก็ร้อนอย่างต่อเนื่อง อาจเป็นไปได้ว่าเมื่อพื้นน้ำเบื้องบนถล่มลงมา ความเย็นของอากาศนอกโลกก็ลงมาบนขั้วโลกทั้งสองและทำให้มันจับตัวเป็นน้ำแข็งทันที พวกนักสำรวจได้ค้นพบซากสัตว์เขตร้อน เช่น มาสโตดอน (Mastodons) ถูกเก็บรักษาไว้ในสภาพสมบูรณ์ในน้ำแข็งของขั้วโลกเหนือ ซึ่งบ่งบอกว่าพวกมันแข็งตัวในทันที ดังที่ปฐมกาล 8:22 จะสื่อให้เห็นชัดเจน ฤดูกาลต่างๆของปีได้ถูกเริ่มให้มีขึ้น โดยน้ำท่วมคราวนั้น เห็นได้ชัดว่าก่อนน้ำท่วมไม่มีฤดูกาลต่างๆเลย

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 8: น้ำท่วมโลกและการที่น้ำค่อยๆลดถูกบรรยายถึงในบทนี้ บทนี้แบ่งออกเป็นสี่ส่วน: (1) พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์และทรงทำให้น้ำแห้งในข้อ 1-3 (2) นาวาไปค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัต โดยโนอาห์ส่งนกกาและนกเขาตัวเมียตัวหนึ่งออกไปในข้อ 4-12 (3) โนอาห์ออกมาจากนาวาในข้อ 13-19 และ (4) โนอาห์ถวายเครื่องบูชาและพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะไม่แช่งสาปแผ่นดินโลกอีกต่อไปในข้อ 20-22

ปฐมกาล 8:1-4 พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์ บรรดาสัตว์ที่มีชีวิตและสัตว์ใช้งานทั้งปวงที่อยู่กับท่านในนาวา และพระเจ้าทรงทำให้ลมพัดมาเหนือแผ่นดินโลก และน้ำทั้งปวงก็ลดลง วลีที่ว่า พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์ อาจแปลได้ว่า “และพระเจ้าทรงใส่พระทัยโนอาห์” นี้ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงลืมโนอาห์และจากนั้นอยู่สี่วันหนึ่งก็ทรงจำได้ว่าเขาลอยแพ่งตั้งอยู่

แต่พระเจ้าทรงใส่พระทัยโนอาห์อยู่ตลอดเวลา มีการเอ่ยถึงลมเป็นครั้งแรก เห็นได้ชัดว่าก่อนน้ำท่วมโลกไม่เคยมีลมพัดมาก่อน อย่างไรก็ตาม สภาพชั้นบรรยากาศที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิงพร้อมกับพื้นน้ำอยู่บนฟ้าก็ถล่มลงมา ซึ่งทำให้เกิดกระแสลมและลมพัดอย่างที่เรารู้จักกันในปัจจุบัน เราไม่ทราบว่ามีลมในสมัยนั้นพัดแรงขนาดไหน มันคงแรงพอๆกับพายุเฮอริเคนเลยก็เดี๋ยวนอกจากนี้ก็มีกล่าวไว้ด้วยว่า “น้ำทั้งปวงก็ลดลง” ซึ่งหมายความว่า 'น้ำเริ่มลด'

2 น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้บาดาลและช่องฟ้าทั้งปวงก็ปิด และฝนที่ตกจากฟ้าก็หยุด โมเสสกล่าวซ้ำถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในบทที่แล้ว โดยเสริมว่าแหล่งที่มาสองแห่งของน้ำท่วมได้ถูกปิดแล้ว นั่นคือ น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้บาดาลและฝนจากท้องฟ้า

3 น้ำก็ค่อยๆลดลงจากแผ่นดินโลก และสว่างไปร้อยห้าสิบวันแล้วน้ำก็ลดลง วลีที่ว่า น้ำก็ค่อยๆลดลงจากแผ่นดินโลก มีความหมายว่า 'น้ำเริ่มลดทีละหย่อม' คำที่แปลว่า *ลดลง (คอว์เซอร์)* มีความหมายว่า 'ลดลง' หรือ 'ลดต่ำลง' กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ หลังจากผ่านพ้นไป 150 วัน น้ำก็ลดความหมายที่สื่อตรงนี้คือว่า ในช่วง 150 วัน น้ำก็ท่วมอยู่เต็มพื้นแผ่นดินโลก นั่นส่งผลอย่างมากต่อลักษณะทางกายภาพของแผ่นดินโลก น้ำหนักของน้ำ แรงเคลื่อนตัวของน้ำที่ไหลคลั่งไปทั่วพื้นแผ่นดินโลกเพราะเหตุแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ต่างๆ จากนั้นก็ลมที่พัดกระโชกแรงเป็นพายุ ก็ทำให้เกิดการระบายออกของน้ำเมื่อน้ำเริ่มระบายออกจากทวีปต่างๆลงสู่แอ่งมหาสมุทรทั้งหลายพื้นผิวของแผ่นดินโลกไม่เพียงถูกชะล้างจนสะอาดเท่านั้น แต่มันยังถูกจัดโครงสร้างใหม่ด้วยโลกใหม่เอี่ยมจะคอยพบโนอาห์เมื่อเขาออกมาจากนาวา

4 ณ เดือนที่เจ็ดวันที่สิบเจ็ดนาวาก็ค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัต เมื่อเราระลึกว่าน้ำเริ่มท่วมในเดือนที่สองของปีนั้น เดือนที่เจ็ดจึงเป็นห้าเดือนต่อมาหรือประมาณ 150 วัน นาวาลอยน้ำมาค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัตหลังผ่านไปห้าเดือนนับตั้งแต่น้ำเริ่มท่วม เทือกเขาเหล่านั้นในปัจจุบันคือประเทศตุรกีทางฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือ

ปฐมก 8:5-7 น้ำก็ค่อยๆลดลงจนถึงเดือนที่สิบ ในเดือนที่สิบ ณ วันที่หนึ่งของเดือนนั้น ยอดภูเขาต่างๆโผล่ขึ้นมา นาวาค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัตต่อไปอีก 4 เดือนครึ่ง ในวันแรกของเดือนที่สิบ “ยอดภูเขาต่างๆ โผล่ขึ้นมา” ในที่สุดโนอาห์ก็มองเห็นยอดภูเขาต่างๆโผล่ขึ้นรอบข้างที่ๆพวกเขาอยู่

6 ต่อจากนั้นอีกสี่สิบวัน โนอาห์ก็เปิดช่องในนาวาที่ท่านได้ทำไว้ นั้น 7 ท่านปล่อยกาตัวหนึ่ง ซึ่งมันบินไปมาจนกระทั่งน้ำลดแห่งจากแผ่นดินโลก สี่สิบวันต่อมา โนอาห์ก็ปล่อยนกกาตัวหนึ่ง “ซึ่งมันบินไปมาจนกระทั่งน้ำลดแห่งจากแผ่นดินโลก” เห็นได้ชัดว่ากาตัวนี้ขึ้นนาวามาด้วยและบินออกมาจากนาวา แต่มันไม่ยอมให้โนอาห์จับ มันบินวนไปมาจนกระทั่งน้ำท่วมลดแห่งจากแผ่นดินโลกในระดับที่เพียงพอแล้ว

ปฐม 8:8-11 ท่านจึงปล่อยนกเขาตัวหนึ่งด้วยเพื่อจะรู้ว่าน้ำได้ลดลงจากพื้นแผ่นดินโลกหรือยัง 9 แต่นกเขาไม่พบที่ที่จะจับอาศัยอยู่ได้เพราะน้ำยังท่วมทั่วพื้นแผ่นดินโลกอยู่ มันจึงได้กลับมาหาท่านในนาวา ดังนั้นท่านจึงยื่นมือออกไปจับนกเขาเข้ามาไว้ด้วยกันในนาวา 10 ท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน ท่านจึงปล่อยนกเขาไปจากนาวาอีกครั้งหนึ่ง 11 ในเวลาเย็น นกเขาก็กลับมายังท่าน ดูเถิด มันคาบใบมะกอกเทศเขียวสดมา ดังนั้นโนอาห์จึงรู้ว่า น้ำได้ลดลงจากแผ่นดินโลกแล้ว

จากนั้น โนอาห์ก็ปล่อยนกเขาตัวเมียตัวหนึ่งออกไป นกเขาตัวนั้นบินกลับมาหาเขาและ “ท่านจึงยื่นมือออกไปและจับนกเขา และเอามันเข้ามาไว้ด้วยกันกับท่านในนาวา” เขารออีกเจ็ดวันและปล่อยนกเขาตัวนั้นออกไปอีกที คราวนี้มันบินกลับมาพร้อมกับใบมะกอกเทศในจะงอยปากของมัน “ดังนั้นโนอาห์จึงรู้ว่า น้ำได้ลดลงจากแผ่นดินโลกแล้ว” คำที่แปลว่า ลดลง ตรงนี้ (ต่างจากข้อ 3) คือ *กาลัล* และมีความหมายว่า 'เล็กน้อย' หรือ 'มีไม่มาก' กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พวกเขาอยู่ตรงที่ๆแผ่นดินโลกยังเปียกน้ำอยู่ แต่มันมีน้ำเล็กน้อยและไม่ท่วมแล้ว

ปฐม 8:12 ท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน และปล่อยนกเขาออกไป แล้วมันไม่กลับมาหาท่านอีกเลย โนอาห์จึงรออีกเจ็ดวัน เขาปล่อยนกเขาตัวนั้นไปเป็นครั้งที่สามและคราวนี้ มันไม่กลับมาหาท่านอีกเลย

ปฐม 8:13-14 ต่อมาปีที่หกร้อยเอ็ดเดือนที่หนึ่งวันที่หนึ่งของเดือนนั้นน้ำก็แห้งจากแผ่นดินโลก โนอาห์ก็เปิดหลังคาของนาวาและมองดู ดูเถิด พื้นแผ่นดินแห้งแล้ว มันไม่ชัดเจนว่าปีที่หกร้อยเอ็ดเดือนที่หนึ่งวันที่หนึ่งนี้หมายถึงวันเกิดของโนอาห์ (ดู 7:11) หรือหมายถึงเดือนที่หนึ่งของปีปฏิทินของปีที่หกร้อยเอ็ดของโนอาห์ ไม่ว่าในกรณีใด ณ เวลานั้น เท่าที่โนอาห์สามารถบอกได้ “น้ำก็แห้งจากแผ่นดินโลก” เขาจึง “เปิดหลังคาของนาวา (นั่นคือ ประตู) และมองดู และดูเถิด พื้นแผ่นดินแห้งแล้ว”

14 ในเดือนที่สองวันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนนั้นแผ่นดินโลกก็แห้งสนิท ผ่านไปอีกสองเดือนจนถึงตอนนี้แผ่นดินโลกก็แห้งสนิทแล้ว เมื่ออ้างอิงวันเวลาตรงนี้ไปยังจุดเริ่มต้นของน้ำท่วมใน 7:11 โนอาห์และฝูงสัตว์ก็อยู่ในนาวาเป็นเวลาทั้งสิ้น 370 วัน (หากตีความตามปฏิทินจันทรคติแบบฮีบรู ซึ่งปีหนึ่งมี 360 วัน)

ปฐม 8:15-19 พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า 16 "จงออกไปจากนาวา ทั้งเจ้า ภรรยา บุตรชาย และบุตรสะใภ้ทั้งหลายของเจ้า ในวันนั้น พระเจ้าทรงสั่งพวกเขาให้ออกไปจากนาวา พร้อมกับสิ่งมีชีวิตทั้งปวงที่อยู่บนนาวาด้วย เราควรหมายเหตุไว้ว่าโนอาห์ไม่ได้ออกไปจากนาวา จนกว่าพระเจ้าตรัสสั่งชัดเจนให้เขาออกไป เขารอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาต้องปล่อยสัตว์ที่อยู่บนเรือออกไปอย่างเป็นระบบ รวมถึงต้องเก็บข้าวของส่วนตัวออกไปด้วย มันคงเป็นช่วงเวลาที่น่าตื่นเต้นอย่างมากจริงๆ พวกเขารอดตายจากภัยน้ำท่วมใหญ่เพราะพระเจ้าทรงปกป้องคุ้มครอง โลกใหม่เอี่ยมอยู่เบื้องหน้าพวกเขาแล้ว สภาพภูมิประเทศและภูมิศาสตร์ของมันแตกต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง เท่าที่เป็นไปได้ไม่เพียงสภาพอากาศเปลี่ยนแปลงไปอย่างหน้ามือเป็นหลังมือเท่านั้น แต่โนอาห์และบุตรทั้งสามของเขายังเห็นรูปแบบสภาพภูมิอากาศต่างๆ ในท้องฟ้า ในแบบที่พวกเขาไม่เคยเห็นมาก่อนด้วย ถึงแม้เห็นได้ชัดว่าแผ่นดินโลกในตอนนั้นได้ถูกฟื้นฟูขึ้นมาใหม่ให้มีความเขียวสดแล้ว แต่ก็ยังไม่มีต้นไม้ ขณะที่พวกเขาได้พ้นจากแผ่นดินโลกที่มีลักษณะเขตร้อนมาแล้ว บัดนี้พวกเขาก็มีชีวิตอยู่ในสภาพอากาศแบบฤดูหนาวของเทือกเขาอารารัตเพื่อตามหาสถานที่ๆพออยู่อาศัยได้มากกว่า พวกเขาเป็นมนุษย์พวกเดียวบนแผ่นดินโลกแล้ว จะว่าไปแล้วพวกเขาจึงเป็นผู้บุกเบิกในแผ่นดินโลกอย่างแท้จริง ระบบโลกที่ปราศจากพระเจ้า และชั่วช้าแบบที่พวกเขาเคยรู้จักได้ผ่านพ้นไปแล้ว มีแต่พวกเขา สัตว์จำนวนเล็กน้อยและพระเจ้าเท่านั้น

17 จงพาสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่ด้วยกันกับเจ้า คือบรรดาเนื้อหนัง ทั้งนก สัตว์ใช้งาน และสัตว์เลื้อยคลานทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกให้ออกมา เพื่อพวกมันจะทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก และมีลูกดกทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก" พระเจ้าจึงทรงออกคำสั่งแก่เหล่าสัตว์ที่ถูกพาออกมาจากนาวาให้ทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก และมีลูกดกทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก

18 โนอาห์จึงออกไป พร้อมทั้งบุตรชาย ภรรยา และบุตรสะใภ้ทั้งหลายที่อยู่กับท่าน 19 สัตว์ป่าทั้งปวง บรรดาสัตว์เลื้อยคลาน นกทั้งปวง และทุกสิ่งทีคลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของพวกมันออกไปจากนาวา แบบเดียวกับที่โนอาห์ได้เข้าไปในนาวาตามพระ

บัญชาของพระเจ้า บัดนี้เขากับครอบครัวก็ออกมาจากนาตามพระบัญชาของพระเจ้าเช่นกัน ดังที่ระบุไว้ในฮีบรู 11:7 โนอาห์เชื่อฟังพระเจ้าโดยความเชื่อ

ปลุก 8:20 ด้วยความกตัญญูรู้คุณโนอาห์ก็สร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และเอาบรรดาสัตว์ที่สะอาดและบรรดาคนกที่สะอาดถวายเป็นเครื่องเผาบูชาที่แท่นนั้น นี่เป็นบันทึกครั้งแรกในพระคัมภีร์เกี่ยวกับเครื่องเผาบูชา แต่โนอาห์ก็คุ้นเคยกับมันเป็นอย่างดี เห็นได้ชัดว่าเชื้อสายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าที่สืบต่อมาถึง โนอาห์ได้ถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าก่อนเกิดน้ำท่วมโลก (เราควรหมายเหตุไว้ว่าเหล่านักสำรวจที่อ้างว่าได้พบนาเวลานั้นก็อ้างด้วยว่าพวกเขาได้เห็นสิ่งที่ดูเหมือนว่าเป็นแท่นบูชาอันหนึ่งตั้งอยู่ไม่ห่างนักซึ่งดูเหมือนว่ามีหินที่ถูไฟฟ้าอยู่ข้างบนด้วย)

ปลุก 8:21-22 พระเยโฮวาห์ได้ดมกลิ่นหอมหวาน และพระเยโฮวาห์ทรงดำริในพระทัยว่า "เราจะไม่สาปแช่งแผ่นดินอีกเพราะเหตุมนุษย์ ด้วยว่าเจตนาในใจของเขาเลวแต่ชั่วร้ายตั้งแต่เด็กมา เราจะไม่ประหารสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตอีกเหมือนอย่างที่เราได้กระทำแล้วนั้น พระเจ้าทรงรับเครื่องบูชานั้นและทรงประกาศสิ่งที่ได้กลายมาเป็นพันธสัญญา กับ โนอาห์

(วลีที่พูดถึงการที่พระเยโฮวาห์ทรงดมกลิ่นหอมหวานอาจเป็นภาพเปรียบเทียบมนุษย์เกี่ยวกับพระเจ้าในพระคัมภีร์ พระองค์ผู้ทรงเป็นพระวิญญูญาณไม่ทรงมีร่างกายแบบมนุษย์และไม่มีประสาทสัมผัสต่างๆอย่างที่เราคิดเกี่ยวกับมัน กระนั้น พระองค์ก็ทรงแสดงตัวเองเหมือนทรงดมกลิ่นหอมของเครื่องบูชานั้นเพื่อประกาศว่าพระองค์ทรงพอพระทัยกับมัน)

22 ในขณะที่โลกยังดำรงอยู่นั้น จะมีฤดูหนาวฤดูเก็บเกี่ยว เวลาเย็นเวลาร้อน ฤดูร้อนฤดูหนาว กลางวันกลางคืนต่อไป" พันธสัญญากับโนอาห์ยังมีผลบังคับใช้ต่อมาจนถึงทุกวันนี้ พระเจ้าทรงสัญญากับ โนอาห์ (และรวมถึงเราด้วย) ว่าพระองค์จะไม่ทรง (1) "สาปแช่งแผ่นดินอีกเพราะเหตุมนุษย์" พระองค์ตรัสอีกครั้งว่า "เจตนาในใจของเขาเลวแต่ชั่วร้ายตั้งแต่เด็กมา" จากนั้น (2) พระเจ้าทรงสัญญาว่าพระองค์จะไม่ทรง "ประหารสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตอีกเหมือนอย่างที่เราได้กระทำแล้วนั้น" พระเจ้าจะไม่ทรงทำลายแผ่นดินโลกโดยเหตุน้ำท่วมอีก (3) "ในขณะที่โลกยังดำรงอยู่นั้น จะมีฤดูหนาวฤดูเก็บเกี่ยว เวลาเย็นเวลาร้อน ฤดูร้อนฤดูหนาว กลางวันกลางคืนต่อไป" มีความหมายสื่อออกมาหลายประการในสิ่งที่พระเจ้าตรัสตรงนี้

ประการแรก พระองค์ทรงถือว่าแผ่นดินโลกจะไม่ดำรงอยู่ตลอดไป สักวันหนึ่งมันจะถูกแทนที่ นี่เป็นการสื่อเป็นครั้งแรกถึงแผ่นดินโลกใหม่ที่จะมาในสักวันหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ในระหว่างนี้ จะมีความไว้วางใจได้ของฤดูกาลต่างๆรวมถึงกลางวันและกลางคืนด้วย สิ่งที่ถูกสื่อก็คือว่าก่อนเกิดน้ำท่วมไม่เคยมีฤดูกาลต่างๆอย่างที่เรารู้จักในปัจจุบัน เรารู้ว่าฤดูกาลต่างๆเกิดจากการเอียงของแกนโลกตามความสัมพันธ์ของมันกับดวงอาทิตย์และวิถีที่มันผ่านวัฏจักรประจำปี เมื่อโลกโคจรรอบดวงอาทิตย์ ก่อนเกิดน้ำท่วมโลก เห็นได้ชัดว่าแผ่นดินโลกไม่มีวัฏจักรประจำปีแห่งฤดูกาลต่างๆ บางคนคาดเดาว่าพระเจ้าอาจทรงทำให้โลกเอียงได้โดยแรงกระทบของอุกกาบาต ดาวตกหรือดาวหางขนาดใหญ่ซึ่งโดยแรงกระทบของมันทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของแกนโลก นี่อาจเป็นวิธีที่ทำให้พื้นน้ำบนท้องฟ้าถล่มลงมาก็ได้ แต่นั่นก็เป็นเพียงแค่การคาดเดาเท่านั้นแน่นอนที่พระเจ้าทรงสามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้โดยตรงโดยไม่ต้องพึ่งอุกกาบาตแต่อย่างใด สิ่งหนึ่งปรากฏชัดเจน พระเจ้าทรงสัญญาว่าฤดูกาลต่างๆอย่างที่เรารู้จักกันในทุกวันนี้จะมีอย่างสม่ำเสมอไปตราบเท่าที่แผ่นดินโลกดำรงอยู่ นอกจากนี้ วัฏจักรของกลางวันและกลางคืนก็จะไม่สิ้นสุดเช่นกัน ความสัจย์ชื่อของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่จริงๆ

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 9: ผลที่เกิดขึ้นตามมาของน้ำท่วมโลกถูกบรรยายถึงเพิ่มเติม โดยรวมถึง (1) การที่พระเจ้าทรงอวยพร โนอาห์และทรงอนุญาตให้รับประทานเนื้อเป็นอาหารได้แล้วในข้อ 1-3 (2) การรับประทานเลือดและการฆาตกรรมเป็นเรื่องต้องห้ามในข้อ 4-7 (3) การที่พระเจ้าทรงสถาปนาพันธสัญญาของพระองค์กับรุ้งและหมายสำคัญของมันในข้อ 8-17 (4) โนอาห์ปลูกสวนองุ่นหนึ่ง เมทาเหล้าองุ่นและถูกสามเยาะเย้ยในข้อ 18-23 สุดท้าย (5) โนอาห์แห่งสาปคานาอัน อวยพรเซม อธิษฐานเพื่อยาเฟทในข้อ 24-29

ปฐมกาล 9:1 พระเจ้าทรงอวยพรพระแกโนอาห์และบุตรชายทั้งหลายของท่าน และตรัสแก่พวกเขาว่า "จงมีลูกดก และทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน เมื่อโนอาห์ ภรรยาของเขา บุตรชายทั้งสามคนของพวกเขา และภรรยาของบุตรทั้งสามนั้นออกมาจากนาวา พระเจ้าก็ทรงอวยพรพวกเขา (ดู 6:9) นอกจากนี้ พระองค์ยังทรงกำชับพวกเขาให้ "มีลูกดก และทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน" เห็นได้ชัดว่าพวกเขาได้รับคำสั่งให้สืบพันธุ์ต่อไป สิ่งนี้อาจถูกสื่อก็คือว่า โนอาห์ บุตรทั้งสามของเขาและภรรยาของบุตรทั้งสามนั้นละเว้นเสียจากการมีเพศสัมพันธ์กันในช่วงที่

เกิดน้ำท่วมเพราะเกรงว่าพวกเขาอาจเจอกับแรงกดดันเพิ่มเติมในเรื่องการคลอดบุตรในระหว่างที่พวกเขาอยู่ในเวลานั้น

ปฐมก 9:2-4 สัตว์ป่าทั้งปวงบนแผ่นดินโลก บรรดานกในอากาศ สิ่งทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก และบรรดาปลาในทะเล จะเกรงกลัวพวกเขาและหวาดกลัวต่อพวกเขา พวกมันจะถูกมอบอยู่ในมือพวกเขา ขณะที่พันธสัญญากับโนอาห์ถูกประกาศเพิ่มเติมต่อไป มีความหมายหลายประการที่เราควรหมายเหตุไว้ สิ่งที่คุณเหมือนถูกสื่อก็คือว่าลักษณะเฉพาะตัวของอาณาจักรสัตว์ที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ถูกเปลี่ยนแปลงไป บัดนี้พวกสัตว์มีความกลัวมนุษย์ฝังอยู่ในตัวพวกมันแล้ว เห็นได้ชัดว่ามันมิได้เป็นเช่นนั้นสมัยก่อนน้ำท่วมโลก

3 สิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตเคลื่อนไหวไปมาจะเป็นอาหารของพวกเขา เช่นเดียวกับพืชผักเขียวสด เรายกทุกสิ่งให้แก่พวกเขา นอกจากนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้มนุษย์รับประทานเนื้อสัตว์ได้ เราอาจสันนิษฐานได้ว่าพวกคนไม่เชื่อพระเจ้าสมัยก่อนน้ำท่วมโลกรับประทานเนื้อสัตว์ แต่บัดนี้พระเจ้าทรงอนุญาตให้กระทำเช่นนั้นได้แล้ว เมื่อบรรดาสัตว์จะถูกล่าเป็นอาหารแล้ว พระเจ้าจึงทรงให้พวกมันมีความกลัวมนุษย์

4 แต่เนื้อกับชีวิตของมัน คือเลือดของมัน พวกเขาอย่ากินเลย นอกจากนี้แล้ว นี่เป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ที่มีระบุไว้ถึงคำสั่งห้ามมิให้รับประทานเลือดเป็นอาหาร แน่แน่นอนว่าจนถึงตอนนั้นการรับประทานเนื้อสัตว์ก็ยังไม่ได้รับอนุญาตเช่นกัน ดังนั้นการรับประทานเลือดจึงไม่ใช่เรื่องใหญ่สมัยนั้น

ปฐมก 9:5-6 โลहितเจ้าที่เป็นชีวิตของเจ้าเราจะเรียกเอาแน่นอน เราจะเรียกเอาจากชีวิตของสัตว์ป่าทั้งปวงและจากมือมนุษย์ เราจะเรียกเอาชีวิตมนุษย์จากมือพี่น้องของคนทุกคน 6 ผู้ใดทำให้โลหิตของมนุษย์ไหล ผู้อื่นจะทำให้ผู้นั้นโลหิตไหล เพราะว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์ ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของพันธสัญญากับโนอาห์พระเจ้าทรงริเริ่มโทษการประหารชีวิตแล้ว นับแต่นั้นเป็นต้นมาพระเจ้าจึงทรงกำหนดว่าเมื่อเกิดเหตุฆาตกรรมขึ้น ฆาตกรก็จะถูกประหารชีวิต ความบริสุทธิ์แห่งพระฉายาของพระเจ้าในตัวของมนุษย์จะต้องไม่ถูกทำให้เป็นมลทินไปโดยเหตุฆาตกรรม พระเจ้าทรงใส่การประหารชีวิตเข้ามาเพื่อเป็นตัวขัดขวางมิให้คนก่อเหตุฆาตกรรม นำเสรีภาพที่เรื่องนี้ได้ถูกเพิกเฉยในปัจจุบันเสียจนทำให้สังคมเสื่อมทราม

ปฐม 9:7   เจ้าจงมีลูกคดทวิมากขึ้นอุดมบริบูรณ์ในแผ่นดินโลกและทวีมากขึ้นในนั้น" อีกครั้งที่พระบัญชาที่ให้มีลูกคดทวิมากขึ้นอุดมบริบูรณ์ในแผ่นดินโลกและทวีมากขึ้นในนั้นถูกกล่าวซ้ำ เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงประสงค์ให้แผ่นดินโลกอุดมไปด้วยอาณาจักรสัตว์อีกครั้ง

ปฐม 9:8-11   พระเจ้าจึงตรัสแก่โนอาห์และบุตรชายทั้งหลายที่อยู่กับท่านว่า 9 "ดูเถิด เราตั้งพันธสัญญาของเรากับพวกเจ้าและกับเชื้อสายของเจ้าสืบไป 10 และกับสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ทั้งนก สัตว์ใช้งาน และบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกที่อยู่กับเจ้า สัตว์ทั้งปวงที่ออกจากราว รวมทั้งบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก 11 เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเจ้าว่า จะไม่มีการทำลายบรรดาเนื้อหนังโดยน้ำท่วมอีก จะไม่มีน้ำมาท่วมทำลายโลกอีกต่อไป"

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธสัญญากับโนอาห์ถูกกล่าวถึงตรงนี้ ส่วนหนึ่งของพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับมนุษย์ (และแม้แต่อณาจักรสัตว์ด้วย) ก็คือว่าพระองค์จะไม่ทรงทำลายแผ่นดินโลกด้วยน้ำท่วมอีกต่อไป พระสัญญานั้นยังมีผลอยู่มาจนถึงทุกวันนี้ นี่ยังหักล้างทฤษฎีเรื่องน้ำท่วมในพื้นที่จำกัดที่บรรดานักศาสนศาสตร์หัวเสรีได้นำเสนอมาตลอดระยะเวลาหลายปีอีกด้วย

แน่นอนที่มีน้ำท่วมในพื้นที่จำกัดทั่วโลกในแต่ละปีพร้อมกับฝนตก อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าได้ทรงสัญญาแล้วว่าจะไม่ทรงทำลายแผ่นดินโลกทั้งหมดด้วยน้ำท่วมอีกแล้ว!

ปฐม 9:12-13   พระเจ้าตรัสว่า "นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาซึ่งเราตั้งไว้ระหว่างเรากับพวกเจ้า และสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ในทุกชั่วอายุตลอดไปเป็นนิตย์ 13 เราได้ตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆและมันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับแผ่นดินโลก หมายสำคัญแห่งพระสัญญานั้นก็คือ รุ้ง "มันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับแผ่นดินโลก" ปราภฏการณ์ที่ธรรมดาและสวยงามของรุ้งยังมีอยู่จนถึงทุกวันนี้ ซึ่งเป็นเครื่องเตือนใจว่าพระเจ้า (1) เคยทรงทำลายแผ่นดินโลกด้วยน้ำท่วม และ (2) พระองค์จะไม่ทรงทำเช่นนั้นอีก

ปฐม 9:14-17   และต่อมาเมื่อเราให้มีเมฆเหนือแผ่นดินโลก จะเห็นรุ้งที่เมฆนั้น 15 และเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีระหว่างเรากับพวกเจ้าและสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงแห่ง

บรรดาเนื้อหนัง และน้ำจะไม่มาท่วมทำลายบรรดาเนื้อหนังอีกต่อไป 16 จะมีรุ้งที่เมฆและเราจะมองดูมันเพื่อเราจะระลึกถึงพันธสัญญานิรันดร์ ระหว่างพระเจ้ากับสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตแห่งบรรดาเนื้อหนังที่อยู่บนแผ่นดินโลก"

หมายสำคัญของพันธสัญญาของพระเจ้ากับโนอาห์ (และเราด้วย) มีลักษณะสองประการ มันไม่เพียงเป็นเครื่องเตือนใจเราถึงพระสัญญาของพระเจ้าเท่านั้น แต่มันยังเป็นเครื่องเตือนใจพระเจ้าถึงเรื่องนี้ด้วย รุ้ง 17 เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาซึ่งเราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับบรรดาเนื้อหนังบนแผ่นดินโลก" รุ้งจึงไม่เพียงเป็นเครื่องเตือนใจ (หมายสำคัญ) หนึ่งถึงน้ำท่วมเมื่อนานมาแล้วเท่านั้น แต่มันยังเป็นหมายสำคัญที่มองเห็นได้ด้วยว่าพระเจ้าจะไม่ทรงทำลายแผ่นดินโลกด้วยเหตุนี้ท่วมอีกเลย

ปฐมกาล 9:18-19 บุตรชายของโนอาห์ที่ได้ออกจากนาวา คือเชม ฮาม และยาเฟท และฮามเป็นบิดาของคานาอัน บุตรทั้งสามคนของโนอาห์ถูกเอ่ยถึงอีกครั้ง (เช่นเดียวกับใน 5:32) นั่นคือ เชม ฮาม และยาเฟท ที่เป็นนางบอกเหตุก็คือมีระบุไว้ว่า "ฮามเป็นบิดาของคานาอัน"

19 นี่เป็นบุตรชายสามคนของโนอาห์ และมนุษย์ที่กระจัดกระจายออกไปทั่วโลกมาจากคนเหล่านี้ มีระบุไว้ถึงสิ่งที่ปรากฏชัดเจน "มนุษย์ที่กระจัดกระจายออกไปทั่วโลก" ออกมาจากสามครอบครัวนี้ ทุกชาติพันธุ์และเชื้อชาติจนถึงทุกวันนี้มีรากเหง้ามาจากบุตรทั้งสามคนนี้ของโนอาห์ อีกครั้งที่เชมเป็นต้นตระกูลของชนชาติทางทิศตะวันออกซึ่งรวมถึงตะวันออกกลางด้วย ฮามเป็นบรรพบุรุษของพวกคนที่อยู่ตอนใต้โดยเฉพาะแอฟริกา ยาเฟทเป็นต้นตระกูลของพวกชนตอนเหนือแห่งยุโรปและเอเชียตะวันตกเฉียงเหนือ ปฐมกาล 10:21 ระบุว่าเชมเป็นบุตรหัวปีของโนอาห์

ปฐมกาล 9:20-23 โนอาห์เริ่มเป็นชาวสวนและเขาทำสวนองุ่น หลายปีต่อมาหลังจากเหตุนี้ท่วม โนอาห์ได้กลายเป็นชาวสวนที่ปลูกองุ่น พอเวลาผ่านไป "เขาทำสวนองุ่น" 21 ท่านได้ดื่มเหล้าองุ่นจนเมา และท่านก็เปลือยกายอยู่ในเต็นท์ของท่าน นี่เป็นครั้งแรกที่มีการเอ่ยถึงเหล้าองุ่นในพระคัมภีร์และเห็นได้ชัดว่าเป็นเหล้าองุ่นที่ถูกหมักแล้ว

อาจเป็นไปได้ว่าก่อนน้ำท่วมโลก สภาพแวดล้อมต่างๆเป็นไปในแบบที่วุ่นวายและสับสนอย่างที่เรารู้จักในปัจจุบันนี้ ไม่มีอยู่หรืออย่างน้อยก็ไม่มีอยู่จนถึงระดับที่มีในปัจจุบัน ดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ที่ชายผู้ชอบธรรมและดำเนินตามทางของพระเจ้าพร้อมกับมีความเชื่ออย่างโนอาห์จะ

จงใจดื่มเหล้าองุ่นจนเมามาย อาจเป็นไปได้ว่าโนอาห์ไม่รู้เกี่ยวกับคุณสมบัติของแอลกอฮอล์และเหล้าองุ่นหมัก ไม่ว่าในกรณีใด เขาก็ดื่มจนเมา ด้วยความเมาเขาจึงนอนเปลือยกายอยู่ในเต็นท์ของตน นี่เป็นครั้งแรกที่มีบันทึกเกี่ยวกับความชั่วร้ายของสุรา การปล่อยเนื้อปล่อยตัว ความน่าละอาย และการสำมะเลเทเมาถูกสื่ออยู่ในสุรา เหมือนอย่างที่เราพบเห็นบ่อยๆ ความบาปโดยทั่วไปและความบาปในเรื่องเพศมักเกี่ยวข้องกับการบริโภคเครื่องดื่มที่เป็นของมีนเมา

22 ฮาม บิดาของคานาอัน เห็นบิดาของตนเปลือยกายอยู่ จึงบอกพี่น้องทั้งสองคนของเขาที่อยู่ภายนอก บันทึกเกี่ยวกับฮาม บิดาของคานาอัน เป็นสิ่งที่เราควรหมายเหตุไว้ นี่เป็นครั้งที่สองที่มีบันทึกไว้ว่าเขาเป็นบิดาของคานาอัน สิ่งที่น่าถูกสื่อก็คือว่า มีการเชื่อมโยงอันชัดเจนกับความชั่วร้ายที่จะเกิดขึ้นของคานาอัน สิ่งที่ถูกสื่อก็คือว่า ความบาปอันปรากฏชัดเจนของฮามผู้เป็นบิดาได้ถูกส่งต่อไปยังบุตรของเขา คำที่แปลว่า เห็น (รา อาห์) แปลได้ด้วยว่า ‘มอง’ สิ่งที่ถูกสื่อก็คือว่าฮามไม่เพียงเห็นอวัยวะอันเปลือยเปล่าของบิดาของเขาเท่านั้น แต่เขายังมองเห็นอีกด้วย นี่อาจบอกเป็นนัยถึงคัมภีร์ของคณกร่วมเพศ ไม่ว่าในกรณีใด เขาก็ฉวยโอกาสตอนที่บิดาของเขาเมามายไม่ได้สติในการตอบสนองคัมภีร์อันวิปริตแห่งตาของตน

เมื่อไปบอกพี่น้องของเขาถึงเหตุการณ์ดังกล่าว พวกเขาที่ **23** เอาผ้าผืนหนึ่งพาดบ่าของเขาทั้งสองคนเดินหันหลังเข้าไปปกปิดกายบิดาของพวกเขาที่เปลือยอยู่ และมีได้หันหน้าดูกายบิดาของพวกเขาที่เปลือยอยู่นั้น เชมกับยาเสพติดมีความขายหน้าและความเคารพต่อบิดาของตนจนไม่แม้แต่จะหลีกเลี่ยงดูความเปลือยเปล่าของบิดา

ปฐม 9:24-27 โนอาห์สร้างมาแล้วจึงรู้ว่าบุตรชายสุดท้องของเขาได้ทำอะไรแก่ท่าน พอโนอาห์ตื่นขึ้นจากอาการเมาก็มีบันทึกไว้ว่าเขา**รู้ว่า**บุตรชายสุดท้องของเขาได้ทำอะไรแก่ท่าน คำว่าทำ (อาซาห์) มีความหมายได้ด้วยว่า ‘ก่อ’ อย่างน้อยฮามก็มีความผิดโทษฐานที่จ้องมองบิดาผู้ไม่รู้เนื้อรู้ตัว อย่างแย่มากที่สุด นี่อาจสื่อถึงการกระทำแบบพวกกร่วมเพศด้วย ดูเหมือนโนอาห์เห็นว่าการกระทำเช่นนี้เป็นเรื่องร้ายแรงมากๆ (จากที่ผู้อธิบายพระคัมภีร์คนนี้ได้อ่านมา การกระทำของพวกกร่วมเพศส่วนใหญ่มักเกิดขึ้นเพราะการไปเกี่ยวข้องกับเหล่า)

25 ท่านพูดว่า "คานาอันจงถูกสาปแช่ง และเขาจะเป็นทาสแห่งทาสทั้งหลายของพี่น้องของเขา" เขาจึงกล่าวคำสาปแช่งแก่บุตรของฮาม คือ คานาอัน "คานาอันจงถูกสาปแช่ง และเขาจะเป็นทาสแห่งทาสทั้งหลายของพี่น้องของเขา" เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำสาปแช่งนี้ตกแก่คานา

อัน เป็นไปได้ที่ว่าคานาอันได้ถือกำเนิดขึ้นแล้วและอาจมีส่วนในสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นด้วย อาจเป็นได้ว่าคานาอันเป็นผู้ที่กระทำผิดจริงๆและเขาถูกเรียกเช่นนั้นเพราะเป็นบุตรของฮาม เราควรหมายเหตุไว้ด้วยว่าคำสาปแช่งนี้ตกแก่คานาอันและลูกหลานของเขา คือ คานาอัน บางคนสันนิษฐานอย่างผิดๆว่าคำสาปแช่งนี้ตกแก่ฮามและลูกหลานของเขา นั่นคือ พวกคนผิวดำ อย่างไรก็ตาม คำสาปแช่งนี้ก็ตกแก่คานาอันและลูกหลานของเขาโดยเฉพาะ ต่อมาพวกคานาอันจะกลายเป็นชนชาติที่ไร้ศีลธรรมและชั่วช้า

26 ท่านพูดว่า "สรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเซม และคานาอันจะเป็นทาสของเขา โนอาห์อวยพรเซมต่อไปอีกและกล่าวว่าคานาอันจะเป็นทาสของเขา แน่نونว่าคำพูดนี้กลายเป็นจริงเมื่อชนชาติคานาอันถูกรับโดยชนชาติอิสราเอล ผู้เป็นลูกหลานของเซม

27 พระเจ้าจะทรงเพิ่มพูนยาเฟทและเขาจะอาศัยอยู่ในดินที่ของเซม และคานาอันจะเป็นทาสของเขา" สุดท้ายโนอาห์ก็พยากรณ์ว่าพระพรจะมีแก่ยาเฟทถึงการที่พระเจ้าจะทรงทำให้เขาใหญ่โตขึ้น ชนชาติยุโรปต่างๆเมื่อเทียบกับชนกลุ่มน้อยทั้งหลายตลอดหลายศตวรรษก็เป็นประชากรที่ได้รับพระพร คำพยากรณ์เพิ่มเติมเกี่ยวกับยาเฟทที่อาศัยอยู่ในดินที่ของเซมก็อาจบ่งบอกถึงการที่เมื่อเวลาผ่านไปชนชาติยุโรปทั้งหลายจะครอบครองเหนือชาติตะวันออกกลางต่างๆ แน่نونว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นจริงๆไม่เพียงกับอาณาจักรกรีกและโรมเท่านั้น แต่กับประเทศมหาอำนาจต่างๆในปัจจุบันด้วย

อีกครั้งที่ว่าคานาอันและลูกหลานของเขาจะเป็นทาสของคนทั้งปวง บทเรียนอันลึกซึ้งที่ว่าความบาปของพ่อแม่สามารถส่งต่อไปยังลูกหลานของพวกเขาได้นั้นก็ปรากฏชัดเจน โนอาห์ไม่น่าจะรู้ว่าคำพยากรณ์ของเขาเกี่ยวกับบุตรชายทั้งสามและเชื้อสายของพวกเขาจำเป็นต้องจริงๆ

ปฐมก 9:28-29   **หลังจากน้ำท่วมโนอาห์มีชีวิตต่อไปอีกสามร้อยห้าสิบปี** ชีวิตสั้นปลายของโนอาห์ถูกระบุไว้ว่าเขามีชีวิตอยู่สามร้อยห้าสิบปีหลังเหนือน้ำท่วมโดยมีอายุรวมทั้งสิ้นเก้าร้อยห้าสิบปี น้ำท่วมเกิดขึ้นในปี 1656 หลังการทรงสร้างและกินเวลาหนึ่งปีเล็กน้อย (1657) เพราะเขามีชีวิตต่อจากนั้นอีก 350 ปี โนอาห์จึงน่าจะสิ้นชีวิตประมาณ 2006 ปีหลังน้ำท่วมโลก (การเริ่มต้นของน้ำท่วมเป็นวัฏจักรเวลาจริงๆและไม่ใช่อายุขัยสิ้นสุดของน้ำท่วม) สิ่งที่น่าสนใจก็คือว่า อับราฮัมเกิดในอีกสองปีต่อมา (2008 ปีหลังการทรงสร้าง)

29 รวมอายุของโนอาห์ได้เก้าร้อยห้าสิบปีและท่านได้สิ้นชีวิต โนอาห์เกิดในปี 1056 หลังการทรงสร้าง เขาสิ้นชีวิต 950 ปีต่อมาในปี 2006 หลังการทรงสร้าง โนอาห์จึงมีชีวิตอยู่เกือบครึ่งหนึ่งของเวลาที่ถูกบันทึกไว้ นับตั้งแต่การทรงสร้างจนถึงวันที่เขาสิ้นชีวิต

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 10: ปฐมกาล 10 นำเสนอลูกหลานของโนอาห์และบุตรชายทั้งสามของเขา คนทั้งแผ่นดินโลกได้กระจายออกไปจากคนเหล่านี้ บทนี้ถูกจัดระเบียบอยู่รอบๆ ลูกหลานของบุตรชายทั้งสามของโนอาห์: (1) บุตรชายทั้งหลายของยาเฟทในข้อ 1-5; (2) บุตรชายทั้งหลายของฮามในข้อ 6-14 และรวมถึงบันทึกเกี่ยวกับนิมโรดและลูกหลานของคานาอันในข้อ 15-20 ด้วย (3) สุดท้ายคือ ลูกหลานของเชมในข้อ 21-32

ปฐมก 10:1 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ คือเชม ฮาม และยาเฟท และพวกเขากำเนิดบุตรชายหลายคนหลังน้ำท่วม คำที่แปลว่า พงศ์พันธุ์ (โทเลดอว์) มีความหมายหลักว่า ‘ลูกหลาน’ ดังนั้นบทนี้จึงนำเสนอลูกหลานของบุตรชายทั้งสามของโนอาห์ นั่นคือ คนเหล่านั้นที่ถือกำเนิดขึ้นหลังน้ำท่วม

ปฐมก 10:2-5 บุตรชายทั้งหลายของยาเฟทชื่อโกเมอร์ มาโอก มีเดีย ยาวาน ทูบัล เมเชค และทิวาส แม้ว่าปกติแล้วถูกพูดถึงในฐานะเป็นบุตรคนสุดท้องของโนอาห์ แต่ลูกหลานของยาเฟทก็ถูกพูดถึงก่อนเพื่อน โกเมอร์ถูกเชื่อว่าเป็นต้นตระกูลของชนเผ่าเคลติกและต่อมาคือชนชาติเยอรมัน มาโอกกลายเป็นต้นตระกูลของชนชาติทาร์ตาร์ส (ชาวรัสเซีย) และจะเป็นญาติของคนเชื้อชาติรัสเซียในปัจจุบัน มีเดีย เป็นต้นตระกูลของชนมีเดียซึ่งปัจจุบันเป็นสาธารณรัฐตอนใต้ทั้งหลายของสหภาพโซเวียตเดิม ยาวานเป็นต้นตระกูลของคนเหล่านั้นที่ไปอยู่ในแหลมกรีก

ทูบัลกลายเป็นต้นตระกูลของชนชาติต่างๆที่ตั้งรกรากอยู่รอบๆทะเลดำซึ่งต่อมาย้ายถิ่นฐานขึ้นเหนือโดยเมืองหลักของพวกเขากลายเป็นที่รู้จักในชื่อ โทบอลล์ค บางส่วนของชนเชื้อสายนี้ก็ย้ายถิ่นฐานไปยังสเปนด้วย เมเชค จะกลายเป็นต้นตระกูลของชนชาติสลาฟและรัสเซีย ทิวาสกลายเป็นต้นตระกูลของพวกรัสเซีย ซึ่งเป็นผู้คนที่อาศัยอยู่ในแถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

3 บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์ชื่ออัสเคนัส รีฟาท และโทการมาห์ ดังที่ปรากฏชัดเจน ลูกหลานของยาเฟทกลายเป็นชนชาติอินโดยูโรเปียน หรือเผ่าพันธุ์คอเคเซียน กล่าวอย่างเฉพาะเจาะจงก็คือ บุตรชายทั้งหลายของ โกเมอร์คือ อัสเคนัส ซึ่งจนถึงทุกวันนี้เป็นคำยิดดิช (ภาษายิดดิชคือ เยอรมันผสมฮีบรู) ที่ใช้เรียกพวกคนเยอรมันและคนยุโรปโดยทั่วไป เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับรีฟาท อย่างไรก็ตาม โทการมาห์ก็ถูกคิดกันว่าเป็นชนชาติที่ต่อมาเป็นที่รู้จักในชื่อชาวเติร์ก

4 บุตรชายทั้งหลายของยวานชื่อเอลีซาร์ ทารซิช กิทธิม และโดคานิม นอกจากนี้ลูกหลานของยวานก็คือคนเหล่านั้นที่ตั้งรกรากอยู่ในบริเวณที่ต่อมาเป็นที่รู้จักในชื่อกรีซ โคคานิมน่าจะหมายถึงประชากรบนเกาะโรดส์

5 จากเชื้อสายเหล่านี้ อาณาเขตของชนชาติทั้งหลายได้แบ่งแยกตามดินแดนต่างๆของพวกเรา แต่ละคนตามภาษาของเขา ตามครอบครัวของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา เราควรหมายเหตุเพิ่มเติมอีกว่ามีการใช้คำที่แปลว่า ชนชาติทั้งหลาย (โกยิม) ครั้งแรกในพระคัมภีร์ตรงนี้ที่น่าสนใจก็คือว่าพวกลูกหลานของยาเฟทถูกเรียกว่าเป็นชนชาติทั้งหลาย (นั่นคือ คนต่างชาติ) ซึ่งแตกต่างจากพวกลูกหลานของฮามหรือเชม เห็นได้ชัดว่ามุมมองของข้อ 5 มอ

ข้างหน้าไปยังเหตุการณ์ต่างๆเกี่ยวกับหอบาเบลในบทที่ 11

ปฐม 10:6-7 บุตรชายทั้งหลายของฮามชื่อคูช มิสราอิม พุต และคานาอัน บุตรชายทั้งหลายของฮาม คือ คูช มิสราอิม พุต และคานาอัน แต่ละคนเหล่านี้เป็นต้นตระกูลของชนต่างๆที่อาศัยอยู่ทางตอนใต้ของดินแดนอารยธรรมและส่วนใหญ่แล้วก็เป็นผู้คนที่ตั้งรกรากอยู่ในทวีปแอฟริกา คูช จะว่าไปแล้วก็คือเอธิโอเปีย ถึงแม้ว่าคนเอธิโอเปียพวกแรกอาศัยอยู่ในแหลมอาระเบียก่อนย้ายถิ่นฐานไปยังแอฟริกาตะวันตกเฉียงเหนือก็ตาม มิสราอิม มักถูกแปลอีกอย่างว่าอียิปต์ พุตอาศัยอยู่ในพื้นที่ส่วนอื่นๆของแอฟริกาเหนือและถูกคิดกันว่าเป็นลิเบีย คานาอัน ผู้เป็นบุตรคนที่สี่ของฮามยังอยู่ในพื้นที่เขตแคนปาเลสไตน์เหมือนเดิม โดยอาศัยอยู่ในพื้นที่ๆต่อมาเป็นที่รู้จักในชื่อดินแดนแห่งพระสัญญาหรืออิสราเอลตามพระคัมภีร์

7 บุตรชายทั้งหลายของคูชชื่อเฮ-บา ฮาวิลาคห์ สับทาคห์ ราอามาห์ และสับเทคา และบุตรชายทั้งหลายของราอามาห์ชื่อเซบา และเดดาน เฮบา ถูกคิดกันว่าเป็นส่วนย่อยของเอธิโอเปีย ฮาวิลาคห์ ถูกคิดกันว่าเป็นส่วนหนึ่งของแหลมอาระเบีย โดยอาจเป็นเยเมนในปัจจุบัน เราทราบน้อย

มากเกี่ยวกับสัปดาห์หรือราอาห์ เขา เป็นต้นตระกูลของชนชาติต่างๆที่อาศัยอยู่ในอาระเบียตอนใต้ เดดานก็เป็นเขตแดนหนึ่งของอาระเบียตอนใต้เช่นกัน

ปฐม 10:8-12   **คูให้กำเนิดบุตรชื่อนิมโรด เขาเริ่มเป็นคนมีอำนาจมากบนแผ่นดินโลก 9 เขาเป็นพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังนั้นจึงว่า "เหมือนกับนิมโรดพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์"** บางทีบุตรคนที่โดดเด่นมากที่สุดของคูชก็คือ นิมโรด ซึ่งถูกระบุว่าเป็นนายพรานที่มีกำลังมากในแผ่นดินโลกและต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า

10 การเริ่มต้นของอาณาจักรเขาคือเมืองบาเบล เมืองเอเรก เมืองอัคคัต และเมืองคาลเนห์ ในแผ่นดินของชินาร์ เขาตั้งรกรากและก่อตั้งพื้นที่นั้นซึ่งกลายเป็นบาเบล โดยต่อมาถูกเรียกว่า บาบิโลน เมืองเอเรก เมืองอัคคัต และเมืองคาลเนห์เป็นเมืองที่อยู่ในเขตแดนของบาบิโลน (ประเทศอิรักในปัจจุบัน) และเป็นส่วนหนึ่งของแผ่นดินชินาร์ซึ่งตรงกับบาบิโลนหรือเคลเดียในสมัยต่อมา ในภูมิศาสตร์ปัจจุบัน มันคือเขตแดนตามแนวแม่น้ำยูเฟรติสและแม่น้ำไทกริสตั้งแต่คูเวตไปจนถึงอิรัก

11 ฝ่ายอัสซुरจึงออกไปจากแผ่นดินของชินาร์นั้น และสร้างเมืองนินะเวห์ เมืองเรโหโบท และเมืองคาลาห์ วลีที่กล่าวถึงอัสซुरตรงนี้อาจไม่ได้หมายถึงคนๆหนึ่ง แต่หมายถึงสถานที่หนึ่งมากกว่า เห็นได้ชัดว่า ประชากรต่างๆที่เป็นลูกหลานของนิมโรดได้เข้าไปในดินแดนที่ต่อมาถูกเรียกว่าอัสซีเรียและสร้างเมืองนินะเวห์ รวมถึงเมืองเรโหโบท และเมืองคาลาห์

12 และเมืองเรเสนซึ่งอยู่ระหว่างเมืองนินะเวห์กับเมืองคาลาห์ เมืองนี้เป็นเมืองใหญ่ เราไม่ทราบอะไรอีกเกี่ยวกับเมืองเรเสนนอกจากว่ามันมีพิภพทางภูมิศาสตร์อยู่ตรงนั้น เราควรหมายเหตุไว้ว่าศาสนาเทียมเท็จทั้งหมดในโลกจนถึงทุกวันนี้ล้วนมีที่มาผ่านทางบาเบลและนินะเวห์ ศาสนาลึกลับของบาบิโลนซึ่งมีชื่อกระฉ่อนได้เริ่มต้นขึ้นในสมัยของนิมโรดและดำเนินสืบต่อมาจนถึงทุกวันนี้ผ่านทางกรปก้องของพระศาสนจักรโรมันคาทอลิก

ปฐม 10:13-14   **มิสราอิมให้กำเนิดบุตรชื่อนูติม อานามิม เลหะบิม นัฟทุอิม 14 บัทรุอิม กัสลูอิม (ผู้ซึ่งออกมาจากเขาคือคนฟิลิเตีย) และคัฟโทอิม บุตรคนที่สองของสามคือมิสราอิมผู้ให้กำเนิดประชาชาติต่างๆดังที่ระบุไว้ตรงนี้ อานามิมถูกคิดกันว่าเป็นอีกเผ่าพันธุ์หนึ่ง**

ของชาวอียิปต์พร้อมกับเลหะบิมและนัฟทุอิม ที่โดดเด่นก็คือ *คนฟิลิเตีย* สืบเชื้อสายมาจากฮาม ผ่านทางมิตราอิม คัฟโทริมเป็นพวกแรกๆที่อาศัยอยู่บนเกาะครีต

ปฐม 10:15-19 คานาอันให้กำเนิดบุตรหัวปีชื่อไซดอนและเฮท 16 และคนเยบุส คนอโมไรต์ คนเกอร์กาซี 17 คนฮีไวต์ คนอารคี คนสินี 18 คนอารวัต คนเศเมอร์ และคนฮามัท และภายหลังจากนั้นครอบครัวต่างๆของคนคานาอันก็กระจัดกระจายออกไป ลูกหลานของคานาอัน (บุตรคนที่สี่ของฮาม) เป็นชื่อต่างๆที่เราคุ้นเคยมากกว่าในภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์พระคัมภีร์สมัยหลังๆ ชาวไซดอนแห่งเลบานอนสืบเชื้อสายมาจากคานาอันพร้อมกับคนเยบุส คนอโมไรต์ คนเกอร์กาซี คนฮีไวต์ และชนชาติต่างๆที่เป็นที่รู้จักน้อยกว่า เช่น คนอารคี คนสินี คนอารวัต คนเศเมอร์ และคนฮามัท

19 เขตแดนของคนคานาอันจากเมืองไซดอน ไปทางเมืองเกราร์ จนถึงเมืองกาซา ไปทางเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ เมืองอัดมาห์ และเมืองเศโบยิมจนถึงเมืองลาซา เราต้องไม่ลืมว่าคำสาปแช่งที่โนอาห์กล่าวนั้นตกอยู่กับคนคานาอัน คนเหล่านี้เป็นประชาชาติที่ปฏิเสธพระเจ้าซึ่งอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นตอนที่ชนชาติอิสราเอลพิชิตมันได้ในเวลาต่อมา เขตแดนของพวกเขาเป็นแผ่นดินที่ตามประวัติศาสตร์แล้วเป็นที่รู้จักทั่วไปในชื่อ ดินแดนปาเลสไตน์ โดยไล่ตั้งแต่เลบานอนทางตอนเหนือ (ไซดอน) ไปจนถึงกาซ่าทางตอนใต้ จนถึงโสโดมและโกโมราห์ทางทิศตะวันออก (ทะเลตาย) และจากนั้นก็ขึ้นเหนือ

ปฐม 10:20 นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของฮาม ตามครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาของพวกเขา ตามแผ่นดินของพวกเขาและตามชาติของพวกเขา สรุ่ยย่อของประชาชาติต่างๆและแผ่นดินต่างๆของฮามคือ ข้อมูลที่ระบุไว้ด้านบนแล้ว พวกเขาพร้อมกันเป็นประชาชนที่อยู่ทางตอนใต้ของตะวันออกกลางลงไปทางใต้ต่อไปและรวมถึงแอฟริกาด้วย

ปฐม 10:21 เช่นเดียวกันเชมผู้เป็นบรรพบุรุษของบรรดาชนเอเบอร์ ผู้เป็นพี่ชายคนโตของยาเฟท เขาก็ให้กำเนิดบุตรหลายคนด้วย ลูกหลานของเชมถูกระบุไว้ตรงนี้ มีการพูดถึงเขาว่าเป็นพี่ชายของยาเฟท โดยอาจจะไปถึงความคล้ายคลึงกันฝ่ายวิญญาณระหว่างสองคน นี้ ซึ่งแตกต่างจากฮามและพฤติกรรมของเขาที่มีต่อบิดาของตน วลีที่พูดถึงเขาว่าเป็นพี่ชายคนโตก็สื่อถึงเชมผู้เป็นบุตรหัวปีของโนอาห์ เชื้อสายของเชมอพยพย้ายถิ่นฐานไปทางทิศตะวันออก หลังจากเหตุการณ์ที่หอบาเบลและจะเป็นต้นตระกูลของชนทิศตะวันออกและชาวเอเชียของโลก

เราควรหมายเหตุไว้ด้วยว่าคำว่า ‘เซมิติก’ (Semitic) มาจากชื่อเซม ในทางเทคนิคแล้ว ชาวตะวันออกทั้งสิ้นก็เป็นเซมิติกและไม่ใช่แค่พวกยิวอย่างที่คนคิดกันในปัจจุบัน

ปฐม 10:22-30 บุตรของเซมชื่อเอลาม อัศซูร อารฟักซาด ลูด และอาร์ม ลูกหลานของเซมคือ เอลาม ผู้เป็นต้นตระกูลของชาวเปอร์เซียและเป็นที่รู้จักในชื่ออิหร่านในปัจจุบัน อัศซูร หมายถึงชนอัชซีเรีย ประเทศซีเรียปัจจุบัน และคอเคซัสตอนใต้ เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับ อารฟักซาด หรือ ลูด

23 บุตรอาร์มชื่ออูส สุล เกเซอร์ และมัช 24 อารฟักซาดให้กำเนิดบุตรชื่อเซลาห์ และเซลาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์ 25 เอเบอร์ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเพเลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยก และน้องชายของเขาชื่อโยกทาน 26 โยกทานให้กำเนิดบุตรชื่ออัลโมดัต เซเลฟ ฮาซาร-มาเวท และเยราห์ 27 ฮาโดรัม อุซาล ดิคลาห์ 28 โอบาล อาบีมาเอล เซบา 29 โอฟีร์ ฮาวิลาค และโยบับ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน อาราม เป็นต้นตระกูลของชนซีเรียและเป็นที่มาของภาษาอารามิคในเวลาต่อมา ชื่ออื่นๆที่เราควรหมายเหตุไว้ก็คือ อูส ที่พบในหนังสือโยบ อูสน่าจะเป็นชนชาติที่อาศัยอยู่ในเขตแดนทางใต้และตะวันออกของดินแดนปาเลสไตน์ ที่น่าจะหมายเหตุไว้คือ เพเลก ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นตอนที่มีการแบ่งออกเป็นภาษาต่างๆที่หอบาเบล โยกทานกลายเป็นต้นตระกูลของชนอาหรับบางพวก โอฟีร์ ซึ่งถูกพูดถึงต่อมาในพระคัมภีร์ พร้อมกับฮาวิลาค เป็นเขตแดนในแหลมอาหรับและเป็นต้นตระกูลของชนอาหรับสายอื่นๆ พวกเขากระจายไปทางทิศตะวันออกดังที่ระบุไว้ในข้อ 30

30 ที่อยู่อาศัยของพวกเขาเริ่มจากเมืองเมซาไปทางเสฟาร์ที่ือกเขาทางทิศตะวันออก แม้คำว่า เสฟาร์ หมายถึงสถานที่แห่งหนึ่งในอาระเบีย แต่พวกยิวกระทั่งในปัจจุบันก็ใช้มันเพื่อหมายถึงชาวตะวันออก โดยเรียกพวกยิว ‘ชาวเสฟาร์’ (Sephardic) ว่าเป็นชาวตะวันออกซึ่งแตกต่างจากอัชเคนาซี (Ashkenazi) หรือยิวชาวตะวันตก (คนยุโรป)

ปฐม 10:31 นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของเซม ตามครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาของพวกเขา ตามแผ่นดินของพวกเขาและตามชาติของพวกเขา มีสรุปย่อกล่าวถึงลูกหลานของ เซมอีกครั้ง ซึ่งจนถึงทุกวันนี้ก็รวมเป็นชาวเอเชียที่อยู่ทางซีกโลกตะวันออก คนอินเดียแดงในอเมริกาก็เชื่อกันว่าสืบเชื้อสายมาจากเซม

ปฐมกาล 10:32   นี่เป็นครอบครัวต่างๆของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ ตามพงศ์พันธุ์ของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา และจากคนเหล่านี้ประชาชาติทั้งหลายถูกแบ่งแยกในแผ่นดินโลกภายหลังจากน้ำท่วม ดังที่ระบุไว้ตรงนี้ ทุกทั้งแผ่นดินโลกถูกคนเข้าไปอาศัยอยู่และถูกแบ่งแยกหลังจากน้ำท่วมโลกโดยบุตรทั้งสามของโนอาห์และลูกหลานของพวกเขา เส้นเวลาตั้งแต่บทที่ 10 มาจนถึงตอนต้นของบทที่ 11 ยาวนานประมาณ 100 ปี ตามลำดับพงศ์พันธุ์ใน 11:10-16 คิดเป็นสามชั่วอายุคน โดยรวมเวลาทั้งหมด 101 ปีตั้งแต่สมัยของเชมหลังจากน้ำท่วมโลกจนถึงสมัยของเพลกตอนที่เกิดการแบ่งแยกแผ่นดิน

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 11: บทที่สิบเอ็ดของปฐมกาลนำเสนอสรุปย่อประวัติศาสตร์มนุษยชาติตั้งแต่การสิ้นสุดของน้ำท่วมมาจนถึงสมัยของอับราฮัม มีประเด็นสำคัญๆหลายเรื่องถูกพูดถึง (1) ความพยายามครั้งแรกที่จะสถาปนาระบบโลกเดียวได้เกิดขึ้นโดยน้ำมือมนุษย์และถูกยับยั้งโดยพระเจ้าที่หอบาเบล นอกจากนี้สาเหตุจริงๆของการกระจัดกระจายออกเป็นเชื้อชาติต่างๆก็ถูกพูดถึงด้วย (2) เชื้อสายที่สืบทอดต่อมาของเผ่าพันธุ์ที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าถูกพูดถึงโดยสืบย้อนวงศ์วานของพระคริสต์ไปยังอับราฮัม (3) รายละเอียดบางอย่างเกี่ยวกับชีวิตและวงศาคณาญาติของอับราฮัมได้ถูกให้ไว้

ปฐมกาล 11:1   ทั่วแผ่นดินโลกมีภาษาเดียวและมีสำเนียงเดียวกัน เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างเพียงภาษาเดียวในอาดัม แม้ว่าจะถูกมองข้ามบ่อยๆ แต่การสื่อสารด้วยคำพูดก็เป็นอีกส่วนหนึ่งของมนุษย์ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามพระฉายของพระเจ้า ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นใดบนแผ่นดินโลกนี้อีกแล้วที่มีความสามารถเช่นนั้น มันคงเป็นเรื่องที่น่าสนใจมากที่จะรู้ว่าพระเจ้าทรงสร้างอาดัมให้ใช้ภาษาเดิมภาษาไหน บางคนเสนอว่าภาษาฮีบรูเป็นภาษาเดิม โดยอิงตามข้อสันนิษฐานที่ว่ามันเป็นภาษาของบรรพบุรุษคนแรกๆของพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตามนั่นก็เป็นเพียงข้อสันนิษฐาน ไม่มีข้อยืนยันจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว

ปฐมกาล 11:2   และต่อมาเมื่อพวกเขาเดินทางจากทิศตะวันออกก็พบที่ราบในแผ่นดินชินาร์และพวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่น วลีที่พูดถึงการเดินทาง “จากทิศตะวันออก” อาจแปลได้ด้วยว่า ‘ไปยังทิศตะวันออก’ คำบุพบท ‘จาก’ และ ‘ไปยัง’ ไม่มีอยู่ในข้อความภาษาฮีบรู นาวาไปค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัตซึ่งอยู่ในประเทศตุรกีทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ชินาร์เป็นอีกชื่อ

หนึ่งของเคลเดียหรือชื่อสมัยต่อมาของมัน คือ บาบิโลน ชินาร์อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้จาก เทือกเขาอาราร์ต พวกเขาที่วุ่นวายนี้ย่อมหมายถึงทั้งครอบครัวของโนอาห์และลูกหลานของเขา

ปฐมกถา 11:3-4 แล้วพวกเขาต่างคนต่างก็พูดกันว่า "มาเถิด ให้พวกเราทำอิฐและ เพลมันให้แข็ง" พวกเขาจึงมีอิฐใช้ต่างหินและมียางมะตอยใช้ต่างปูนสอ อยู่มาเมื่อถึงสมัยของเพ เลก (ดู 10:25) อย่างน้อย 100 ปีหลังน้ำท่วม 'ชุมชน' มนุษย์ก็ตัดสินใจที่จะสร้างอนุสาวรีย์เพื่อ ระลึกถึงแผนการตามอำเภอใจของพวกเขา 4 "มาเถิด ให้พวกเราสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่งและก่อ หอให้ยอดของมันไปถึงฟ้าสวรรค์ และให้พวกเราสร้างชื่อเสียงของพวกเราไว้ เพื่อว่าพวกเรา จะไม่กระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก" คำว่า "มาเถิด" ที่ถูกใช้สองครั้งตรงนี้ แปลมาจากคำ ฮีบรู *ยาหับ* และมีความหมายแบบสำนวนว่า 'มาเลย' หรือ 'เฮาน่า' กล่าวคือ 'ชุมชนโลก' เรียก พวกเขาเองให้มาร่วมกัน มาเลย ให้เราสร้างเมืองหนึ่งขึ้นกันเถอะ

มีหลายความเห็นที่ควรกล่าวตรงนี้ (1) เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านี้ไม่ได้แสวงหาน้ำพระทัย ของพระเจ้าในการนี้เลย ในทางตรงกันข้าม แผนการของพวกเขาขึ้นเป็นการกบฏต่อน้ำพระทัย ของพระเจ้าโดยตรง ดู 9:1 (2) ดูเหมือนว่าพวกเขาตั้งใจที่จะไปถึงสวรรค์โดยพึงวิธีการและความ สามารถของตัวเอง เมื่อมองย้อนกลับไป โครงการของพวกเขาที่เหลวไหลลึกลับ โดยคิดว่าพวกเขาสามารถสร้างหอค้อยที่สูงพอที่จะไปถึงสวรรค์และพระเจ้าได้ กระนั้น แผนการที่เป็นศาสนา ต่างๆของมนุษย์ตลอดหลายยุคสมัยก็เหลวไหลพอๆกัน (3) ความเย่อหยิ่งแห่งชีวิตปรากฏชัดเจน พวกเขาพยายามที่จะสร้างชื่อให้ตัวเอง (4) ความพยายามครั้งแรกที่จะสถาปนาระบบ โลกเดียว นั้นได้มีขึ้น เหมือนอย่างที่เป็นมาตลอดหลายยุคสมัย พวกเขาไม่ให้พระเจ้ามีส่วนด้วยเลย แก่นแท้ของแนวคิดมนุษย์นิยมปรากฏชัดเจน นั่นคือ การพยายามทำให้แผนการของมนุษย์สำเร็จ โดยไม่สนใจพระเจ้าเลย ไม่ว่าในกรณีใด พระเจ้าก็ไม่ทรงพร้อมที่จะปล่อยให้พวกเขาพยายามทำเช่นนั้น การครบกำหนดเวลานั้นยังมาไม่ถึง รัฐบาลโลกเดียวจะมีขึ้นในท้ายที่สุดเมื่อพระเยซูเสด็จ กลับมาและสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้

ประเด็นอื่นๆที่น่าสนใจได้แก่ (5) วลีที่ว่า "มาเถิด" ดังที่ได้กล่าวไปแล้วด้านบน คำนี้ แปลได้ด้วยว่า 'มาเลย' ให้เราทำอิฐ ฯลฯ (6) วัสดุก่อสร้างสมัยแรกๆคือ อิฐชนิดหนึ่งซึ่งเห็นได้ ชัดว่าถูกเผาในเตาเผา ยางมะตอยที่วุ่นวายนี้คือ ยางแอสฟัลต์ หรือน้ำมันดิน (7) หอคอย ชิกูรัต และ พีระมิด ไม่ใช่สิ่งก่อสร้างอันแปลกประหลาดในอารยธรรมหลังน้ำท่วม (ปกติแล้วพวกมันถูก สร้างไว้เป็นปูชนียสถานสูงสำหรับแทนบุชารูปเคารพต่างๆ) อย่างไรก็ตาม โครงการนี้ก็คือ

เหมือนจะเป็นการทำทนายพระเจ้าโดยตรงและเป็นความพยายามร่วมกันของมนุษย์อย่างเป็นระบบระเบียบด้วย

ปฐมกถา 11:5-6 และพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาทอดพระเนตรเมืองและหอที่ซึ่ง บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ก่อสร้างขึ้น มีการใช้คำเพื่อแสดงถึงพระเจ้าในลักษณะของมนุษย์ตรง นี้ พระองค์ไม่จำเป็นต้องเสด็จลงมาดูว่าเกิดอะไรขึ้นในตอนนั้นแต่อย่างใด พระองค์ทรงทราบ อยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเลือกที่จะนำเสนอพระองค์ให้ทำเช่นนั้น บางที อาจเพื่อสื่อให้เห็นความคล้ายกันระหว่างพระองค์กับมนุษย์ชาติและเหมือนคนๆหนึ่งที่จะ สืบสวนเรื่องราวบางอย่าง พระเจ้าตรัสถึงความพยายามอันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและการพูด ภาษาเดียวกันของพวกเขา

6 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด คนเหล่านี้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และพวกเขาทั้งปวง มีภาษาเดียว พวกเขาเริ่มทำเช่นนี้แล้ว ประเดี๋ยวจะไม่มีอะไรหยุดยั้งพวกเขาได้ในสิ่งที่พวกเขา คิดจะทำ สิ่งนี้อาจถูกสื่อก็คือว่า สมัยนั้นยังมีคนเหล่านั้นที่ยังสัจซื่อและจริงใจต่อพระเจ้าอยู่ โดยเฉพาะในวงศ์วานของเซม ดังที่ได้ระบุไว้ หอบาเบลได้ถูกเริ่มโครงการในชีวิตของเพลก (10:25) ซึ่งตามที 11:10-16 ได้กล่าวไว้เขาเกิดมาหนึ่งศตวรรษหลังจากเหตุการณ์น้ำท่วม (อย่างไรก็ตาม เราควรหมายเหตุไว้ว่าเพลกมีชีวิตอยู่ถึงอายุประมาณ 239 ปี (ดู 11:16-19) โนอาห์มีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 350 ปีหลังน้ำท่วม (ดู 10:28)

ดังนั้น โนอาห์จึงน่าจะยังมีชีวิตอยู่ตอนที่คนเริ่มคิดสร้างหอบาเบล ดูเหมือนเป็นไปได้ที่ว่ เขาและคนอื่นๆอีกอาจประท้วงความพยายามดังกล่าว ความเห็นที่ว่า “จะไม่มีอะไรหยุดยั้งพวกเขาได้ในสิ่งที่พวกเขาคิดจะทำ” น่าจะอยู่ในบริบทนั้น ไม่ใช่พระเจ้าไม่ทรงสามารถยับยั้งพวกเขาจากสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาคิดที่จะทำได้ แต่ที่เป็นไปได้มากกว่าก็คือว่า *ชนส่วนน้อยที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า* ไม่สามารถยับยั้งคนเหล่านั้นจากการทำเรื่อง โง่ๆเช่นนั้นได้อีกต่อไป ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงออกโรงเพื่อล้มแผนการอันเย่อหยิ่งและ โง่เขลาของมนุษย์ แผนการของพระเจ้าคือ ที่มนุษย์จะมีลูกคอก และทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดินโลก (9:1) นี่สื่อว่าแผนการของพระเจ้าคือ ที่มนุษย์ชาติจะกระจายตัวออกไปอยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก แผนการสร้างหอบาเบลจึงเป็นการฝ่าฝืน น้ำพระทัยอันเปิดเผยแล้วของพระองค์โดยตรง

ปฐมก 11:7 มาเถิด ให้พวกเราลงไปและทำให้ภาษาของเขาวุ่นวายที่นั่น เพื่อไม่ให้พวกเขาพูดเข้าใจกันได้" ดังที่ได้กล่าวไปแล้วด้านบน วลีที่ว่า "มาเถิด" แปลได้ด้วยว่า 'ให้เรา...กันเถิด' แผนการของพระเจ้าที่ง่ายนิดเดียว พระองค์จะทรง "ทำให้ภาษาของเขาวุ่นวายที่นั่น เพื่อไม่ให้พวกเขาพูดเข้าใจกันได้" พระเจ้าสามารถทำลายแผนการของมนุษย์ได้โดยการปรับเปลี่ยนเพียงนิดเดียว แผนการตามอำเภอใจของมนุษย์ชาติผู้ที่หัวรั้นและคือค้ำตั้งอยู่บนข้อสมมติฐานที่ว่าพวกเขาสามารถสื่อสารกันได้อย่างง่ายดาย พระเจ้าแค่เพียงเปลี่ยนภาษาของชนเผ่า ตระกูลและกลุ่มครอบครัวต่างๆ พวกเขาไม่สามารถทำงานร่วมกันได้อีกต่อไป แผนการอันคือรั้นและมักกบฏของพวกเขาไม่อาจได้ผลอีกต่อไป พวกเขาต้องจำใจผละจากงานนั้น

เราคงได้แต่จินตนาการว่ามันจะเป็นยังไงหากตื่นขึ้นมาเช้าวันหนึ่งเพื่อออกไปทำงานใหญ่ และไม่สามารถสื่อสารกับคนอื่นๆ ได้ในการทำงานนั้นๆ ได้ คงมีการโต้เถียงกันและความไม่ไว้เนื้อเชื่อใจกันยกใหญ่เมื่อกลุ่มคนทำงานกลุ่มต่างๆ ไม่สามารถสื่อสารกันไม่รู้เรื่อง พวกคนจัดหาวัสดุไม่อาจเข้าใจพวกคนงานที่ก่ออิฐได้ คนเหล่านั้นที่คอยจดบันทึกการเข้าออกของวัสดุก็ไม่สามารถสื่อสารกับคนเหล่านั้นที่จัดหาวัสดุได้ โครงการสร้างหอคอยทั้งโครงการต้องหยุดชะงักโดยฉับพลัน และคนเหล่านั้นต้องเกิดความเกรี้ยวกราด ความขัดเคืองใจและความไม่ไว้วางใจกันอย่างแน่นอน

ปฐมก 11:8 ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงทำให้เขากระจัดกระจายจากที่นั่นไปทั่วพื้นแผ่นดิน พวกเขาเกล็ดสร้างเมืองนั้น เห็นได้ชัดว่าคนแต่ละกลุ่มครอบครัว ตระกูล หรือเผ่าสามารถเข้าใจกันได้อยู่ ดังนั้น พวกเขาจึงแยกกันอยู่เพื่อที่จะดำเนินชีวิตต่อไปได้และตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของตน ความขัดเคืองใจและความไม่ไว้วางใจกันซึ่งเกิดขึ้นเพราะการพูดกันคนละภาษาน่าจะทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปยังทั้งสี่ทิศของแผ่นดินโลก โดยไปหาที่อยู่ใหม่เพื่อตั้งรกรากและเริ่มต้นใหม่

เราควรหมายเหตุไว้ว่านักภาษาศาสตร์ทั้งหลายได้กล่าวไว้ว่าจากภาษาทั้งหมดของโลกในปัจจุบัน มีเพียงสามตระกูลของรากลภาษาเท่านั้น นักภาษาศาสตร์ทั้งหลายยังเสนออีกว่าจากภาษารากทั้งสามนั้น พวกมันอาจเคยมีรากเดียวกัน มันจึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจแต่อย่างใดที่การค้นพบต่างๆของเหล่านักภาษาศาสตร์ที่ไม่เชื่อพระเจ้าจนถึงทุกวันนี้รับรองความถูกต้องของพระวจนะของพระเจ้า เราจำได้ว่าโนอาห์มีบุตรชายสามคนและมีกลุ่มชาติพันธุ์หลักๆเพียงสามกลุ่มในโลก

นอกจากนี้ น่าสนใจตรงที่ว่าเชื้อชาติต่างๆที่กระจายไปทั่วแผ่นดินโลกทำเช่นนั้นตามเกณฑ์ของภาษาต่างๆ แต่ละเชื้อชาติจนถึงทุกวันนี้ต่างมีภาษาที่แตกต่างเป็นของตัวเอง

ปฐมกถา 11:9 เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่า บาบิโลน เพราะว่าที่นั่นพระเยโฮวาห์ทรงทำให้ภาษาของทั่วโลกวุ่นวาย และ ณ จากที่นั่นพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจายออกไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก

คำว่า *บาบิโลน* เป็นคำที่เราควรหมายเหตุไว้ คำฮีบรูนี้ปรากฏ 262 ครั้งในพระคัมภีร์เดิม จากทั้งหมดนี้ มันถูกแปลเป็น ‘บาบิโลน’ 257 ครั้ง, ‘ชาวบาบิโลน’ 3 ครั้ง และ ‘บาเบล’ สองครั้ง มันมีความหมายง่ายๆว่า ‘ความสับสน’ เราควรหมายเหตุไว้ว่าแม้ว่าหอบาเบลถูกยับยั้งงานก่อสร้างแล้วก็ตาม แต่หลังจากนั้นนิมโรดก็ไปตั้งรกรากอยู่ที่นั่น เขาสร้างเมืองนั้นต่อไปดังที่ระบุไว้ใน 10:10 ตามประวัติศาสตร์แล้ว บาบิโลนเป็นถิ่นกำเนิดของศาสนาเทียมเท็จทั้งหมดมาตั้งแต่สมัยน้ำท่วมโลกและเป็นแหล่งแห่งของเลียนแบบของชาตान

ศาสนาแห่งความลึกลับของบาบิโลนได้สืบทอดต่อมาภายในศาสนาเทียมเท็จที่กราบไหวรูปเคารพส่วนใหญ่มาจนถึงในปัจจุบัน โดยที่โดดเด่นที่สุดคือ พระศาสนจักร โรมันคาทอลิก จิตวิญญาณที่ชั่วร้ายและมักกบฏซึ่งขับเคลื่อนให้เกิดโครงการก่อสร้างหอบาเบลได้สืบทอดมาผ่านทางนิมโรดและเมืองที่เขาสร้าง

ชาตानเห็นดีด้วยกับระบบโลกเดียวมาตลอด มันชอบการรวมเข้าสู่ศูนย์กลางเพราะว่ามันเปิดโอกาสให้มันเข้าควบคุมได้อย่างมีประสิทธิภาพ มันจึงได้ทำงานผ่านทางรัฐบาลและองค์กรศาสนาต่างๆมาตลอดหลายยุคสมัย โดยแสวงหาอำนาจเสมอมา ความพยายามของมันถูกขัดขวางที่หอบาเบล มันจะพยายามอีกครั้งในช่วงยุคเจ็ดปีเมื่อคริสตจักรและอิทธิพลในการเหนี่ยวรั้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกพาออกไป อย่างไรก็ตาม แผนการอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าก็คือ ที่จะให้รัฐบาลโลกเดียวเกิดขึ้นจริงภายใต้สิทธิอำนาจของพระมหากษัตริย์ นั่นคือ พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นจอมกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย

ปฐมกถา 11:10-26 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเชม เชมมีอายุได้ร้อยปีและให้กำเนิดบุตรชื่ออารพักชาด หลังน้ำท่วมสองปี 11 หลังจากเชมให้กำเนิดอารพักชาดแล้วก็มีอายุต่อไปอีกห้าร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 12 อารพักชาดมีอายุได้สามสิบห้าปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเซลาห์ 13 หลังจากอารพักชาดให้กำเนิดเซลาห์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี

และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 14 เซลาห์มีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์ 15 หลังจากเซลาห์ให้กำเนิดเอเบอร์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 16 เอเบอร์มีอายุได้สามสิบสี่ปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเปเลก 17 หลังจากเอเบอร์ให้กำเนิดเปเลกแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 18 เปเลกมีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเรอู 19 หลังจากเปเลกให้กำเนิดเรอูแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 20 เรอูมีอายุได้สามสิบสองปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเสรุก 21 หลังจากเรอูให้กำเนิดเสรุกแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 22 เสรุกมีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อนาโฮร์ 23 หลังจากเสรุกให้กำเนิดนาโฮร์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 24 นาโฮร์มีอายุได้ยี่สิบเก้าปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเทราห์ 25 หลังจากนาโฮร์ให้กำเนิดเทราห์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกร้อยสิบเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 26 เทราห์มีอายุได้เจ็ดสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่ออับราม นาโฮร์ และฮาราน

อีกเชื้อสายที่สำคัญถูกนำเสนอตรงนี้ ที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือว่า เชื้อสายนี้เป็นลูกหลานของเชมและเป็นพงศ์พันธุ์ของพระคริสต์ มันถูกยกข้อความในวงศ์วานของพระคริสต์ในลูกา 3:34-38 (ที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือว่าในลูกา 3:36 'เคนัน' ถูกแทรกเข้ามาระหว่างอารฟาซัดและเซลาห์ ไม่มีการกล่าวถึงเขาในปฐมกาล 11 หรือวงศ์ตระกูลอื่นใดอีกในพระคัมภีร์) มิฉะนั้น ลำดับพงศ์พันธุ์ในหนังสือลูกาก็เป็นอันเดียวกับตรงนี้

หลายคนเชื่อว่าเคนันในลูกา 3:36 จริงๆแล้วคือ บุตรชายของอารฟาซัดและเขาแค่ไม่ได้ถูกเอ่ยถึงในปฐมกาล 11:12 เท่านั้น อย่างไรก็ตาม ค่าตัวเลขที่ให้แก่นต้นตระกูลแต่ละคนก็เที่ยงตรงและไม่เปิดช่องสำหรับชื่อต่างๆที่ถูกละไว้ เคนันที่ถูกเอ่ยถึงในหนังสือลูกา (แต่ไม่ได้ถูกระบุไว้ในปฐมกาล 11) น่าจะเป็นพี่ชายของเซลาห์ แต่ด้วยเหตุผลที่ไม่ได้ถูกระบุไว้เขาก็ไม่ได้รับพระพรของการเป็นบุตรหัวปี ในบันทึกของลูกาวัลลีซั้ๆที่ว่า *ซึ่งเป็นบุตรไม่ได้มีอยู่ในต้นฉบับ* แต่ถูกแทรกเข้ามาโดยเหล่านักแปล ซึ่งเปิดช่องสำหรับความสัมพันธ์อื่น ได้อีกนอกจากบิดากับบุตร ดู *Chronology of the Old Testament* ของ Floyd Jones สำหรับคำอธิบายแบบละเอียด

ลำดับวงศ์ตระกูลในปฐมกาล 11 ไล่เรียงลูกหลานของเชมมาจนถึงอับรามใน 12:1 เฉพาะคนเหล่านั้นที่อยู่ในวงศ์ตระกูลของพระเยซูคริสต์ถูกเอ่ยถึง พระคัมภีร์จึงจำกัดจุดสนใจแห่ง

ประวัติศาสตร์มนุษย์ให้อยู่แก่เหล่าบรรพบุรุษขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา มันซึมเข้าไปจาก
นั้นก็ติดตามคูชีวิตและลูกหลานของอับราฮัมในบทที่ 12 และบทต่อไป

สรุปย่อของเชื้อสายนี้มีดังต่อไปนี้:

เขามีชีวิตอยู่สองปีหลังน้ำท่วมและให้กำเนิดอารพักซาด (2 ปีต่อมา) เขามีชีวิตอยู่ต่อไป
อีก 500 ปีนับจากนั้น

อารพักซาดให้กำเนิดเซลาห์ตอนเขาอายุ 35 ปี (35 ปีต่อมา) เขามีชีวิตต่อไปอีก 403 ปี

เซลาห์ให้กำเนิดเอเบอร์ตอนเขาอายุ 30 ปี (30 ปีต่อมา) เขามีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 403 ปี

เอเบอร์ให้กำเนิดเปเลกตอนเขาอายุ 34 ปี (34 ปีต่อมา) เขามีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 430 ปี

เปเลกให้กำเนิดเรอูตอนเขาอายุ 30 ปี (30 ปีต่อมา) เขามีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 209 ปี

เรอูให้กำเนิดเสรุกตอนเขาอายุ 32 ปี (32 ปีต่อมา) เขามีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 207 ปี

เสรุกให้กำเนิดนาโฮอร์ตอนเขาอายุ 30 ปี (30 ปีต่อมา) เขามีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 200 ปี

นาโฮอร์ให้กำเนิดเทราห์ตอนเขาอายุ 29 ปี (29 ปีต่อมา) เขามีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 119 ปี

เทราห์ให้กำเนิดอับราม นาโฮอร์ และฮารานตอนเขาอายุ 70 ปี (70 ปีต่อมา) เทราห์สิ้นชีวิต
ตอนเขามีอายุทั้งสิ้น 205 ปี (11:32)

เมื่อนำลำดับเวลาทั้งหมดมารวมกัน มี 292 ปีตั้งแต่สิ้นสุดน้ำท่วมจนถึงการเกิดของบุตร
คนแรกของเทราห์ (เราปฏิเสธแนวคิดที่ว่า มีช่องว่างในลำดับวงศ์ตระกูลที่ไม่ได้ถูกพูดถึง คุณความ
เห็นข้างบนเกี่ยวกับอารพักซาด เคนัน และเซลาห์) สิ่งนี้อาจถูกสื่อโดยนัยก็คือว่าอับราม นาโฮอร์
และฮารานเป็นแฝดสาม อย่างไรก็ตาม อับรามอายุ 75 ปีตอนที่เขาออกเดินทางจากฮาราน (12:4)
เทราห์สิ้นชีวิตตอนเขาอายุ 205 ปี (11:32) ดังนั้น ฮารานจึงน่าจะเกิดตอนที่บิดาของเขาอายุ 70 ปี
และอับรามเกิดตอนเขาอายุ 130 ปี

ปฐม 11:27-30 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเทราห์ เทราห์ให้กำเนิดอับราม นาโฮอร์
และฮาราน และฮารานให้กำเนิดบุตรชื่อโลท 28 ฮารานได้สิ้นชีวิตก่อนเทราห์ผู้เป็นบิดาของเขา
ในแผ่นดินที่เขาบังเกิด ในเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย 29 อับรามและนาโฮอร์ต่างก็ได้ภรรยา ภรรยา

ของอับรามมีชื่อว่าซาราย และภรรยาของนาโฮร์มีชื่อว่ามิลคาห์ผู้เป็นบุตรธิดาของฮาราน ผู้เป็นบิดาของมิลคาห์และบิดาของอิชคาคห์ จุดสนใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของคนของพระเจ้าจำกัดแคบลงสู่ครอบครัวของอับราม “ฮารานได้สิ้นชีวิตก่อนเทราห์ผู้เป็นบิดาของเขาในแผ่นดินที่เขาบังเกิด ในเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย” อย่างไรก็ตาม เขาก็มีบุตรชายชื่อว่าโลทก่อนสิ้นชีวิต อับรามและนาโฮร์ (อย่าสับสนกับนาโฮร์ในข้อ 22-25) ก็แต่งงานเช่นกัน ภรรยาของอับรามมีชื่อว่าซาราย เราควรหมายเหตุไว้ว่านาโฮร์แต่งงานกับลูกพี่ลูกน้องคนแรกของเขา วิธีปฏิบัติได้กล่าวไม่ได้เป็นเรื่องต้องห้ามจนถึงสมัยที่มีการมอบพระราชบัญญัติในหนังสือเลวีนิติ (อับรามก็แต่งงานกับน้องสาวร่วมบิดาของเขาอย่างเห็นได้ชัด ดู ปฐมกาล 20:12)

30 แต่นางซารายได้เป็นหมัน นางหามีบุตรไม่ ดังที่มีบันทึกไว้ในบทต่อไป ซารายไม่มีบุตรจนกระทั่งนางอายุ 90 ปี

ปฐมกาล 11:31-32   เทราห์ก็พาอับรามบุตรชายของเขากับโลทบุตรชายของฮารานผู้เป็นหลานชายของเขาและนางซาราย บุตรสะใภ้ของเขาผู้เป็นภรรยาของอับรามบุตรชายของเขา เขาทั้งหลายออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย จะเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน พวกเขามาถึงเมืองฮารานแล้วก็อาศัยอยู่ที่นั่น แผ่นดินบ้านเกิดของอับรามคือ เออร์ของชาวเคลเดีย ซึ่งเป็นเขตแดนที่อยู่ใกล้กับปากแม่น้ำยูเฟรติสซึ่งเป็นที่ๆมันบรรจบกับอ่าวเปอร์เซีย มันเป็นที่ๆคนกราบไหว้รูปเคารพ มีหลักฐานแสดงให้เห็นว่าผู้คนที่อาศัยอยู่ที่นั่นกราบไหว้ดวงจันทร์ จากโยชูวา 24:2 คุณเหมือนเห็น ได้ชัดว่าเทราห์และอับรามกับนาโฮร์ด้วยเคยเป็นคนไหว้รูปเคารพมาก่อนในสมัยหนุ่มๆ

บันทึกในหนังสือปฐมกาลแค่บอกว่าเทราห์นำพาครอบครัวเล็กๆของเขาซึ่งรวมถึงอับราม ซาราย และ โลท โดยเดินทางออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย และเริ่มเดินทางไปยังแผ่นดินคานาอัน อย่างไรก็ตาม ฮีบรู 11:8 คุณเหมือนบ่งบอกว่าการทรงเรียกของพระเจ้าที่ทรงมีต่ออับรามต่างหากที่กระตุ้นให้ครอบครัวนี้เริ่มการเดินทางครั้งนี้ ด้วยเหตุผลซึ่งไม่ถูกเปิดเผย พวกเขาไปไกลถึงเมืองฮารานซึ่งก็เท่ากับประเทศซีเรียในปัจจุบัน มันอาจเป็นสถานที่ๆถูกตั้งชื่อโดยเทราห์เพื่อเป็นเกียรติแก่ฮารานบุตรชายที่สิ้นชีวิตไปแล้วของเขาก็ได้ อีกครั้งด้วยเหตุผลอันไม่เป็นที่ปรากฏแก่เรา พวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่น เราไม่ทราบพวกเขาอยู่ที่นั่นนานเท่าใด

32 รวมอายุเทราห์ได้สองร้อยห้าปี และเทราห์ก็ได้สิ้นชีวิตในเมืองฮาราน ในเมืองฮาราน เทราห์ผู้เป็นบิดาของอับรามสิ้นชีวิตตอนเขาอายุ 205 ปี เราอาจสรุปได้ว่าเหตุผลที่อับรามและครอบครัวของเขายังอยู่ต่อไปที่เมืองฮารานก็คือ สุขภาพที่ย่ำแย่ของเทราห์ แม่ว่านั่นไม่ได้ถูกระบุไว้ในข้อความตรงนี้ก็ตาม

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 12: บทที่สิบสองของหนังสือปฐมกาลพูดถึงการทรงเรียกของพระเจ้าที่มีต่ออับรามและการออกพันธสัญญาที่อับรามครั้งแรกของพระองค์ มันตามมาด้วยเรื่องราวของการเดินทางของอับรามเข้าไปในแผ่นดินคานาอันและก้าวกระโดดแห่งความเชื่อในเวลาต่อมาของเขา บทนี้มีเนื้อหาสรุปได้ดังต่อไปนี้: (1) การทรงเรียกอับรามพร้อมกับพระสัญญาเรื่องพระพรในข้อ 1-3 (2) อับรามเดินทางออกจากเมืองฮารานในข้อ 4-5 (3) อับรามเดินทางเข้าไปในแผ่นดินคานาอันและนมัสการพระเจ้าในแผ่นดินนั้นในข้อ 6-9 และ (4) อับรามจำเป็นต้องเข้าไปในอียิปต์เพราะเหตุกัณดารอาหารซึ่งที่นั่นเขาหลอกคนอื่นว่าภรรยาของเขาเป็นน้องสาวของเขาในข้อ 10-20

ปฐมก 12:1 พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับรามแล้วว่า "เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น ชื่ออับราม ในภาษาฮีบรูมีความหมายตรงตัวว่า 'บิดาผู้ได้รับการยกชู' มันเป็นชื่อที่มา ก่อนชื่อที่มา ภายหลังของเขา คือ อับราฮัม ('บิดาของคนเป็นอันมาก') เราควรหมายเหตุไว้ว่าข้อความตรงนี้อ่านว่า "พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับรามแล้ว" สิ่งที่ถูกสื่อตรงนี้ก็คือว่า คำสั่งที่ให้เขาเก็บข้าวของและออกเดินทางได้ถูกให้ขณะที่เขายังอาศัยอยู่ในเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย ความเห็นซึ่งได้รับการคล้อยใจในกิจการ 7:2 กล่าวชัดเจนว่า "พระเจ้าแห่งสง่าราศีได้ปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของเรา เมื่อท่านยังอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมียก่อนที่จะไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน" ไม่มีคำอธิบายชัดเจนว่าเพราะเหตุใดอับรามกับครอบครัวของเขาจึงหยุดและอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน

มันอยู่เลียบเส้นทางหลักระหว่างหุบเขาของแม่น้ำยูเฟรติสและปาเลสไตน์ มันอาจเป็นสถานที่ๆสวยงามและพวกเขาตัดสินใจที่จะหยุดและอาศัยอยู่ที่นั่นก็ได้ หากเป็นเช่นนั้นจริง มันอาจบ่งบอกว่าอับรามถูกเบี่ยงเบนความสนใจเหมือนกับคริสเตียนทั้งหลายในสมัยนี้เป็น เป็นไปได้ที่สุขภาพของบิดาของเขาเริ่มย่ำแย่และพวกเขาพบสถานที่อันสะดวกสบายให้บิดาของเขา

ได้ใช้เวลาช่วงสุดท้ายของชีวิตในเมืองฮาราน (กิจการ 7:4 ดูเหมือนจะถือไปในทรศนะนี้) เราควรหมายเหตุไว้ด้วยว่าใน 11:31 ที่บอกว่า “เทราห์ก็พาอับรามบุตรชายของเขา...และพวกเขามาถึงเมืองฮารานและอาศัยอยู่ที่นั่น” ไม่ว่าในกรณีใด การทรงเรียกครั้งแรกของอับราฮัมก็เกิดขึ้นในแผ่นดินเมโสโปเตเมีย ในเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย

ที่นั่นพระเจ้าได้ทรงบอกเขาแล้วว่า **เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า และจากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น** ฮีบรู 11:8 เสริมความเห็นที่ได้รับการคลอใจเข้าไปด้วย ในข้อนั้นเราอ่านได้ว่า “โดยความเชื่อ เมื่อทรงเรียกให้อับราฮัมออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่านจะรับเป็นมรดก ท่านได้เชื่อฟังและได้เดินทางออกไปโดยหาว่าไม่ว่าจะไปทางไหน” สิ่งที่คุณเหมือนถูกสื่อตรงนี้ก็คือว่า อับราฮัมไม่รู้ว่าพระเจ้ากำลังนำพาเขาไปที่ไหน เขาแค่เชื่อฟังและเดินทางไปที่นั่น ดังนั้นสิ่งที่อาจถูกสื่อโดยนัยก็คือว่า พระเจ้าทรงกระตุ้นให้เขาเดินทางต่อไปหลังจากเขาอาศัยอยู่ในเมืองฮารานมาระยะเวลาหนึ่ง ดูเหมือนนี่ถูกระบุในข้อ 4

ปฐม 12:2 **เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง เราจะอวยพรเจ้า ทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต และเจ้าจะเป็นแหล่งพระพร** พระเจ้าไม่เพียงทรงเรียกอับราฮัมเท่านั้น แต่พระองค์ทรงทำพันธสัญญากับเขาด้วย ไม่ชัดเจนว่าพันธสัญญานี้ถูกระทำกับอับราฮัมในเมืองเออร์ของชนเคลเดียหรือที่เมืองฮาราน ถึงแม้ว่าบริบทของข้อ 4 ดูเหมือนจะบ่งชี้ว่าพันธสัญญานี้ถูกระทำในเมืองฮาราน กิจการ 7:4-5 เอนเอียงไปทางความเป็นไปได้ที่ว่าพันธสัญญานี้ถูกระทำที่หรือหลังจากเมืองฮาราน

สาระสำคัญของพันธสัญญา (พระสัญญา) นั่นก็คือว่า พระเจ้าจะทรงทำให้เขาเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง “เราจะอวยพรเจ้า ทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต และเจ้าจะเป็นแหล่งพระพร” พันธสัญญาของพระเจ้าที่ทรงกระทำกับอับราฮัมเป็นสิ่งที่ควรหมายเหตุไว้ แน่แน่นอนว่ามันเป็นตัวอย่างหนึ่งของพระคุณของพระเจ้าที่ว่าพระองค์ทรงเป็นฝ่ายเลือกอับราฮัมและทรงสัญญาว่าจะอวยพรเขา อย่างไรก็ตาม บางคนมองเรื่องพระคุณของพระเจ้าจนถึงระดับที่พระคัมภีร์ไม่ได้สื่อไว้ หากการทรงกระทำพันธสัญญาไม่ได้มีขึ้นจนกระทั่งเมืองฮารานดังที่ข้อ 4 ดูเหมือนบอกไว้ อับราฮัมก็ได้แสดงความเชื่อฟังและความเชื่อให้พระเจ้าเห็นแล้วโดยการมาไกลถึงเมืองฮาราน พระเจ้าจึงทรงมีหลักเกณฑ์ในประวัติฝ่ายวิญญาณของอับราฮัมอยู่บ้างแล้วในการกระทำพันธสัญญาของพระองค์กับเขา สิ่งฮีบรู 11:8 เน้นย้ำคือ ความเชื่อและการเชื่อฟังของอับราฮัมซึ่งปรากฏชัดเจนก่อนที่เขาเดินทางออกจากเมืองฮาราน

การทรงเอ๋ยพันธสัญญาที่ทรงกระทำกับอับราฮัมนั้นมีลักษณะที่ประการ (1) “เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง” พอเวลาผ่านไปพระเจ้าก็ทรงทำให้ลูกหลานของอับราฮัมกลายเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่งจริงๆ ในอิสราเอล (โดยไม่นับชาติอาหรับอื่นๆ ที่มีเชื้อสายสืบย้อนไปถึงเขา) ครั้งหนึ่งอิสราเอลภายใต้ดาวิดและซาโลมอนเคยเป็นชนชาติที่ปกครองโลก ตะวันออกกลางอันศิวิไลซ์ สักวันหนึ่งเมื่อพระบุตรหัวปีแห่งอิสราเอลเสด็จกลับมา อิสราเอลจะกลายเป็นชาติเมืองหลวงของโลก (2) “เราจะอวยพรเจ้า” พระเจ้าทรงอวยพรอับราฮัมจริงๆ ตลอดชีวิตของเขา ถึงแม้ว่าชีวิตในเวลาต่อมาของเขาจะแสดงถึงความเชื่ออันยิ่งใหญ่และการเชื่อฟังต่อไปก็ตาม แต่ดังที่ผู้รับใช้ของอับราฮัมจะกล่าวในเวลาต่อมาใน 24:35 “พระเยโฮวาห์ทรงอวยพรพระพรแก่นายข้าพเจ้าอย่างมากมาย” (3) “เราจะทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต” ชื่อเสียงของอับราฮัมนั้นก็ยิ่งใหญ่จริงๆ จนถึงในปัจจุบันเขาถูกถือว่าเป็นต้นตระกูลไม่เพียงของชนชาติยิวเท่านั้น แต่กระทั่งของชนชาติอาหรับบางพวกด้วย นอกจากนี้ ผู้คนจนถึงทุกวันนี้ยังตั้งชื่อลูกของตนว่าอับราฮัมด้วย (4) “และเจ้าจะเป็นแหล่งพระพร” แน่ทีเดียวที่วงศ์ตระกูลของพระคริสต์สืบทอดมาผ่านทางอับราฮัม ศาสดาพยากรณ์และผู้เขียนพระคัมภีร์หลายคนจะสืบเชื้อสายมาจากเขา พวกเราจนถึงทุกวันนี้ก็สืบเชื้อสายฝ่ายวิญญาณมาจากอับราฮัมผ่านทางพระคริสต์ แน่แน่นอนที่พระพรของอับราฮัมก็ตกมาถึงพวกเราในทุกวันนี้ด้วย ดู กาลาเทีย 3:16 พระพรเหล่านั้นรวมถึงพระพรที่เปาโลกล่าวถึงในเอเฟซัส 1:3 ด้วย

ปฐม 12:3 เราจะอวยพรผู้ที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเจ้า” นอกจากนี้ พระเจ้าตรัสเสริมอีกว่าพระองค์จะทรง “อวยพรผู้ที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า” พระเจ้าทรงทำให้พระสัญญานี้เป็นจริงในสมัยของอับราฮัมและพระสัญญานั้นก็คงอยู่มาถึงทุกวันนี้ ประชาชาติต่างๆ ในประวัติศาสตร์สมัยใหม่ซึ่งได้ช่วยเหลือพวกยิวและประเทศอิสราเอลก็ได้รับพระพรจากพระเจ้า สหรัฐอเมริกายอมรับรัฐอิสราเอลอย่างเป็นทางการภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงหลังจากที่ประกาศเอกราชในปี 1948 นับแต่นั้นเป็นต้นมา อเมริกาก็ได้ให้ความช่วยเหลือแก่อิสราเอลอย่างมากมาย ในเวลาที่เกิดสงคราม เหตุผลหนึ่งที่แผ่นดินนี้ได้รับพระพรก็คือ การที่พระเจ้าทรงทำให้พระสัญญาที่ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมเป็นจริง พระสัญญานี้มีผลอยู่จนถึงทุกวันนี้

ในแบบเดียวกัน คำสาปแช่งแห่งพันธสัญญานี้ก็มีผลบังคับใช้อยู่จนถึงทุกวันนี้เช่นกัน ประชาชาติต่างๆ ตลอดสมัยประวัติศาสตร์ที่ได้กดขี่คนยิวหรือชนชาติอิสราเอลล้วนถูกพระเจ้า

สาปแช่ง อียิปต์สมัยโบราณคดียี่สิบราเอลอย่างรุนแรง ตั้งแต่นั้นมาจนถึงตอนนี้พวกเขาเป็นประเทศที่ยากจนติดอันดับที่สามและสี่มาตลอด บาบิโลนคดียี่สิบราเอลและตอนนี้พวกเขาอยู่ที่ไหนกันแล้ว กรีซก็ข่มเหงอิสราเอลอย่างหนักและตั้งแต่นั้นมาพวกเขาก็เป็นประเทศล้าหลังและยากจนมาตลอด โรมข่มเหงทั้งพวกยิวและรัฐยิวอย่างรุนแรง คุณคิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับโรม ในประวัติศาสตร์สมัยใหม่ ให้เราระลึกว่าเกิดอะไรขึ้นกับนาซีเยอรมันหรือฮิตเลอร์ ฮุสเซน พระเจ้าทรงรักษาคำตรัสของพระองค์ พระสัญญาของพระองค์ที่ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมไม่เคยเปลี่ยนแปลงและจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย

นอกจากนี้ “บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเจ้า” พระคัมภีร์ไม่เพียงสืบทอดมาผ่านทางเชื้อสายของอับราฮัมเท่านั้น แต่พระเจ้าช่วยให้รอดเองก็ด้วย ความรอดของเราและพระพรทั้งสิ้นของความรอดสามารถสืบย้อนผ่านทางพระคริสต์กลับไปถึงอับราฮัมได้อย่างง่ายดาย เขาจะไม่เพียงเป็นเพื่อนของพระเจ้าเท่านั้น แต่จะเป็นบิดาแห่งความเชื่อด้วย แน่ทีเดียว พวกเราในฐานะคนต่างชาติจากทุกเชื้อชาติจนถึงทุกวันนี้ได้รับพระพรผ่านทางความเชื่อ การเชื่อฟังและเชื้อสายของอับราฮัม ดู กาลาเทีย 3:7-9 ดู 22:18 ด้วย

ปลุก 12:4   **ดังนั้นอับราฮัมจึงออกไปตามที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ท่านและโลหกัไปกับท่าน อับราฮัมมีอายุได้เจ็ดสิบห้าปีขณะที่ท่านออกจากเมืองฮาราน ความหมายที่สื่อออกมาตรงนี้ก็คือ (1) รายละเอียดของพันธสัญญาอย่างน้อยก็ถูกกล่าวซ้ำหากมิได้ถูกกล่าวเป็นครั้งแรกโดยพระเจ้าแก่อับราฮัมที่เมืองฮาราน (2) อับราฮัมแสดงการเชื่อฟังโดยตรงและออกเดินทาง “ตามที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ท่าน” (3) แม้มิได้ระบุไว้ชัดเจน แต่ความเชื่อก็ถูกแสดงออกมาในการที่อับราฮัมออกเดินทางโดยที่เขาเชื่อคำตรัสของพระเจ้า (4) พระเจ้าอาจตรัสเป็นครั้งที่สองแก่อับราฮัมที่เมืองฮารานเหมือนกับตอนที่เขาอยู่ในเมโสโปเตเมียก็ได้**

เขาพาโลทหลานชายของเขาไปด้วย เขาอายุเจ็ดสิบห้าปีตอนที่เขาเดินทางออกจากเมืองฮาราน เห็นได้ชัดว่านั่นก็เป็นตอนที่พระสัญญาเรื่องการเป็นชนชาติใหญ่ในพันธสัญญานั้นถูกกระทำ

ปลุก 12:5   **อับราฮัมพานางซารายภรรยาของท่าน โลทบุตรชายของน้องชายท่าน บรรดาทรัพย์สิ่งของของพวกเขาก็ได้สะสมไว้ และผู้คนทั้งหลายที่ได้ไว้ที่เมืองฮาราน พวกเขาออกไปเพื่อเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน และพวกเขาไปถึงแผ่นดินคานาอัน เมื่อเดินทางออก**

จากเมืองฮาราน คนที่เดินทางร่วมไปกับอับราฮัมไม่ใช่แค่ซารายภรรยาของเขาเท่านั้น แต่รวมถึง โลก “บรรดาทรัพย์สิ่งของของพวกเขาที่ได้สะสมไว้ และผู้คนทั้งหลายที่ได้ไว้ที่เมืองฮาราน”

แน่นอนที่ว่าอับราฮัมและซาร่าห์ยังไม่มีลูกในขณะนั้น “ผู้คนทั้งหลายที่ได้ไว้ที่เมืองฮาราน” อาจหมายถึงบุตรคนใดก็ตามที่โลกอาจมีเช่นกันรวมถึงคนรับใช้ทั้งหลายที่พวกเขาได้มา ด้วย ปฐมกาล 14:14 ระบุว่าตอนนั้นอับราฮัมมีคนรับใช้ที่เป็นผู้ชาย 318 คนแล้ว นั่นก็บ่งบอกแล้วว่าพระเจ้าได้ทรงอวยพรเขาอย่างมากมาจริงๆ (แม้กระทั่งหลังจากที่พระองค์ทรงกระทำ พันธสัญญาอยู่กับเขาไม่นานด้วยซ้ำ)

“พวกเขาออกไปเพื่อเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน” ฮีบรู 11:8 ระบุว่าอับราฮัมไม่รู้ว่าเขากำลังเดินทางไปไหนถึงแม้ว่าปฐมกาล 11:31 (และตรงนี้ด้วย) กล่าวชัดเจนว่าเขาได้รับคำสั่งให้เดินทางไปยังแผ่นดินคานาอันก็ตาม เราอาจสรุปได้ว่าแม้ว่าอับราฮัมรู้ว่าเขากำลังมุ่งหน้าไปยังแผ่นดินคานาอัน เขาก็ไม่รู้ว่าต้องไปตรงไหนกันแน่ ข้อความที่ดูเหมือนเป็นการกล่าวซ้ำระบุว่า (1) “พวกเขาออกไปเพื่อเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน” และ (2) “พวกเขาไปถึงแผ่นดินคานาอัน” เขาเริ่มออกเดินทางอันแสนยากลำบากและเขาก็มาถึง คราวนี้เขาไม่ออกแวกแล้วไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม

ปฐมกาล 12:6   **อับรามเดินทางผ่านแผ่นดินนั้นจนถึงสถานที่เมืองเชเคม คือที่ราบโมเรห์ คราวนั้นชาวคานาอันยังอยู่ในแผ่นดินนั้น พอเข้าไปในปาเลสไตน์จากทิศเหนือ อับรามก็เดินทางลงใต้ไปยัง “เมืองเชเคม คือที่ราบโมเรห์” เมืองเชเคมในพระคัมภีร์ใหม่น่าจะมีชื่อว่า ‘สิคาร์’ มันอยู่ในพื้นที่เดียวกับที่เมืองสะมาเรียจะอยู่ในเวลาต่อมาโดยเท่ากับความยาวครึ่งหนึ่งของปาเลสไตน์ “คราวนั้นชาวคานาอันยังอยู่ในแผ่นดินนั้น” ก่อนถึงตอนนั้นลูกหลานของคานาอันก็ตั้งรกรากอยู่ในพื้นที่นั้นแล้วและจะอยู่ที่นั่นต่อไปอีกห้าร้อยปี เมื่ออิสราเอลภายใต้การนำของโยชูวาจะขับไล่พวกเขาออกไป**

ปฐมกาล 12:7   **พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสว่า “เราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า” อับรามจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่นถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงปรากฏแก่ท่าน นี่เป็นครั้งแรกที่มีระบุไว้ชัดเจนว่า “พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับราม” ไม่มีระบุไว้ชัดเจนว่าพระองค์ทรงปรากฏแก่อับราฮัมที่เมืองเออร์หรือเมืองฮารานอย่างไร ถึงแม้มิได้ถูกบรรยายไว้เป็นอื่น แต่เห็นได้ชัดว่าการปรากฏพระองค์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแก่อับราฮัมที่เมืองเชเค**

มันนั้นเป็นในรูปของ ‘theophany’ นั่นคือ พระเจ้าผู้ทรงปรากฏในรูปกายมนุษย์ พระเจ้าทรงมีพระสัญญาต่อบัรรัมเพิ่มเติมเกี่ยวกับแผ่นดินปาเลสไตน์ “เราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า” พระสัญญานั้นไม่เคยถูกยกเลิกเลย! พระเจ้าได้ทรงประทานแผ่นดินนั้นแก่เชื้อสายของบัรรัมและพระสัญญานั้นยังมีผลอยู่จนถึงทุกวันนี้

ข้อพิพาทที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับรัฐอิสราเอลส่วนใหญ่แล้วก็เป็นเรื่องที่ว่าใครมีสิทธิ์ในแผ่นดินนั้น นั่นคือ พวกยิวหรือพวกปาเลสไตน์ การเอ่ยเป็นครั้งแรกถึงการที่บัรรัมสร้าง “แท่นบูชาที่นั่นถวายแด่พระเยโฮวาห์” ถูกกล่าวไว้ เขาอาจทำเช่นนั้นก่อนหน้านั้นแล้ว เพียงแต่ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับเรื่องนั้นเท่านั้นเอง นี่สื่อเป็นนัยว่าในการทำเช่นนั้นบัรรัมนมัสการพระเยโฮวาห์ที่แท่นบูชานี้อาจเป็นไปได้ว่าเพราะว่าพระเจ้าได้ทรงสัญญาเรื่องแผ่นดินที่อยู่ตรงหน้าเขาแล้ว เขาจึงสร้างแท่นบูชาหนึ่งขึ้นมาด้วยใจขอบพระคุณเพื่อนมัสการพระเยโฮวาห์เป็นการตอบแทน

ปฐม 12:8 ท่านย้ายไปจากที่นั่นมาถึงภูเขาลูกหนึ่งทางทิศตะวันออกของเมืองเบธเอลแล้วตั้งเต็นท์ของท่าน โดยเมืองเบธเอลอยู่ทางทิศตะวันตกและเมืองอัยอยู่ทางทิศตะวันออก ณ ที่นั่นท่านสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ หลังจากนั้น บัรรัมได้เดินทางลงใต้โดยไม่ปรากฏเหตุผลว่าเพราะเหตุใดและตั้งเต็นท์ของตนบนภูเขาลูกหนึ่งที่อยู่ระหว่างเบธเอล (ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตก) กับเมืองอัย (ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออก) ที่นั่น “ท่านสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์” อีกครั้งที่บัรรัมนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าอย่างเป็นทางการ บางทีอาจเพื่อทูลขอพระเมตตาและเพื่อแสดงความกตัญญูสำหรับพระพรต่างๆที่เขาได้รับแล้วก็เป็นได้ เราควรหมายเหตุไว้ว่าเป็นครั้งแรกในชีวิตของเขาที่เขา “ร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์” เขาน่าจะเคยทำเช่นนั้นมาก่อนแล้ว แต่ชีวิตในการอธิษฐานของบัรรัมก็ถูกกล่าวถึงครั้งแรกครั้งนี้

ปฐม 12:9 และอับรามก็ยังคงเดินทางเรื่อยไปไปทางทิศใต้ เขาเดินทางลงใต้ต่อไป อาจเพื่อสำรวจแผ่นดินนั้นที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาแก่เขา คราวนี้เขาอาจไปไกลถึงเฮโบรนเลย

ปฐม 12:10-13 เกิดการกันดารอาหารที่แผ่นดิน อับรามได้ลงไปยังอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น เพราะว่าการกันดารอาหารในแผ่นดินนั้นมากยิ่งขึ้น ส่วนที่เหลือของบทนี้ ถึงแม้ว่ามีความถูกต้องตามประวัติศาสตร์ก็ตาม แต่ก็ใช่ว่าจะไปถึงชีวิตคริสเตียนด้วย ชีวิตคริสเตียนไม่

เคยเป็นเรื่องง่าย และมันเป็นเช่นนั้นแม้ในตอนนั้นด้วย แม้หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงทำพันธสัญญาและพระสัญญาต่างๆกับอับราฮัมและอวยพรเขาแล้วก็ตาม พระองค์ก็ยังทรงอนุญาตให้เขาประสบกับความยากลำบาก การกัณดารอาหารอย่างรุนแรงได้เกิดขึ้นในแผ่นดินนั้น ในฐานะเป็นคนเลี้ยงปศุสัตว์ มันเป็นเวลาที่ยากลำบาก อับราฮัมเผชิญกับโอกาสที่จะสูญเสียความมั่งคั่งที่เขาได้สะสมมา แม้พระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้วก็ตาม แต่เขาก็เผชิญ (จากมุมมองของเขา) กับวิกฤตอย่างแท้จริง เขาจึงเลือกที่จะหนีปัญหานั้น มันมีแต่ทำให้เขาเดือดร้อนยิ่งกว่าเดิม เหมือนที่การหนีมักกระทำ

11 ต่อมาเมื่อท่านใกล้จะเข้าอียิปต์ ท่านจึงพูดกับนางซารายภรรยาของท่านว่า "ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่าเจ้าเป็นหญิงรูปงามนำดู 12 เพราะฉะนั้นต่อมาเมื่อคนอียิปต์จะเห็นเจ้า พวกเขาจะพูดว่า 'นี่เป็นภรรยาของเขา' และพวกเขาจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย แต่พวกเขาจะไว้ชีวิตเจ้า 13 กรุณาพูดว่าเจ้าเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะอยู่อย่างสุขสบายเพราะเห็นแก่เจ้า และข้าพเจ้าจะมีชีวิตเพราะเหตุเจ้า" แม้ว่าซาราย์ภรรยาของเขามีอายุมากกว่าหกสิบห้าปีแล้ว แต่นางก็ยังเป็นผู้หญิงที่สวยงามอยู่ เมื่อพวกเขาเข้าไปในอียิปต์ เขาก็ส่งภรรยาของเขาให้บอกคนเหล่านั้นว่านางเป็นน้องสาวของเขา เขากลัวว่าคนอียิปต์ที่มีอิทธิพลบางคนจะฆ่าเขาเพื่อชิงตัวนางไป อันที่จริงแล้วซาราย์เป็นน้องสาวร่วมบิดาของอับราฮัมตามที่ปฐมกาล 20:12 ได้กล่าวไว้ การแต่งงานเช่นนั้นถือว่าเป็นเรื่องที่ยอมรับได้ในสังคมสมัยนั้น กระนั้น แม้ว่าในทางเทคนิคแล้วสิ่งที่เขาทั้งสองตกลงที่จะกระทำนั้นถือว่าเป็นความจริง แต่มันก็เบี่ยงเบน อับราฮัมกำลังทำตัวเป็นเต่าหัวหด

ปฐมก 12:14-16 ต่อมาเมื่ออับราฮัมเข้าไปในอียิปต์แล้ว คนอียิปต์เห็นว่าหญิงคนนี้รูปงามยิ่งนัก 15 พวกเจ้านายของฟาโรห์เห็นนางด้วยเช่นกัน และทูลยกย่องนางต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และหญิงนั้นจึงถูกนำเข้าไปอยู่ในวังของฟาโรห์ 16 ฟาโรห์ได้โปรดปรานอับราฮัมมาก เพราะเห็นแก่นาง ท่านได้แกะ วัว ลาตัวผู้ ทาส ทาสี ลาตัวเมีย และอูฐจำนวนมาก ความคาดหมายของอับราฮัมนั้นได้เกิดขึ้นดังที่เขาถั่วจริงๆ ซาราย์ถูกพาตัวไปจากอับราฮัม เข้าไปอยู่ในวังของฟาโรห์ ฟาโรห์จึงปฏิบัติต่ออับราฮัมเป็นอย่างดีเพราะเขาเห็นว่าอับราฮัมเป็นพี่ชายของนาง ตรงนี้มีบรรยายเพิ่มเติมถึงความมั่งคั่งของอับราฮัมและขนาดของครัวเรือนของเขา

ปฐมก 12:17 และพระเยโฮวาห์ทรงทำให้เกิดภัยพิบัติแก่ฟาโรห์และราชวงศ์ของท่านด้วยภัยพิบัติร้ายแรงต่างๆ เพราะเหตุนางซารายภรรยาของอับราฮัม คำที่แปลว่า ทำให้เกิดภัย

พิบัติ (นาภา) มีความหมายขึ้นพื้นฐานที่สุดว่า 'ตะตอง' คำที่แปลว่า ภัยพิบัติร้ายแรงต่างๆ (เนกา) มีความหมายได้คำว่า 'ผีพวง' อาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้าทรงทำให้ราชวงศ์ของฟาโรห์เกิดผีพวงตามตัวอันเจ็บปวด

ปฐม 12:18-20 ฟาโรห์จึงเรียกอับรามมาและตรัสว่า "ทำไมเจ้าจึงทำเช่นนี้แก่เรา ทำไมเจ้าไม่บอกเราว่านางเป็นภรรยาของเจ้า 19 ทำไมเจ้าว่า 'เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์' ดังนั้นเราเกือบจะรับนางมาเป็นภรรยาของเรา ฉะนั้นบัดนี้จงดูภรรยาของเจ้า จงรับนางไปและออกไปตามทางของเจ้า" 20 ฟาโรห์จึงรับสั่งพวกคนใช้เรื่องท่าน และพวกเขาจึงนำท่าน ภรรยา และสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่ออกไปเสีย ด้วยวิธีที่ไม่ถูกเปิดเผย ฟาโรห์ดูออกว่าอับราฮัม ได้ทำให้เขาเข้าใจผิด อาจเป็นไปได้ว่าฟาโรห์เรียกซาราห์เข้ามาและนางก็รับสารภาพเรื่องราวทั้งหมด ไม่ว่าในกรณีใด ฟาโรห์ผู้ซึ่งไม่อายกับการเพิ่มผู้หญิงที่เขาจับเป็นภรรยาเข้าไปอีกคนก็เกิดหน้าบางขึ้นมาทันทีและต่อว่าอับราฮัมที่ทำให้เขาเข้าใจผิด ภัยพิบัติจากพระเจ้าน่าจะทำให้เขาใช้ความระมัดระวังขึ้นมาทันที ฟาโรห์จึงให้เขาทั้งสองและทุกสิ่งที่เป็นของพวกเขาเดินทางจากไป พระเจ้าไม่เพียงพิทักษ์รักษาอับราฮัมและชีวิตคู่ของเขาเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงปกป้องนางซาราห์มิให้ถูกล่วงเกินด้วย อันเป็นการรักษาต้นตระกูลของพระคริสต์ให้บริสุทธิ์อยู่เหมือนเดิม

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 13: มีการกล่าวถึง 'การรับใช้' ในช่วงแรกของอับราม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง (1) การเดินทางของเขากลับไปยังแผ่นดินนั้นในข้อ 1-4 (2) การแยกจากกันของเขากับโลทในข้อ 5-13 และ (3) การที่พระเจ้าทรงรับรองพันธสัญญาของพระองค์กับอับรามในข้อ 14-18

ปฐม 13:1-4 อับรามจึงขึ้นไปจากอียิปต์ ท่านและภรรยาของท่านและสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่พร้อมกับโลท เข้าไปทางทิศใต้ พอถูกเนรเทศออกมาจากอียิปต์ อับรามก็กลับไปยังปาเลสไตน์เข้าไปทางทิศใต้ ความหมายก็คือ พื้นที่ส่วนทิศใต้ของแผ่นดินนั้น แ่งมุมเบื้องต้นของพระพรของพระเจ้าที่มีต่ออับรามปรากฏชัดเจนแล้ว

เพราะว่า 2 อับรามก็มั่งคั่งสมบูรณ์ด้วยฝูงสัตว์ เงินและทองเป็นอันมาก แม้ว่าพระเจ้ามิได้ทรงสัญญาว่าจะทำให้คนเหล่านั้นที่เชื่อฟังพระองค์โดยความเชื่อมีฐานะร่ำรวย แต่พระองค์ก็ทรงสัญญาว่าจะอวยพรพวกเขา ในกรณีของอับราม พระเจ้าทรงทำทั้งสองอย่าง

3 ท่านเดินทางต่อไปจากทิสไต์จนถึงเมืองเบรเฮล ถึงสถานที่ที่ที่เต็นท์ของท่านเคยตั้งอยู่ คราวก่อน ระหว่างเมืองเบรเฮลกับเมืองอัย อับรามเดินทางขึ้นเหนือต่อไป “จนถึงเมืองเบรเฮล ถึงสถานที่ที่ที่เต็นท์ของท่านเคยตั้งอยู่คราวก่อน ระหว่างเมืองเบรเฮลกับเมืองอัย” ชื่อ *เบรเฮล* ใน ภาษาฮีบรูมีความหมายตรงตัวว่า 'บ้านของพระเจ้า' แม้ว่าอับรามหวนไหวในความเชื่ออยู่บ้าง โดยการกลับไปหาโลก (อียิปต์อย่างที่มีนเป็นในขณะนั้น) บัดนี้เขาก็กลับมายังบ้านของพระเจ้า แล้ว ภาพฝ่ายวิญญาณของการที่เขากลับมาที่มีสัมพันธธรรมก็ปรากฏชัดเจนเหลือเกิน คำว่า “คราวก่อน” ก็หมายถึงสถานที่เดิมที่อับราม ได้นมัสการพระเจ้าตอนที่เขามาถึงแผ่นดินคานาอันครั้งแรก

อันที่จริงเขากลับมา 4 จนถึงสถานที่ที่ตั้งแท่นบูชาซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยสร้างไว้ที่นั่น และ อับรามร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ที่นั่น เราไม่ควรคิดว่าตั้งแต่ตอนที่อับรามออกมาจาก เบรเฮลจนถึงตอนที่เขากลับมาเขาไม่ได้อธิษฐานเลย แต่ความหมายที่สื่อตรงนี้ก็คือว่า พอเขากลับมายังสถานที่ที่เขาเคยปรนนิบัติพระเจ้า เขาก็อธิษฐานอย่างเปิดเผยต่อหน้าผู้คน โดย ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระพรและการช่วยให้พ้นของพระองค์

ปฐม 13:5-7 โลทซึ่งไปกับอับรามมีฝูงแพะแกะ ฝูงวัวและเต็นท์เช่นกัน ขณะเดียวกัน ไม่เพียงอับรามเท่านั้นที่เจริญมั่งคั่ง แต่โลทก็เจริญมั่งคั่งเช่นกัน จนถึงตอนนี้เขาก็มีฝูงแพะแกะ ฝูงวัวและเต็นท์เช่นกัน โลทได้เติบโตเป็นเจ้าของฝูงสัตว์ที่หนุ่มและมั่งคั่งแล้ว

6 แผ่นดินไม่กว้างขวางพอที่พวกเขาจะอาศัยอยู่ด้วยกันได้ เพราะทรัพย์สิ่งของของพวกเขา มีอยู่มาก ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้ ทุ่งหญ้าในพื้นที่ของเมืองเบรเฮลไม่พอที่จะเป็นอาหารสำหรับฝูงสัตว์ของทั้งอับรามและโลท มันนำไปสู่การทะเลาะเบาะแว้งและความขัดเคืองระหว่างพวกคนเลี้ยงแกะที่ถูกจ้างโดยโลทและอับราม

7 เกิดมีการวิวาทกันระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของอับรามกับคนเลี้ยงสัตว์ของโลท ขณะนั้นคนคานาอันและคนเปริสซียังอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น การเอ่ยถึงคนคานาอันและคนเปริสซียังอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้นก็เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กันระหว่างคนของอับรามและคนของโลท ประเด็นก็คือว่า แผ่นดินนั้นไม่ได้กว้างใหญ่ไพศาล คนคานาอันและคนเปริสซียัง (เห็นได้ชัดว่าพวกเขาแตกย่อยมาจากคนคานาอันอีกที) มีฝูงสัตว์ในพื้นที่นั้นเช่นกัน ดังนั้น ทั้งโลทและอับรามไม่สามารถกระจายออกไปไกลกว่านี้ได้ตามใจชอบ

ปฐม 13:8-9 อับรามจึงพูดกับโลทว่า "กรุณาอย่าให้มีการวิวาทกันเลยระหว่างเรากับเจ้า และระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของเรากับคนเลี้ยงสัตว์ของเจ้า เพราะเราทั้งสองเป็นญาติกัน เราเห็นได้ชัดถึงลักษณะนิสัยอันใจกว้าง ไม่เห็นแก่ตัว และเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของอับราม แทนที่จะเติมเชื้อไฟโดยการเรียกรื่อง 'สิทธิ' ของตน อับรามกลับเสนอตัวที่จะย้ายออกไปด้วยใจกรุณา การที่เขาพูดถึงเขาทั้งสองว่าเป็นญาติกันก็คือ โลทเป็นบุตรของน้องชายของอับราม ในความหมายดังกล่าว พวกเขาที่เป็นพี่น้องกันจริงๆ อับรามเห็นบุตรชายของน้องชายเขาในตำแหน่งของตน อับราม เสนอให้โลทได้เลือกก่อนว่าจะอยู่ที่ไหน

9 แผ่นดินทั้งหมดอยู่ตรงหน้าเจ้ามิใช่หรือ กรุณาจงแยกไปจากเราเถิด ถ้าเจ้าไปทางซ้ายมือเราจะไปทางขวามือ หรือถ้าเจ้าไปทางขวามือเราจะไปทางซ้ายมือ" เราไม่เพียงเห็นได้ชัดถึงความกรุณาของอับรามเท่านั้น แต่ความเป็นผู้ใหญ่ซึ่งไม่เห็นแก่ตัวของเขาก็เปล่งประกายออกมาอย่างชัดเจนเช่นกัน ไม่ว่าเขาจะได้ผลตอบแทนเป็นเงินมากเท่าใดก็ตามจากการให้ตัวเองมาก่อน มันก็ไม่คุ้มกับความขัดแย้งและความยุ่งยากที่จะเกิดขึ้นในความสัมพันธ์แบบครอบครัวของเขา นี่เป็นบทเรียนสอนใจเรามาจนถึงทุกวันนี้ในเรื่องดังกล่าว

ปฐม 13:10 โลทยกหน้าขึ้นแลดูและเห็นว่าบรรดาที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน มีน้ำบริบูรณ์อยู่ทุกแห่ง เหมือนพระอุทยานของพระเยโฮวาห์ เหมือนกับแผ่นดินอียิปต์ไปทางเมืองโซอาร์ ก่อนที่พระเยโฮวาห์ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ ขณะที่โลทและอับรามยืนอยู่ในพื้นที่ๆต่อมาถูกเรียกว่าที่ราบสูงยูเดียใกล้กับเบธเอล พวกเขาก็น่าจะอยู่บนยอดเขาหนึ่งซึ่งจากที่นั่นพวกเขาสามารถมองเห็นเขตแดนนั้นได้ทั้งหมด จากที่นั่นโลทเห็นหุบเขาจอร์แดนได้อย่างชัดเจนซึ่งทอดยาวไปไกลจนถึงชายฝั่งตอนใต้ของทะเลตาย หุบเขาจอร์แดนไม่เพียงเขียวขจีเท่านั้น แต่เห็นได้ชัดว่าก่อนที่เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ถูกทำลาย พื้นที่ชายฝั่งตอนใต้ของทะเลตายก็เขียวชอุ่มเช่นกัน สิ่งที่คุณเหมือนถูกสื่อตรงนี้ก็คือนี่คือว่า หลังจากการพิพากษาดกลงบนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ พระเจ้าก็ทรงทำให้พื้นที่นั้นแห้งลงอย่างถาวรมันเป็นจนทุกวันนี้ โซอาร์เป็นหนึ่งในห้าเมืองในพื้นที่รอบชายฝั่งตอนใต้ของทะเลตายและเป็นชุมชนติดกับเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ บางทีโลทเคยไปเยือนที่นั่นมาก่อนแล้วเพื่อขายผลิตผลต่างๆจากฝูงสัตว์ของตน เขาตระหนักถึงโอกาสทางธุรกิจไม่เพียงในที่ราบอันอุดมไปด้วยน้ำเท่านั้น แต่ในการได้อยู่ใกล้กับตลาดที่เงินสะพัดด้วย

ปฐม 13:11   **ดังนั้นโลทจึงเลือกบรรดาที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน โลทเดินทางไปที่ทิศตะวันออกและเขาทั้งสองจึงแยกจากกันไป โลทตัดสินใจผิดเหมือนที่ผู้คนทำกันจนถึงทุกวันนี้ เขามีการตัดสินใจที่เปลี่ยนชีวิตโดยมีพื้นฐานอยู่บนประโยชน์ทางเศรษฐกิจและเพิกเฉยต่อสิ่งที่ตามมาในด้านจิตวิญญาณ เขาตัดสินใจครั้งสำคัญที่จะทำเงินได้เยอะขึ้น แต่แทบจะไม่คำนึงเลยว่ามันจะส่งผลต่อเขาอย่างไรในฝ่ายวิญญาณ ยิ่งครอบครัวของเขายังไม่ต้องพูดถึง ถึงแม้ว่าเขาจะเจริญรุ่งเรืองที่นั่นอย่างเห็นได้ชัดก็ตาม แต่สุดท้ายแล้วเขาก็จะสูญเสียครอบครัวของตนให้แก่โลก นอกจากนี้เขาตั้งใจจะไปเสียจากอับรามผู้เป็นที่เลียดฝ่ายวิญญาณของเขา โลทรู้ว่าอับรามผู้เป็นลุงแก่ๆของตนเคร่งครัดในการติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้า บัดนี้เขาจะมีเสรีภาพในการตัดสินใจมากขึ้นในสถานที่แห่งใหม่ของตน**

ปฐม 13:12-13   **อับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน โลทอาศัยอยู่ในเมืองต่างๆที่ราบลุ่มและตั้งเต็นท์ใกล้เมืองโสโดม อับรามผู้แก่ชราและย่าเกรงพระเจ้าอาศัยอยู่ต่อไปในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเป็นสถานที่ๆพระเจ้าได้ทรงสัญญาแล้วว่า จะอวยพรเขา อย่างไรก็ตาม โลท “อาศัยอยู่ในเมืองต่างๆ แห่งที่ราบลุ่มและตั้งเต็นท์ของเขาใกล้เมืองโสโดม” อีกก้าวหนึ่งในการก้าวพลาดของโลทถูกพูดถึง ตอนแรกเขาเห็นที่ราบลุ่มอุดมไปด้วยน้ำของแม่น้ำจอร์แดน ต่อมาไม่นานเขาก็ย้ายเข้าไปอยู่ในเมืองต่างๆแห่งที่ราบลุ่ม แนนอน โลททราบถึงกิตติศัพท์อันบาปหนาของเมืองเหล่านั้น เขาย่อมทราบถึงความชั่วช้าและความวิปริตที่ทำให้คนเหล่านั้นชื่อกระฉ่อน**

อาจเป็นเพราะว่าธุรกิจนั้นไปได้สวยกว่าในเมืองโสโดม แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม โลท “ตั้งเต็นท์ของเขาใกล้เมืองโสโดม” ครั้งต่อไปที่เราได้อ่านเกี่ยวกับโลท (14:12) เขาก็ย้ายเข้าไปอยู่ในเมืองโสโดมเรียบร้อยแล้ว

มันไม่ใช่เรื่องลับๆเลยที่ว่า 13 ชาวเมืองโสโดมเป็นคนชั่วช้าและเป็นคนบาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นอันมาก แนนอนที่โลทยอมทราบเรื่องนี้ดี

ปฐม 13:14-15   **ภายหลังที่โลทแยกจากท่านไปแล้วพระเยโฮวาห์ตรัสแก่อับรามว่า "จงเงยหน้าขึ้นแลดูและมองดูจากสถานที่ที่เจ้าอยู่นี้ไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออกและทิศตะวันตก แนนอนที่อับรามเศร้าใจกับการตัดสินใจอันดั้นเงินของ โลทผู้เป็นหลานชายของตน อย่างน้อยอับรามก็เลียดเขาให้เติบโตขึ้นมาเหมือนกับเป็นบุตรชายของตนเอง แนนอนที่ย่อมมี**

สายสัมพันธ์ซึ่งเป็นมากกว่าความสัมพันธ์ของลูกกับหลานชายแบบปกติ ในยามที่เขาถูกปฏิเสธ พระเยโฮวาห์เสด็จมาและนำข่าวอันน่าชื่นใจมาให้ พระเจ้าทรงบัญชาให้อับรามมองไปยังทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออกและทิศตะวันตก เขาน่าจะยังอยู่บนภูเขาสูงหนึ่ง โดยอาจเป็นที่ๆเขาได้สร้างแท่นบูชาของตนถวายแด่พระเจ้าใกล้เคียงเอลกีได้ จากจุดนั้น อับรามมองเห็นทุกทิศได้ไกลหลายไมล์เลย

15 เพราะว่าแผ่นดินทั้งหมดซึ่งเจ้าเห็นนี้เราจะยกให้เจ้าและเชื้อสายของเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์ ในการทรงทำเช่นนั้น พระเจ้าทรงให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธสัญญาที่พระองค์ทรงทำไว้กับอับราม พระองค์ทรงสัญญาสองเรื่อง (1) “แผ่นดินทั้งหมดซึ่งเจ้าเห็นนี้เราจะยกให้เจ้าและเชื้อสายของเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์” พระเจ้าทรงสัญญา 'แผ่นดินนั้น' กับอับราฮัมและลูกหลานของเขา วลีนี้ในภาษาฮีบรูที่แปลว่า แผ่นดิน (ฮาเอเรทซ์) จนทุกวันนี้ถูกใช้โดยพวกยิวเพื่อหมายถึงแผ่นดินของพวกเขา การสู้รบและความยุ่งยากที่เกิดขึ้นมาตลอดในอิสราเอลตลอดหลายทศวรรษเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ง่าย พวกยิวพยายามที่จะทวงสิทธิ์แผ่นดินที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่อับรามเกือบสี่พันปีก่อน พวกเขาหวั่นใจที่จะยอมรับคำกล่าวอ้างนั้น เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระเจ้าทรงสัญญาแผ่นดินนั้นกับเชื้อสายของอับราม “ตลอดไปเป็นนิรันดร์” พระสัญญานั้นไม่เคยถูกยกเลิกเลย

ปลุก 13:16   นอกจากนี้พระเจ้าทรงสัญญาว่า เราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้าเหมือนอย่างฝูงคลีดิน ดังนั้นถ้าผู้ใดสามารถนับฝูงคลีดินได้ก็จะนับเชื้อสายของเจ้าได้เช่นกัน พระเจ้าไม่เพียงทรงสัญญาว่าจะยกแผ่นดินหนึ่งให้แก่อับรามเท่านั้น แต่ทรงสัญญาว่าเขาจะมีลูกหลานในแผ่นดินนั้นด้วย พระสัญญานั้นเป็นจริงไม่เพียงในการมาของเชื้อสายแห่งอิสราเอลที่จะมาเท่านั้น แต่ในคนทั้งปวงที่สักวันหนึ่งจะเป็นเชื้อสายของเขาโดยความเชื่อในพระคริสต์ด้วย

ปลุก 13:17   พระเจ้าจึงทรงบัญชาอับรามว่า จงลุกขึ้นเดินไปทั่วแผ่นดินทางด้านยาวด้านกว้าง เพราะเราจะยกให้เจ้า” พระสัญญาเรื่องแผ่นดินนั้นถูกกล่าวซ้ำอีกครั้ง นี้เท่ากับพระเจ้าตรัสว่า “ไปดูแผ่นดินซึ่งเรายกให้เจ้าแล้วสิ” มันเป็นเรื่องปกติที่เจ้าของที่ดินจะออกไปตรวจดูที่ดินที่เขาจะได้รับเป็นกรรมสิทธิ์

ปลุก 13:18   ดังนั้นอับรามจึงยกเต็นท์มาและอาศัยอยู่ที่ราบของมัมเร ซึ่งอยู่ในเฮโบรนและสร้างแท่นบูชาต่อพระเยโฮวาห์ที่นั่น ไม่ว่าจะเป็นส่วนหนึ่งของการไปตรวจดูแผ่นดิน

ดินของเขาหรือหลังจากนั้น ไม่ว่าในกรณีใดอับรามก็เดินทางลงใต้จากเบธเอลและย้ายไปอยู่ใน “ที่ราบของมัมเร ซึ่งอยู่ในเฮโบรน” นี้อยู่ทางตอนใต้ของสถานที่ๆต่อมาถูกเรียกว่า เยรูซาเล็ม เขาไม่เพียงไปอาศัยอยู่ที่นั่นเท่านั้น แต่เขายัง “สร้างแท่นบูชาต่อพระเยโฮวาห์ที่นั่น” อีกครั้งด้วย

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 14: บทที่ 14 นำเสนอ (1) การสู้รบของเหล่ากษัตริย์กับอับราม พร้อมกับโลทถูกจับตัวไปเป็นนักโทษในข้อ 1-12 (2) อับรามตามไปช่วย (3) โลทในข้อ 13-16 (4) เมลคีเซเดคถวายพรอับรามในข้อ 17-20 (5) และอับรามคืนของที่ริบมาได้ในข้อ 21-24

ปฐมกาล 14:1-12 และต่อมาในสมัยของอัมราเฟลกษัตริย์เมืองชินาร์ อารีโอกษัตริย์เมืองเอลลาซาร์ เคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม และทิดาลกษัตริย์แห่งประชาชาติ 2 กษัตริย์เหล่านี้ได้ทำสงครามรบสู้กับเบรากษัตริย์เมืองโสโดม บิรชากษัตริย์เมืองโกโมราห์ ชินาบกษัตริย์เมืองอัคมาห์ เซเมเบอร์กษัตริย์เมืองเศโบยิม และกษัตริย์เมืองเบ-ลา (คือเมืองโศอาร์) 3 บรรดากษัตริย์เหล่านี้รวมทัพกัน ณ ที่หุบเขาสิคคิมซึ่งคือทะเลเกลือ 4 กษัตริย์เหล่านี้ยกขึ้นแ่ก่กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์สิบสองปี และในปีที่สิบสามกษัตริย์เหล่านี้ก็กบฏ 5 และในปีที่สิบสี่กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์และบรรดากษัตริย์ที่อยู่กับท่านยกมาตีคนเรฟาอิมที่เมืองอัชทาโรท การนาอิมคนสุซิมที่เมืองฮาม และคนเอมิมีที่เมืองชาวเวห์ คีรียาธาอิม 6 ชาวโฮรีที่ภูเขาเสอีร์ซึ่งเป็นของพวกเขา จนถึงเมืองเอลปารานซึ่งอยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร 7 กษัตริย์เหล่านี้ก็กลับมาถึงเมืองอนิมิสปัทซึ่งคือเมืองคาเดช และยกมาตีแผ่นดินทั้งสี่ของคานาอัน และคนอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ ณ เมืองฮาซาโชนทามาร์ด้วย 8 และกษัตริย์เมืองโสโดม กษัตริย์เมืองโกโมราห์ กษัตริย์เมืองอัคมาห์ กษัตริย์เมืองเศโบยิม และกษัตริย์เมืองเบ-ลา (คือเมืองโศอาร์) ก็ออกไปทำสงครามรบสู้กับกษัตริย์เหล่านั้น ณ ที่หุบเขาสิคคิม 9 กับเคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม ทิดาลกษัตริย์แห่งประชาชาติ อัมราเฟลกษัตริย์เมืองชินาร์ และอารีโอกษัตริย์เมืองเอลลาซาร์ กษัตริย์สี่องค์ต่อห้าองค์ 10 ที่หุบเขาสิคคิมมีบ่อย่างมะตอยเต็มไปหมด เหล่ากษัตริย์เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ได้หนีมาและตกลงไปที่นั่น และส่วนผู้ที่เหลืออยู่ก็หนีไปยังภูเขา 11 กษัตริย์เหล่านั้นจึงเก็บบรรดาทรัพย์สิ่งของและเสบียงอาหารทั้งสิ้นของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์แล้วก็ไป 12 และได้จับโลทบุตรชายของน้องชายอับรามผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองโสโดมและทรัพย์สิ่งของของเขาแล้วจากไป

ในอีกหลายปีต่อมา โลกย้ายไปอยู่ในเมืองโสโดม โดยเขาอาจไม่รู้เลยถึงสถานการณ์ทางการเมืองที่กำลังก่อตัวขึ้น เมืองต่างๆที่ตั้งอยู่ทางชายฝั่งตอนใต้ของทะเลตาย (โสโดม โกโมราห์ อัคมาห์ เสโบอิม และโซอาร์) ได้ตกอยู่ใต้อาณัติของสมาพันธ์กษัตริย์ที่อยู่ทางทิศตะวันออก ซึ่งนำโดยเคโคร์ลาโอเมอร์ แม้มิได้ระบุไว้ แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขาถูกบังคับให้ต้องจ่ายภาษีแก่เคโคร์ลาโอเมอร์ หลังจากสิบสองปีแห่งการตกอยู่ใต้อาณัติของอาณาจักรต่างๆที่ต่อมาถูกเรียกว่าบาบิโลน เมืองเหล่านั้นของคานาอันที่ตั้งอยู่ตอนปลายด้านใต้ของทะเลตายก็กบฏ

ดังนั้น เหล่ากษัตริย์ที่จับมือกัน (อัมราฟลคษัตริย์เมืองชินาร์ (บาบิโลน) ฮารีโอกษัตริย์เมืองเอลลาตาร์ เคโคร์ลาโอเมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม (ต่อมาถูกเรียกว่า เปอร์เซีย) และทีกาลกษัตริย์แห่งประชาชาติ) ได้ทำสงครามสู้รบกับเมืองเหล่านั้นที่กบฏ การสู้รบได้เกิดขึ้น “ ณ ที่หุบเขาสิคคิมซึ่งคือทะเลเกลือ” วลี “หุบเขาสิคคิม” มีความหมายว่า ‘หุบเขาแห่งทะเลตาย’ ห้าเมืองที่ถูกกล่าวถึงด้านบนไม่เพียงถูกโจมตีเท่านั้น แต่เมืองอื่นๆในเขตแดนนั้นก็โดนโจมตีด้วยดังที่ระบุไว้ในข้อ 5-7

ดังนั้น เหล่ากษัตริย์ของห้าเมืองดังกล่าวบนชายฝั่งตอนใต้ของทะเลตายจึงออกไปสู้รบกับพวกเจ้านายที่พวกเขาบฏ มีการกล่าวว่า “ที่หุบเขาสิคคิมมีบ่อขมขื่นเต็มไปหมด” ความหมายของประโยคนี้ก็คือว่า ห้าเมืองดังกล่าวของพื้นที่นั้นหวังว่าจะล่อพวกศัตรูให้มาสู้รบโดยที่คนเหล่านั้นไม่รู้เลยว่าจะมาติดกับในบ่อขมขื่น วลีที่กล่าวถึงขมขื่นคือ ยางแอสฟอลท์ และน้ำมันดิบบนพื้นผิวดินในพื้นที่นั้น

แผนการของพวกเขาใช้ไม่ได้ผล กองทัพที่มารุกรานของเคโคร์ลาโอเมอร์เอาชนะกองทัพของเมืองโสโดมและพันธมิตรได้อย่างราบคาบ พวกเขาเก็บบรรดาสิ่งของของพวกศัตรูแล้วก็จากไป “และได้จับโศทบุตรชายของน้องชายอับรามผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองโสโดมและทรัพย์สินสิ่งของของเขาแล้วจากไป” ความทะเยอทะยานของโลทกลับมาเล่นงานตัวเอง สิ่งที่เคยดูเหมือนทองคำบัดนี้กลับไม่ส่องแสงแล้ว

ปฐม 14:13   แล้วมีคนหนึ่งที่หนีมาได้ออกไปให้อับรามชาวฮีบรู เพราะว่าท่านอาศัยอยู่ที่ราบของมัมเรคนอาโมไรต์ พี่น้องของเอชโคลส์และพี่น้องของอานอร์ คนเหล่านี้เป็นพันธมิตรกับอับราม คนหนึ่งได้หลบหนีมาได้และมาแจ้งข่าวให้อับรามทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น มีการใช้คำว่า ฮีบรู เป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ คำนี้จริงๆแล้วมีความหมายว่า ‘คนหนึ่งผู้มาจากที่

‘ไกลโพ้น’ ความหมายที่สื่อก็คือว่า อับรามเป็นคนแปลกถิ่นและเป็นคนต่างดาวผู้อยู่ท่ามกลางคนคานาอัน แน่แน่นอนว่ามี การสื่อถึงความหมายนี้ในฮีบรู 11:9, 13 ที่นั่นอับราฮัมพำนักอยู่ใน “ดินแดนแปลกถิ่น” ความหมายก็คือ แผ่นดินของคนต่างประเทศ เขาพร้อมกับคนอื่นๆที่มีความเชื่อ “ได้ยอมรับว่าเขาทั้งหลายเป็นคนต่างดาวและผู้สัญจรอยู่ในแผ่นดินโลก” แน่แน่นอนที่โลกนี้ไม่ใช่บ้านของเรา เราแค่เดินทางผ่านมาแล้วก็ผ่านไปเท่านั้น

ถึงแม้ว่าพระเจ้าได้ทรงสัญญาว่าจะประทานแผ่นดินนั้นให้แก่อับราฮัม แต่เขาก็ยังเป็นคนแปลกถิ่นหรือเป็นคนต่างดาวในนั้นอยู่ คนคานาอันที่นั่นมองเขาว่าเป็นเช่นนั้น และตัวเขาเองก็คงไม่รู้ลึกสบายใจนักในโลกที่เป็นอยู่สมัยนั้น จริงแท้ทีเดียวที่เขาคอยเมืองหนึ่งซึ่งมีรากโดยผู้ก่อและผู้สร้างมันคือพระเจ้า วลีที่กล่าวถึงคนคานาอันหลายคน “เป็นพันธมิตรกับอับราฮัม” ก็มีความหมายตรงตัวว่าพวกเขาเป็น ‘พวก’ ของอับราฮัม ความหมายที่สำคัญว่าก็คือว่า เขาถูกห้อมล้อมโดยบรรดาชาวคานาอันและบางคนอาจมาเป็นพวกเดียวกับเขา

ปฐม 14:14-16   เมื่ออับราฮัมได้ยินว่าหลานชายของท่านถูกจับไปเป็นเชลย ท่านจึงนำคนชำนาญศึกที่เกิดในบ้านท่าน จำนวนสามร้อยสิบแปดคน และตามไปทันที่เมืองดาน อับราฮัมจึงรวบรวมเหล่าผู้รับใช้ในบ้านของเขาซึ่งตอนนั้นมีจำนวน 318 คนและไล่ติดตามกษัตริย์เหล่านั้นที่ปล้นสะดมไปจนถึงเมืองดาน เราเห็นได้ชัดถึงความกล้าหาญยิ่งนัก เท่าที่เห็น อับราฮัมนั้นมีคนน้อยกว่าเยอะ ที่เห็นได้ชัดอีกก็คือว่าพระเจ้าทรงอวยพรเขาต่อไปในแผ่นดินนั้น การมีคนรับใช้ 318 คนที่เหมาะสมที่จะไปทำสงครามก็บ่งบอกถึงความเจริญรุ่งเรืองอย่างมาก พวกเขาไล่ตามกษัตริย์เหล่านั้นไปจนถึงเมืองดานซึ่งอยู่ทางเขตตะวันตกเฉียงเหนือสุดของดินแดนคานาอัน (ปาเลสไตน์)

15 ท่านจึงแยกคนของท่าน ทั้งท่านและคนใช้ของท่านออกเป็นกองๆในกลางคืน ก็เข้าตีและไล่ตามจนถึงเมืองโฮบาห์ซึ่งอยู่ทางด้านซ้ายเมืองดามัสกัส เพราะรู้ว่าเขาไม่น่าจะมีกำลังพอที่จะเอาชนะพวกศัตรูซึ่งๆหน้าได้ อับราฮัมจึงแบ่งกำลังคนของเขาออกเป็นกองๆและโจมตีในเวลากลางคืน เห็นได้ชัดว่าเขาบุกโจมตีพวกศัตรูจากหลายทิศทาง และในความมืดเขาก็หลอกให้พวกศัตรูคิดว่าตนกำลังเจอกับศัตรูจำนวนเยอะกว่า พวกเขาจึงหนีไป อับราฮัม “เข้าตีและไล่ตามจนถึงเมืองโฮบาห์ซึ่งอยู่ทางด้านซ้ายเมืองดามัสกัส”

16 และท่านนำบรรดาทรัพย์สิ่งของกลับคืนมาหมด ทั้งนำโลหหลานชายของท่าน ทรัพย์สิ่งของของเขา ผู้หญิง และประชาชนกลับมาด้วย เขาได้ทรัพย์สิ่งของของบรรดาเมืองที่ถูกปล้นสะดมซึ่งอยู่ทางทิศใต้กลับคืนมาหมด ยิ่งไปกว่านั้นเขาก็นำโลหพร้อมกับคนอื่นๆ ที่ถูกจับตัวไปกลับคืนมาด้วย

ปฐม 14:17   หลังจากท่านกลับจากการฆ่ากษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์และกษัตริย์ทั้งหลายที่ร่วมกำลังกันนั้นแล้ว กษัตริย์เมืองโสโดมก็ออกมารับท่าน ณ ที่หุบเขาซาเวห์ ซึ่งคือหุบเขาของกษัตริย์ อับรามจึงเดินทัพกลับไปยังเมืองโสโดมและเมืองโคยรอบพร้อมกับทรัพย์สิ่งของที่เขาได้กลับคืนมา กษัตริย์เมืองโสโดมพอได้ข่าวว่าเกิดอะไรขึ้นก็มาเจอเขาที่ “หุบเขาซาเวห์ ซึ่งคือหุบเขาของกษัตริย์”

ปฐม 14:18-20   เมลคีเซเดคกษัตริย์เมืองซาเล็มได้นำขนมปังและน้ำองุ่นมาให้ และท่านก็เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ขณะเดียวกัน กษัตริย์อีกองค์ก็ปรากฏตัว นั่นคือ “เมลคีเซเดคกษัตริย์เมืองซาเล็ม” **ซาเล็ม**ถูกเชื่อกันว่าเป็นกรุงเยรูซาเล็มในเวลาต่อมา ในภาษาฮีบรู คำนี้แปลว่า ‘สันติสุข’ ชื่อ**เมลคีเซเดค** เกิดจากคำหลายคำผสมกันและมีความหมายตรงตัวว่า ‘กษัตริย์ของข้าพเจ้าทรงชอบธรรม’ หรือดังที่ฮีบรู 7:2 ได้กล่าวไว้ “กษัตริย์แห่งความชอบธรรม” เขาถูกบรรยายว่าเป็น “ปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด” ดังนั้น ผู้ที่ปรากฏตัวตรงนี้ถูกบรรยายว่าเป็น (1) กษัตริย์แห่งสันติสุข (2) กษัตริย์แห่งความชอบธรรม และ (3) ปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด นอกจากนี้ ฮีบรู 7:3 ระบุว่า “บิดามารดาและตระกูลของท่านก็ไม่มี วันเริ่มต้นและวันสิ้นสุดของชีวิตก็ไม่มีเช่นกัน แต่เป็นเหมือนพระบุตรของพระเจ้า ซึ่งดำรงตำแหน่งปุโรหิตอยู่ตลอดเวลา” เห็นได้ชัดว่าเมลคีเซเดคไม่ใช่แค่มนุษย์ธรรมดาๆ นอกจากนี้ ลักษณะเฉพาะตัวฝ่ายวิญญาณของชื่อของเขาก็บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่า จริงๆ แล้วเขาหาใช่ใครอื่นนอกจากเป็นการปรากฏตัวก่อนมารับสภาพเนื้อหนังของพระเยซูคริสต์ (Christophany) ในรูปกายหนึ่ง

19 ท่านก็อวยพรแก่อับรามว่า “ขอให้พระเจ้าผู้สูงสุดผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกโปรดให้อับรามได้รับพรเถิด เมลคีเซเดคอวยพรอับรามและรับสืบทอดหนึ่งจากเขา ในการอวยพรเขา พระองค์ก็ตรัสว่าอับรามได้รับพรจาก “พระเจ้าผู้สูงสุดผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก” คำว่า **เจ้าของ** คือ **คานาห์** แน่ทีเดียว พระเจ้าทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ดาวิดซึ่งเขียนไว้ในอีกหลายศตวรรษต่อมาสามารถกล่าวพร้อมกับสิทธิอำนาจได้ว่า “แผ่นดินโลกเป็นของพระเยโฮวาห์และสิ่งทั้งปวงซึ่งอยู่ในนั้น”

20 และจงสรรเสริญแด่พระเจ้าผู้สูงสุดผู้ได้ทรงมอบศัตรูทั้งหลายของเจ้าไว้ในมือของเจ้า" และอับรามก็ยกหนึ่งในสิบจากข้าวของทั้งหมดถวายแก่ท่าน มีการกล่าวเป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ถึงสิบชักหนึ่ง สิ่งที่คุณเหมือนลูกสี่ก็คือว่า อับรามคิดว่าเหมาะสมแล้วที่ตนจะถวายหนึ่งในสิบของสิ่งของที่เพิ่มพูนแก่เขาแด่พระเจ้า เราควรหมายเหตุไว้ว่า การเอ่ยถึงสิบชักหนึ่งเป็นครั้งแรกนี้มีขึ้นหลายร้อยปีก่อนบัญญัติของโมเสสจะรวมมันเข้าไว้ด้วย จึงมีนานแล้วก่อนพระราชบัญญัติ

ปฐม 14:21-24 กษัตริย์เมืองโสโดมตรัสแก่อับรามว่า "ขอคืนคนให้แก่เราและทรัพย์สินของนั้นเจ้าจงเอาไปเถิด" กษัตริย์เมืองโสโดมซึ่งจิตใจที่ได้คนของตนกลับคืนมา จึงเสนอบรรดาทรัพย์สินของที่อับรามริบคืนมาได้ให้แก่เขา

22 อับรามกล่าวแก่กษัตริย์เมืองโสโดมว่า "ข้าพเจ้าได้ยกมือของข้าพเจ้าต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ให้เราสังเกตว่าอับรามได้ยกมือของข้าพเจ้าต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เห็นได้ชัดว่าเขาได้ให้สัตย์ปฏิญาณต่อพระเจ้าผู้สถิตอยู่เบื้องบน พระนามของพระเจ้าในพระคัมภีร์เดิมสามพระนามถูกกล่าวถึงในข้อนี้ข้อเดียว พระเยโฮวาห์ (เยโฮวาห์), "ผู้สูงสุด" (เอลีโอน) และพระเจ้า (เอล) ตรีเอกานุภาพถูกสื่อเป็นนัยตรงนี้ อีกครั้งที่พระเจ้าถูกกล่าวถึงว่าเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ในบริบทนี้ สิ่งนี้อาจสื่อถึงก็คือว่า อับรามตั้งใจที่จะรอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกเพื่อจัดตามความจำเป็นต่างๆของเขาและไม่ไข่กษัตริย์เมืองโสโดมผู้ไม่เอาพระเจ้า

23 ว่าข้าพเจ้าจะไม่รับเอาเส้นด้ายหรือสายรัดรองเท้าและข้าพเจ้าจะไม่รับเอาสิ่งใดๆที่เป็นของท่าน เกรงว่าท่านจะกล่าวว่า 'เราได้กระทำให้อับรามมั่งมี' 24 เว้นแต่สิ่งที่คุณหม่อมได้กินและส่วนของคนที่ทั้งหลายซึ่งไปกับข้าพเจ้าคืออานอร์ เอชโคล และมัมเร ให้พวกเขาได้รับส่วนของพวกเขาเถิด" อับรามจึงสาบานว่าเขาจะไม่รับแม้แต่เส้นด้ายหรือสายรัดรองเท้าสักเส้นเกรงว่าเขาจะถูกกล่าวหาว่าเป็นคนรวยขึ้นมาได้เพราะกษัตริย์เมืองโสโดม เขากลับขอแค่ให้คนเหล่านั้นที่ได้ช่วยเหลือเขาได้รับส่วนของตนจากบรรดาสิ่งของที่ริบมาได้รวมถึงสิ่งที่คุณเขาได้รับประทานเท่านั้น (นี่สื่อด้วยว่าสิบชักหนึ่งตอนนั้นถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า)

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 15: บทที่สิบห้าของหนังสือปฐมกาลเกิดขึ้นหลังจากเหตุการณ์ไปช่วยโลทและเมลคีเซเดค พระเจ้าทรงยืนยันพันธสัญญาของพระองค์กับอับรามอีกครั้ง โดยกล่าวซ้ำพระสัญญาเรื่องเชื้อสายอันมากมายนับไม่ถ้วนและพระสัญญาเรื่องแผ่นดินนั้น มีสิ่งหนึ่งที่แน่นอน ขณะที่พันธสัญญากับอับรามถูกล่าช้าในบทตรงกลางของหนังสือปฐมกาล พระเจ้าก็ตรัสชัดเจนแก่อับรามและผู้ใดก็ตามที่พระเจ้าสัญญาของพระองค์ที่มีต่อเขาเหล่านั้น ไม่ใช่ความสำเร็จแบบบังเอิญ

บทนี้แบ่งย่อยได้ดังต่อไปนี้ (1) คำให้กำลังใจของพระเจ้าแก่อับรามในข้อ 1 (2) การเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อของอับรามในข้อ 2-6 (3) พระสัญญาเรื่องแผ่นดินนั้นที่จะทรงยกให้อับรามเป็นมรดกในข้อ 7-11 (4) พันธสัญญานั้นได้รับการยืนยันในนิมิตหนึ่งในข้อ 12-16 และ (5) พันธสัญญานั้นได้รับการยืนยันโดยหมายสำคัญหนึ่งในข้อ 17-21

ปฐมกาล 15:1   ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระดำรัสของพระเยโฮวาห์มาถึงอับรามด้วยนิมิตว่า "อับราม อย่ากลัวเลย เราเป็นโล่ของเจ้าและเป็นบำเหน็จยิ่งใหญ่ของเจ้า" วลี "ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้" เห็นได้ชัดว่าหมายถึงเหตุการณ์เหล่านั้นในตอนท้ายบทที่ 14 นั่นคือ เรื่องเกี่ยวกับโลทและเมลคีเซเดค ในคราวนั้น "พระดำรัสของพระเยโฮวาห์มาถึงอับรามด้วยนิมิต" ไม่มีระบุไว้อย่างชัดเจนว่าพระเจ้าตรัสกับอับรามอย่างไรกันแน่ นอกจากผ่านทางนิมิตหนึ่ง บางคนคาดเดาว่าพระเยซูคริสต์ทรงปรากฏพระองค์ในรูป Christophany (การปรากฏตัวของพระคริสต์ในสภาพก่อนเสด็จมารับกายมนุษย์) หรือไม่ ไม่ว่าในกรณีใด องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ตรัสชัดเจนแก่อับราม

เช่นเดียวกับในข่าวสารที่มาจากพระเจ้ามากมาย พระองค์ทรงเกริ่นนำสิ่งที่พระองค์กำลังจะกล่าวด้วยถ้อยคำหนุนใจ "อับราม อย่ากลัวเลย" จากนั้นพระเจ้าก็ตรัสพระสัญญาอันลึกซึ้งกับอับรามอย่างเฉพาะเจาะจง อย่างไรก็ตาม หากมองกว้างๆ พระสัญญานี้ก็มีอยู่สำหรับคนของพระเจ้าจนทุกวันนี้เช่นกัน "เราเป็นโล่ของเจ้าและเป็นบำเหน็จยิ่งใหญ่ของเจ้า" พระเจ้าทรงสัญญากับอับรามว่าพระองค์จะทรงเป็นโล่ที่คอยปกป้องเขา พระสัญญานั้นถูกล่าช้าแก่คนของพระเจ้าโดยทั่วไปในที่อื่นๆ ดู สดุดี 3:3, 5:12, 28:7 ฯลฯ นอกจากนี้พระเจ้าไม่เพียงประทานบำเหน็จให้แก่ประชากรของพระองค์เท่านั้น (สดุดี 58:12) แต่พระองค์เองยังทรงเป็นบำเหน็จของเราด้วย นอกจากนี้ พระองค์ทรงเป็น "บำเหน็จยิ่งใหญ่" อีกต่างหาก

ปฐมก 15:2   **อับรามทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์จะทรงโปรดประทานอะไรแก่ข้าพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ยังไม่มีบุตร และคนต้นเรือนแห่งครัวเรือนของข้าพระองค์คนนี้แหละคือเอลิเยเซอร์ชาวเมืองดามัสกัส"** เวลาผ่านไปหลายปีนับตั้งแต่พระเจ้าได้ทรงมีพระสัญญาเดิมกับอับรามเกี่ยวกับการทำให้เขาเป็นประชาชาติใหญ่ในปฐมกาล 12 โลกหลานชายของเขาได้เดินทางจากไปแล้วและบัดนี้อับรามก็มีอายุแปดสิบกว่าและไม่มีบุตร เหมือนที่เกิดขึ้นเป็นบางครั้งบางคราว อับรามเริ่มอดทนไม่ไหวและคิดที่จะจัดการสิ่งต่างๆ ด้วยตัวเอง อย่างน้อยก็เห็นได้ชัดว่าอับรามเป็นกังวลเกี่ยวกับสถานการณ์ในขณะนั้น ขณะที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสกับเขาในนิมิตซึ่งเริ่มต้นในข้อ 1 อับรามถามว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์จะทรงโปรดประทานอะไรแก่ข้าพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ยังไม่มีบุตร และคนต้นเรือนแห่งครัวเรือนของข้าพระองค์คนนี้แหละคือเอลิเยเซอร์ชาวเมืองดามัสกัส"

เราควรหมายเหตุไว้ว่าอับรามเรียกพระเจ้าว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า" คำฮีบรูตรงนี้คือ *อาโดไน เยโฮวาห์* นี่เป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ที่คำว่า 'อาโดไน' ถูกใช้เพื่อเรียกพระเจ้า (อันที่จริงนี่ก็เป็นครั้งแรกด้วยที่คำว่า *อาโดไน* ถูกใช้ในพระคัมภีร์) คำนี้มีความหมายว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าในความหมายของพระคัมภีร์ใหม่ (แน่นอนที่พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์มักแปลคำว่า เยโฮวาห์ว่า LORD ดังที่ได้พบแล้วในหนังสือปฐมกาล)

เนื่องจากอับรามไม่มีบุตรและไม่มีแนวโน้มว่าจะมีบุตร เขาจึงเกิดความคิดที่จะให้คนหนึ่งในครัวเรือนของเขาเป็นทายาท คำพูดตรงนี้สื่อชัดเจนว่าอับรามเสนอต่อพระเจ้าว่าบางทีเอลิเยเซอร์ คนต้นเรือนของเขา หรือ (ที่น่าใช้มากกว่า) บุตรของเขาควรเป็นทายาท ที่น่าสนใจก็คือ คำที่แปลว่าคนต้นเรือน (*เบน*) เป็นคำฮีบรูที่ปกติแล้วแปลว่า 'บุตรชาย' และมักถูกแปลเป็น 'บุตรชาย' อย่างไรก็ตาม คำนี้ก็ถูกขยายด้วยคำฮีบรู *เมเชก* ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า 'ที่ได้มา' เอลิเยเซอร์เป็น 'บุตรชายที่ได้มา' ของอับราม ความหมายตรงนี้อาจสื่อว่า เขาเป็นคนที่รับใช้คนหนึ่งที่เป็นเหมือนบุตร

ปฐมก 15:3   **อับรามทูลว่า "ดูเถิด พระองค์มิได้ทรงประทานเชื้อสายให้แก่ข้าพระองค์ และดูเถิด คนหนึ่งที่เกิดในบ้านข้าพระองค์เป็นผู้รับมรดกของข้าพระองค์"** สิ่งนี้อาจถูกสื่ออีกก็คือว่า เอลิเยเซอร์มีบุตรชายคนหนึ่งซึ่งได้ถือกำเนิดขณะที่เขารับใช้อับรามอยู่ และเขาจึงเสนอแนะคนๆนี้ หรือที่น่าเป็นไปได้อีกก็คือว่า เอลิเยเซอร์ได้เกิดมาในครอบครัวของคน

รับใช้คนหนึ่งของอับรามและได้เติบโตขึ้นมาในบ้านของอับราม อับรามจึงเสนอแนะต่อพระเจ้า สิ่งที่เขาเห็นด้วยตา มิใช่เห็น โดยความเชื่อ

ปฐมกาล 15:4 **ดูเถิด พระดำรัสของพระเยโฮวาห์มาถึงท่านว่า "คนนี้จะไม่ได้เป็นผู้รับมรดกของเจ้า แต่ผู้ที่ออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะเป็นผู้รับมรดกของเจ้า"** คำตอบของพระเจ้านั้นชัดเจน (ไม่แน่ชัดว่านี่เป็นส่วนหนึ่งของบทสนทนาเดิมหรือไม่ บางคนเสนอว่านี่อาจเป็นการปรากฏตัวอีกครั้งของพระเจ้าแก่อับรามในเวลาต่อมาซึ่งแตกต่างจากข้อ 1-3) “คนนี้จะไม่ได้เป็นผู้รับมรดกของเจ้า แต่ผู้ที่ออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะเป็นผู้รับมรดกของเจ้า” พระเจ้าตรัสชัดเจนแก่อับรามว่าพระสัญญาของพระองค์จะมีมาผ่านทางและมาถึงคนๆหนึ่งซึ่งเกิดจากอับราม คำที่แปลว่า **บั้นเอว (เมออาห์)** ในบริบทนี้หมายถึงอวัยวะสืบพันธุ์ของเขา

ปฐมกาล 15:5 **พระองค์จึงนำท่านออกมากลางแจ้งและตรัสว่า "จงมองดูฟ้าและนับดวงดาวทั้งหลาย ถ้าเจ้าสามารถนับมันได้" และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า "เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น"** ข้อความนี้ดูเหมือนจะสื่อ (อย่างน้อยก็ในตอนนี้) ว่าพระเจ้าตรัสแก่อับรามตอนกลางคืน วลีที่ว่า “พระองค์จึงนำท่านออกมากลางแจ้ง” มีความหมายว่า พาอับรามออกมาข้างนอก โดยอาจหมายถึงนอกเต็นท์ของเขา พระเจ้าตรัสกับเขาว่า “จงมองดูฟ้าและนับดวงดาวทั้งหลาย ถ้าเจ้าสามารถนับมันได้” และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น” นี่สื่อว่าเหตุการณ์ตอนนี้เกิดขึ้นในคืนที่ฟ้ากระจ่างไร้แสงจันทร์

เมื่ออับรามมองเห็นไปบนท้องฟ้าที่ระยิบระยับไปด้วยดวงดาว โดยเห็นทางช้างเผือก ความเป็นไปได้ของพระสัญญาของพระเจื่อก็คงถูกแสดงให้เห็นชัดเจนแน่แล้ว ในยุคสมัยก่อนที่จะมีมลพิษทางอากาศหรือแสง ท้องฟ้าก็เต็มไปด้วยหมู่ดาว ความหมายที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า เชื้อสายของอับราม (ลูกหลานของเขา) จะมีจำนวนนับไม่ถ้วน พระสัญญานั้นกลายเป็นจริงไม่เฉพาะในชนชาติอิสราเอลที่จะเกิดมาและลูกหลานของชนชาตินี้ไปชั่ววันรันคร์เท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือในชนต่างชาติที่โดยความเชื่อในพระคริสต์ได้กลายมาเป็นผู้รับมรดกแห่งพระสัญญานั้นที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกับอับราฮัมด้วย

ปฐมกาล 15:6 **ท่านเชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน** การเอ่ยถึงความเชื่อเป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ได้ถูกพบตรงนี้ มันเป็นช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่จริงๆ วลีนี้อาจแปลตรงตัวได้ว่า “และเขาเชื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า” หรือ “เขาวางใจองค์พระผู้

เป็นเจ้า” ความหมายก็คือว่า อับรามเชื่อว่าพระเจ้าตรัสคำไหนคำนั้น นี่แหละคือนิยามอันเรียบง่ายแต่ลึกซึ้งของคำว่าความเชื่อ เราอาจนิยามได้ว่า คือการเชื่อพระวาจาของพระเจ้า คำที่แปลว่า **นับ (คอว์ ซับ)** มีความหมายอย่างหนึ่งว่า ‘ถือว่า’ หรือ ‘นับว่า’

อัครทูตเปาโลอ้างอิงถึงเหตุการณ์ตอนนี้อย่างชัดเจนและมีพลังในการสถาปนาหลักการของพระคัมภีร์ใหม่เรื่องการเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อในโรม 4 สิ่งที่ปรากฏชัดเจนก็คือว่า อับรามเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ เขาเชื่อคำตรัสของพระเจ้า เขาวางใจพระองค์ เขาเชื่อพระองค์ ถึงแม้ว่าความเชื่อในฐานะเป็นหลักการฝ่ายวิญญาณอันหนึ่งจะถูกอธิบายอย่างละเอียดมากกว่านี้ต่อไป แต่แก่นแท้ของมันก็อยู่ตรงนี้ อับรามเชื่อว่าพระเจ้าตรัสคำไหนต้องเป็นไปตามนั้น เขาวางใจพระองค์ เขาเชื่อถ้อยพระสัญญาของพระองค์ หลักการนั้นยังคงใช้ได้จนทุกวันนี้ และเป็นแก่นแท้ของไม่เฉพาะความเชื่อที่ช่วยให้รอดเท่านั้น แต่ของการดำเนินชีวิตโดยความเชื่อด้วย

ปลุก 15:7 พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า "เราคือเยโฮวาห์ที่ได้พาเจ้าออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย เพื่อยกดินแดนนี้ให้เป็นมรดกแก่เจ้า" ดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงทำให้อับรามมั่นใจยิ่งขึ้นเกี่ยวกับพันธสัญญาที่พระองค์ทรงทำไว้กับเขาโดยการเตือนความจำเขาว่าพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์องค์เดียวกับที่ "ได้พาเจ้าออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย เพื่อยกดินแดนนี้ให้เป็นมรดกแก่เจ้า" เกรงว่าจะมีความคิดสงสัยในใจของอับราม พระเจ้าจึงตรัสชัดเจนว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวกับพระองค์นั้นที่ได้ทรงเรียกเขา พระองค์เองทรงเป็นผู้ที่ได้เรียกเขา บัดนี้พระองค์ได้ทรงทำให้เขาเป็นผู้ชอบธรรมแล้ว และในเวลาอันเหมาะสมพระองค์ก็จะทรงให้เขาได้รับสง่าราศี ข้อความตรงนี้สอดคล้องกันอย่างน่าทึ่งกับ โรม 8:29-30

ปลุก 15:8 ท่านทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพระองค์จะได้ดินแดนนี้เป็นมรดก" ถึงแม้ว่าดูเผินๆแล้ว อับรามดูเหมือนมีความคิดสงสัยอยู่ แต่อันที่จริงแล้วเขากำลังขอให้พระเจ้าทรงแสดงหมายสำคัญเพิ่มเติมเพื่อรับรองเรื่องลูกหลานของเขาในอนาคตเพื่อให้เขาได้เชื่อ บุคคลที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าคนอื่นๆก็ขอหมายสำคัญที่ยืนยันพระสัญญาของพระเจ้า เช่น กิเดโอน ในผู้วินิจฉัย 6:36-40 หรือเฮเซคียาห์ ใน 2 พงศกษัตริย์ 20:8-11 อาจเป็นไปได้ว่าอับรามแค่สงสัยในตัวเอง เขาอาจสงสัยว่านี่เป็นพระเจ้าที่ตรัสกับเขาจริงๆหรือเขาแค่กำลังฝันไปเท่านั้น ดังนั้น เพื่อให้แน่ใจ เขาจึงขอพระเจ้าให้ทรงรับรอง ข้อต่อไปนี่จึงเป็นสิ่งที่พระเจ้าสั่งให้เขากระทำเพื่อเป็นการรับรองว่าเป็นเรื่องจริง

ปฐม 15:9-11 พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า "จงเอาวัวตัวเมียอายุสามปี แพะตัวเมียอายุสามปี แกะตัวผู้อายุสามปี นกเขาตัวหนึ่งและนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งมาให้เรา" เห็นได้ชัดว่าอย่างน้อยก็ผ่านไปอีกวันแล้ว เห็นได้ชัดว่าก่อนหน้านี้เป็นตอนกลางคืน และตอนนี้อัปรัมก็ไปจัดแจงสิ่งเหล่านี้ซึ่งกว่าจะเสร็จก็ตกเย็นแล้ว พระเจ้าทรงสั่งเขาว่า "จงเอาวัวตัวเมียอายุสามปี แพะตัวเมียอายุสามปี แกะตัวผู้อายุสามปี นกเขาตัวหนึ่งและนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งมาให้เรา" บางคนคาดเดาว่าสัตว์ต่างๆเหล่านี้มีความหมายอะไรบ้าง แม้จะมีการคาดเดาไปต่าง ๆ นานา แต่ข้อความตรงนี้ก็ไม่ได้สื่อความหมายอะไรเฉพาะเจาะจง

10 ท่านจึงนำบรรดาสัตว์เหล่านี้มาและผ่ากลางตัวมันวางข้างละซีกตรงกัน แ่่นกทั้งหลายนั้นท่านหาได้ฝ่าไม่ เห็นได้ชัดว่าวันนั้นอัปรัมผ่าสัตว์แต่ละตัวออกเป็นสองซีก (ยกเว้นนก) อาจเป็นไปได้ว่าสัตว์แต่ละตัว (วัวตัวเมีย แพะตัวเมีย และแกะตัวผู้) ถูกผ่าออกเป็นสองซีก และแต่ละซีกก็ถูกวางอยู่บนพื้น โดยอยู่ห่างจากอีกซีกของมัน มีผู้เสนอว่านี่อาจเป็นธรรมเนียมในสมัยนั้นของการทำพันธสัญญา ความหมายก็คือว่า ในการให้มีช่องตรงกลางระหว่างซีกสัตว์ที่ถูกผ่าออกเหล่านั้น ผู้ที่กระทำพันธสัญญาทั้งสองฝ่ายก็จะเดินไปตรงกลางช่องเหล่านั้น หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งผิดสัญญา ผู้นั้นก็จะถูกผ่าออกเป็นสองซีกเหมือนสัตว์เหล่านั้น

11 เมื่อฝูงเหยี่ยวลงมาที่ซากสัตว์เหล่านั้น อัปรัมก็ไล่มันไปเสีย บันทึกเกี่ยวกับการที่พวกเหยี่ยวบินลงมาบนซากสัตว์เหล่านั้นและอัปรัมไล่พวกมันไปก็สื่อความหมายบางอย่าง บางคนเสนอความคิดที่ว่าในเชิงอุปไมย พวกเหยี่ยวที่บินลงมาเปรียบได้กับประชาชาติต่างๆที่จะลงมาเหมือนนกกล้าเหยื่อบนอิสราเอลในอนาคต กระนั้นในเวลาอันเหมาะสมพระเจ้าจะทรงขับไล่ชนชาติเหล่านั้นออกไป หรือมันอาจเป็นเพียงส่วนหนึ่งของคำบรรยายเท่านั้น เมื่อพวกนกกินซากสัตว์โฉบลงมาเพื่อหาอาหาร อัปรัมก็ไล่พวกมันไปเสีย

ปฐม 15:12 เมื่อดวงอาทิตย์ใกล้จะตก อัปรัมก็นอนหลับสนิท และดูเถิด ความหวาดกลัวความหุดหู่ใจอย่างยิ่งก็ทับถมท่าน เมื่อเริ่มค่ำมืด "อัปรัมก็นอนหลับสนิท และดูเถิด ความหวาดกลัวความหุดหู่ใจอย่างยิ่งก็ทับถมท่าน" อีกครั้งที่เราอาจสันนิษฐานได้ว่าบันทึกเรื่อง "ความน่าสะพรึงกลัวของความมืดสนิท" ที่เกิดแก่อัปรัมนั้นมีความหมาย มันไม่ได้ถูกระบุไว้ อย่างไรก็ตาม บางคนก็เสนอว่านี่อาจบ่งบอกถึงช่วงเวลาอันยากลำบากและความมืดที่จะเกิดแก่เชื้อสายของอัปรัมในอีกหลายพันปีต่อมา คำที่แปลว่า ความหวาดกลัว (อาอิมอว์) มีความหมาย

ว่า ‘ความกลัว’ หรือ ‘ความหวาดหวั่น’ ไม่ว่าในกรณีใด ขณะที่อับรามตกอยู่ในนิมิตแบบครึ่งหลับครึ่งตื่น มันก็เป็นความหวาดกลัวที่บังเกิดขึ้นในความมืด

ปฐมกถา 15:13-16 พระองค์ตรัสแก่อับรามว่า "จงรู้แน่เถิดว่าเชื้อสายของเจ้าจะเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินที่ไม่ใช่ของพวกเขาและจะรับใช้พวกนั้น พวกนั้นจะกดขี่ข่มเหงพวกเขาสี่ร้อยปี พระเจ้าทรงให้ความเข้าใจเพิ่มเติมแก่อับรามเกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับลูกหลานที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แก่เขา คนเหล่านั้นจะ "เป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินที่ไม่ใช่ของพวกเขาและจะรับใช้พวกนั้น พวกนั้นจะกดขี่ข่มเหงพวกเขาสี่ร้อยปี" เมื่อเราได้มองย้อนกลับไป เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงเปิดเผยแก่อับรามถึงคำพยากรณ์ที่ว่าเชื้อสายของเขา (นั่นคือ ชนชาติอิสราเอลซึ่งจะบังเกิดมา) จะตกเป็นทาสถึงสี่ร้อยปี เหตุการณ์นี้ถูกบรรยายอย่างละเอียดในหนังสืออพยพ

พระเจ้าตรัสล่วงหน้าแก่อับรามต่อไปว่า **14** เช่นกันเราจะพิพากษาประเทศนั้นซึ่งพวกเขาจะรับใช้ และต่อมาพวกเขาจะออกมาพร้อมกับทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก อีกครั้งที่พระเจ้าตรัสล่วงหน้าอย่างละเอียดว่าพระองค์จะทรงพิพากษาอียิปต์และนำพลไพร่ของพระองค์ออกมาจากที่นั่นพร้อมกับทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก เหตุการณ์นี้กลายเป็นจริงอย่างแม่นยำดังที่ระบุไว้ในอพยพ 11:2-3, 12:35-36 รวมถึงสดุดี 105:37

15 เจ้าจะไปตามบรรพบุรุษของเจ้าโดยผาสุก ในเวลาชรามากเจ้าจะถูกฝังไว้ พระเจ้าทรงสัญญาแก่อับรามว่าเขาจะสิ้นชีวิตโดยผาสุกและถูกฝังไว้ "ในเวลาชรามาก" ดังที่ระบุไว้ในสดุดี 37:37 ผู้ชอบธรรมสามารถตั้งตาคอยความตายอันผาสุกได้ ถึงแม้ว่าเรื่องนี้อาจถูกมองข้ามไป แต่คนมากมายตลอดหลายยุคสมัยก็สิ้นชีวิตในแบบที่ตรงกันข้าม แน่ทีเดียว อับรามสิ้นชีวิตเช่นนั้นในวัยที่แก่หง่อมคือ 175 ปี ดู ปฐมกาล 25:7

สุดท้ายพระเจ้าทรงสัญญากับอับรามว่า **16** แต่ในชั่วอายุที่สี่พวกเขาจะกลับมาที่นี่อีกครั้ง เพราะว่าคุณชั่วช้าของคนอโมไรต์ยังไม่ครบถ้วน" ชั่วอายุคนในพระคัมภีร์นั้นไม่ได้เหมือนกันทั้งหมด ในสมัยของอับราม ผู้คนอายุยืนกว่า พระคัมภีร์บันทึกว่า มีสี่ชั่วอายุคนระหว่างเลวีกับโมเสส ณ เวลานั้น พวกเขาจะออกมาจาก "ประเทศนั้น" (นั่นคือ อียิปต์)

เหตุผลหนึ่งที่มีการล่าช้าก็คือว่า "ความอยุติธรรมของคนอโมไรต์ยังไม่ครบถ้วน" พระเจ้าทรงกระทำกิจในแบบที่บางครั้งเราก็ไม่เข้าใจ พระองค์ไม่เพียงจะให้มีประชากรเพิ่มพูนขึ้นในอียิปต์เท่านั้น แต่ในความทรงสัพพัญญูอันสมบูรณ์แบบของพระองค์ "ความอยุติธรรมของ

คนอาโมไรต์ยังไม่ครบถ้วน” ด้วย มีเวลาอันถูกต้องและเหมาะสมที่ชนชาติอิสราเอลจะเข้าไปอยู่ แทนคนอาโมไรต์ คนอาโมไรต์เป็นพวกที่แตกย่อยออกมาจากคนคานาอันและอาจเป็นชนชาติที่ชั่วช้าที่สุดด้วย เมื่อถ้อยแห่งความชั่วช้าของพวกเขาเต็มเปี่ยม พระเจ้าก็จะทรงขับไล่พวกเขาออกไปด้วยความยุติธรรมอันเต็มเปี่ยมและยกแผ่นดินนั้นให้แก่เชื้อสายของอับราฮัม บางครั้งเราก็ไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดพระเจ้าถึงทรงชักชวนในการกระทำกิจ แต่ในพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระองค์ พระองค์ก็ทรงทราบจังหวะเวลาอันถูกต้องและเหมาะสมที่จะกระทำกิจ

ปลุก 15:17 ต่อมาเมื่อดวงอาทิตย์ตกและค่ำมืด ดูเถิด เตาที่ควันพลุ่งอยู่และคบบเพลิงได้เลื่อนลอยมาที่ระหว่างกลางซีกสัตว์เหล่านั้น เราจำได้ว่าอับรามขอให้พระเจ้าทรงยืนยันพระสัญญาของพระองค์ในข้อ 5-7 พระเจ้าได้ทรงสั่งให้เขาผ่าสัตว์เหล่านั้นออกเป็นสองซีกและวางซากพวกมันบนพื้นดินดังที่ระบุไว้ในข้อ 9-11 เวลายังคงเป็นคืนเดียวกันนั้นอยู่เหมือนเดิม พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่อับรามเพิ่มเติมในข้อ 13-16 บัดนี้บริบทกลับมาตอนที่พระองค์ทรงประทานหมายสำคัญตามที่อับรามได้ขอแล้ว เห็นได้ชัดว่าในคืนเดียวกันนั้น “ดูเถิด มีเตาที่ควันพลุ่งอยู่และคบบเพลิงได้เลื่อนลอยมาที่ระหว่างกลางซีกสัตว์เหล่านั้น” เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นอีกฝ่ายที่ทำพันธสัญญากับอับราม พระเจ้าจึงเสด็จผ่านซีกสัตว์เหล่านั้นที่วางอยู่บนพื้นดิน ในการทำเช่นนั้น พระองค์ก็ทรงแสดงให้เห็นว่าพระองค์ได้ทรงยืนยันพันธสัญญานั้นที่ทรงกระทำกับอับรามดังที่ระบุไว้ในข้อ 10

“เตาที่ควันพลุ่งอยู่” หรืออย่างน้อยก็เป็นอะไรที่เหมือนอย่างนั้นอาจเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความทุกข์ยากลำบากที่อิสราเอลจะต้องเผชิญในอียิปต์ พระราชบัญญัติ 4:20 เปรียบความทุกข์ยากของพวกเขาในอียิปต์ว่าเป็นเหมือนกับเตาเหล็ก นอกจากนี้ ที่นั่นพวกเขาก็ถูกบังคับให้ทำก้อนอิฐซึ่งถูกเผาในเตาด้วย ดู อพยพ 9:8

วลี “คบบเพลิง” อาจหมายถึงเสาไฟในเวลาต่อมา สง่าราศีเซคินาห์ การที่พระเจ้าทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ หรืออาจหมายถึงพระองค์ผู้ทรงเป็นความสว่างก็ได้ พระคัมภีร์ไม่ระบุชัดเจนในการประยุกต์ใช้วลีนี้ แน่แน่นอนว่าความหมายบางอันหรือทุกอันข้างบนอาจใช้ได้หมด ทั้งนี้ทั้งนี้ การผ่านไปของ (หรือสิ่งที่ดูเหมือนเป็น) เตาที่ควันพลุ่งอยู่และคบบเพลิงก็เป็นหมายสำคัญของพระเจ้าที่ยืนยันแก่อับรามถึงพันธสัญญาของพระองค์และพระสัญญาต่างๆที่มีอยู่ในพันธสัญญานั้น

ปฐมก 15:18   ในวันเดียวกันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับอับราม ว่า "เราได้ยกแผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าแล้ว ตั้งแต่แม่น้ำอียิปต์ไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส พระเจ้าตรัสอย่างเฉพาะเจาะจงและละเอียดมากขึ้นเกี่ยวกับเขตแดนของแผ่นดินที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานให้แก่เชื้อสายของอับราม แม่น้ำอียิปต์น่าจะเป็นแม่น้ำไนล์ ถึงแม้ว่าบางคนคิดว่ามันเป็นแม่น้ำสายหนึ่งที่ไหลผ่านระหว่างแผ่นดินที่คนในปัจจุบันคิดว่าเป็นอิสราเอลและอียิปต์ ทั้งนี้ทั้งนั้น สักวันหนึ่งแผ่นดินนั้นจะยึดขยายออกไปตั้งแต่อียิปต์ไปจนถึงแม่น้ำยูเฟรติส แต่ในสมัยของดาวิดและซาโลมอนที่อิสราเอลเกือบมีอาณาเขตแผ่นดินครอบคลุมจนถึงขนาดที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับอับราฮัม ดู 2 ซามูเอล 8:3 และ 1 พงศกษัตริย์ 4:21 แน่แน่นอนว่าความยิ่งใหญ่ขนาดนั้นจะกลายเป็นจริงอย่างสมบูรณ์สักวันหนึ่งเมื่อพระเยซูคริสต์ทรงประทับนั่งบนบัลลังก์ของพระองค์ในยุคพันปี

ปฐมก 15:19-21   ทั้งแผ่นดินของคนเคไนต์ คนเคนัส คนชัดโมไนต์ 20 คนฮิตไทต์ คนเปริสซี คนเรฟาอิม 21 คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเกอร์กาซี และคนเยบุส"

กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงก็คือ สักวันหนึ่งเชื้อสายของอับรามจะครอบครองแผ่นดินนั้นที่ขณะนั้นถูกครอบครองโดยประชาชาติเหล่านั้นที่ระบุไว้ พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะประทานแผ่นดินนั้นทั้งหมดให้แก่เชื้อสายของอับราฮัมจนเต็มขนาดอาณาจักรนั้น จากข้อพระคัมภีร์อื่นๆ เราทราบว่านั่นจะเกิดขึ้นในช่วงยุคพันปี ถึงแม้ว่ามันกลายเป็นจริงเพียงชั่วคราวในรัชกาลของดาวิดและซาโลมอนก็ตาม

*****

ภาพรวมของปฐมก 16: บทที่ 16 มีเนื้อหาเกี่ยวกับการที่อับรามและนางซารายไม่มีบุตรและการที่พวกเขาจัดการปัญหาด้วยตัวเอง บทนี้แบ่งย่อยได้ดังต่อไปนี้ (1) นางซารายมอบนางฮาการ์ให้แก่อับรามในข้อ 1-3 (2) การไม่ไว้หน้าของนางฮาการ์ที่มีต่อนางซารายในข้อ 4-6 (3) ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าบัญชาและให้คำสัญญาแก่นางฮาการ์ในข้อ 7-16

ปฐมก 16:1   นางซารายภรรยาของอับรามไม่มีบุตรให้ท่าน และนางมีหญิงสาวใช้ชาวอียิปต์คนหนึ่งซึ่งมีชื่อว่าฮาการ์ สิบปีผ่านไปนับตั้งแต่พระเจ้าทรงปรากฏแก่อับรามที่เมืองฮารานและพระสัญญาเดิมของพระองค์เรื่องลูกหลาน กระนั้นอับรามและนางซารายก็ยังไม่มี

บุตร เราควรหมายเหตุไว้ว่าหญิงสาวใช้ของนางซาราย คือ ฮาการ์ เป็นชาวอียิปต์ ทว่าพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม อียิปต์เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงโลก

ในช่วงเวลาแห่งการทดสอบ ความคิดสงสัย และความหวั่นใจ อับรามและนางซารายได้เข้าไปในอียิปต์ แม้มิได้ระบุไว้อย่างชัดเจน เราอาจสรุปได้ว่าพวกเขาได้นางฮาการ์มาจากที่นั่น หากเป็นเช่นนั้น ขณะอยู่ในโลก พวกเขาจะได้รับอิทธิพลซึ่งสร้างความยุ่งยากให้แก่พวกเขานั้น แต่นั่นเป็นต้นมาเป็นระยะเวลาานาน

ปฐมกถา 16:2-3 นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า "ดูเถิด บัดนี้พระเยโฮวาห์ไม่ให้ข้าพเจ้ามีบุตร ขอท่านกรุณาเข้าไปหาสาวใช้ของข้าพเจ้า บางทีข้าพเจ้าอาจจะได้บุตรโดยนาง" และอับรามก็ฟังเสียงนางซาราย

เราควรหมายเหตุไว้ว่านางซารายเสนอแนะแก่อับรามให้เข้าไปหาสาวใช้ของข้าพเจ้า นางซารายไม่เคยเป็นผู้หญิงที่มีความเชื่อจนถึงระดับที่อับรามเป็น เห็นได้ชัดว่า นางเริ่มอดรนทนไม่ไหวกับการรอคอยให้พระเจ้าทรงทำตามพระสัญญาของพระองค์ ให้เราสังเกตเพิ่มเติมว่านางซารายกล่าวว่า บางทีข้าพเจ้าอาจจะได้บุตรโดยนาง ทั้งนี้ทั้งนั้น นางซารายก็คิดว่าถึงเวลาแล้วที่พวกเขาจะจัดการปัญหาด้วยตัวเอง การที่นางไม่ยินยอมพร้อมใจรอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้าก็บ่งบอกถึงการขาดความเชื่อของนาง การขาดความเชื่อนี้จะนำมาซึ่งความยุ่งยากมากมายในภายหลัง

3 ภายหลังอับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอันได้สิบปีแล้ว นางซารายภรรยาของอับรามก็ยกฮาการ์คนอียิปต์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของอับรามสามีมของนาง เห็นได้ชัดว่ามันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่ยอมรับได้ทางสังคมในสมัยนั้นที่สามภรรยาคนหนึ่งจะได้ลูกผ่านทางสาวใช้ของภรรยา อย่างไรก็ตาม เราควรหมายเหตุไว้ว่าแม้ว่ามันเป็นที่ยอมรับได้ทางสังคม แต่มันก็ไม่ใช่วิธีของพระเจ้า เราอาจสรุปได้เพิ่มเติมอีกว่าอับรามและนางซารายได้ความคิดนี้มาขณะอยู่ในอียิปต์ หรือไม่ก็พวกเขาอาจได้ความคิดนี้มาจากเพื่อนบ้านชาวคานาอันของพวกเขา ไม่ว่าจะในกรณีใด ความคิดนี้ก็มาจากโลก และไม่ได้มาจากพระเจ้า

แม้ว่าการมีภรรยาหลายคนเป็นเรื่องที่ยอมรับได้ทางสังคมในสมัยพระคัมภีร์ แต่มันก็ไม่เคยเป็นพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าเลย แม้กระนั้น นางซารายก็ยกนางฮาการ์ "ให้เป็นภรรยาของอับรามสามีมของนาง" นี้ไม่ได้หมายความว่านางฮาการ์มีฐานะเทียบเท่ากับนางซา

ราย แต่นางได้รับอนุญาตให้หลับนอนกับอับรามได้เพื่อจุดประสงค์อันแสดงออกชัดเจนที่จะมีบุตรโดยเขา

ปฐมกถา 16:4 ท่านเข้าไปหานางฮาการ์ นางก็ตั้งครรภ์ เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้ว นางก็คูหมิ่นนายผู้หญิงของนางในใจ แผนการของนางซารายได้ผล สาวใช้ของนางมีบุตรโดยอับราม อย่างไรก็ตาม เมื่อนางฮาการ์รู้ว่านางตั้งครรภ์โดยอับรามแล้ว “นางก็คูหมิ่นนายผู้หญิงของนางในใจ” นางซารายไม่ได้คาดหมายเรื่องนี้ไว้มาก่อน บัดนี้นางฮาการ์มองนายผู้หญิงที่เป็นหมั้นของนางด้วยสายตาถูกเหยียดหยาม นางผู้เป็นสาวใช้ผู้ต่ำต้อยสามารถทำสิ่งที่นางซารายไม่สามารถทำได้มาตลอดหลายปีแห่งชีวิตสมรส บัดนี้นางซารายเป็นผู้ที่ถูกเหยียดหยามโดยนางฮาการ์แล้ว นางฮาการ์แสดงออกถึงความเยอหยิ่งฝ่ายเนื้อหนัง โดยคิดว่านางเป็นผู้หญิงที่แท้จริงยิ่งกว่านางซาราย

ปฐมกถา 16:5 นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า “ให้ความผิดของข้าพเจ้าตกอยู่กับท่านเถิด ข้าพเจ้าให้สาวใช้ของข้าพเจ้าไว้ในอ้อมอกของท่าน เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้วนางก็คูหมิ่นข้าพเจ้าในใจของนาง ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพเจ้ากับท่าน” อาจเป็นไปได้ว่านางซารายแอบคิดอยู่ในใจว่าปัญหาที่นางไม่มีบุตรนั้นเป็นเพราะอับรามเป็นต้นเหตุ บัดนี้เห็นชัดเจนแล้วว่าจริงๆ แล้วมันตรงข้ามกับที่นางคิดเลย ไม่ว่าในกรณีใด นางก็รับรู้ได้อย่างถูกต้องถึงการชิงดีชิงเด่นของนางฮาการ์

ดังนั้น นางซารายจึงไปหาอับรามและพูดว่า “ให้ความผิดของข้าพเจ้าตกอยู่กับท่านเถิด” ความหมายก็คือว่า นางมาหาสามีของนางและพูดว่า “บัดนี้ปัญหาของข้าพเจ้าเป็นปัญหาของท่านแล้ว” แน่แน่นอนว่าเป็นเหตุการณ์ที่สะท้อนอารมณ์จริงๆ นี้เท่ากับนางซารายพูดว่า “คุณนางวางท่าสิ! ข้าพเจ้าเป็นที่คูหมิ่นในสายตาของนางแล้ว!” ด้วยถ้อยคำมากมาย นางซารายกล่าวแก่อับรามว่า “คราวนี้ท่านจะทำยังไง” นอกจากนี้ นางยังโพล่งออกมา (ด้วยอารมณ์อันขุ่นเคืองอย่างชัดเจน) ว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพเจ้ากับท่าน” เพราะการขาดความเชื่อของเขทั้งสอง พวกเขาได้ทำผิดพลาดครั้งสำคัญจริงๆ พวกเขาไม่สามารถแก้ไขอะไรได้แล้ว นางซารายด้วยความขัดเคืองใจจึงบอกเป็นนัยว่าถ้าอับรามไม่ยอมทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับปัญหานี้ นางก็จะขอให้พระเจ้าช่วย ชีวิตสมรสของพวกเขาคงอยู่ในภาวะวิกฤตจริงๆ

ปฐม 16:6 แต่อับรามพูดกับนางซารายว่า "ดูเถิด สาวใช้ของเจ้าอยู่ในมือของเจ้า จงกระทำแก่เขาตามที่เจ้าเห็นควร" เมื่อนางซารายเกี่ยวเชื้ญหญิงนั้น หญิงนั้นจึงหนีไปให้พื้นหน้าของนาง อับรามจึงบอกภรรยาของเข่ว่า สาวใช้ของเจ้าอยู่ในมือของเจ้า จงกระทำแก่เขาตามที่เจ้าเห็นควร แม้นางจะไม่พอใจ แต่นางซารายก็ยังคงขออนุญาตอับรามที่จะไ้่่นางฮาการ์ไปจากบ้านของพวกเขา อับรามบอกนางซารายให้ทำอะไรก็ได้ที่นางประสงค์เกี่ยวกับเรื่องนี้ มันคงเป็นช่วงเวลาแห่งอารมณ์ขมขื่นจริงๆ

ในที่สุดอับรามจะเป็นพ่อคนจริงๆแล้ว แต่บัดนี้ภรรยาของเขาก็ไม่พอใจอย่างรุนแรง นอกจากนี้ สาวใช้ผู้นำสงสารที่เข้ามาเกี่ยวข้องก็จะถูกไ้่่ตะเปิดออกไปพร้อมกับบุตรที่ยังไม่ได้เกิดมาของเขาด้วย คำที่แปลว่า **เกี่ยวเชื้ญ** (ออว์นอว์) มีความหมายว่า 'อย่างรุนแรง' ดังนั้น นางฮาการ์จึงหนีไป

ปฐม 16:7-9 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พบหญิงนั้นที่น้ำพุในถิ่นทุรกันดาร คือที่น้ำพุในทางที่จะไปเมืองซูร์ เราคงได้แต่จินตนาการถึงอารมณ์ที่ขมขื่นของนางฮาการ์ ด้วยความเชื่อฟัง ความจงรักภักดี และการไม่รู้เดียงสาเลยสักกะนิดนางได้มีส่วนร่วมในแผนการของนายหญิงของตน บัดนี้เรื่องยุ่งๆทั้งหมดได้กลับมาเล่นงานนางในที่สุด นางอยู่อย่างโดดเดี่ยว ตั้งท้อง และถูกปฏิเสธ

8 หญิงนั้นจึงพูดว่า "ฮาการ์สาวใช้ของนางซาราย เข้ามาจากไหนและเจ้าจะไปไหน" นางจึงทูลว่า "ข้าพระองค์หนีมาให้พื้นหน้าจากนางซารายนายหญิงของข้าพระองค์" สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือพระเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อนาง พระองค์ทรงใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาช่วยเหลือนาง (นี่เป็นครั้งแรกที่มีการเอ่ยถึงพวกทูตสวรรค์อย่างตรงๆในพระคัมภีร์) ทูตสวรรค์องค์นี้มาพบนางอยู่ข้างๆน้ำพุระหว่างทางไปเมืองซูร์ เมืองซูร์อยู่ตรงพรมแดนของอียิปต์ เห็นได้ชัดว่านางกำลังมุ่งหน้ากลับบ้าน

9 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่นางว่า "จงกลับไปหานายหญิงของเจ้า และยอมอยู่ใ้่่อำนาจของเขา" ทูตสวรรค์องค์นี้มีข่าวสารอันลึกซึ้งสำหรับคุณแม่ยังสาวผู้ที่ไม่ได้แต่งงานคนนี้ "จงกลับไปหานายหญิงของเจ้า และยอมอยู่ใ้่่่อำนาจของเขา" คำที่แปลว่า **ยอมอยู่ใ้่่่่อำนาจ** (ออว์นอว์) ในการผันรูปนี้มีความหมายว่า 'ถ่อมตัว' ความเยอหยิ่งของนางฮาการ์เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความยุ่งยากเข้าไปใหญ่ นางถูกสั่งให้กลับไปและถ่อมเนื้อถ่อมตัว

ปฐมกาล 16:10-11 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่หญิงนั้นว่า "เราจะให้เชื้อสายของเจ้าทวีมากขึ้น เพราะว่าจะมีคนจำนวนมากมายจนนับไม่ถ้วน" พระเจ้าทรงสัญญา กับนางฮาการ์ว่าพระองค์จะทรงทวีคูณเชื้อสายของนางอย่างมากมายจนถึงขนาดที่ว่ามันจะนับไม่ถ้วนเลยเพราะคนจำนวนมาก

11 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่นางว่า "ดูเถิด เจ้ามีครรภ์แล้วและจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จะเรียกชื่อของเขาว่า อิชมาเอล เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงรับฟังความทุกข์ของเจ้า นอกจากนี้ บุตรของนางจะเป็นบุตรชายด้วย นางต้องตั้งชื่อเขาว่า "อิชมาเอล เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงรับฟังความทุกข์ของเจ้า" ชื่อ *อิชมาเอล* มีความหมายตรงตัวว่า 'พระเจ้าจะทรงสดับฟัง' พระเจ้าทรงได้ยินและเข้ามาช่วยเหลือนางฮาการ์จริงๆ

ประมาณอีกสิบสี่ปีต่อมาเมื่อนางซาร่าขอให้ขับไล่นางฮาการ์และบุตรชายของนางไปเสียอีกครั้ง พระเจ้าก็ทรงสดับฟังเสียงร้องทูลของสาวใช้ผู้นี้อีกครั้งและทรงพิทักษ์รักษาชีวิตของนางและบุตรไว้ ดู ปฐมกาล 21:9-10 อิชมาเอลจะกลายเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่จริงๆ ชนชาติอาหรับต่างๆจนทุกวันนี้ล้วนเป็นลูกหลานของอิชมาเอล

ปฐมกาล 16:12 เขาจะเป็นคนป่า มือของเขาจะต่อสู้อันทั้งปวงและมือคนทั้งปวงจะต่อสู้อันทั้งปวง และเขาจะอาศัยอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา" ทูตสวรรค์ผู้นี้พยากรณ์ต่อไปอีกว่าอิชมาเอลจะเป็น "คนป่า มือของเขาจะต่อสู้อันทั้งปวงและมือของคนทั้งปวงจะต่อสู้อันทั้งปวง และเขาจะอาศัยอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา" คำที่แปลว่า *คนป่า (เบเรห์)* มีความหมายตรงตัวว่า 'ลาป่า' เห็นได้ชัดว่าอิชมาเอลจะเติบโตเป็นคนที่ดีร้ายและไม่อยู่ได้บังคับกับใคร

น่าเศร้าที่ว่าเหตุการณ์นั้นมักเกิดขึ้นกับเด็กๆที่ไม่มีพ่อซึ่งอิชมาเอลก็จะเป็นเช่นนั้นในช่วงที่เขาเติบโตเป็นวัยรุ่น วลีที่พูดถึงการที่มือของเขาจะต่อสู้อันทั้งปวงและมือของคนทั้งปวงจะต่อสู้อันทั้งปวงอาจสำเร็จจริงในระยะยาว ชนชาติอาหรับทั้งหลายตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมาเป็นผู้ที่ต่อสู้เพื่อปล้นสะดมและถูกปล้นสะดมโดยเพื่อนบ้านของตน วลีที่กล่าวว่าเขาจะอาศัยอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขาอาจเป็นคำพยากรณ์ที่ว่าชนอาหรับเป็นพวกเร่ร่อนเหมือนพวกเบดูอินที่อาศัยอยู่ท่ามกลางชนชาติต่างๆที่อยู่ใกล้เคียง (คนมีเดีย คนเอโดม และคนอิสราเอล) คนเหล่านี้ทั้งหมดต่างก็เป็นญาติพี่น้องกันในทางใดทางหนึ่ง

ปฐมกาล 16:13-14 นางจึงเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์ผู้ตรัสแก่นางว่า "พระองค์ผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์" เพราะนางพูดว่า "ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ที่นี้ผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์ด้วยหรือ" นางฮาการ์คิดค้นชื่อที่ใช้เรียกพระเยโฮวาห์พระเจ้าขึ้นเอง นั่นคือ "พระเจ้า พระองค์ผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์" (ลาไฮรอย) วลีสุดท้ายในข้อ 13 อาจแปลได้ว่า 'เพราะนางพูดว่า ที่นี้ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์แล้วเช่นกัน' ความหมายที่สื่อก็คือว่านางฮาการ์คิด (ในใจ) ว่าทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง บางคนคิดว่าทูตสวรรค์ผู้นี้จริงๆแล้วคือ Theophany นั่นคือพระเจ้าผู้ทรงปรากฏในรูปกายที่มองเห็นได้ ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่าพระเจ้าทรงเห็นเราจริงๆ พระองค์ทรงเห็นสาวใช้ผู้น่าสงสารคนนี้ในความทุกข์ใจของนาง

14 เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อบ่อน้ำว่า เบเอเอลาไฮรอย ดูก็คือ อยู่ระหว่างเมืองคาเดชกับเมืองเบเรด ไม่ปรากฏชัดเจนว่านางหรือใครสักคนตั้งชื่อบ่อน้ำนี้ แต่ถึงอย่างไรแล้ว มันก็เป็นที่ยึดในชื่อ เบเอเอลาไฮรอย วลีนี้มีความหมายตรงตัวว่า 'บ่อน้ำของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเห็นข้าพเจ้า' มันอยู่ในปาเลสไตน์ตอนใต้ในพื้นที่ๆปัจจุบันเรียกว่าเนเกฟ (Negev)

ปฐมกาล 16:15-16 นางฮาการ์คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่อับราม อับรามจึงเรียกชื่อบุตรชายของท่านซึ่งนางฮาการ์คลอดออกมาว่า อิชมาเอล **16** เมื่อนางฮาการ์คลอดอิชมาเอลให้แก่อับรามนั้น อับรามอายุได้แปดสิบหกปี นางฮาการ์จึงกลับไปยังสถานที่ของอับราม ให้กำเนิดบุตรชายของตน และอับรามตั้งชื่อเขาว่าอิชมาเอล อับรามอายุ 86 ปีตอนที่อิชมาเอลเกิด เราจำได้ว่าอับรามอายุ 75 ปีตอนที่พระเจ้าทรงสัญญาครั้งแรกว่าจะประทานบุตรชายคนหนึ่งให้แก่เขาในปฐมกาล 12:1 ดังนั้น สิบเอ็ดปีได้ผ่านไปแล้ว หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ หลังจากรอคอยมาประมาณสิบปี นางซารายและอับรามก็จัดการกับปัญหาด้วยตัวเองในเรื่องของนางฮาการ์ การตัดสินใจครั้งนั้นซึ่งเป็นมาจากความประสงค์ของเนื้อหนังจะหลอกหลอนพวกเขาและลูกหลานของพวกเขาตั้งแต่นั้นมาจนถึงทุกวันนี้

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 17: ในบทนี้พระเจ้าทรงรื้อฟื้นและรับรองพันธสัญญาของพระองค์ที่ทรงกระทำกับอับราม บทนี้แบ่งย่อยได้ดังต่อไปนี้ (1) พระเจ้าทรงรื้อฟื้นพันธสัญญาของพระองค์กับอับรามในข้อ 1-6 (2) การเข้าสู่หนัตรีเริ่มมีขึ้นในข้อ 7-14 (3) ชื่อของนางซาราย

ถูกเปลี่ยนเช่นกัน และอิสอัคถูกสัญญาไว้ในข้อ 15-22 สุดท้าย (4) อับราฮัมและชายในครัวเรือนของเขาเข้าสู่หน้าตักในข้อ 23-27

ปฐมกาล 17:1 เมื่ออายุอับราฮัมได้เก้าสิบเก้าปี พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับราฮัม และตรัสแก่ท่านว่า "เราเป็นพระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จงดำเนินอยู่ต่อหน้าเราและเจ้าจงเป็นคนดีรอบคอบ สิบสามปีได้ผ่านไป ไม่มีข้อมูลบอกว่าเกิดอะไรขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าว อับราฮัมอาจคิดเอาเองว่าอิซมาเอลจะเป็นพระสัญญาของพระเจ้าที่เป็นจริง พระเจ้าทรงเรียกพระองค์เองให้อับราฮัมฟังด้วยพระนามหนึ่งซึ่งจนถึงบัดนี้ยังไม่ถูกเอ่ยถึงในพระคัมภีร์

พระนาม *พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์* ในภาษาฮีบรู คือ *เอล ชัด ไค* มันมีความหมายตรงตัวว่า 'พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์' นี่เป็นครั้งแรกจากสี่สิบแปดครั้งที่พระเจ้าทรงเรียกพระองค์เองเช่นนั้น ในพระคัมภีร์เดิม พระองค์ทรงกล่าวคำบัญชาหนึ่งแก่อับราฮัมซึ่งก็ใช้ได้กับผู้เชื่อคนใดก็ตาม จนทุกวันนี้ด้วย "จงดำเนินอยู่ต่อหน้าเราและเจ้าจงเป็นคนดีรอบคอบ" คำที่แปลว่า *คนดีรอบคอบ (ทามิยัม)* มีความหมายหลายประการ 'ไล่ตั้งแต่ 'ปราศจากคำหนี' ไปจนถึง 'ชอบธรรม' และ 'สมบูรณ์ครบถ้วน' วลีนี้อาจแปลใหม่ได้ว่า 'จงดำเนินต่อหน้าเราอย่างชอบธรรม' หรือ 'จงดำเนินต่อหน้าเราอย่างปราศจากคำหนี' หรือ 'จงดำเนินต่อหน้าเราอย่างสมบูรณ์พร้อม' ความหมายรวมๆก็คือว่า พระเจ้าทรงบัญชา (คำกริยา 'จงดำเนิน' อยู่ในรูปคำสั่ง) อับราฮัมให้ดำเนินต่อหน้าพระองค์ในความชอบธรรม ความบริสุทธิ์ และการอุทิศตัวทั้งกายและใจ

คำว่า *perfect* ดังที่แปลในพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ก็แสดงถึงความหมายนี้ได้เป็นอย่างดี เมื่อดูจากความห่วงใยของอับราฮัมซึ่งจะถูกกล่าวถึงต่อไปในบทนี้ พระเจ้าอาจกำลังทรงเตือนสติเขาให้กลับมาสู่ความเชื่ออันสมบูรณ์

ปฐมกาล 17:2 เราจะทำพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้า และจะให้เจ้าทวีมากขึ้น" พระสัญญาของพระเจ้าที่จะทำพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้าไม่ได้มีเงื่อนไขอยู่บนพระบัญชาของพระองค์ในข้อ 1 พระเจ้าได้ทรงทำพันธสัญญากับอับราฮัมไปก่อนแล้ว อย่างไรก็ตาม ตรงนี้พระเจ้ากำลังกล่าวซ้ำหรือยืนยันมันอีกครั้งกับอับราฮัม นี่เท่ากับว่าพระเจ้าทรงเตือนความจำอับราฮัมให้ดำเนินอย่างคู่ควรกับพระสัญญาของพระองค์ที่กระทำกับเขา คำที่แปลว่า *ทำ (นาธาน)* มีความหมายกว้างๆซึ่งอาจสรุปได้ในคำว่า 'ให้' ความหมายตรงนี้อาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้ากำลังจะสถาปนาหรือเริ่มที่จะทำให้พันธสัญญาของพระองค์ที่ทำกับอับราฮัมสำเร็จ บริบทที่ตาม

มากล่าวชัดเจนว่าอับรามกำลังจะได้รับบุตรแห่งพระสัญญาของตนแล้ว นี่เป็นอีกครั้งที่พระเจ้าทรงประกาศว่าพระองค์จะให้อับรามทวีมากขึ้น พระสัญญานี้มีแก่ชายชราอายุเก้าสิบเก้าปีคนหนึ่งผู้ซึ่งยังไม่เคยมีบุตรกับภรรยาของตนเลย

ปฐม 17:3-5   **อับรามก็ซบหน้าลงถึงดินและพระเจ้าทรงมีพระราชปฏิสันถารกับท่านว่า 4 "สำหรับเรา คุณเถิด นี่เป็นพันธสัญญาของเรากับเจ้า และเจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ขณะที่พระเจ้าทรงยืนยันพันธสัญญาของพระองค์ต่อไป อับรามก็ซบหน้าลงถึงดิน แน่แน่นอนที่อับรามจะเป็นบิดาไม่เพียงของชนชาติอิสราเอลที่จะมาเท่านั้น แต่ของชนชาติอาหรับทั้งหลาย คือ ชาวเดิร์กผ่านทางอิซมาเอล และชนชาติอื่นๆผ่านทางบุตรทั้งหลายของนางเคทูราห์ด้วย ในฝ่ายวิญญาณเขาจะกลายเป็นบิดาของคนทั้งปวงที่จะเชื่อในภายหลังด้วย**

5 ชื่อของเจ้าจะไม่เรียกว่า อับราม อีกต่อไป แต่เจ้าจะมีชื่อว่า อับราฮัม เพราะเราจะกระทำให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย พระเจ้าทรงเปลี่ยนชื่อของอับราม อับรามมีความหมายว่า 'บิดาผู้ถูกยกชู' อย่างไรก็ตาม ชื่อใหม่ของเขา อับราฮัม มีความหมายตรงตัวว่า 'บิดาของชนเป็นอันมาก' แน่แน่นอนที่อับราฮัมจะกลายเป็นบิดาของหลายประชาชาติจริงๆ

ปฐม 17:6-8   **เราจะกระทำให้เจ้ามีลูกดกทวีมากขึ้น เราจะกระทำให้เจ้าเป็นชนหลายชาติ กษัตริย์หลายองค์จะเกิดมาจากเจ้า นี่เป็นครั้งที่สี่แล้วที่พระเจ้าทรงกล่าวซ้ำพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม แต่ครั้งมีรายละเอียดใหม่ๆถูกเพิ่มเข้าไป อีกครั้งที่ดังที่ได้สื่อไว้ก่อนหน้านี้นี้ พระเจ้าทรงสัญญาว่าพระองค์จะทำให้เขา "มีลูกดกทวีมากขึ้น และเราจะกระทำให้เจ้าเป็นชนหลายชาติ และกษัตริย์หลายองค์จะเกิดมาจากเจ้า" อับราฮัมจำเป็นต้องมีความเชื่อเพื่อที่จะเชื่อพระสัญญาดังกล่าว ในฐานะเป็นชายชราอายุเก้าสิบเก้าปี เขายังไม่มีบุตรสักคนจากภรรยาของตน บัดนี้พระเจ้าตรัสว่าเขาจะ "มีลูกดกทวีมากขึ้น"? คำกล่าวนี้อาจกลายเป็นจริงในชั่วลูกหลานของเขา แน่แน่นอนที่กษัตริย์หลายองค์ได้กำเนิดมาจากเชื้อสายของอับราฮัม ตั้งแต่ซาอูลไปจนถึงเศเศคียาห์ แน่แน่นอนที่กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดคือ พระคริสต์ อย่างไรก็ตาม ดังที่จะระบุในไม่ช้า อับราฮัมอาจรู้สึกสับสนเกี่ยวกับว่าพระเจ้าจะทรงทำให้พระสัญญาของพระองค์เป็นจริงผ่านทางผู้ใด**

7 เราจะตั้งพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาจากภายหลังเจ้า ตลอดชั่วอายุของเขาให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ เป็นพระเจ้าองค์เดียวแก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้า

ที่มาภายหลังเจ้า นอกจากนี้ พันธสัญญาซึ่งพระเจ้าทรงกระทำนั้นจะตั้งมั่นคงระหว่างพระองค์กับเชื้อสายของเขาตลอดไปเป็นนิตย์ พระเยโฮวาห์ทรงสัญญาว่าจะเป็นที่เจ้าของเขาและเชื้อสายของเขาตลอดไปเป็นนิตย์

8 เราจะให้แผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนที่ต่างตัวนี้ คือบรรดาแผ่นดินคานาอันแก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าให้เป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์ และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา" นอกจากนี้ พระเจ้าทรงสัญญาอีกครั้งว่าจะยกแผ่นดินนั้นที่อับราฮัมเป็นคนที่ต่างตัวให้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของเขา คำที่แปลว่า คนต่างตัว (มาควัวร์) มีความหมายว่า 'ผู้สัจจริง' แน่นอนที่มีมันชวนให้ระลึกถึงฮีบรู 11:13 ที่มีบอกไว้ว่าอับราฮัมและนางซาราห์ "ได้ยอมรับว่าเขาทั้งหลายเป็นคนที่ต่างตัวและเป็นผู้สัจจริงอยู่ในแผ่นดินโลก" แม้กระนั้น พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าจะยกแผ่นดิน (ฮาเอเรทซ์) นั้นให้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของเขา

เกรงว่าจะมีข้อสงสัย แผ่นดินนั้นคือ คานาอันและต่อมาเป็นที่รู้จักในชื่อปาเลสไตน์ มันถูกยกให้แก่เชื้อสายของอับราฮัมแล้ว เห็นได้ชัดว่านั่นไม่ใช่อิชมาเอลหรือลูกหลานของเขา เชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้นั้นยังไม่ถือกำเนิดขึ้นมา นอกจากนี้ พระสัญญาเรื่องแผ่นดินนั้นที่จะถูกยกให้แก่เชื้อสายของอับราฮัมก็ "เป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์" ด้วย อีกครั้งที่พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะเป็นที่เจ้าของพวกเขาตลอดไปเป็นนิตย์ พระเจ้าทรงยกแผ่นดินนั้นให้แก่พวกยิว พระสัญญานั้นไม่เคยถูกยกเลิกเลย!

ปฐม 17:9-14 พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า "เหตุฉะนั้นเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าตลอดชั่วอายุของพวกเขาจะรักษาพันธสัญญาของเรา 10 นี่เป็นพันธสัญญาของเราซึ่งเจ้าจะรักษาระหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า คือเด็กผู้ชายทุกคนในท่ามกลางพวกเจ้าจะเข้าสู่หนัด 11 เจ้าจะเข้าสู่หนัดตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของเจ้า และมันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า 12 ผู้ชายที่มีอายุแปดวันจะเข้าสู่หนัดในท่ามกลางพวกเจ้า เด็กผู้ชายทุกคนตลอดชั่วอายุของพวกเขา ผู้ชายที่เกิดในบ้านหรือเอาเงินซื้อมาจากคนต่างตัวใดๆซึ่งมิใช่เชื้อสายของเจ้า หมายสำคัญหรือสัญลักษณ์แห่งพันธสัญญานั้นที่พระเจ้าทรงกระทำกับอับราฮัมก็คือ การเข้าสู่หนัดของอับราฮัมและผู้ชายทุกคน (ที่อายุแปดปีและมากกว่านั้น) ในครัวเรือนของเขา ธรรมเนียมปฏิบัตินี้จะต้องถูกถือรักษาไว้โดย "เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า"

13 ผู้ชายที่เกิดในบ้านของเจ้าและผู้ชายที่เอาเงินซื้อมาจำเป็นต้องเข้าสู่หน้ต และพันธสัญญาของเราจะอยู่ที่เนื้อของเจ้า เป็นพันธสัญญานิรันดร์ 14 เด็กผู้ชายที่มีได้เข้าสู่หน้ต คือผู้ที่มีได้เข้าสู่หน้ตตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของเขา ชีวิตนั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา เขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา"

มีหลายความเห็นตามมา (1) เรื่องการเข้าสู่หน้ตนี้มีขึ้นประมาณสิบห้าปีหลังจากที่อับราฮัมเชื่อพระเจ้าและมันถูกนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่เขา (ปฐมกาล 15:6) โรม 4 กล่าวชัดเจนว่าอับราฮัมถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม (นั่นคือ ถูกช่วยให้อรอด) เมื่อเขาเชื่อพระเจ้าในปฐมกาล 15:6 การเข้าสู่หน้ตของเขาไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับความรอด (2) การเข้าสู่หน้ตของเขาเป็น "หมายสำคัญแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับพวกเจ้า" คำที่แปลว่า *หมายสำคัญ (โอวธ)* มีความหมายว่า 'หมายสำคัญ' การเข้าสู่หน้ตเป็น *หมายสำคัญ* หรือ 'ตราประทับ' อย่างหนึ่ง (โรม 4:11) ของความชอบธรรมที่เขาถืออยู่แล้ว มันกลายเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับอับราฮัมและลูกหลานของเขาที่เกิดมาภายหลังเขา ดูความเห็นเกี่ยวกับ โรม 4:11

ปฐมกาล 17:15-16 และพระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า "สำหรับชารายภรรยาของเจ้า เจ้าจะไม่เรียกชื่อนางว่า ชาราย แต่จะเรียกชื่อนางว่า ชารห์ นอกจากนี้ พระเจ้าทรงประกาศว่าชื่อของนางชารายจะต้องถูกเปลี่ยนด้วย นางจะไม่ถูกเรียกว่าชารายอีกต่อไปซึ่งหมายความว่า 'เจ้าหญิง' แต่บัดนี้นางจะมีชื่อว่า ชารห์ ความแตกต่างก็คือว่า บัดนี้นางได้ถูกเลื่อนชั้นแล้ว ชารห์มียศศักดิ์สูงกว่าชาราย มันอาจเปรียบได้กับดัชเชส พระราชินี หรือท่านสุภาพสตรีในความหมายที่สูงที่สุดซึ่งแตกต่างจากแค่เจ้าหญิงองค์หนึ่ง

16 เราจะอวยพรแก่นางและให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้ากับนางด้วย ใช่ เราจะอวยพรนางนางจะเป็นมารดาของชนหลายชาติ กษัตริย์ของชนหลายชาติจะมาจากนาง" พระเจ้าตรัสอย่างเฉพาะเจาะจงว่าพระองค์จะทรงอวยพรนาง และประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่อับราฮัมซึ่งจะเกิดมาจากนางด้วย เช่นเดียวกับอับราฮัม นางจะกลายเป็นมารดาของหลายประชาชาติและกษัตริย์หลายองค์จะเกิดมาจากนาง

ปฐมกาล 17:17-18 ดังนั้นอับราฮัมจึงซบหน้าลงหัวเราะคิดในใจของท่านว่า "ชายผู้มีอายุหนึ่งร้อยปีจะให้กำเนิดบุตรได้หรือ ชารห์ผู้มีอายุได้เก้าสิบปีแล้วจะคลอดบุตรหรือ" บางคนเสนอทัศนนะที่ว่าอับราฮัมหัวเราะด้วยความชื่นชมยินดี อย่างไรก็ตาม บริบทก็ดูเหมือนบ่งบอก

ว่าการหัวเราะของเขานั้นแสดงถึงความไม่เชื่อ จะเป็นไปได้อย่างไรที่ชายอายุเกือบร้อยปีและ ภรรยาอายุเก้าสิบปีของเขาจะมีบุตรได้? แม้ว่าอับราฮัมเป็นชายที่มีความเชื่อยิ่งใหญ่ แต่ดูเหมือนว่าด้วยความอ่อนแอของความเป็นมนุษย์ เขาจึงเลิหวังในพระสัญญาเดิมของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเขาไปแล้ว

18 อับราฮัมทูลพระเจ้าว่า "โอ ขอให้ิชมาเอลมีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์" อับราฮัมกลับเสนอต่อพระเจ้าว่า โอ ขอให้ิชมาเอลมีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์ ขณะนั้นอิชมาเอลก็อายุสิบสามปีแล้ว แม้ว่ามีได้เป็นบุตรแห่งพระสัญญา แต่เขาก็ยังเป็นบุตรของอับราฮัมแน่นอนว่าเขาเป็นดั่งแก้วตาดวงใจของบิดาของเขา ดังนั้น อับราฮัมจึงขอร้องพระเจ้าให้ทรงประทานพระพรที่ทรงสัญญาไว้นั้นแก่อิชมาเอล

ปฐมกาล 17:19 พระเจ้าตรัสว่า "ซาราห์ภรรยาของเจ้าจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง แก่เจ้าเป็นแน่ เจ้าจะเรียกชื่อของเขาว่า อิสอัค และเราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเขาและกับเชื้อสายของเขาที่มาจากหลังเขาให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ กระนั้น พระเจ้าก็ตรัสชัดเจนว่านางซาราห์จะให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งแก่อับราฮัมและเขาต้องตั้งชื่อบุตรนั้นว่า *อิสอัค* ชื่อที่มีความหมายตรงตัวว่า 'เสียงหัวเราะ' แม้ว่าอับราฮัมมีความเชื่อที่อ่อนแอลงจนถึงจุดที่หัวเราะ แต่พระเจ้าก็ทรงแจ้งให้เขาทราบว่ นั่นแหละเป็นชื่อที่เขาจะต้องตั้งให้บุตรของตน บางทีมันอาจเป็นเครื่องเตือนใจอับราฮัมถึงความอ่อนแอในความเชื่อของเขาก็ได้

ปฐมกาล 17:20-22 สำหรับอิชมาเอลนั้นเราได้ฟังเจ้าแล้ว ดูกิจิต เราได้อวยพรเขาและจะกระทำให้เขามีลูกดกทวีมากขึ้นอุดมบริบูรณ์อย่างยิ่ง เขาจะให้กำเนิดเจ้านายสิบสององค์และเราจะกระทำให้เขาเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง อย่างไรก็ตาม พระเจ้าก็ทรงสัญญากับอับราฮัมว่าพระองค์จะทรงอวยพรอิชมาเอล โดยทำให้เขาทวีมากขึ้นและมีลูกดกเช่นกัน เจ้านายสิบสององค์ของอิชมาเอลถูกกล่าวถึงในปฐมกาล 25:12-16

21 แต่พันธสัญญาของเรา เราจะตั้งไว้กับอิสอัคซึ่งซาราห์จะคลอดให้แก่เจ้าปีหน้าในเวลา นี้" พันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับอับราฮัมเมื่อนานมาแล้วนั้นจะตั้งไว้กับและผ่านทางบุตรที่จะเกิดมาของเขา นั่นคือ อิสอัค นอกจากนี้ นางซาราห์จะให้กำเนิดเขาแก่อับราฮัม "ปีหน้าในเวลา" ด้วย "เวลานี้" มีความหมายว่า 'เวลาที่ถูกกำหนดไว้แล้ว' ในปีหน้า พระสัญญาของพระเจ้าจะไม่อยู่ไกลเกินขอบฟ้าอีกต่อไป มันจะเกิดขึ้นจริงในปีหน้าแน่ๆ

22 พระองค์มีพระราชปฏิสันถารกับท่านเสร็จแล้ว พระเจ้าก็เสด็จขึ้นไปจากอับราฮัม หลังจากตรัสเช่นนั้นเสร็จ พระเจ้าก็เสด็จจากไป คำที่แปลว่า “เสด็จขึ้นไป” (อาลาห์) มีความหมาย 'ลอยขึ้นไป' พระเจ้าจึงเสด็จกลับขึ้นไปยังสวรรค์ต่อหน้าต่อตาอับราฮัม

ปฐม 17:23-27 อับราฮัมจึงเอาอิซมาเอลบุตรชายของท่าน บรรดาคนทั้งปวงที่เกิดในบ้านของท่านและบรรดาคนทั้งปวงที่ได้ซื้อมาด้วยเงินของท่าน คือผู้ชายทุกคนท่ามกลางคนที่อยู่ในบ้านของอับราฮัม ให้เข้าสู่หัตถ์ตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของพวกเขาในวันนั้นตามที่พระเจ้าตรัสไว้แก่ท่าน 24 เมื่อท่านเข้าสู่หัตถ์ตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของท่าน อับราฮัมมีอายุเก้าสิบเก้าปี 25 และอิซมาเอลบุตรชายของท่านมีอายุสิบสามปีเมื่อเขาเข้าสู่หัตถ์ตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของเขา 26 อับราฮัมและอิซมาเอลบุตรชายของท่านเข้าสู่หัตถ์ในวันเดียวกันนั้น 27 บรรดาผู้ชายในบ้านของท่าน ทั้งที่เกิดในบ้านของท่านและซื้อมาด้วยเงินจากคนต่างด้าวก็เข้าสู่หัตถ์พร้อมกับท่าน

ความเชื่อฟังของอับราฮัมก็บ่งบอกถึงความเชื่อที่ถูกฟื้นฟูขึ้นใหม่ของเขาในพระสัญญาของพระเจ้า เขาเริ่มให้ชายทุกคนในบ้านของเขาเข้าสู่หัตถ์ทันทีซึ่งรวมถึงตัวเขาเองและอิซมาเอลบุตรชายของเขาด้วย อับราฮัมถูกระบุอย่างเฉพาะเจาะจงว่ามีอายุเก้าสิบเก้าปีและอิซมาเอลมีอายุสิบสามปี

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 18: บทที่สิบแปดของหนังสือปฐมกาลบรรยายถึงเหตุการณ์สำคัญสองเหตุการณ์ในชีวิตของอับราฮัม: (1) การปรากฏตัวอีกครั้งของพระเจ้าแก่อับราฮัมและซาราห์เพื่อยืนยันการตั้งครรภ์อิสอัคของซาราห์ในข้อ 1-15 จากนั้น (2) ในขณะเดียวกัน พระเจ้าก็ทรงประกาศถึงการพิพากษาลงโทษเมืองโสโดม ตามมาด้วยการวิงวอนของอับราฮัมเพื่อเห็นแก่โลทในข้อ 16-33

ปฐม 18:1-2 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่เขาที่ราบของมัมเร และเขานั่งอยู่ที่ประตูเต็นท์ในเวลาแดดร้อน ไม่มีการระบุโดยตรงถึงช่วงเวลาที่เหมาะสมของเหตุการณ์ต่างๆ ในบทนี้ อย่างไรก็ตาม มันคงไม่นานนักนับตั้งแต่การปรากฏตัวของพระเจ้าแก่อับราฮัมในบทที่แล้ว ในบทนั้น เห็นได้ชัดว่าอับราฮัมอายุเก้าสิบเก้าปีโดยจะเข้าสู่อายุหนึ่งร้อยปีแล้ว ใน 21:5 เมื่ออิสอัคเกิดมาแล้ว อับราฮัมก็อายุหนึ่งร้อยปีจริงๆ ดังนั้น เราอาจสันนิษฐานได้ว่า

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นไม่นานเกินสามเดือนหลังจากเหตุการณ์เหล่านั้นในบทที่ 17 สถานที่ก็คือ “ที่ราบของมัมเร” ซึ่งคือเฮโบรนและเห็นได้ชัดว่ามีหมู่มัน โอ้ก็อยู่ที่นั่น เขาน่าจะตั้งเต็นท์ของตนอยู่ใต้ร่มเงาหมู่มัน โอ้ก็นั่น มีบันทึกอีกครั้งเกี่ยวกับ Theophany นั่นคือ การปรากฏในรูปร่างมนุษย์ของพระเจ้าหรืออาจเป็น Christophany (การปรากฏตัวของพระคริสต์ในรูปร่างมนุษย์ก่อนเสด็จมารับสภาพมนุษย์จริงๆ) ด้วยซ้ำ

2 เขาจึงเงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด มีชายสามคนยืนอยู่ข้างเขา เมื่อเขาเห็นท่านเหล่านั้น จึงวิ่งจากประตูเต็นท์ไปต้อนรับท่านเหล่านั้นและก้มหน้าของเขาลงถึงดิน ตอนเที่ยงวัน “มีชายสามคนยืนอยู่ข้างเขา” บริบทที่มาก่อนหน้าจะแสดงให้เห็นชัดเจนถึงลักษณะเฉพาะที่เหนือธรรมชาติและมาจากสวรรค์ของชายสามคนนี้ อันที่จริง ข้อความที่ตามมาจะแสดงให้เห็นชัดเจนว่าหนึ่งในสามคนนี้คือพระเยโฮวาห์ (ข้อ 13) หากเราถือทัศนคติที่ว่าพระเยโฮวาห์แห่งพระคัมภีร์เดิมคือพระเยซูในพระคัมภีร์ใหม่ สิ่งที่ถูกบรรยายถึงตรงนี้ก็คือน Christophany

ดังนั้น จึงเหลือคำถามที่ว่า ‘ชาย’ อีกสองคนที่เหลือนี้คือใคร ดูเหมือนว่านี่จะเป็นเหตุผลที่รองรับความเห็นที่มีกล่าวไว้ในฮีบรู 13:2 เรื่องการต้อนรับแขกแปลกหน้า “เพราะว่าโดยการกระทำเช่นนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว” ความเห็นซึ่งได้รับการคล้อยจากพระเจ้าในข้อนี้เรียกชายอีกสองคนนี้ว่า ‘ทูตสวรรค์’ ขณะเดียวกันบางคนก็ถือทัศนคติที่ว่าอีกสองคนนี้คือ อีกสองพระภาคของตรีเอกานุภาพ นั่นคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์และพระบิดา

อย่างไรก็ตาม นั่นดูเหมือนจะไม่สอดคล้องกับฮีบรู 13:2 นอกจากนี้ หากพระเยซูทรงเป็นพระเยโฮวาห์ พระองค์ก็ทรงเป็นผู้นำในเหตุการณ์ต่อไปนี้และไม่ใช่พระบิดาซึ่งดูเหมือนว่าไม่เหมาะสมเท่าที่เป็นไปได้มากที่สุด ทั้งสามคนนี้คือ การปรากฏตัวก่อนเสด็จมารับสภาพมนุษย์ของพระเยซูคริสต์โดยสมทบด้วยทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกไว้สององค์

วลีในหนังสือฮีบรูที่กล่าวถึงพวกเขาว่าเป็นทูตสวรรค์ก็ได้รับการสนับสนุนโดยข้อเท็จจริงที่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า (พระเยโฮวาห์) ได้ปรากฏตัวแก่อับราฮัมก่อนหน้านั้นไม่นาน เราจึงสันนิษฐานได้ว่า อับราฮัมจำพระองค์ได้ นั่นจึงอธิบายได้ว่าเพราะเหตุใดอับราฮัมถึงให้การต้อนรับขับสู้พระองค์ถึงขนาดนั้น อับราฮัมตระหนักถึงสถานะของแขกเหล่านี้ของเขา เขาไม่น่าจะตอบสนองกับคนแปลกหน้าที่เขาไม่รู้จักเลยสักนิดซึ่งมาหาเขาที่บ้าน ดังนั้นเขา “จึงวิ่งจากประตูเต็นท์ไปต้อนรับท่านเหล่านั้นและก้มหน้าของเขาลงถึงดิน” เห็นได้ชัดว่าอับราฮัมจำได้ว่า

อย่างน้อยแขกคนหนึ่งในสามคนนี่คือองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากนี้ เขาย่อมดูออกด้วยว่าทั้งสามคนนี้เป็นผู้ที่มาจากสวรรค์

ปฐม 18:3-5 และพูดว่า "เจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน ขอท่านโปรดอย่าผ่านไปจากผู้รับใช้ของท่านเลย 4 ข้าพเจ้าขอความกรุณาจากท่านยอมให้อ่าน้ำนิดหน่อยมาล้างเท้าของท่าน และให้ท่านทั้งหลายพักใต้ต้นไม้เถิด 5 ข้าพเจ้าจะไปเอาอาหารหน่อยหนึ่งมาให้และขอให้ท่านชื่นใจเถิด หลังจากนั้นจึงค่อยออกเดินทาง เพราะว่าท่านมายังผู้รับใช้ของท่านแล้ว" ท่านเหล่านั้นจึงว่า "จงทำตามที่เจ้ากล่าวเถิด"

อับราฮัมจึงขอร้องแขกผู้ใดคนหนึ่งทั้งสามของเขาให้อยู่ต่อ เขาเสนอการต้อนรับแบบชาวตะวันออกกลางให้แก่คนทั้งสามทันที ความหมายในฮีบรู 13:2 เรื่องการต้อนรับแขกแปลกหน้าจริงๆแล้วก็มีความหมายในเชิงการมีอหิมาสร์รับแขกมากกว่า นั่นแหละเป็นสิ่งที่อับราฮัมกระทำ

ปฐม 18:6-8 อับราฮัมรีบเข้าไปในเต็นท์หานางซาราห์และพูดว่า "จงรีบเอาแป้งละเอียดตามถั่งฆานวดแล้วทำขนมบนเตา" 7 อับราฮัมจึงวิ่งไปที่ฝูงสัตว์เอาลูกวัวอ่อนและดีตัวหนึ่งมอบให้ชายหนุ่มคนหนึ่งและเขาก็รีบปรุงเป็นอาหาร 8 เขาเอานม น้ำมันและลูกวัวซึ่งเขาได้ปรุงแล้วนั้นมาวางไว้ต่อหน้าท่านเหล่านั้น และเขายืนอยู่ข้างท่านเหล่านั้นใต้ต้นไม้แล้วท่านเหล่านั้นได้รับประทาน

อับราฮัมจึงขอให้ภรรยาอบขนมปังสดใหม่ เขาเลือกลูกวัวอ่อนอย่างดีตัวหนึ่งด้วยตัวเอง และให้คนแกล่เอาเนื้อส่วนที่ดีที่สุดมาปรุงเป็นอาหาร ขณะที่แขกทั้งสามของเขานั่งพักอยู่ได้ร่ำเงาหมู่ต้นโอ๊กแห่งम्मเร อับราฮัมก็นำขนมปังอบใหม่ๆ เนื้อลูกวัวอย่างดี เนย และนมมาวางต่อหน้าพวกเขา วลีที่เอ่ยถึงการที่อับราฮัมยืนอยู่ข้างพวกเขาใต้ต้นไม้ นั่นก็สื่อเป็นนัยว่าเขาเองทำหน้าที่เป็นบริกรคอยเสิร์ฟพวกเขา นอกจากนี้ น่าสนใจตรงที่ว่าแม้แต่ในสภาพ Christophany ทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าเองและทูตสวรรค์อีกสององค์ที่มาด้วยกันก็รับประทานอาหารได้จริงๆ เห็นได้ชัดว่าเขาทั้งสามรับสภาพกายมนุษย์ชั่วคราวสำหรับภารกิจที่คอยอยู่เบื้องหน้า

ปฐม 18:9-10 ท่านเหล่านั้นจึงกล่าวแก่เขาว่า "ซาราห์ภรรยาของเจ้าอยู่ที่ไหน" และเขาพูดว่า "ดูเถิด อยู่ในเต็นท์" น่าสนใจตรงที่ว่า ท่านเหล่านั้น ถามว่า ซาราห์ภรรยาของเจ้าอยู่ที่ไหน เพราะความเท่าเทียมกันของทั้งสามคนนี่ บางคนจึงถือทัศนคติว่าทั้งสามคนนี้เป็น

ตัวแทนของตรีเอกานุภาพ ไม่ว่าในกรณีใด ผู้พูดจึงกลายเป็นเอกพจน์และเห็นได้ชัดว่าเป็นพระเยซู โยวาท์ดังที่ระบุไว้ในข้อ 13

10 ท่านจึงกล่าวว่า "เราจะกลับมาหาเจ้าแน่นอนตามเวลาแห่งชีวิต และดูเถิด ซาราห์ ภรรยาของเจ้าจะมีบุตรชายคนหนึ่ง" ซาราห์ได้ฟังอยู่ที่ประตูเต็นท์ซึ่งอยู่ข้างหลังท่าน พระเจ้า ทรงประกาศว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาหาอับราฮัมอย่างแน่นอนตามเวลาแห่งชีวิต และดูเถิด ซาราห์ภรรยาของเขาจะมีบุตรชายคนหนึ่ง วลีแรกอาจแปลได้ด้วยว่า 'เราจะกินเวลาแห่งชีวิตให้แก่เจ้าเป็นแน่' เวลาแห่งชีวิตนี้อาจเป็นส่วนหนึ่งที่หมายถึงระยะเวลาตั้งครรถ์ปกติของมนุษย์คือ เก้า เดือน การที่พระองค์เสด็จกลับมาหาพวกเขาอาจหมายถึงการชุบชีวิตอวัยวะสืบพันธุ์ของพวกเขา หรือการฟื้นฟูพลังกำลังให้กับซาราห์สำหรับการให้กำเนิดบุตรที่แข็งแรงสมบูรณ์เมื่อครบกำหนดคลอด ไม่ว่ากรณีใด พระสัญญาของพระเจ้าย่อมไม่ได้อยู่ห่างไกลอีกต่อไปแล้ว จุดโฟกัสของมันแคบลงมาอยู่ที่ปัจจุบันแล้ว

ถึงแม้ว่าก่อนหน้านี้พวกเขาได้รอคอย (บางครั้งก็พร้อมกับความเชื่อที่หวนไหว) เป็นเวลาถึงยี่สิบสี่ปี แต่เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าตรัสว่าซาราห์จะตั้งครรถ์บุตรของอับราฮัมในไม่ช้า เมื่อสามเดือนก่อนหน้านั้นใน 17:21 พระเจ้าได้บอกพวกเขาแล้วว่า "เวลานี้ปีหน้า" ซาราห์จะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าผ่านไปสามเดือนแล้ว การตั้งครรถ์ต้องใช้เวลาเก้าเดือน พระสัญญานั้นกำลังจะใกล้เป็นจริงแล้ว ซาราห์ซึ่งยืนอยู่หลังประตูเต็นท์ได้ยินบทสนทนาที่เกิดขึ้นข้างนอก

ปลุก 18:11-12 อับราฮัมและซาราห์ก็มีอายุแก่ชรามากแล้ว และนางซาราห์ตามปกติของผู้หญิงก็หมดแล้ว แม้ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าผู้คนมีชีวิตอยู่หลายร้อยปีหลังน้ำท่วมก็ตาม แต่อับราฮัมและซาราห์ก็ "มีอายุแก่ชรามากแล้ว" วลีที่กล่าวว่า "นางซาราห์ตามปกติของผู้หญิงก็หมดแล้ว" ก็สื่อว่านางได้เข้าสู่วัยหมดประจำเดือนแล้ว การตั้งครรถ์จึงเป็นไปได้ในสายตามนุษย์

12 ฉะนั้นนางซาราห์จึงหัวเราะในใจพูดว่า "ข้าพเจ้าแก่แล้ว นายของข้าพเจ้าก็แก่ด้วย ข้าพเจ้าจะมีความยินดีอีกหรือ" ขณะที่ซาราห์ยืนอยู่หลังประตูเต็นท์และได้ยินคำพยากรณ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า นางก็หัวเราะและคิดกับตัวเองว่า "ข้าพเจ้าแก่แล้ว นายของข้าพเจ้าก็แก่ด้วย

ข้าพเจ้าจะมีความยินดีอีกหรือ” นางรู้ว่าในแบบมนุษย์แล้วนางก็แก่เกินกว่าที่จะมีความรู้สึกรักใคร่
ในการตั้งครุภัณฑ์ ประคบประหงมเขา และเลี้ยงดูเขาจนเติบโตแล้ว

ปฐม 18:13-14 พระเยโฮวาห์ตรัสกับอับราฮัมว่า "ทำไมนางซาราห์หัวเราะพูดว่า
'ข้าพเจ้าจะคลอดบุตรคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าแก่แล้วจริงๆหรือ' เห็นได้ชัดว่าอับราฮัมไม่ได้ยินชา
ราห์เพราะว่านาง "หัวเราะในใจ" แต่พระเจ้าทรงได้ยิน พระองค์จึงทรงเผชิญหน้าพวกเขาพร้อม
กับคำถามที่ว่า "ทำไมนางซาราห์หัวเราะพูดว่า 'ข้าพเจ้าจะคลอดบุตรคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าแก่แล้ว
จริงๆหรือ'"

14 มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับพระเยโฮวาห์หรือ เมื่อถึงเวลากำหนดเราจะกลับมาหาเจ้า
ตามเวลาแห่งชีวิต และซาราห์จะมีบุตรชายคนหนึ่ง" จากนั้นพระเจ้ายิ่งทรงขจัดข้อสงสัยใดๆ
เกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นแน่ๆ โดยตรัสถามว่า "มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับพระเยโฮวาห์หรือ"
แม้ว่าเป็นไปไม่ได้ในความคิดมนุษย์ที่นางซาราห์จะตั้งครุภัณฑ์ แต่มันก็ไม่ยากเกินไปสำหรับ
พระเจ้า แน่ทีเดียว ไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพระเจ้า "เวลากำหนด" ที่ว่านี้น่าจะเป็นเวลา
ที่พระเจ้าได้ประกาศไว้ใน 17:21 "เวลากำหนด" พระเจ้าจึงทรงกล่าวซ้ำกับอับราฮัมอีกครั้ง
บางทีเพื่อประโยชน์ของนางซาราห์ ว่าพระองค์จะ "กลับมาหาเจ้าตามเวลาแห่งชีวิต และซาราห์
จะมีบุตรชายคนหนึ่ง"

ปฐม 18:15 ดังนั้นนางซาราห์ปฏิเสธว่า "ข้าพระองค์มิได้หัวเราะ" เพราะนาง
กลัว และพระองค์ตรัสว่า "ไม่ใช่ แต่เจ้าหัวเราะ" นางซาราห์จึงขยหน้าและตอนนี้ก็กลัวแล้ว
นางจึงถอยและปฏิเสธว่า "ข้าพระองค์มิได้หัวเราะ" เพราะนางกลัว" กระนั้นพระเจ้ายิ่งทรง
ประจักษ์หน้านางด้วยการหัวเราะแบบสงสัยของนางอยู่ดี

ปฐม 18:16-18 บุรุษเหล่านั้นก็ลุกขึ้นจากที่นั่นและมองไปทางเมืองโสโดม อับรา
ฮัมไปกับท่านเหล่านั้นเพื่อตามไปส่ง การประชุมเสร็จสิ้นลงแล้ว อีกครั้งที่แขกของอับราฮัมถูก
เรียกว่า 'บุรุษ' ถึงแม้ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าสามคนนี้มาจากสวรรค์และอย่างน้อยคนหนึ่งเป็น
พระเจ้า แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขาอยู่ในรูปกายมนุษย์ นี่เป็นหนึ่งในตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดของ
Theophany หรือ Christophany ในพระคัมภีร์ ในฐานะเจ้าภาพที่ดี อับราฮัมจึงเดินไปส่งพวกเขา
กระนั้น พวกเขาก็มองไปทางเมืองโสโดม

กลุ่มคนจากสวรรค์หุดปรักษากันสักครู่ 17 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะซ่อนสิ่งซึ่งเรากระทำจากอับราฮัมหรือ น่าสนใจตรงที่ว่า (1) พระเยโฮวาห์ทรงเป็นหนึ่งในสามคนนี้อย่างเห็นได้ชัด (2) เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงทำอะไรกับเมืองโสโดม (3) แม้กระนั้น พระองค์ทรงขอคำแนะนำจากเพื่อนร่วมทางอีกสองคนของพระองค์ บางทีเขาทั้งสองอาจเป็นมากกว่าพวกทูตสวรรค์ก็ได้ นี่จึงเป็นหลักฐานเพิ่มเติมที่ว่าจริงๆ แล้วทั้งสามคนนี้อาจเป็นตรีเอกานุภาพก็ได้"

18 ด้วยว่าอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมากอย่างแน่นอน และบรรดาประชาชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเขา น่าสนใจตรงที่ว่าพระเยโฮวาห์ทรงปรึกษากับเพื่อนร่วมทางอีกสองคนของพระองค์และบอกพวกเขาว่าอับราฮัมจะกลายเป็นประชาชาติใหญ่โตและชนชาติอื่นๆ ทั้งปวงจะได้รับพระพรในเขา

ปฐม 18:19 เพราะว่าเรารู้จักเขา เขาจะตั้งลูกหลานและครอบครัวของเขาที่สืบมา พวกเขาจะรักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ เพื่อทำความเที่ยงธรรมและความยุติธรรม เพื่อพระเยโฮวาห์จะประทานแก่อับราฮัมตามสิ่งซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้เกี่ยวกับเขา" คำพูดต่อไปนี้ช่างลึกซึ้งจริงๆ พระเจ้าทรงรู้จักอับราฮัม พระองค์ทรงทราบว่าเขาจะบัญชาลูกหลานและครอบครัวของเขาให้ (1) รักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ (2) และทำความยุติธรรมและการตัดสินใจ พระเจ้าทรงทราบว่าอับราฮัมจะทำอะไร ไม่เพียงจากการทรงสัตย์สัญญาของพระองค์เท่านั้น แต่จากการเฝ้าดูอับราฮัมตลอดหลายปีด้วย คำที่แปลว่า ความยุติธรรม (เชเดค) เป็นรากคำของคำที่แปลว่า 'ความชอบธรรม' คำที่แปลว่า การตัดสินใจ (มิชพัท) มีความหมายด้วยว่า การทำอย่างยุติธรรม

พระเจ้าทรงทราบว่าอับราฮัมจะฝึกสอนลูกหลานของเขาให้กระทำการที่ถูกต้องและเป็นคนยุติธรรม ด้วยเหตุนี้เอง องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทำให้สิ่งที่พระองค์ได้ตรัสแก่อับราฮัมแล้วเกิดขึ้นแก่เขา มีการวิเคราะห์อันที่มั่งคั่งของพระเจ้าที่ว่าอับราฮัมจะฝึกสอนครอบครัวของเขาที่จะเกิดมา นี่สื่อถึงเหตุผลที่ว่าเพราะเหตุใดพระเจ้าถึงทรงเลือกอับราฮัมตั้งแต่แรก พระองค์ทรงทราบว่าเขาจะเป็นพ่อแบบไหนในการฝึกอบรมลูกๆ ของเขาให้ประพฤติตามอย่างเขา

ปฐม 18:20-22 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะเสียงร้องของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ดังมากและเพราะบาปของพวกเขาก็หนักเหลือเกิน บทสนทนาของพระเยโฮวาห์กับเพื่อน

ร่วมทางทั้งสองของพระองค์บัดนี้ย้อนกลับมาที่เรื่องของเมืองโสโดมกับเมืองโกโมราห์แล้ว คำที่แปลว่า **หนัก** (*คาบอว์ด*) มีความหมายว่า 'มีน้ำหนักมาก' กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ความบาปของเมืองโสโดมนั้นหนักหนาเหลือเกิน พระเจ้าทรงทราบถึงความบาปของพวกเขาและพระองค์ทรงรู้ว่าพระองค์จะทรงกระทำอะไรเกี่ยวกับมัน อย่างไรก็ตาม เพื่อเห็นแก่อับราฮัมในการสำแดงพระองค์เองอย่างยุติธรรมในการตัดสิน พระองค์จึงทรงทำเป็นเหมือนว่าจะไต่สวนความบาปของเมืองโสโดม

พระเจ้าจึงทรงประกาศว่าพระองค์จะ **21 ลงไปเดี๋ยวนี้** ดูว่าพวกเขากระทำตามเสียงร้องทั้งคืนซึ่งมาถึงเราหรือไม่ ถ้าไม่ เราจะรู้" **22** บุรุษเหล่านั้นหันหน้าจากที่นั่นไปทางเมืองโสโดม แต่อับราฮัมยังยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

สิ่งที่ดูเหมือนถูกสื่อก็คือว่า เพื่อนร่วมทางอีกสองคนขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงเดินทางมุ่งหน้าไปยังเมืองโสโดม อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับอับราฮัมต่อไป คำที่แปลว่า **ต่อพระพักตร์** (*พานิยัม*) มีความหมายได้คำว่า 'อยู่ต่อหน้า' ดังนั้น เห็นได้ชัดว่าขณะที่เพื่อนร่วมทางสองคนขององค์พระผู้เป็นเจ้ามุ่งหน้าไปยังเมืองโสโดม อับราฮัมก็อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ต่อไป จุดประสงค์ของอับราฮัมจึงเริ่มปรากฏชัดเจน เขาตั้งใจที่จะทูลขอเพื่อ โลกหลานชายของตน ไม่มีคำถามในใจของอับราฮัมเลยว่าพระเจ้าจะทรงพบอะไรในเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ นอกจากนี้ ไม่มีคำถามในใจเขาเลยว่าพระเจ้าจะทรงกระทำอะไร ดังนั้น เขาจึงเริ่มวิงวอนต่อพระเจ้า

ปฐม 18:23-25   **อับราฮัมเข้ามาใกล้ทูลว่า "พระองค์จะทรงทำลายคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่วด้วยหรือ** แม้ว่าอับราฮัมรู้ว่าโลกหลานชายของตนได้ออมขอมในการย้ายไปอยู่ในเมืองโสโดม แต่เขาก็นับว่าโลกเป็นคนที่ชอบธรรมโดยพื้นฐาน เขาอาจคิดว่าโลกเป็นคนชอบธรรมโดยส่วนตัวและเป็นคนที่มิฐานะชอบธรรมโดยอาจเชื่อพระเจ้าแล้วเหมือนกันกับเขาใน 15:6 ดังนั้นเขาจึงถามพระเจ้าว่า "พระองค์จะทรงทำลายคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่วด้วยหรือ" จากนั้นอับราฮัมก็เริ่มต่อรองกับพระเจ้าขณะที่เขาวิงวอนไปด้วย

24 บางทีมีคนชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองนั้น พระองค์จะทรงทำลายและไม่ละเว้นเมืองนั้นเพราะคนชอบธรรมห้าสิบคนที่อยู่ในนั้นด้วยหรือ อับราฮัมอาจมองว่าเมืองทั้งห้าบนที่ราบ

นั่นเป็นเมืองเดียวภายใต้ชื่อ โสโดม หากเป็นเช่นนั้นจริง หากมีห้าสิบคน (สิบคนในแต่ละห้าเมืองย่อยนั้น) พระเจ้าจะทรงไว้ชีวิตพวกเขาไหม

อับราฮัมขยายความต่อไปว่า 25 ขอพระองค์อย่ากระทำเช่นนี้เลย ที่จะฆ่าคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่ว และให้คนชอบธรรมเหมือนอย่างคนชั่ว ให้การนั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์ ผู้พิพากษาของทั่วแผ่นดินโลกจะไม่กระทำการยุติธรรมหรือ" น่าสนใจตรงที่ว่าอับราฮัมรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างชัดเจน เขาเสนอความของตนต่อพระเจ้าบนเกณฑ์ของมิตรภาพส่วนตัว เขาวิงวอนว่ามันไม่ใช่ชีวิตของพระเจ้าที่จะพิพากษาลงโทษคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่ว

เห็นได้ชัดว่ามีความสนิทสนมยาวนานระหว่างอับราฮัมกับพระเจ้า เขาทั้งสองรู้จักกันดี นั่นอาจไม่ใช่เรื่องน่าแปลกสำหรับพระเจ้า แต่มันก็เป็นเรื่องน่าแปลกสำหรับอับราฮัม สิ่งที่ถูกต้องก็คือว่าอับราฮัมได้ใช้เวลามากมายกับพระเจ้าในการสามัคคีธรรมด้วยการอธิษฐาน เขาได้รู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าและรู้ว่าพระองค์ทรงมีนิสัยเช่นไร

อับราฮัมกล่าวถึงท้ายข้อสนับสนุนเบื้องต้นของเขาโดยวิงวอนว่า "ผู้พิพากษาแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะไม่กระทำการยุติธรรมหรือ" มีหลายความเห็นที่สมควรกล่าว (1) อับราฮัมมองว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เขาไม่สงสัยเลยถึงการทรงฤทธิ์ทั้งสิ้นและการอยู่ทุกหนทุกแห่งของพระเจ้า (2) คำที่แปลว่า การยุติธรรม (มิชพัท) เป็นคำที่ปกติแล้วแปลเป็น 'การพิพากษา' มันมีความหมายว่า การพิพากษาอันชอบธรรม ดังนั้น อับราฮัมจึงถามพระเจ้าตรงๆว่าพระองค์จะไม่ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรมหรือ (3) แม้ว่าด้วยความเคารพยำเกรง แต่อับราฮัมก็นำเสนอความของตนต่อพระเจ้าตรงๆ

ปฐม 18:26 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ถ้าเราพบคนชอบธรรมในท่ามกลางเมืองโสโดมห้าสิบคน เราจะละเว้นทั้งเมืองเพราะเห็นแก่พวกเขา" พระเจ้าทรงรับรู้ว่าพระองค์จะทรงละเว้นสถานที่นั้นเพื่อคนชอบธรรมห้าสิบคนที่อยู่ในเมืองนั้น

ปฐม 18:27-28 อับราฮัมทูลตอบว่า "ดูเถิด กรุณาเถิด ข้าพระองค์มีเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งข้าพระองค์เป็นเพียงผงกลีดินและขี้เถ้า 28 บางทีคนชอบธรรมห้าสิบคนจะขาดไปห้าคน พระองค์จะทรงทำลายเมืองนั้นทั้งเมืองเพราะขาดห้าคนหรือ" พระองค์ตรัสว่า "ถ้าเราพบสี่สิบห้าคนที่นั่น เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น" อาจเพราะรู้ตัวแล้วว่าเขาพูดตรงกับพระเจ้าเกินไป บัดนี้อับราฮัมจึงถ่อมตัวลงโดยเรียกตัวเองว่า "ผลกลีดินและขี้เถ้า" ถึงกระนั้น เขา

ยังทูลขอพระเจ้าต่อไปให้ไว้ชีวิตห้าเมืองนั้นเพื่อคนชอบธรรมสี่สิบห้าคน พระเจ้าทรงรับรู้ว่าเพื่อคนชอบธรรมสี่สิบห้าคน พระองค์จะไม่ทรงทำลายเมืองนั้น

ปฐม 18:29-32 เขายังทูลต่อพระองค์อีกครั้งว่า "บางทีจะพบสี่สิบคนที่นั่น" และพระองค์ตรัสว่า "เราจะไม่กระทำเพราะเห็นแก่สี่สิบคน" 30 เขาทูลต่อพระองค์ว่า "โอ ขอทรงโปรดอย่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะกราบทูล บางทีจะพบสามสิบคนที่นั่น" และพระองค์ตรัสว่า "เราจะไม่กระทำถ้าเราพบสามสิบคนที่นั่น" 31 เขาทูลว่า "ดูเถิด กรุณาเถิด ข้าพระองค์มีเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า บางทีจะพบยี่สิบคนที่นั่น" และพระองค์ตรัสว่า "เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่ยี่สิบคน" 32 เขาทูลว่า "โอ ขอทรงโปรดอย่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะยังกราบทูลครั้งนี้ครั้งเดียว บางทีจะพบสิบคนที่นั่น" และพระองค์ตรัสว่า "เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่สิบคน"

อับราฮัมยัง 'ต่อรอง' ต่อไปอย่างไม่ย่อท้อ จากนั้นเขาวิงวอนเพื่อสามสิบคน จากนั้นเพื่อยี่สิบคนและสุดท้ายก็สิบคน พระเจ้าทรงสัญญาว่าพระองค์จะ "ไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่สิบคน"

เรื่องที่น่าตกก็คือว่า อับราฮัมรู้ว่าไม่น่าจะมีคนชอบธรรมสิบคนในเมืองนั้น กระนั้น เขาก็หวังทั้งๆที่ไม่มีหวัง ดังที่จะถูกระบุต่อไป โลกยังมีบุตรสาวอยู่ที่บ้านสองคน นั้นรวมกับภรรยาเขาด้วยก็เป็นสี่คน เขามีลูกเขยอีกสองคนด้วย นั่นคือถึงลูกสาวอีกสองคนและสามีของพวกเขา นั้นรวมเป็นอีกสี่ และอาจมีมากกว่านั้น ลูกสาวที่แต่งงานแล้วสองคนนั้นอาจมีลูกๆแล้ว

ครอบครัวใกล้ชิดของโลทน่าจะมียังน้อยสิบคน กระนั้นดังที่เรื่องราวทั้งหมดจะแสดงให้เห็น ไม่มีแม้แต่คนชอบธรรมสิบคนในเมืองนั้นด้วยซ้ำ อับราฮัมอาจรู้ว่าโลกไม่มีอิทธิพลและคำพยานชีวิตอีกต่อไปแล้วไม่เฉพาะกับครอบครัวของตนเท่านั้น แต่กับคนในชุมชนนั้นด้วย เพราะการแสวงหาเงินของเขา

ปฐม 18:33 เมื่อพระองค์ทรงมีพระราชปฏิสันถารกับอับราฮัมจบลงแล้ว พระเยโฮวาห์ได้เสด็จไปและอับราฮัมก็กลับไปที่อยู่ของตน หลังจาก การมีพระราชปฏิสันถาร จบลง องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงเสด็จไปตามทางของพระองค์และอับราฮัมกลับไปยังที่อยู่ของตน เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าเสด็จต่อไปยังเมืองโสโดม แม้ว่าคนกลางสองคนนั้นที่พระองค์ใช้พิพากษาลงโทษถูก

เรียกว่าทูตสวรรค์ แต่แน่นอนว่าพระองค์ทรงมีส่วนร่วมด้วย ที่อยู่ของอับราฮัมน่าจะเป็นบ้านในเมืองเฮโบรน

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 19: บทที่ 19 นำเสนอผลลัพธ์อันน่าเศร้าของการก่อกบฏของโลท อันที่จริงพระเจ้าทรงพิพากษาเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ โลทสูญเสียบ้านของตน ธุรกิจของตน ภรรยาของตน และที่น่าเศร้าที่สุดก็คือ ลูกสาวของเขา นอกจากบทเรียนเหล่านั้นที่มีในประวัติศาสตร์แล้ว มันยังเป็นบทเรียนหนึ่งของจุดจบที่น่าเศร้าของชายคนหนึ่งแสวงหากำไร โดยแลกกับความสัมพันธ์ของตนกับพระเจ้า

บทนี้แบ่งออกเป็นสองส่วน คือ (1) การทำลายล้างเมืองโสโดมและการช่วยโลทให้พ้นในข้อ 1-29 และ (2) ความบาปและความอภัยของโลทในข้อ 30-38

ปฐมกาล 19:1-3 ทูตสวรรค์สององค์มาถึงเมืองโสโดมในเวลาเย็น โลทได้นั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม เมื่อโลทเห็นแล้วก็ลุกขึ้นไปพบทูตเหล่านั้นและได้ก้มหน้าของเขาลงถึงดิน ทูตสวรรค์สององค์นี้เห็นได้ชัดว่าเป็น 'บุรุษ' สองคนนั้นที่มาจากอับราฮัมและองค์พระผู้เป็นเจ้าใน 18:22 มีหลายความเห็นถูกแสดงออกมาเกี่ยวกับการที่โลทนั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม บางคนสันนิษฐานว่าเขาได้กลายเป็นข้าราชการคนหนึ่งของเมืองนั้นแล้ว โดยอาจเป็นนายกเทศมนตรี คนอื่นๆก็เสนอว่า เมื่อดูจากบริบทที่ตามมา เขาก็ดำเนินกิจการที่פקค่างแรมสำหรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางผ่านไปมา ไม่ว่าจะในกรณีใด เขาก็ทราบถึงความเสื่อมทรามทางศีลธรรมของเมืองนั้น และการที่ชาวเมืองโสโดมจะเล่นงานนักท่องเที่ยวที่ไม่รู้ชื่อไหน

2 แล้วเขากล่าวว่า "ดูเถิด เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านโปรดกรุณาแวะไปบ้านผู้รับใช้ของท่าน ค้างแรมคืนนี้ ล้างเท้าของท่าน แล้วท่านจะได้ตื่นแต่เช้าเดินทางต่อไป" ทูตเหล่านั้นกล่าวว่า "อย่าเลย แต่พวกเราจะค้างแรมที่ถนนในคืนนี้"

เพราะไม่รู้จักนักท่องเที่ยวสองคนนี้ที่ปรากฏตัวที่ประตูเมืองในตอนเย็น ข้อเสนอของเขาที่จะให้ที่พักค้างแรมอาจเป็นเรื่องเงินๆทองๆมากกว่าจะเป็นการต้อนรับขับสู้อย่างแท้จริง ทูตสวรรค์สององค์นี้ปฏิเสธคำเชิญชวนของเขา พวกเขาบอกว่าพวกเขาจะพักแรมที่ถนนตลอดคืนนั้น คำที่แปลเช่นนั้น (เรคโฮป) มีความหมายได้คำว่า 'จตุรัส' ไม่ว่าจะในกรณีใดเขาทั้งสองก็ตั้งใจที่จะค้างคืนในที่สาธารณะ

ถึงกระนั้น โลก 3 ได้รับรู้ทูตเหล่านั้นอย่างมาก ทูตเหล่านั้นจึงแวะเข้าไปในบ้านของเขา และเขาจึงจัดการเลี้ยงทูตเหล่านั้น ทำขนมปังไว้เชื้อและทูตเหล่านั้นจึงรับประทาน เขาจัดเตรียมอาหารให้แก่พวกเขาและ “ทูตเหล่านั้นจึงรับประทาน” น่าสนใจอีกครั้งที่ว่าทูตสวรรค์สององค์นี้รับประทานอาหารจริงๆ ในขณะที่พวกเขามาเยือน

ปฐม 19:4-5 แต่ก่อนที่ทูตเหล่านั้นเข้านอน พวกผู้ชายเมืองนั้นคือพวกผู้ชายชาวเมืองโสโดม ทั้งแก่และหนุ่ม ทุกคนจากทุกสารทิศ มาล้อมเรือนั้นไว้ ขณะเดียวกัน พวกผู้ชายของเมืองนั้นซึ่งได้เฝ้าดูแขกสองคนนี้ของโลกก็มาล้อมบ้านของเขา นำสังเกตตรงที่ว่าชายเหล่านั้นที่มามี “ทั้งแก่และหนุ่ม” เห็นได้ชัดว่า ชายเหล่านั้นที่แก่เกินกว่าที่จะมีส่วนร่วมในสิ่งที่พวกเขาจะเกิดอะไรขึ้นแน่ๆก็มาดูและสนองคัมภีร์ของคนที่พวกเขาคนหนุ่มก็สนองคัมภีร์อันวิปริตของตนเช่นกัน

5 พวกเขาเรียกโลกและพูดกับเขาว่า "ผู้ชายเหล่านั้นซึ่งมาหาท่านคือน้อยอยู่ที่ไหน จงนำเขาเหล่านั้นออกมาให้เราเพื่อพวกเราจะได้สมสู่กับเขา" พวกเขากริ้วร่วมเพศของเมืองนี้จึงเรียกให้โลกส่งมอบตัวชายสองคนนั้นให้แก่พวกเขาซึ่งเป็นคนที่พวกเขาเห็นว่าเข้าไปในบ้านของเขา คือนั้น "เพื่อพวกเราจะได้ร่วมรู้กับเขา" บริบทที่ตามมาบอกชัดเจนว่าพวกเขาไม่สนใจแค่เรื่องการแนะนำให้รู้จัก คำที่แปลว่า ร่วมรู้ (ยาค) เป็นคำที่ใช้แทนคำว่ากรมีเพศสัมพันธ์ได้ด้วย ชาวเมืองโสโดมที่เป็นพวกกริ้วร่วมเพศวางแผนที่จะข่มขืนหมู่แขกสองคนนั้นของโลก โลกทราบเรื่องนี้ดี

ปฐม 19:6-8 โลกก็ออกทางประตูไปหาพวกนั้นและปิดประตูหลังจากที่เขาออกไปแล้ว 7 และกล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน อย่ากระทำชั่วช้านี้เลย 8 คุณเถิด ข้าพเจ้ามีบุตรสาวสองคนซึ่งไม่เคยสมสู่กับชายเลย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ขอให้ข้าพเจ้านำพวกเธอออกมาให้ท่าน ให้ท่านกระทำแก่พวกเธอตามที่เห็นชอบในสายตาของท่านเถิด เพียงแต่อย่ากระทำอะไรแก่ชายเหล่านี้เลย เพราะเหตุว่าพวกเขาเหล่านี้เข้ามาอยู่ได้ร่วมชายคาของข้าพเจ้า"

เราได้เห็นว่าโลกนั้นกลับถอยหลังมากขนาดไหน ด้วยความเคารพโลกอย่างสูง เขาอาจรู้ดีว่า (1) พวกวิปริตที่ประตูบ้านเขาอาจทำกับครอบครัวเขารุนแรงยิ่งกว่าเหมือนที่พวกเขาขู่ไว้ (2) เขาอาจดูออกว่าแขกสองคนของเขามาจากสวรรค์และเป็นห่วงพวกเขามากเป็นพิเศษ อย่างไรก็ตาม

ก็ตาม การเสนอลูกสาวพรหมจารีสองคนของเขาให้แก่พวกผู้ชายที่เขาถือว่าเป็นพวกวิปริตผิดเพศ เพื่อที่จะถูกระทำอนาจารโดยพวกเขาก็เป็นเรื่องน่ารังเกียจจริงๆ กระนั้นเขาก็ดูเหมือนเป็นห่วงชื่อเสียงในการปกป้องแขกของตนมากกว่าความดีงามของครอบครัวตัวเอง ที่แย่งไปกว่านั้นก็ คือ ถ้าบ้านของเขาเป็นธุรกิจแบบห้องพักราคาแพง เขาก็อาจกลัวว่าชื่อเสียงทางธุรกิจของเขาจะมัวหมองเพราะการส่งมอบแขกให้แก่พวกหื่นกามของเมืองนั้นก็ไม่ได้ หากเป็นเช่นนั้นจริง ความบาปของเขาก็ยิ่งแย่ไปใหญ่ ในกรณีดังกล่าว เขาเต็มใจที่จะเสียดูสาวของตนเพราะเห็นแก่ชื่อเสียงทางธุรกิจ

อย่างไรก็ตาม เปโตรเรียกโลทว่าเป็น “คนชอบธรรม” และ “จิตใจที่ชอบธรรม” ของเขา ใน 2 เปโตร 2:8 เมื่อรวมบันทึกสองตอนนี้ที่ดูเหมือนขัดแย้งเข้าด้วยกัน เราอาจกล่าวได้ว่า โลทจริงๆแล้วเป็นคนชอบธรรมคนหนึ่งซึ่งไม่เห็นชอบและไม่มีส่วนร่วมในความบาปของเมืองนี้ อย่างไรก็ตาม เมื่อแรงกดดันตกลงบนเขาอย่างที่เป็นในคืนนั้น เขาก็ใช้วิจารณญาณได้แย่เหลือเกิน เขาอาจรู้ด้วยว่าชาวเมืองโสโดมจะมีปฏิกิริยาอย่างไรต่อข้อเสนอของเขา

ปฐม 19:9-11 พวกเขาพูดว่า "ถอยไป" และพวกเขาพูดอีกว่า "คนนี้เข้ามาอาศัยอยู่และเขาจะมาตั้งตัวเป็นผู้พิพากษา บัดนี้เราจะทำการชั่วร้ายกับท่านยิ่งกว่าคนเหล่านั้น" พวกเขาจึงผลักคนนั้นโดยแรงคือโลทนั่นเอง และเข้ามาใกล้เพื่อฟังประตู พวกกรรมเวสของเมืองนี้ตอบกลับด้วยความเกรี้ยวกราดพร้อมกับขู่โลทว่าจะโดนแรงกว่านี้หากเขาไม่ให้ความร่วมมือกับพวกเขา เหมือนฝูงม็อบที่บ้าคลั่ง พวกเขา “จึงผลักคนนั้น โดยแรงคือ โลทนั่นเอง และเข้ามาใกล้เพื่อฟังประตู” ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าโลทเผชิญกับวิกฤติหนักขนาดไหน ณ จุดนั้นพระเจ้าก็ทรงยื่นมือเข้ามาช่วย

10 แต่ทูตเหล่านั้นจึงยื่นมือออกไปดึงโลทเข้ามาในบ้านและปิดประตู ชาย (ทูตสวรรค์) สองคนนั้นดึงโลทกลับเข้าไปในบ้าน และปิดประตูอย่างแรง

จากนั้นพวกเขา **11** ทำให้พวกผู้ชายที่อยู่ประตูบ้านนั้นตาบอดผู้น้อยผู้ใหญ่ ดังนั้นพวกเขาจึงหาประตูจนเหนื่อย การพิพากษาของพระเจ้าได้ตกลงบนคนเหล่านั้นแล้ว กระนั้นพวกเขาก็ยังไม่รู้ตัวอยู่ที่ใด แม้กระทั่งในความมืดบอดของตน ด้วยระคะตึกหาพวกเขาก็ยังพยายามหาประตูเพื่อเข้าบ้านของโลทและหาไม่เจอ

ปฐม 19:12-13 ทูตเหล่านั้นจึงพูดกับโลทว่า "ที่นี่มีใครอีกไหม จงพาบุตรเขย

บุตรชาย บุตรสาว และสิ่งใดๆของเจ้าที่อยู่ในเมืองนี้ออกจากที่นี่ ขณะที่เกิดความวุ่นวายโกลาหล อยู่ในท้องถนน ทูตสวรรค์ทั้งสององค์ก็เริ่มพูดกับ โลทตรงๆ หากก่อนหน้านี้เขาสงสัยว่าแขก ทั้งสองนี้มาจากสวรรค์หรือไม่ บัดนี้มันก็ได้รับการยืนยันแล้ว พวกเขาซักถาม โลทว่าเขามีญาติ คนอื่นอีกไหมในเมืองนี้

13 เพราะพวกเขาจะทำลายสถานที่แห่งนี้เพราะว่าเสียงร้องของพวกเขาดังมากยิ่งขึ้นต่อ พระพักตร์พระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงส่งพวกเขาไปทำลายมันเสีย" พวกเขาสั่งให้เขาพา ครอบครัวออกไปจากเมืองนี้เสีย จุดประสงค์ของพวกเขาแน่นชัดเจนนั่น พวกเขาคิดที่จะทำลาย สถานที่นั้นเสีย เหตุผลนั้นก็ง่ายๆ "เสียงร้องของพวกเขาดังมากยิ่งขึ้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงส่งพวกเขาไปทำลายมันเสีย" คำที่แปลว่า เสียงร้อง (ทาสาคาห์) มีความหมายว่า 'เสียงร้องต่อต้าน' หรือ 'เสียงร้องด้วยความทุกข์' สิ่งนี้อาจถูกสื่อก็คือว่า เสียงร้องของ คนเหล่านั้นที่ถูกข่มขืนเป็นกบฏได้ขึ้นไปถึงพระเจ้าแล้ว ความบาปของเมืองโสโดมได้ขึ้นไป ถึงเบื้องพระพักตร์พระเจ้าแล้ว วันพิพากษาจึงได้มาถึงเมืองที่ชั่วช้านี้แล้ว ดู 18:20

ปฐม 19:14 โลทจึงออกไปพูดกับบุตรเขยของเขาซึ่งได้แต่งงานกับบุตรสาว ของเขาว่า "ลุกขึ้น เจ้าจงออกไปจากสถานที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายเมืองนี้" แต่เขา กลับดูเหมือนอย่างผู้ที่ล้อเล่นบุตรเขยของเขา เห็นได้ชัดว่า ความสับสนวุ่นวายหน้าบ้านโลทได้ สงบลงเมื่อเริ่มตึกมากขึ้นเรื่อยๆ เขาจึงออกไปนอกบ้านตอนกลางคืนไปยังบ้านของลูกสาวสอง คนที่แต่งงานแล้วของเขาและพูดว่า "ลุกขึ้น เจ้าจงออกไปจากสถานที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์จะ ทรงทำลายเมืองนี้"

พวกบุตรเขยของเขาไม่รู้สึกระงับใจ พวกเขาคิดว่าพ่อตาของตนล้อเล่นครั้งใหญ่ อันที่จริงแล้ว ความคิดเรื่องการพิพากษาของพระเจ้าที่จะตกแก่พวกเขาเป็นอะไรที่น่าหวัระสั่นดี มี สิ่งหนึ่งที่แน่นอน โลทมีคำพยานชีวิตที่ไม่เสมอต้นเสมอปลายต่อหน้าครอบครัวของตนเสียจน พวกเขาได้แต่หัวเราะเมื่อเขามาเตือนเรื่องการพิพากษาของพระเจ้า พวกเขาอาจคิดว่า 'ตาแก่' คน นี้เพี้ยนสุด โด่งไปเสียแล้วในเรื่องศาสนา โลทจึงกลับบ้านไป

ปฐม 19:15-16 เมื่อรุ่งเช้าทูตสวรรค์เหล่านั้นจึงเร่งเร้าโลทว่า "จงลุกขึ้น พาภรรยา ของเจ้า และบุตรสาวทั้งสองของเจ้า ซึ่งอยู่ที่นี้ไปเสีย เกรงว่าพวกเจ้าจะถูกทำลายพร้อมกับความ

ข้าของเมืองนี้" เมื่อฟ้าสว่างเริ่มสว่าง "ทูตสวรรค์เหล่านั้นจึงเร่งเข้าโลทว่า "จงลุกขึ้น พากรรยาของเจ้า และบุตรสาวทั้งสองของเจ้า ซึ่งอยู่ที่นี้ไปเสีย เกรงว่าพวกเจ้าจะถูกทำลายพร้อมกับความชั่วช้าของเมืองนี้" กระนั้น โลทก็ยังรีรอ อาจเป็นได้ว่าภรรยาของเขากำลังถ่วงเวลาอยู่

16 ขณะที่เขายังรีรออยู่ ทูตเหล่านั้นจึงคว้าจับมือเขา มือภรรยาของเขาและมือบุตรสาวทั้งสองของเขา พระเยโฮวาห์ทรงมีความเมตตาต่อเขา ทูตเหล่านั้นจึงนำเขาออกมาและให้เขาอยู่ที่นอกเมือง แม้โลทจะลังเล แต่ทูตสวรรค์ทั้งสองก็เร่งรัด โลทกับครอบครัวของเขาออกไปนอกเมือง เหตุผลที่สำคัญกว่าก็คือ พระเมตตาของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเขา ทูตสวรรค์ทั้งสองนี้จะอ้างว่าตนได้ทำตามที่ตั้งแล้วและไม่มีความผิดแล้วก็ได้ กระนั้นพระเมตตาของพระเจ้ำก็ถูกประทานให้แก่โลทกับครอบครัวของเขาอย่างอุดม พระเมตตาของพระองค์คงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์จริงๆ

ปฐม 19:17 ต่อมาเมื่อทูตเหล่านั้นนำพวกเขาออกมาภายนอกแล้ว ทูตพูดว่า "จงหนีเอาชีวิตรอด อย่าได้เหลียวหลังมาดูหรือพักอยู่ที่ราบลุ่มทั้งหลาย จงหนีไปที่ภูเขาเกรงว่าเจ้าจะถูกทำลาย" ทูตสวรรค์ทั้งสองจึงคะยั้นคะยอพวกเขาว่า "จงหนีเอาชีวิตรอด อย่าได้เหลียวหลังมาดูหรือพักอยู่ที่ราบลุ่มทั้งหลาย จงหนีไปที่ภูเขาเกรงว่าเจ้าจะถูกทำลาย" เราควรหมายเหตุไว้ว่าโลทกับครอบครัวของเขาถูกสั่งมิให้เหลียวหลังมาดู ภรรยาของเขาไม่สนใจคำบัญชาที่จนทำให้ต้องแลกด้วยชีวิต

ปฐม 19:18-20 โลทจึงกล่าวแก่ทูตเหล่านั้นว่า "โอ เจ้านายของข้าพเจ้า อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย 19 ดูก่อน ผู้รับใช้ของท่านได้รับพระกรุณาในสายตาของท่านและท่านมีความเมตตาอย่างยิ่ง ซึ่งท่านได้สำแดงต่อข้าพเจ้าในการช่วยชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่สามารถหนีไปยังภูเขาได้เกรงว่าสิ่งชั่วร้ายจะมาถึงตัวข้าพเจ้าและข้าพเจ้าจะตายเสีย อาจเพราะคุณไม่ออกถึงความรุนแรงของการพิพากษาที่จะตกลงมาแล้ว และอาจเพราะเขาได้หลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว โลทจึงพยายามต่อรองที่หมายปลายทางที่สบายกว่านี้ บนภูเขาคือที่ๆลุงอับราฮัมอยู่และเป็นที่เขาได้จากมา เขาได้รักโลกและสิ่งต่างๆของโลกเสียแล้ว บางทีเขาอาจแค่ไม่อยากลำบากลำบากในการเดินขึ้นไปยังภูเขาที่อยู่ใกล้เคียงก็ได้

20 ดูก่อน กรุณาเถิด เมืองนี้อยู่ใกล้ที่จะหนีไปถึงได้และเป็นเมืองเล็ก โอ โปรดให้ข้าพเจ้าหนีไปที่นั่น (เป็นเมืองเล็กๆมิใช่หรือ) และชีวิตของข้าพเจ้าจะรอด" โลทจึงขอร้องที่จะหนีไปยัง

เมืองเล็กๆที่อยู่ใกล้เคียง คำวิงวอนของเขาที่ว่า “เป็นเมืองเล็กๆมิใช่หรือ” อาจสื่อว่าในเมืองนั้นที่เล็กกว่าไม่มีความบาปและความวิปริตเหมือนในโสโดมซึ่งเป็นเมืองใหญ่

ปฐม 19:21-23 ทูตกล่าวแก่เขาว่า "ดูเถิด เรายอมรับเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วยว่าเราจะไม่ทำลายล้างเมืองนี้ซึ่งเจ้าได้กล่าวถึง 22 เจ้าจงรีบหนีไปที่นั่น เพราะเราไม่สามารถกระทำอะไรได้จนกว่าเจ้าไปถึงที่นั่น" เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่าโสอาร์ 23 เมื่อโลทเข้าไปยังเมืองโสอาร์ ตะวันก็ขึ้นมาเหนือแผ่นดินโลกแล้ว ทูตสวรรค์ที่เป็นตัวนำจึงยอมรับคำขอของโลท เขาสัญญาว่าจะละเว้นเมืองเล็กๆนั้นที่อยู่ติดกันซึ่งต่อมามีชื่อว่า โสอาร์ ชื่อนี้มีความหมายตรงตัวว่า 'ไม่สำคัญ' หรือ 'มีขนาดเล็ก' เห็นได้ชัดว่ามันเป็นสถานที่เดียวกับเมืองเบลาคังที่ระบุไว้ใน 14:2 พอถึงตอนนั้น ดวงอาทิตย์ก็กำลังขึ้นแล้วและโลทเข้าไปในเมืองโสอาร์

ปฐม 19:24-25 ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้กำมะถันและไฟจากพระเยโฮวาห์ตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ลงมาบนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ คำที่แปลว่า กำมะถัน (*โกฟริยซ์*) มีความหมายไม่ชัดเจนในภาษาฮีบรู ความหมายภาษาอังกฤษคือ ซัลเฟอร์ที่ลุกไหม้หรือหินที่ลุกไหม้ อาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้าทรงให้สิ่งนั้นตกลงมาเหมือนฝนบนเมืองโสโดมและเมืองเหล่านั้นแห่งที่ราบลุ่มอย่างเหนือธรรมชาติ อาจเป็นไปได้ด้วยว่าพระองค์ทรงทำให้เกิดภูเขาไฟระเบิดขึ้นในพื้นที่นั้นเพื่อทำให้ไฟตกจากฟ้า ถึงแม้ว่าไม่มีภูเขาไฟที่ลุกไหม้แล้วในเขตแดนนั้นในปัจจุบัน แต่หุบเขาทะเลตายก็เป็นพื้นที่ๆเปลือกโลกสั่นไหวได้อยู่ซึ่งสามารถปะทุได้อย่างง่ายดาย นอกจากนี้ข้อเท็จจริงที่ว่า 'บ่อขมขม' ในพื้นที่นั้น (บ่อแอสฟัลท์และปิโตรเลียมซึ่งอยู่บนพื้นผิว) ก็ยังเพิ่มความเป็นไปได้เรื่องการลุกเป็นไฟ ดังที่เห็นเป็นภาพชัดเจนเหลือเกินในสงครามอ่าวปี 1991 ปิโตรเลียมที่ถูกจุดให้ลุกเป็นไฟในตะวันออกกลางก็ไหม้ไหม้กระหน่ำได้รุนแรงจริงๆ

ไม่ว่าพระเจ้าทรงให้ไฟและกำมะถันตกลงมาจากสวรรค์หรือทรงใช้ตัวกลางที่เป็นธรรมชาติมากกว่า เช่น ภูเขาไฟระเบิดเพื่อทำให้หินและไฟที่ลุกไหม้ตกลงมาเหมือนฝนลงบนเมืองเหล่านั้นซึ่งจุดระเบิดปิโตรเลียมของพื้นที่นั้น ผลลัพธ์ก็ออกมาเหมือนกัน เมืองเหล่านั้นถูกทำลาย บางคนถือทฤษฎีที่ว่า เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์รวมถึงเมืองต่างๆที่อยู่ใกล้เคียงจริงๆแล้วเป็นที่ตั้งของทะเลตายในปัจจุบัน หลังจากการทำลายล้างของการพิพากษาของพระเจ้า พื้นที่นั้นก็จมลึกลงไปอีกและกลายเป็นแอ่งของทะเลตายในปัจจุบัน พวกคนอาหรับจนถึงก่อนหน้านี้นี้ไม่นานเรียกมันว่าทะเลสาบแอสฟัลท์

25 พระองค์ทรงทำลายล้างเมืองทั้งหลายเหล่านั้น บรรดาที่ราบลุ่ม ชาวเมืองทั้งปวงและ
สิ่งที่ยกขึ้นมาบนแผ่นดิน เมืองอื่นๆของที่ราบลุ่มนั้นเห็นได้ชัดว่ารวมถึงเมืองโซโดม เมืองโก
โมราห์ เมืองเศโบอิม และเมืองอัดมาห์ ดู พระราชบัญญัติ 29:23 เมืองเหล่านั้นไม่เพียงถูกทำลาย
ในเพลิงไหม้ครั้งนั้นเท่านั้น แต่แม้แต่สิ่งที่ยกบนพื้นดินก็ถูกทำลายด้วย จะว่าไปแล้ว
พื้นที่นั้นก็เป็นทะเลทรายไปแล้วจนทุกวันนี้

ปฐม 19:26 แต่ภรรยาของผู้ตามข้างหลังเขาเหลียวกลับไปมองดูและนาง
จึงกลายเป็นเสาเกลือ เพราะฝ่าฝืนพระบัญชาของพระเจ้า ภรรยาของ โลทจึงกลายเป็นเสาเกลือ
เห็นได้ชัดว่า ภรรยาโลทรักโลกและสิ่งต่างๆที่อยู่ในโลก นี่สื่อว่านางหันกลับไปเพราะอาลัยสิ่ง
ที่อยู่ที่นั่น ด้วยความรักของคนเป็นแม่ นางอาจอาลัยลูกสาวทั้งสองที่กำลังพินาศและอาจมีหลานๆ
ที่นั่นด้วย แม้กระนั้น เพราะนางฝ่าฝืนคำสั่งของทูตสวรรค์องค์นั้นนางจึงทำสิ่งที่ถูกสั่งห้ามมิให้
ทำ การพิพากษาลงโทษนางนั้นเกิดขึ้นรวดเร็วจริงๆ มันอาจสื่อด้วยว่านางเป็นอิทธิพลแง่ลบต่อ
โลทโดยนางดึงเขาลึกลงไปใน โลกและสิ่งต่างๆของโลกมากขึ้นเรื่อยๆ คู่สมรสที่ทำตามเนื้อ
หนังสามารถมีอิทธิพลในแง่ไม่ใช่อ่างมากต่ออีกฝ่ายที่อาจอยู่ฝ่ายวิญญาณมากกว่า

ปฐม 19:27 อับราฮัมลุกขึ้นตั้งแต่เช้าตรู่ไปยังสถานที่ที่ท่านเคยยื่นต่อพระ
พักตร์พระเยโฮวาห์ ขณะเดียวกัน บนที่ราบสูงยูเดีย อับราฮัมก็ตื่นแต่เช้าและตั้งตาอยู่สิ่งที่จะ
เกิดขึ้น บางคนถือทฤษฎีที่ว่าสถานที่นี้เป็นที่ๆเขาได้พบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในวันก่อนหน้า
นั้น อย่างไรก็ตาม ที่เป็นไปได้มากกว่าก็คือ มันเป็นสถานที่ประจำที่เขาพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้า
ในการอธิษฐานทุกเช้า ที่นั่นสื่อถึงมิตรภาพของอับราฮัมกับพระเจ้าในการพบกันทุกเช้าในการ
เริ่มต้นของวัน

ปฐม 19:28 ท่านมองไปทางเมืองโซโดม เมืองโกโมราห์และดินแดนที่ราบลุ่ม
ทั้งหลาย และดูเถิด ก็เห็นควันจากแผ่นดินนั้นพลุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาไฟใหญ่ เมื่อเขามองไป
ยังทิศตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งเป็นที่ตั้งของเมืองโซโดมและเมืองโกโมราห์ อับราฮัมก็เห็นควันไฟ
แห่งการพิพากษาของพระเจ้าลอยพลุ่งขึ้น “เหมือนควันจากเตาไฟใหญ่” เขาอาจเห็นสิ่งที่โลก
เห็นในสงครามอ่าวในคูเวต นั่นคือ กลุ่มควันมหึมาลอยขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์ อับราฮัมได้แต่สงสัยว่า
โลทกับครอบครัวทั้งหมดของเขาได้รับการไว้ชีวิตหรือไม่ เขาคงอธิษฐานเพื่อการนั้นในเช้าวัน
นั้นเป็นแน่

ปฐมก 19:29

ต่อมาเมื่อพระเจ้าทรงทำลายเมืองทั้งหลายในที่ราบลุ่มแล้วนั้น

พระเจ้าทรงระลึกถึงอับราฮัม และส่งโลทออกไปจากท่ามกลางการทำลายล้าง เมื่อพระองค์ทรงทำลายล้างเมืองทั้งหลายซึ่งโลทอาศัยอยู่ นี่สื่อชัดเจนว่าพระเจ้าทรงระลึกถึงพระสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม ในการไว้ชีวิตคนใดก็ตามที่ชอบธรรมในเมืองโสโดม นั่นอาจเป็นเหตุที่ว่าทำไมเปโตรถึงเรียกโลทว่าเป็นคนชอบธรรม ไม่ว่าในกรณีใด ความชอบธรรมใดก็ตามที่โลทมีอยู่อาจมีอยู่น้อยนิดจริงๆ อาจเป็นไปได้ว่า เช่นเดียวกับลูกของเข้อับราฮัม โลทได้เชื่อพระเจ้าแล้วและด้วยเหตุนี้เขาจึงถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม แน่แน่นอนว่าเขาไม่ได้มีความชอบธรรมส่วนตัวในระดับสูงเลย

ปฐมก 19:30

โลทขึ้นไปจากเมืองโซอาร์ไปอาศัยอยู่บนภูเขาพร้อมกับบุตรสาว

สองคนของเขา เพราะเขากลัวที่อาศัยในเมืองโซอาร์ เขาจึงไปอาศัยอยู่ในถ้ำทั้งเขาทั้งกับบุตรสาวสองคนของเขา โลทผู้เคยมั่งคั่งและเย่อหยิ่งเดินทางออกจากเมืองโซอาร์หลังจากการพิพากษาครั้งนั้นและไปอาศัยอยู่ในภูเขา สุดท้ายเขาก็ทำสิ่งที่เขาได้รับบัญชาให้กระทำตั้งแต่แรก ที่นั่นเขาอาศัยอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่ง คือ เขากับบุตรสาวสองคนของเขา เราได้เห็นถึงสภาพของเขาว่ากลับถอยหลังมากขนาดไหนถึงแม้ว่านั่นยังไม่ใช่วorst case เขาผู้เคยมีฝูงสัตว์ขนาดพอๆกับของอับราฮัม และเคยเป็นชายผู้มีอิทธิพลคนหนึ่งในเมืองโสโดมบัดนี้เป็นคนที่ย่ำแย่หมดเนื้อหมดตัวคนหนึ่ง เขาสูญเสียธุรกิจ ทรัพย์สิน และครอบครัวส่วนใหญ่ของเขาไปแล้ว ในไม่ช้าเขาจะสูญเสียแม้แต่ความสัตย์สุจริตของตัวเอง การกลับถอยหลังของคริสเตียนคนหนึ่งสามารถส่งผลเสียอย่างร้ายแรงจริงๆ

ปฐมก 19:31-35

บุตรสาวห่าปีพูดกับน้องสาวว่า "บิดาของเราแก่แล้วและไม่มีชาย

ใดในแผ่นดินโลกเข้ามาหาพวกเราตามธรรมเนียมของทั่วโลก 32 มาเถิด พวกเราจงให้บิดาของเราดื่มเหล้าองุ่น และพวกเราจะนอนกับท่าน เพื่อพวกเราจะสงวนเชื้อสายของบิดาพวกเรา" แม้ว่าบุตรสาวทั้งสองของเขาอาจเป็นพรหมจารีฝ่ายร่างกาย แต่พวกเธอก็มีความคิดเป็นแบบโลกอย่างแน่นอน มันอาจเป็นธรรมเนียมของคนคานาอัน (นั่นคือ เมืองโสโดม) ที่ผู้ชายคนหนึ่งจะให้กำเนิดบุตรจากลูกสาวคนหนึ่งหากไม่มีทางเลือกอื่น อย่างไรก็ตาม ธรรมเนียมปฏิบัติดังกล่าวก็เป็นสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเจ้า นอกจากนี้ บุตรสาวทั้งสองของโลทคงรู้ดีด้วยความคิดดังกล่าวเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจในสายตาบิดาของตนเพราะพวกเธอรู้ว่าเขาคงไม่มีวันยอมเห็นดีด้วยการทำเช่นนั้นแน่ๆ ในยามที่เขาไม่มีสติพร้อม

เมื่อมองดูสถานการณ์ที่เกิดขึ้นชีวิตของตน พวกเธอก็ได้ข้อสรุปที่ว่าพวกเธอคงไม่มีวันมีครอบครัวเป็นของตัวเองแน่ๆ ดังนั้น พวกเธอก็จึงคิดแผนชั่วเพื่อที่จะมอมเหล้าบิดา จากนั้นก็หลอกล่อเขาให้หลับนอนด้วยขณะที่เขาเมาอยู่ เห็นได้ชัดว่าพวกเธอรู้ว่าช่วงเวลาไหนของเดือนที่พวกเธอมีโอกาสที่จะตั้งครรภ์มากที่สุด เห็นได้ชัดว่าพวกเธอรู้ด้วยว่าจะยั่วยวนผู้ชายสักคนให้ได้ผลอย่างไร (อันหลังนี้สื่อถึงความเสื่อมทรามฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเธอ เห็นได้ชัดว่าพวกเธอยังเป็นเด็กโตอยู่)

33 ในคืนวันนั้นพวกเธอก็ให้บิดาของพวกเธอดื่มเหล้าองุ่น บุตรสาวห้วปีเข้าไปนอนกับบิดาของเธอ และเขาไม่สังเกตว่าเธอมานอนด้วยเมื่อไรและเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร 34 ต่อมาวันรุ่งขึ้นบุตรสาวห้วปีพูดกับน้องสาวว่า "ดูเถิด เมื่อคืนนี้เราได้นอนกับบิดาของเรา พวกเราจึงให้ท่านดื่มเหล้าองุ่นในคืนนี้อีก และเจ้าจงเข้าไปนอนกับท่านเพื่อพวกเราจะได้สงวนเชื้อสายของบิดาพวกเรา" 35 พวกเธอก็ให้บิดาของพวกเธอดื่มเหล้าองุ่นในคืนวันนั้นด้วย น้องสาวก็ลุกขึ้นไปนอนกับเขา และเขาไม่สังเกตว่าเธอมานอนด้วยเมื่อไรและเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร

เห็นได้ชัดว่าโลกไม่ขัดข้องอะไรกับการเมาเหล้าซึ่งสื่อให้เห็นชัดยิ่งขึ้นถึงสภาพฝ่ายวิญญาณของเขา พวกเธอก็ดำเนินการตามแผนการอันชั่วช้าของตน พวกเธอแต่ละคนหลังจากมอมเหล้าบิดาของตนแล้ว ก็ทำสิ่งที่จำเป็นเพื่อปลุกอารมณ์เขาและร่วมหลับนอนกับเขา ด้วยความเมาเขาจึงไม่รู้ตัวว่ากำลังหลับนอนกับใครอยู่ บางทีด้วยความมึนเพราะฤทธิ์เหล้า เขาอาจคิดว่าเขายังมีภรรยาของตนอยู่ก็เป็นได้ เหล้าได้ทำให้สำนึกผิดชอบของเขาด้านชั่ว แต่ไม่ใช่แรงขับทางเพศของเขา บทเรียนเกี่ยวกับความชั่วร้ายของเหล่านั้นปรากฏชัดเจน

ปฐม 19:36-38   ดังนั้น บุตรสาวทั้งสองของโลกก็ตั้งครรภ์กับบิดาของพวกเธอ
37 บุตรสาวห้วปีคลอดบุตรชายคนหนึ่งและเรียกชื่อของเขาว่า โมอับ เขาเป็นบรรพบุรุษของคนโมอับมาจนถึงทุกวันนี้ 38 ส่วนน้องสาว เธอคลอดบุตรชายคนหนึ่งด้วยและเรียกชื่อของเขาว่า เบน-อัมมี เขาเป็นบรรพบุรุษของคนอัมโมนมาจนถึงทุกวันนี้ เด็กสาวทั้งสองคนเริ่มตั้งครรภ์กับบิดาของตน ทั้งคู่ให้กำเนิดบุตรชาย คนแรกถูกตั้งชื่อว่าโมอับ เขาเป็นบรรพบุรุษของคนโมอับมาจนถึงทุกวันนี้ อีกคนถูกตั้งชื่อว่าเบนอัมมี เขาเป็นบรรพบุรุษของคนอัมโมนมาจนถึงทุกวันนี้ การกลับถอยหลังของโลกได้บรรลุถึงขีดสุดแล้ว ชีวิตของเขาเป็นแบบของการอมชอมและการเห็นแก่กำไรมากกว่าการดำเนินตามทางของพระเจ้า เขาเก็บเกี่ยวผลอันขมขื่น คนโมอับและคนอัมโมน (ต่อมาเป็นประชาชนแห่งจอร์แดน) ได้กลายเป็นศัตรูของพวกยิวจนถึงทุกวันนี้

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 20: เรื่องราวชีวิตของอับราฮัมดำเนินต่อไป ด้วยเหตุผลที่ไม่ปรากฏชัดเจน เขาเดินทางไปยังเมืองเกราร์และโกหกเรื่องสถานะของภรรยาของตนอีกครั้ง นี่เป็นอีกครั้งที่มันจุดชนวนให้เกิดวิกฤติแก่ทุกคนที่เกี่ยวข้อง

บทนี้แบ่งออกได้เป็นสามส่วนย่อยๆดังนี้ (1) นางซาราห์ถูกอาบีเมเลคพาตัวไปในข้อ 1-8 (2) อาบีเมเลคตื่นตัวกับอับราฮัมในข้อ 9-13 และ (3) อาบีเมเลคคืนนางซาราห์ให้ในข้อ 14-18

ปฐมก 20:1 อับราฮัมเดินทางจากที่นั่นไปยังดินแดนทางใต้ อาศัยอยู่ระหว่างเมืองคาเดชและเมืองซูร์ และอาศัยอยู่ในเมืองเก-ราร์ ด้วยเหตุผลอันไม่ถูกเปิดเผย อับราฮัมย้ายจากเมืองเฮโบรน (ซึ่งเป็นที่ๆเขาอยู่มาสิบห้าหรือยี่สิบปี) ไปยังเมืองเกราร์ เหตุผลหลายประการได้ถูกนำเสนอ เช่น เขาเริ่มเมื่อต้นโอ๊กแห่งम्मเรแล้ว หรือฝูงปศุสัตว์ของเขาได้กินหญ้าพื้นที่นั้นหมดแล้ว หรือเขาอยากอาศัยอยู่ในพื้นที่ส่วนอื่นๆของแผ่นดินนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงสัญญาแล้วกับเขาก็เป็นได้ บางทีพระเจ้าอาจประสงค์ให้เขาเป็นผู้สัญจรในแผ่นดินโลกต่อไป พระองค์จึงกระตุ้นเขาให้ย้ายที่อยู่

คนอื่นๆก็คาดเดาว่า เขาอยากไปให้พ้นจากความอภัยสอดดูที่โลทหลานชายของเขา เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ เมืองเกราร์อยู่บนพื้นที่ตอนใต้ของปาเลสไตน์ในพื้นที่ๆต่อมาถูกเรียกว่า กานา ซึ่งเป็นเขตแดนของคนฟิลิเตีย

ปฐมก 20:2 อับราฮัมบอกถึงนางซาราห์ภรรยาของตนว่า "นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า" อาบีเมเลคกษัตริย์แห่งเมืองเก-ราร์จึงใช้คนมานำนางซาราห์ไป อีกครั้งที่อับราฮัมได้ตกลงกับนางซาราห์ไว้ก่อนว่าพวกเขาจะบอกคนในท้องถิ่นว่านางเป็นน้องสาวของเขา มันเป็นเรื่องจริงครั้งเดียว แต่มันก็เป็นคำโกหกครั้งเดียวด้วย ดังที่เหตุการณ์ต่างๆจะแสดงให้เห็น มันทำให้ทุกคนเดือดร้อน จากนั้น "อาบีเมเลคกษัตริย์แห่งเมืองเก-ราร์จึงใช้คนมานำนางซาราห์ไป" แม้วางเป็นผู้หญิงที่อายุใกล้เก้าสิบปีแล้ว แต่นางก็ยังถือได้ว่าเป็นคนสวยสะกดตาอยู่เหมือนเดิม เห็นได้ชัดว่านางเป็นผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงให้มีรูปร่างหน้าตาที่น่าดึงดูดเป็นที่สุด

ปฐมก 20:3-7 แต่พระเจ้าเสด็จมาหาอาบีเมเลคทางพระสุบินในเวลากลางคืนและตรัสกับท่านว่า "ดูเถิด เจ้าเป็นเหมือนคนตาย เพราะหญิงนั้นซึ่งเจ้านำมา ด้วยว่านางเป็นภรรยา

ของผู้อื่นแล้ว" เราควรระลึกว่าเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นไม่นานหลังจากที่พระเจ้าทรงยืนยันกับอับราฮัมว่าเขาจะมีบุตรชายคนหนึ่งในปีนั้น โดยนางซาราห์ พระเจ้าจึงทรงปรากฏแก่อาบีเมเลคในความฝันและเตือนเขาว่าเขาได้นำตัวภรรยาของชายอีกคนมา นอกจากนี้ หากอาบีเมเลคเกิดไปร่วมหลับนอนกับนางแล้วเขาก็จะต้องตายแน่ๆ

4 แต่อาบีเมเลคยังไม่ได้เข้าใจนาง ท่านจึงทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะประหารชนชาติที่ชอบธรรมด้วยหรือ 5 เขาบอกแก่ข้าพระองค์มิใช่หรือว่า 'นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า' และแม้แต่นางเองก็ว่า 'เขาเป็นพี่ชายของข้าพเจ้า' ข้าพระองค์กระทำดังนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรงและด้วยมือที่บริสุทธิ์" 6 พระเจ้าตรัสกับท่านในพระสุบินว่า "แท้จริงเรารู้แล้วว่าเจ้ากระทำดังนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรง เราจึงยับยั้งเจ้าไม่ให้ทำบาปต่อเรา เหตุฉะนั้นเราไม่ยอมให้เจ้าถูกต้องนางนั้น อาบีเมเลคอ้างต่อพระเจ้าว่าเขาไม่รู้เรื่องนี้เลย พระเจ้าทรงรับรู้เรื่องนี้แล้วและพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อขัดขวางมิให้อาบีเมเลคแตะต้องนาง

7 ฉะนั้นบัดนี้จึงคืนภรรยาให้แก่ชายนั้น เพราะเขาเป็นผู้พยากรณ์ เขาจะอธิษฐานเพื่อเจ้าแล้วเจ้าจะมีชีวิตอยู่ ถ้าเจ้าไม่คืนนางนั้น เจ้าจงรู้ว่าเจ้าจะตายเป็นแน่ ทั้งเจ้าและทุกคนที่เป็นของเจ้า" พระเจ้าจึงตรัสสั่งอาบีเมเลคให้คืนนางซาราห์ให้แก่อับราฮัม พระองค์ทรงเตือนเขาอีกว่าถ้าเขาไม่ยอมทำตาม เขาก็ับบรรดาคนของเขาจะเสียชีวิต

ปฐม 20:8-10 เหตุฉะนั้นอาบีเมเลคตื่นบรรทมตั้งแต่เช้าตรู่ ทรงเรียกบรรดาข้าราชการของท่าน และทรงรับสั่งเรื่องทั้งหมดนี้ให้พวกเขาฟัง และคนเหล่านั้นก็กลัวยิ่งนัก 9 ดังนั้นอาบีเมเลคทรงเรียกอับราฮัมมาและตรัสกับท่านว่า "เจ้าได้กระทำอะไรแก่พวกเรา เราได้กระทำผิดอะไรต่อเจ้า ที่เจ้านำบาปใหญ่โตมายังเราและราชอาณาจักรของเรา เจ้าได้กระทำให้สิ่งซึ่งไม่ควรกระทำแก่เรา" 10 อาบีเมเลคตรัสกับอับราฮัมว่า "เจ้าคิดอะไรที่เจ้าจึงได้กระทำให้สิ่งนี้"

เช้าวันต่อมา อาบีเมเลคแจ้งให้คนของเขาทราบซึ่งพวกเขาก็ตกใจกลัวเพราะข่าวนี้เช่นกัน ดังนั้น เขาจึงเรียกอับราฮัมเข้ามาและต่อว่าเขาด้วยเรื่องการหลอกลวงนี้ เขาอยากรู้ว่าเขาได้ทำให้อับราฮัมขัดเคืองใจอะไรจนทำให้อับราฮัมต้องมาหลอกเขาให้ตกอยู่ในตำแหน่งอันตรายเช่นนี้ เช่นเดียวกับในกรณีของฟาโรห์และนางซาราห์เมื่อหลายปีก่อนหน้านั้น (บทที่ 13) อาบีเมเลคอยู่ดีก็กลายเป็นคนเกรงกลัวบาปขึ้นมาทันที ตอนแรกเขาลงมือเพราะค้นหาของเนื้อหนังเพื่อที่จะ

ตอบสนองมัน กระนั้นบัดนี้ อยู่ดีๆเขาก็เริ่มหน้าบางขึ้นมา เขาจึงหาทางโทษอับราฮัมสำหรับ เรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้น

ปฐม 20:11-13 อับราฮัมทูลว่า "เพราะข้าพระองค์คิดว่าไม่มีความเกรงกลัว พระเจ้าในสถานที่นี้เป็นแน่ พวกเขาจะฆ่าข้าพระองค์เพราะเห็นแก่ภรรยาของข้าพระองค์ 12 ยิ่งกว่านั้นนางเป็นน้องสาวของข้าพระองค์จริงๆ นางเป็นบุตรสาวของบิดาข้าพระองค์ แต่ไม่ใช่ บุตรสาวของมารดาข้าพระองค์ และนางได้มาเป็นภรรยาของข้าพระองค์ 13 ต่อมาเมื่อพระเจ้า ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ต้องเร่ร่อนจากบ้านบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงพูดกับนางว่า นี่ เป็นความกรุณาซึ่งเจ้าจะสำแดงต่อข้าพเจ้า ในสถานที่ทุกๆแห่งที่เราจะไปนั้นขอให้อธิษฐานถึง ข้าพเจ้าว่า เขาเป็นพี่ชายของฉัน"

ด้วยอาการยิ้มแย้มและถูกจับได้ในเรื่องความไม่ซื่อตรง อับราฮัมจึงยอมรับสารภาพว่า เขาสงสัยว่าอาบิเมเลคกับผู้คนของเขาไม่เกรงกลัวพระเจ้า จากนั้นเขาก็รับสารภาพว่าจริงๆแล้ว นางเป็นน้องสาวร่วมบิดาของเขา (เห็นได้ชัดว่าเทราห์บิดาของเขามีภรรยามากกว่าหนึ่งคน ทั้ง เขาและนางซาราห์มีบิดาคนเดียวกัน แต่ไม่ใช่มารดาคนเดียวกัน การสมรสแบบนี้ในสมัยนั้นเป็นเรื่องที่อนุญาตให้กระทำได้) เขายังสารภาพต่อไปอีกว่าพวกเขาได้ตกลงกันเมื่อหลายปีก่อนว่าจะ ใช้แผนการนี้เมื่อใดก็ตามที่ผู้ครอบครองของคนต่างด้าวอยากพาตัวนางซาราห์ไปจากอับราฮัม บทเรียนง่ายๆอันหนึ่งปรากฏชัดเจน แม้ว่าบอกความจริงเพียงครั้งเดียว แต่พวกเขาก็ยังนำเสนอ เรื่องโกหกครั้งหนึ่งอยู่ดี ผลลัพธ์ก็คือ การหลอกลวง

ปฐม 20:14-16 อาบิเมเลคจึงทรงนำแกะ วัวและทาสชายหญิง และประทานให้แก่ อับราฮัม แล้วทรงคืนซาราห์ภรรยาของตนให้ท่านไป 15 แล้วอาบิเมเลคตรัสว่า "ดูเถิด แผ่นดิน ของเราก็ออยู่ต่อหน้าเจ้า เจ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ได้ตามใจชอบ" 16 พระองค์ตรัสกับซาราห์ว่า "ดูเถิด เราให้เงินหนึ่งพันแผ่นแก่พี่ชายของเจ้า ดูเถิด พี่ชายจะคลุมตาเจ้าต่อหน้าทุกคนที่อยู่กับ เจ้าและคนทั้งปวง" ด้วยคำเหล่านี้นางก็ได้รับการติเตียน

อาบิเมเลคจึงคืนตัวนางซาราห์ หลังจากเกิดความเกรงกลัวพระเจ้าในตัวแล้ว เขาจึงมอบ ฝูงสัตว์และคนรับใช้หลายคนให้แก่อับราฮัมเป็นของกำนัล เขาเสนอสิทธิพิเศษให้แก่อับราฮัมที่จะอาศัยอยู่ที่ใดก็ได้ที่เขาปรารถนาในพื้นที่นั้น นอกจากนี้ เขาพูดกับนางซาราห์ตรงๆด้วย วลีที่

กล่าวถึง เงินหนึ่งพันแผ่น อาจเป็นยอดรวมของของกำนัลที่เป็นฝูงสัตว์และทาสรบใช้ที่อาบีเม
เลคได้มอบให้แก่อับราฮัมแล้ว

นอกจากนี้ เห็นได้ชัดว่า เขาต่อว่านางให้รู้ว่า “พี่ชายจะคลุมตาเจ้าต่อหน้าทุกคนที่อยู่กับ
เจ้าและคนทั้งปวง” นี่สื่อว่าอับราฮัมในฐานะสามีของนางควรเป็นการปกป้องและการรักนวล
สงวนตัวของนาง นี่สื่อด้วยว่านางซาร่าห์อาจไม่ประพฤติตัวเหมาะสมหรือสุภาพเรียบร้อยในการ
วางตัวของนางอย่างที่ควรจะเป็น “นางก็ถูกติเตียนด้วยถ้อยคำเหล่านี้” นางซาร่าห์มีความผิดใน
เรื่องราวทั้งหมดนี้พอๆกับอาบีเมเลคหรืออับราฮัม

ปฐมกถา 20:17-18 เพราะฉะนั้น อับราฮัมก็อธิษฐานต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงรักษา
อาบีเมเลค และมเหสีของพระองค์และทาสหญิงให้หาย และเขาเหล่านั้นก็มีบุตร 18 เพราะว่า
พระเยโฮวาห์ได้ทรงปิดครรภ์สตรีในราชสำนักของอาบีเมเลคทุกคน เพราะเรื่องซาร่าห์ภรรยา
อับราฮัม อับราฮัมจึงอธิษฐานทูลขอพระเจ้าให้ทรงรักษาอาบีเมเลคและคนในราชสำนักของเขา
ให้หายเพื่อที่ว่าพวกเขาจะสามารถมีบุตรได้อีก นี่สื่อว่าอย่างน้อยพระเจ้าได้ทรงทำให้คนในราช
สำนักของอาบีเมเลคเป็นหมัน

อย่างไรก็ตาม ขอบเขตเวลาที่ถูกจำกัดเหลือเกินจนปัญหานั้นคงปรากฏชัดมากยิ่งขึ้น บาง
คนคาดเดาว่าในการปิดครรภ์สตรีเหล่านั้นในราชสำนักของอาบีเมเลคทุกคน พระเจ้าอาจทรงใช้
เนื้องอกร้ายแรงให้เกิดกับอวัยวะเพศของสตรีเหล่านั้นในราชสำนักของอาบีเมเลค หากเป็นเช่น
นั้นจริง มันก็ชัดเจนว่าไม่เฉพาะการคลอดบุตรในอนาคตเท่านั้น แต่รวมถึงการร่วมหลับนอน
ระหว่างสามีกับภรรยาด้วย ไม่ว่าจะกรณีใด ดังที่อับราฮัมอธิษฐาน พระเจ้าทรงรักษาคนในราช
สำนักของอาบีเมเลคให้หายจากภัยพิบัตินั้น

*****

ภาพรวมของปฐมกถา 21: ขณะที่ชีวิตของอับราฮัมดำเนินต่อไป บทต่อไปนี้นำเสนอ
การให้กำเนิดอิสอัคและความยุ่งยากเพิ่มเติมที่เกิดขึ้นเพราะนางฮาการ์ บทนี้แบ่งย่อยๆ ได้ดังนี้
(1) การให้กำเนิดอิสอัคในข้อ 1-8 ความขัดแย้งว่าด้วยเรื่องอิสอัคอันเกิดจากอิซมาเอลและนางฮา
การในข้อ 9-13 นางฮาการ์และอิซมาเอลถูกขับไล่ออกไป กระนั้นพวกเขาก็ได้รับการช่วยเหลือ
จากทูตสวรรค์องค์หนึ่งในข้อ 14-21 และ (4) พันธสัญญาของอาบีเมเลคกับอับราฮัมในข้อ 22-

ปฐมกถา 21:1 พระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมซาราห์เหมือนที่พระองค์ตรัสไว้ และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่ซาราห์ดังที่พระองค์ทรงตรัสไว้ ในประโยคหนึ่งที่มตะตลอดกาลของพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม พระเจ้าทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า จะกระทำ บทเรียนง่ายๆ ก็คือว่า พระเจ้าทรงรักษาคำพูดของพระองค์เสมอ! พระองค์ไม่เคยตรัสแล้วคืนคำ คุณวิเศษท้ายของคานีเยล 11:36

ปฐมกถา 21:2-4 เพราะซาราห์ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัมเมื่อท่านชรา ตามเวลาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับท่าน 3 อับราฮัมตั้งชื่อบุตรชายที่เกิดแก่ท่าน ผู้ซึ่งซาราห์คลอดให้ท่านนั้นว่า อิสอัค 4 แล้วอับราฮัมทำพิธีเข้าสู่หน้ดให้แก่อิสอัคบุตรชายของตนเมื่อมีอายุแปดวัน ดังที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน

ดังที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้นานมาแล้ว นางซาราห์ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัมตอนเขาชราแล้ว ณ เวลาที่กำหนดไว้ตามที่พระเจ้าได้ตรัสไว้แล้วแก่เขา เราจำได้จาก 17:21 ว่าพระเจ้าไม่เพียงทรงสัญญาอีกครั้งว่าอับราฮัมจะมีบุตรชายคนหนึ่งโดยนางซาราห์เท่านั้น แต่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาด้วยว่า “เวลากำหนด” คือ “ปีหน้าเวลานี้” มันจะเกิดขึ้นจริง พระเจ้าไม่เพียงทรงทำสิ่งที่พระองค์ตรัสว่าจะทำเท่านั้น แต่พระองค์ทรงทำเช่นนั้น ณ เวลาที่พระองค์ตรัสไว้แล้วว่าจะเกิดขึ้นด้วย ดังที่ได้รับบัญชาใน 17:19 อับราฮัมตั้งชื่อบุตรชายของตนว่า อิสอัค นอกจากนี้ อับราฮัมให้เขาเข้าสู่หน้ดตอนเขาอายุแปดวันดังที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาแก่อับราฮัมประมาณหนึ่งปีก่อนหน้าด้วย ดู 17:21

ปฐมกถา 21:5 อับราฮัมมีอายุหนึ่งร้อยปีเมื่ออิสอัคบุตรชายเกิดแก่ท่าน เวลาผ่านไปประมาณสี่สิบห้าปีนับตั้งแต่พระเจ้าทรงสัญญาครั้งแรกกับอับราฮัมและนางซาราห์ว่าพวกเขาจะมีบุตรชายคนหนึ่ง บัดนี้เขาอายุ 100 ปี และนางอายุ 90 ปี

ปฐมกถา 21:6-7 แม้วางซาราห์สงสัยพระเจ้าในบทที่ 18 แต่บัดนี้นางให้การเป็นพยานด้วยความชื่นชมยินดีว่า "พระเจ้าทรงกระทำให้ข้าพเจ้าหัวเราะ ดังนั้นทุกคนที่ได้ฟังจะพลอยหัวเราะกับข้าพเจ้า" นางกล่าวต่อไปว่า 7 "ใครจะพูดกับอับราฮัมได้ว่าซาราห์จะให้ลูกอ่อนกินนม เพราะข้าพเจ้าก็ได้คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้ท่านเมื่อท่านชราแล้ว"

ปฐม 21:8 เด็กนั้นก็เติบโตขึ้นและหย่ามและอับราฮัมจัดการเลี้ยงใหญ่ในวันนั้นเมื่ออิสอัคหย่าม เมื่ออิสอัคน้อยหย่ามแล้ว อับราฮัมก็จัดงานเลี้ยงใหญ่ในวันเดียวกันนั้นที่อิสอัคหย่าม

ปฐม 21:9-10 แต่ซาราห์เห็นบุตรชายของฮาการ์คนอียิปต์ซึ่งนางคลอดให้อับราฮัม กำลังหัวเราะเล่นอยู่ 10 นางจึงพูดกับอับราฮัมว่า "ไล่ทาสหญิงคนนี้กับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของทาสหญิงคนนี้จะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับอิสอัคบุตรชายของข้าพเจ้าไม่ได้" ณ เวลาเดียวกันนั้น อาจเป็นวันเดียวกับที่มีงานเลี้ยงใหญ่เนื่องในโอกาสที่อิสอัคหย่าม นางซาราห์ก็สังเกตเห็นอิซมาเอลผู้เป็นบุตรของนางฮาการ์เยาะเย้ยอิสอัคน้อย เราควรหมายเหตุไว้ว่าปานนี้อิซมาเอลมีอายุอย่างน้อยสิบสี่ปีแล้ว อาจเป็นไปได้ว่าเขาเยาะเย้ยน้องชายตัวน้อยของเขาตรงที่ว่าตัวเขาเองเป็นบุตรหัวปี ดังนั้นเขาจะได้รับการมรดกของบิดาในสัดส่วนที่ใหญ่กว่า เห็นได้ชัดว่าเขามีความเยาะเย้ยเหมือนกับมารดาของตน ดู 16:4

นางซาราห์จึงไปหาสามีของตนและเรียกร้องกับเขาว่า "ไล่ทาสหญิงคนนี้กับบุตรชายของนางไปเสียเถิด" คำที่แปลว่า **ทาสหญิง (ออว์มาห์)** อาจแปลได้ด้วยว่า 'สาวคนใช้' นางซาราห์กล่าวต่อไปอีกว่า "เพราะว่าบุตรชายของทาสหญิงคนนี้จะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับอิสอัคบุตรชายของข้าพเจ้าไม่ได้" สัญชาตญาณความเป็นแม่และความอิจฉาของนางซาราห์ปรากฏขึ้น โดยเร็ว อิซมาเอลจะไม่มีทางมีส่วนแบ่งในมรดกของบุตรชายของนางเด็ดขาด!

ปฐม 21:11 อับราฮัมกลัวใจมาก เพราะเรื่องบุตรชายของท่าน ผลลัพธ์อันน่าขมขื่นของความโง่เขลาของบุคคลทั้งคู่ในเรื่องนางฮาการ์ยังมีมาไม่หยุด (อีกบทเรียนหนึ่งก็คือการชิงดีชิงเด่นซึ่งเกิดขึ้นในครอบครัวที่สามีมีภรรยาหลายคน) แม้ว่ามิใช่บุตรแห่งพระสัญญาก็ตาม แต่อิซมาเอลก็ยังเป็นบุตรชายของอับราฮัมอยู่ดี เขาได้เฝ้าดูอิซมาเอลเติบโตขึ้นมาตลอดสิบสี่ปี บัดนี้ภายใต้แรงกดดันจากภรรยาของตน เขามีหน้าที่จำต้องไล่อิซมาเอลกับมารดาของเขาไปจากบ้านของพวกเขา ไม่ต้องสงสัยเลยว่า สิ่งนี้เป็นเรื่องหนักใจสำหรับอับราฮัมจริงๆ เพราะเรื่องบุตรของเขา แน่ทีเดียว สิ่งใดที่มีได้มาจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น การขาดความเชื่อของอับราฮัม โดยการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับนางฮาการ์ตั้งแต่แรกจุดชนวนให้เกิดความยุ่งยากในหลายปีนับจากนี้ ลูกหลานของอิซมาเอลจนถึงทุกวันนี้ยังเป็นเถียนหนามดำสีข้างอิสราเอลมาตลอด

ปฐม 21:12-13 แต่พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า "เจ้าอย่าโศกเศร้าในสายตาของเจ้า เพราะเรื่องเด็กนั้น และเพราะทาสหญิงของเจ้าเลย ทุกสิ่งที่ซาราห์กล่าวกับเจ้า เจ้าก็จงฟังเสียงของนางเถิด เพราะเขาจะเรียกชื่อสายของเจ้าทางสายอิสอัค 13 ส่วนบุตรชายของทาสหญิงนั้น เราจะกระทำให้เป็นชนชาติหนึ่งด้วย เพราะเขาเป็นชื่อสายของเจ้า" ด้วยวิธีที่มีได้ถูกบรรยายถึงพระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมและยืนยันว่าเขาควรฟังเสียงนางซาราห์ "เพราะเขาจะเรียกชื่อสายของเจ้าทางสายอิสอัค" นอกจากนี้ พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะทำให้อิชมาเอลเป็นชนชาติหนึ่ง "เพราะเขาเป็นชื่อสายของเจ้า"

ปฐม 21:14-16 อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด ให้ขนมปังและน้ำหนึ่งถุงหนึ่งแก่ฮาการ์ ใสบ่าให้นางพร้อมกับเด็กนั้นแล้วไถ่นางออกไป นางก็จากไปและพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารแห่งเบเออร์เซบา 15 และน้ำในถุงหนึ่งนั้นก็หมดไป นางก็วางเด็กนั้นไว้ใต้พุ่มไม้แห่งหนึ่ง 16 แล้วนางก็ไปนั่งลงห่างออกไปตรงหน้าเด็กนั้น ประมาณเท่ากับระยะลูกธนูตก เพราะนางพูดว่า "อย่าให้ข้าเห็นความตายของเด็กนั้นเลย" นางก็นั่งอยู่ตรงหน้าเด็กนั้นแล้วตะเบ็งเสียงร้องให้

เช้าตรู่วันต่อมา อับราฮัมจึงส่งนางฮาการ์และอิชมาเอลออกไปพร้อมกับขนมปังและน้ำ นางจึงพเนจรเป็นระยะเวลาหนึ่งในถิ่นทุรกันดารแห่งเบเออร์เซบา เมื่อน้ำหมด (และเห็นได้ชัดด้วยว่าเขาทั้งสองร่างกายอยู่ในสภาวะขาดน้ำ) นางก็วางตัวอิชมาเอลไว้ใต้พุ่มไม้แห่งหนึ่ง และเดินไปห่างจากเขา (ระยะลูกธนูตก) นางนั่งลงและกล่าวว่า "'อย่าให้ข้าเห็นความตายของเด็กนั้นเลย" นางก็นั่งอยู่ตรงหน้าเด็กนั้นแล้วตะเบ็งเสียงร้องให้"

ความโศกเศร้าเสียใจของนางนั้นท่วมท้น แม้วางไม่ฉลาดนักในเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น แต่จริงๆ แล้วนางก็ตกเป็นเหยื่อของการขาดความเชื่อของนางซาราห์และอับราฮัม พระเจ้าทรงทราบเรื่องนั้นดี (นอกจากนี้ เรายังได้บทเรียนอีกว่า ความบาปย่อมนำมาซึ่งความทุกข์ใจอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้) ไม่มีบันทึกเลยว่าอับราฮัมได้เห็นหน้าอิชมาเอลบุตรชายของเขาอีก ภาพที่เห็นคงน่าสังเวชจริงๆ

ปฐม 21:17-19 พระเจ้าทรงสดับเสียงร้องของเด็กนั้น และทูตสวรรค์ของพระเจ้าจึงเรียกฮาการ์จากฟ้าสวรรค์กล่าวกับนางว่า "ฮาการ์ เจ้าเป็นอะไรไป อย่างกลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าทรงสดับเสียงของเด็ก ณ ที่ที่เขายู่แล้ว 18 ลุกขึ้นอุ้มเด็กนั้น เอามือจับเขาไว้ให้แน่น เพราะเราจะทำให้เขาเป็นชาติใหญ่ชาติหนึ่ง" 19 แล้วพระเจ้าทรงเบิกตาของนาง นางก็เห็นบ่อน้ำ

แห่งหนึ่ง จึงไปเติมน้ำเต็มถุงหนึ่งและให้เด็กนั้นดื่ม พระเจ้าทรงได้ยินเสียงร้องไห้ของนางฮาการ์ และทรงใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาลอบโยนนาง พระองค์ทรงสัญญากับนางว่าพระองค์จะทรงทำให้อิซมาเอลบุตรชายของนางเป็นชาติใหญ่ชาติหนึ่ง ประชาชาติอาหรับหลายชาติจนถึงทุกวันนี้มีต้นตระกูลของพวกเขาคืออิซมาเอล “พระเจ้าทรงเบิกตาของนาง นางก็เห็นบ่อน้ำแห่งหนึ่ง” พระเจ้าจึงทรงช่วยอิซมาเอลและมารดาของเขาให้พ้นจากการเสียชีวิต

ปฐม 21:20-21   **พระเจ้าทรงสถิตกับเด็กนั้น เขาเติบโตขึ้น อาศัยอยู่ในถิ่น**

ทूरกันดาร และเป็นนักธนู 21 เขาอาศัยอยู่ในถิ่นทूरกันดารแห่งปาราน มารดาก็หาภรรยาคนหนึ่งจากประเทศอียิปต์ให้เขา เราควรหมายเหตุไว้ว่า “พระเจ้าทรงสถิตกับเด็กนั้น” คือ อิซมาเอล แม้ว่าเขาจะไม่ได้รับพระสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับอิสอัคเป็นมรดก แต่พระเจ้าก็ทรงอวยพรอิซมาเอลและช่วยเหลือเขา เมื่อเขาเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ เขาก็กลายเป็นักธนูผู้เชี่ยวชาญ โดยอาศัยอยู่ในถิ่นทूरกันดารแห่งปารานซึ่งอยู่ติดพรมแดนปาเลสไตน์และเขตแดนจีนาย ในเวลาอันเหมาะสม นางฮาการ์ก็หาภรรยาคนหนึ่งจากอียิปต์ซึ่งเป็นบ้านเกิดของนางให้เขา

ปฐม 21:22-24   **และต่อมาในคราวนั้น อาบีเมเลคและฟีโลสผู้บัญชาการทหารของ**
พระองค์ พูดกับอับราฮัมว่า "พระเจ้าทรงสถิตกับท่านในทุกสิ่งที่ท่านกระทำ 23 เพราะฉะนั้น
บัดนี้จึงปฏิญาณในพระนามพระเจ้าให้แก่เราที่นี่ว่า ท่านจะไม่ประพฤติกดโกงต่อเรา หรือ
โอรสของเรา หรือต่อหลานของเรา แต่ดังที่เราภักดีต่อท่าน ท่านจงภักดีต่อเราและต่อแผ่นดินซึ่ง
ท่านอาศัยอยู่นี้" 24 อับราฮัมก็ทูลว่า "ข้าพเจ้ายอมปฏิญาณ" ขณะเดียวกัน อับราฮัมและอาบีเมเลคก็ได้กลับมาคืนดีกันแล้ว (เห็นได้ชัดว่า อิสอัค ได้ถือกำเนิดขึ้นขณะที่อับราฮัมอาศัยอยู่ในเมืองเกอร์าร์) อาบีเมเลคพร้อมกับ “และฟีโลสผู้บัญชาการทหารของพระองค์” มาหาอับราฮัมและแสดงออกว่าพวกเขาสังเกตเห็นว่า “พระเจ้าทรงสถิตกับท่านในทุกสิ่งที่ท่านกระทำ” ความเกรงกลัวพระเจ้าไม่เพียงบังเกิดขึ้นในใจของพวกเขาในการติดต่อสัมพันธ์ของพวกเขากับอับราฮัมเท่านั้น แต่พวกเขาได้เห็นกับตาด้วยว่าพระพรของพระเจ้ามี่แก่อับราฮัม พวกเขาจึงเสนอต่ออับราฮัมให้ทำพันธสัญญาหนึ่งด้วยกัน นี่เท่ากับว่าพวกเขาเสนอให้ทั้งสองฝ่ายปฏิบัติต่อกันอย่างให้เกียรติ โดยรวมถึงลูกหลานของพวกเขาด้วย อับราฮัมตกลง

ปฐม 21:25-31   **อับราฮัมก็ร้องทุกข์ต่ออาบีเมเลค เรื่องบ่อน้ำที่ข้าราชการอาบีเมเลคยึดเอาไป 26** อาบีเมเลคตรัสว่า "เราไม่รู้ว่าใครทำอย่างนี้ ทั้งท่านก็ได้บอกเรา เราก็กังไม่ได้ยินเรื่องจนวันนี้" 27 อับราฮัมจึงนำแกะและวัวมาถวายแก่อาบีเมเลค ทั้งสองฝ่ายก็ทำพันธ

สัญญากัน 28 อับราฮัมได้แยกลูกแกะตัวเมียจากฝูงไว้ต่างหากเจ็ดตัว 29 อาบีเมเลคตรัสถามอับราฮัมว่า "ลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวที่ท่านแยกไว้ต่างหากนั้นหมายความว่าอะไร" 30 ท่านทูลว่า "ขอพระองค์รับลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวนี้จากมือข้าพระองค์ เพื่อจะได้เป็นพยานแก่ข้าพระองค์ว่า ข้าพระองค์ได้ขุดบ่อน้ำนี้" 31 เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกที่นั้นว่า เบเออร์เซบา เพราะว่าทั้งสองได้ปฏิญาณกันไว้

ก่อนที่อับราฮัมจะ 'ลงนามรับรอง' บนพันธสัญญานี้ เขาก็แจ้งให้อาบีเมเลคทราบว่า คนรับใช้บางคนของอาบีเมเลคได้ใช้กำลังแย่งบ่อน้ำหนึ่งไปจากคนรับใช้ของตน บ่อน้ำถือว่าเป็นสิ่งที่มีค่ามากในพื้นที่ที่แห้งแล้งดังกล่าว อาจด้วยความขายน้ำอาบีเมเลคจึงกล่าวว่าเขาไม่รู้เรื่องอะไรเลยเกี่ยวกับเหตุการณ์ดังกล่าว อับราฮัมจึงยกแกะและวัวหลายตัวให้แก่อาบีเมเลคเพื่อประทับตราพันธสัญญานี้ระหว่างพวกเขา นอกจากนี้ อับราฮัมยัง "แยกลูกแกะตัวเมียจากฝูงไว้ต่างหากเจ็ดตัว" พอถูกถามว่าเขาทำเช่นนั้นเพราะเหตุใดโดยอาบีเมเลค อับราฮัมก็ตอบว่าพวกมันเป็นพยานต่อหน้าคนทั้งปวงว่าเขาเป็นฝ่ายที่ขุดบ่อน้ำที่ตกเป็นข้อพิพาทนั้น เห็นได้ชัดว่าอาบีเมเลคยอมรับลูกแกะเหล่านั้นและขจัดข้อโต้แย้งใดๆที่ว่าบ่อน้ำนั้นเป็นของอับราฮัม

ที่น่าสนใจเป็นพิเศษก็คือว่า พวกเขาตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า *เบเออร์เซบา* คำฮีบรู 'เบเออร์' หมายความว่า 'บ่อน้ำ' คำว่า *เซบา* หมายความว่า 'เจ็ด' ดังนั้นชื่อ *เบเออร์เซบา* จึงมีความหมายตรงตัวว่า 'บ่อน้ำแห่งเจ็ด' (บางคนเรียกมันว่า 'บ่อน้ำแห่งลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัว') จนถึงทุกวันนี้ยังมีสถานที่หนึ่งที่มีชื่อว่า เบเออร์เซบาในอิสราเอลตอนใต้ อยู่ ที่นั่นเองเป็นที่ๆอับราฮัมและอาบีเมเลค "ทั้งสองได้ปฏิญาณกันไว้"

ปฐม 21:32-34 ทั้งสองกระทำพันธสัญญากันที่เบเออร์เซบา ดังนี้แหละ แล้วอาบีเมเลคและฟีโลสผู้บัญชาการทหารของพระองค์ได้ลุกขึ้นแล้วก็กลับไปยังแผ่นดินของชาวฟิลิเตีย 33 อับราฮัมปลูกต้นแทมริสก์ไว้ที่เบเออร์เซบา และนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้านิรันดรที่นั่น 34 อับราฮัมอาศัยอยู่ในแผ่นดินชาวฟิลิเตียหลายวัน

หลังจากตกลงตามพันธสัญญานี้ที่ได้กระทำระหว่างพวกเขาแล้ว อาบีเมเลคกับพรรคพวกของเขาก็กลับไปยังแผ่นดินของชาวฟิลิเตีย นี่เป็นครั้งแรกที่ชาวฟิลิเตียถูกเอ่ยถึงในพระคัมภีร์ จริงๆแล้วมันเป็นคำเดียวกับชื่อเรียกในปัจจุบันคือ ชาวปาเลสไตน์ (Palestinian) จนถึงทุกวันนี้ยังมีการติดต่อสัมพันธ์กันระหว่างคนสองพวกนี้อยู่ ถึงแม้ว่าอาจไม่ฉันท์มิตรเหมือนที่อับรา

ฮัมอยากให้เกิดขึ้นก็ตาม เราควรหมายเหตุไว้ว่าในข้อ 34 อับราฮัมอาศัยอยู่ในแผ่นดินชาวฟิลิสเตียหลายวัน ขณะอยู่ที่นั่น เขาได้ “ปลุกต้นแทมริสก์” ไว้ที่เบเออร์เซบา และนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้านิรันดร์ที่นั่น”

ต่อมาต้นแทมริสก์ (groves) จะถูกพระเจ้าตรัสห้ามมิให้ปลูกในพระราชบัญญัติของโมเสสเพราะว่าพวกมันกลายเป็นสถานที่สำหรับการกราบไหว้รูปเคารพ อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าอับราฮัมมีแรงจูงใจที่บริสุทธิ์ในการทำเช่นนั้น เขาอาจอยากได้ร่มเงาหรือผลไม้จากต้นแทมริสก์นั้นก็ได้ ในการออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า มันก็สื่อว่านี่กลายเป็นสถานที่ที่เขานมัสการพระเจ้าอย่างเฉพาะเจาะจง

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 22: ตัวอย่างหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของความเชื่อและการเชื่อฟังถูกนำเสนอในเรื่องของการถวายอิสอัค นอกจากนี้ ภาพอันลึกซึ้งของพระบิดาและพระคริสต์ก็ถูกนำเสนอเป็นแบบในเรื่องนี้ด้วย นี่เป็นครั้งที่ห้าแล้วที่พันธสัญญากับอับราฮัมได้รับการยืนยัน

บทนี้แบ่งย่อยได้เป็นสองส่วนดังนี้ (1) การถวายอิสอัคบนภูเขาโมริยาห์ในข้อ 1-14 และ (2) การยืนยันพันธสัญญากับอับราฮัมอีกครั้งในข้อ 15-24

ปฐมกาล 22:1 และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ พระเจ้าทรงลงใจอับราฮัมและตรัสกับท่านว่า "อับราฮัม" ท่านทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า" อดี ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ เห็นได้ชัดว่าหมายถึง ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ของบทที่แล้ว กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงก็คือ เวลาหลังจากนั้น ไม่ปรากฏชัดเจน บางคนคาดเดาว่าอิสอัคตอนนั้นอายุน้อยถึง 5 ปีหรืออาจอายุมากถึงสามสิบหกปีเลย การประมาณการที่ดีที่สุดก็คือว่า อิสอัคอย่างน้อยก็อยู่ในช่วงวัยรุ่นแล้วหรืออายุยี่สิบปี คำที่แปลว่า **ลงใจ** (นาคาห์) มีความหมายว่า ‘ทดสอบ’ ด้วยพระสติปัญญาอันไม่รู้จำกัดของพระองค์พระเจ้าทรงหมายมั่นที่จะทดสอบอับราฮัม การทดสอบครั้งนี้หนักหนาสาหัสจริงๆ ก่อนหน้านั้นอับราฮัมรอคอยยี่สิบห้าปีเพื่อที่จะได้บุตรชายที่พระเจ้าทรงสัญญาแก่เขา บัดนี้เมื่ออิสอัคกำลังโตเป็นหนุ่มแล้ว พระเจ้าก็ทรงทดสอบอับราฮัม โดยสั่งให้เขาถวายบุตรเป็นเครื่องบูชา

ปฐมกาล 22:2 พระองค์ตรัสว่า "จงพาบุตรชายของเจ้าคืออิสอัค บุตรชายคนเดียวของเจ้าผู้ที่เรารักไปยังแผ่นดินโมริยาห์ และถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องเผาบูชา บนภูเขาลูก

หนึ่งซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า" คุณเหมือนว่าพระเจ้าทรงเตือนความจำอับราฮัมว่า แม้เขารักบุตรของตนมากเพียงใด พระองค์ก็ทรงสั่งเขาว่า “จงพาบุตรชายของเจ้าคืออิสอัค บุตรชายคนเดียวของเจ้าผู้ที่เจ้ารักไปยังแผ่นดินโมรียาห์ และถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องเผาบูชา” พระเจ้าไม่เพียงขอให้อับราฮัมถวายบุตรของตนเท่านั้น แต่พระองค์ทรงบอกเขาว่าพระองค์ทรงต้องการบุตรของเขาเป็นเครื่องเผาบูชาด้วย คำว่า โมรียาห์ ถูกนำมาใช้แบบทับศัพท์และมีความหมายตรงตัวว่า ‘ถูกเลือกโดยพระเยโฮวาห์’ ผู้คนคิดกันโดยทั่วไปว่า “แผ่นดินโมรียาห์” คือสถานที่ๆต่อมาเป็นกรุงเยรูซาเล็มและเป็นสถานที่จริงๆที่จะมีการถวายสวดขอดเครื่องบูชาซึ่งเป็นที่ๆแทนบูชาของพระวิหารในอนาคตจะถูกสร้างขึ้น ดู 2 พงศาวดาร 3:1 กรุงเยรูซาเล็มเป็นเมืองที่พระเยโฮวาห์จะทรงเลือกจริงๆ ดู 1 พงศกษัตริย์ 11:13, 32, 36 ฯลฯ

ปฐม 22:3 อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามีด ผูกอานลาของท่านพาคนใช้หนุ่มไปกับท่านด้วยสองคนกับอิสอัคบุตรชายของท่าน ท่านตัดฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชา แล้วลุกขึ้นเดินทางไปยังที่ซึ่งพระเจ้าทรงตรัสแก่ท่าน ในรูปแบบที่แสดงถึงการเชื่อฟังอย่างสุดจิตสุดใจ อับราฮัมลุกขึ้นแต่เช้ามีดและออกเดินทางไปพร้อมกับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาแก่เขา ไม่มีการผลัดวันประกันพรุ่งเลย ไม่มีการโต้เถียงหรือขอความชัดเจนแต่อย่างใด เขาลุกขึ้นแต่เช้ามีดวันต่อมา “ผูกอานลาของท่าน” พาอิสอัคไปด้วยพร้อมกับคนใช้อีกสองคน และตัดฟืนซึ่งจำเป็นสำหรับการถวายเครื่องเผาบูชา “แล้วลุกขึ้นเดินทางไปยังที่ซึ่งพระเจ้าทรงตรัสแก่ท่าน” ไม่มีการล่าช้าเลย เขาลุกขึ้นทำสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาเขาในทันที!

ปฐม 22:4 พอถึงวันที่สามอับราฮัมยกหน้าขึ้นแลเห็นที่นั่นแต่ไกล ความคล้ายคลึงกันของเหตุการณ์นี้กับเหตุการณ์ตอนที่พระเจ้าพระบิดาและพระบุตรของพระเจ้าในเวลาต่อมาเริ่มปรากฏให้เห็น สามวันแห่งความทุกข์ใจของอับราฮัมปรากฏชัดเจน เราคงได้แต่จินตนาการถึงความคิดต่างๆที่วนเวียนอยู่ในหัวของเขาขณะที่พวกเขาเดินทางจากเบเออร์เซบาไปยังโมรียาห์ ขณะที่อับราฮัมเอาหัวถึงหมอนแต่ละคืนระหว่างการเดินทาง เขาก็คงนึกถึงพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงยืนยันแก่เขาครั้งแล้วครั้งเล่า กระนั้น ในฐานะมนุษย์และคนเป็นพ่อเขาก็คงกลัวสิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน นี่เป็นภาพที่คล้ายคลึงอย่างมากกับความทุกข์พระทัยที่พระเจ้าพระบิดาต้องทรงทนขณะที่พระเยซูเสด็จมุ่งหน้าไปยังกลโกธาและการถูกฝังไว้สามวันสามคืนของพระองค์ในอุโมงค์

ปฐม 22:5   **อับราฮัมจึงพูดกับคนใช้หนุ่มของท่านว่า "อยู่กับลาที่นี้เถิด เรากับเด็กชายจะเดินไปนมัสการที่โน้น แล้วจะกลับมาพบเจ้า"** แม้อับราฮัมรู้ดีอยู่แล้วและหวาดหวั่นเพียงใด ความเชื่อของเขาในการเข้ามาช่วยของพระเจ้ก็ปรากฏชัดเจน เขาสั่งพวกคนใช้ของเขาให้รออยู่ขณะที่เขากับอิสอัคไปนมัสการที่โน้น **แล้วจะกลับมาพบเจ้า** อับราฮัมไม่รู้ว่าพระเจ้าจะทรงทำอะไรหรือพระองค์จะทรงทำอะไร แต่เขารู้ว่าพระเจ้าจะทรงทำอะไรสักอย่าง เขาอาจคิดว่าพระเจ้าจะทรงจัดเตรียมตัวแทนหนึ่งให้อย่างที่พระองค์ทรงกระทำ หรือที่เป็นไปได้มากกว่าก็คือ เขาเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงทำให้เขาเป็นขึ้นจากตายดังที่ระบุไว้ในฮีบรู 11:19

ไม่ว่ากรณีใด เห็นได้ชัดว่าเขามีความเชื่อในพระสัญญาเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงกระทำแล้วซ้ำอีกที่ว่าอิสอัคจะเป็นประชาชาติใหญ่ เขาจึงเชื่อคำตรัสของพระเจ้าและเชื่อฟัง ฮีบรู 11:17, 19 กล่าวชัดเจนว่า “โดยความเชื่อ เมื่ออับราฮัมถูกลองใจก็ได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา ... ท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้อิสอัคเป็นขึ้นมาจากความตายได้ และท่านได้รับบุตรนั้นกลับคืนมาอีก ประหนึ่งว่าบุตรนั้นเป็นขึ้นมาจากตาย” เมื่ออิงตามพระสัญญาของพระเจ้าที่ทรงทำกับเขา โดยความเชื่ออับราฮัมจึงเชื่อฟัง เขาเพียงแต่เชื่อว่าพระเจ้าตรัสไว้อย่างไรต้องเป็นไปตามนั้น

ปฐม 22:6-7   **อับราฮัมเอาฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชาใส่ป่าอิสอัคบุตรชายของตนถือไฟและมดแล้วพ่อลูกไปด้วยกัน 7 อิสอัคพูดกับอับราฮัมบิดาว่า "บิดาเจ้าข้า" และท่านตอบว่า "ลูกเอ๋ย พ่ออยู่ที่นี้" ลูกจึงว่า "นี่ไฟและฟืน แต่ลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหน"**

ภาพ (แบบ) ของพระคริสต์ในอิสอัคเริ่มปรากฏชัดเจนยิ่งขึ้น ตลอดความมหุโทษของการทดสอบอับราฮัม อิสอัคเต็มใจให้ความร่วมมือกับบิดาของตนเป็นอย่างดี พวกเขาจึงเดินทางต่อไปในช่วงสุดท้ายแห่งการเดินทางชี้ชะตาของตน อิสอัคเต็มใจแบกฟืนใส่ป่าเหมือนกับที่พระเยซูจะทรงแบกภาระบาปของเรา

อับราฮัมเอาไฟและมดไปและพวกเขาก็เดินไปด้วยกัน จากนั้นอิสอัคก็ถามคำถามชี้ชะตาว่า “บิดาเจ้าข้า...นี่ไฟและฟืน แต่ลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหน”

ปฐม 22:8   **อับราฮัมตอบว่า "ลูกเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแกะสำหรับพระองค์เองเป็นเครื่องเผาบูชา"** พ่อลูกทั้งสองก็เดินต่อไปด้วยกัน อับราฮัมตอบแบบไม่น่าจะรู้ว่าคำตอบของเขาจะมีลักษณะเป็นคำพยากรณ์มากขนาดไหน ว่า “ลูกเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดเตรียม

ถูกแกะสำหรับพระองค์เองไว้ให้เป็นเครื่องเผาบูชา” ภาพของการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาแทนของพระคริสต์เริ่มปรากฏชัดเจน พระเยซูเสด็จมาและนำเสนอพระองค์เองเป็น “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย” (ยอห์น 1:29) อิสยาห์ 53:10 กล่าวชัดเจนว่าวิญญาณของพระคริสต์จะกลายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป พระเยซูทรงกลายเป็นพระเมษโปดกผู้มารับโทษแทนเราซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้เพื่อรับบาปของเราไปเสีย

นอกจากนี้ ในวิวรณ์ 13:8 ในฐานะเป็นพระเมษโปดกผู้รับโทษแทนของพระเจ้า พระองค์ทรง “ถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่แรกทรงสร้างโลก” ในทั้งสองกรณี คือของอิสอัคและของพระคริสต์ พระเจ้าทรงจัดเตรียมลูกแกะตัวหนึ่งเพื่อรับโทษแทน ความเชื่อของอับราฮัมในพระสัญญาของพระเจื่อก็ปรากฏชัดเจนเช่นกัน

ปฐม 22:9-10   **เขาทั้งสองมาถึงที่ซึ่งพระเจ้าตรัสบอกท่านไว้ อับราฮัมก็สร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียงฟืนเป็นระเบียบ แล้วมัดอิสอัคบุตรชายวางไว้บนแท่นบูชาบนฟืน 10 แล้วอับราฮัมก็ยื่นมือจับมิดจะฆ่าบุตรชาย อับราฮัมและอิสอัคมาถึงสถานที่นั้นแล้ว อับราฮัมสร้างแท่นบูชาหนึ่งขึ้นที่นั่น เรียงฟืนเป็นระเบียบ มัดอิสอัคบุตรของตน และวางตัวเขาบนแท่นบูชาบนฟืน เห็นได้ชัดว่าอิสอัคในฐานะเป็นภาพ (แบบ) อย่างหนึ่งของพระคริสต์เชื่อฟังจนถึงความตาย เขายอมทำตามความประสงค์ของบิดาของตน อับราฮัมจึงยื่นมือจับมิดเพื่อที่จะฆ่าบุตรชายของตน เช่นเดียวกับพระบิดาในสวรรค์จะทรงกระทำในภายหลัง อับราฮัม “ไม่หวงบุตรของตน แต่ได้มอบเขาไว้” (โรม 8:32)**

ปฐม 22:11-12   **แต่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกท่านจากฟ้าสวรรค์ว่า "อับราฮัม อับราฮัม" และท่านตอบว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า" 12 และพระองค์ตรัสว่า "อย่าแตะต้องเด็กนั้นหรือกระทำอะไรแก่เขาเลย เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้า ด้วยเห็นว่าเจ้ามิได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้าจากเรา" การทดสอบสิ้นสุดลงแล้ว อับราฮัมสอบผ่านได้อย่างสวยงาม ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ส่งเสียงเรียกเขาจากสวรรค์ อัครลักษณ์ของทูตสวรรค์ (ผู้นำสาร) องค์กรนี้ถูกระบุชัดเจนในข้อ 12 หากนั่นไม่ใช่พระสุรเสียงของพระเจ้าพระบิดา มันก็ต้องเป็นพระสุรเสียงของพระบุตร**

คำว่า *เรา* ในท้ายข้อ 12 ซึ่งหมายถึงทูตสวรรค์องค์นั้น ถูกเทียบเท่ากับพระเจ้า เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า “เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้า” เราอาจคิด

ว่าพระเจ้าคงตรัสว่า ‘บัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้าเชื่อพระเจ้า’ หรือ ‘เชื่อฟังพระเจ้า’ แต่พระองค์ทรงเลือกที่จะใช้คำว่า *ยำเกรง* ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าในส่วนของอับราฮัมกระตุ้นให้เขาเชื่อฟังพระเจ้า และเหมือนกับที่อับราฮัมไม่หวงบุตรชายของตน มันก็ทำให้ภาพของพระเจ้าพระบิดาสมบูรณ์ในการที่พระองค์ไม่ทรงหวงพระบุตรของพระองค์สักวันหนึ่ง

ปฐม 22:13 จากนั้นพระเจ้ายิ่งทรงเปิดตาของอับราฮัม และอับราฮัมเงยหน้าขึ้นมองดู และอุทิต ข้างหลังท่านมีแกะผู้ตัวหนึ่ง เขาของมันติดอยู่ในพุ่มไม้ที่บ อับราฮัมก็ไปจับแกะผู้ตัวนั้นมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแทนบุตรชายของท่าน

ภาพของพระเมษโปดกที่มารับ โทษแทนซึ่งถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแทนเราก็ดูเหมือนจะสมบูรณ์ คำพูดที่เป็นคำพยากรณ์ของอับราฮัมซึ่งกล่าวแก่อิสอัคไม่นานก่อนหน้านั้นก็กำลังกลายเป็นจริง พระเจ้าทรงจัดเตรียมลูกแกะตัวหนึ่งไว้ตอนนั้นจริงๆเหมือนกับที่ในภายหลังพระองค์จะทรงจัดเตรียมลูกแกะที่ยิ่งใหญ่ที่สุด คือ พระเมษโปดก การเอ่ยถึงการที่แกะผู้ถูกถวาย “แทนบุตรชายของท่าน” ยิ่งทำให้ภาพการสิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษแทนของพระคริสต์เสร็จสมบูรณ์

ปฐม 22:14 อับราฮัมจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เยโฮวาห์ยิเรห์ อย่างที่เขาพูดกันทุกวันนี้ว่า “ที่ภูเขาของพระเยโฮวาห์นั้น พระองค์ทรงทอดพระเนตร” อับราฮัมจึงตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า *เยโฮวาห์ยิเรห์* ซึ่งนี้มีความหมายตรงตัวว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงทอดพระเนตร’ พระเจ้าทรงเห็นการรับโทษแทนของลูกแกะที่นั่นเหมือนกับที่พระองค์ทรงเห็นการสิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษแทนของพระเยซูบนสถานที่เดียวกันนั้นในอีกหลายปีต่อมา

ปฐม 22:15 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกอับราฮัมครั้งที่สองมาจากฟ้าสวรรค์ ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวจากสวรรค์อีกครั้ง และเห็นได้ชัดอีกครั้งจากสิ่งที่พระองค์ตรัสว่านี่คือพระเจ้ากำลังตรัสอยู่

ปฐม 22:16-18 และตรัสว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราปฏิญาณโดยตัวเราเองว่า เพราะเจ้ากระทำอย่างนี้และมีได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้า หนึ่งในคำอวยพรอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าถูกกล่าวตรัสนี้ นอกจากนี้ พระเจ้าแสดงออกชัดเจนถึงความจริงจังของโอกาสนี้โดยการที่พระองค์ตรัสว่า “เราปฏิญาณโดยตัวเราเอง” ดังที่ผู้เขียนหนังสือฮีบรูเขียนในภายหลังว่า “ไม่มีใครเป็นใหญ่กว่าพระองค์ที่พระองค์จะทรงให้คำปฏิญาณได้นั้น” (ฮีบรู 6:13) พระเจ้าตรัสชัดเจนถึงเหตุผลที่พระองค์จะทรงอวยพรอับราฮัม นั่นคือ “เพราะเจ้ากระทำ

อย่างนี้และมีได้หวางบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้า” ทั้งการเชื่อฟังอย่างสุดจิตสุดใจของอับราฮัมและการบอกเป็นนัยถึงพระคริสต์ตรงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้าถูกสื่อตรงนี้

17 เราจะอวยพรเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า และดั่งเม็ดทรายบนฝั่งทะเล เชื้อสายของเจ้าจะได้ประมุขเมืองศัตรูของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ วดี “เราจะอวยพรเจ้าแน่” แปลตรงตัวคือ ‘ในพระพรเราจะอวยพรเจ้าแน่’ เป็นวิธีแบบฮีบรูในการเน้นย้ำสิ่งที่กำลังถูกกล่าว มันมีความหมายว่าพระเจ้าจะทรงอวยพรเพิ่มเข้ากับพระพร ความเชื่อของอับราฮัมซึ่งก่อให้เกิดการเชื่อฟังดังกล่าวกลายเป็นสาเหตุแห่งพระพรของพระเจ้า นอกจากนี้ พระเจ้าตรัสซ้ำถึงพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัมว่า “เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า และดั่งเม็ดทรายบนฝั่งทะเล เชื้อสายของเจ้าจะได้ประมุขเมืองศัตรูของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์”

นี่เป็นครั้งที่ห้าแล้วที่พระเจ้าตรัสย้ำพันธสัญญาของพระองค์ที่กระทำกับอับราฮัม เช่นเดียวกับในแต่ละครั้งก่อนหน้า พระองค์ทรงเพิ่มรายละเอียดเข้าไปอีก พระเจ้าตรัสว่าเชื้อสายของอับราฮัมจะได้ประมุขเมืองศัตรูของเขาเป็นกรรมสิทธิ์ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เชื้อสายของเขาจะไม่เพียงมีจำนวนมากมายับไม่ถ้วนเท่านั้น แต่พวกเขาจะมีชัยเหนือพวกศัตรูของตนด้วย พระสัญญานี้จะสำเร็จอย่างแท้จริงเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

18 ประชาชาติทั้งหลายทั่วโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าได้เชื่อฟังเสียงของเรา” เหมือนกับพระสัญญาตอนแรกของพระองค์กับอับราฮัมในปฐมกาล 12:1 พระเจ้าทรงเตือนความจำอับราฮัมอีกครั้งว่า สักวันหนึ่งทุกประชาชาติจะได้พรในเชื้อสายของเขา นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่พระเจ้าจะกล่าวย้ำพันธสัญญาของพระองค์แก่อับราฮัม

แม้ว่าฮีบรู 11 นำเสนออับราฮัมในฐานะเป็นชายผู้มีความเชื่อยิ่งใหญ่ซึ่งเขาก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ แต่จุดสนใจสำคัญของพระพรของพระเจ้านั้นก็คือ การเชื่อฟังของอับราฮัม (และแน่นอนทีเดียว “โดยความเชื่อ...ท่านได้เชื่อฟัง” ฮีบรู 11:8) ช่องทางสำคัญที่จะได้รับพระพรของพระเจ้าคือ การเชื่อฟังพระองค์ ส่วนหนึ่งแล้วนั้นก็มิขึ้นได้เพราะการยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 12) รวมถึงความเชื่อด้วย (ฮีบรู 11:8) แต่ในพระวาทะของพระเจ้าตลอดทั้งเล่ม การเชื่อฟังเป็นช่องทางขั้นพื้นฐานที่สุดที่พระเจ้าทรงอวยพรผู้คนของพระองค์

ปฐมก 22:19 อับราฮัมจึงกลับไปหาคนใช้หนุ่มของท่าน เขาก็ลุกขึ้นแล้วพากันกลับไปยังเมืองเบเออร์เซบา อับราฮัมก็อาศัยอยู่ที่เบเออร์เซบา อับราฮัมจึงกลับไปยังเบเออร์เซบา และอาศัยอยู่ที่นั่น

ปฐมก 22:20-24 และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ มีคนมาบอกอับราฮัมว่า "ดูเถิด มิดคาห์บังเกิดบุตรให้แก่นาโฮร์น้องชายของท่านด้วยแล้ว มีบันทึกกล่าวไว้ว่าอับราฮัมได้ข่าวเกี่ยวกับครอบครัวเดิมของเขาและน้องสะใภ้ของเขามีมิดคาห์ได้บังเกิดบุตรแปดคนให้แก่สามีของนางคือ นาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม

21 คือฮุสบุตรหัวปี บุตรน้องชายของเขา เคมูเอลบิดาของอารัม ที่น่าสนใจก็คือว่า ฮุส เป็นคำเดียวกับ ฮุส ในโยบ 1

22 เคเสด ฮาโซ ปิลดาช ยิดลาฟ และเบธูเอล" **23** เบธูเอลให้กำเนิดบุตรสาวชื่อเรเบคาห์ ทั้งแปดนี้มิดคาห์บังเกิดให้นาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม **24** และภรรยาของเขาคือเรอูมาห์ ก็ได้บังเกิดเตบ่าห์ กาสัม ทาฮาซ และมาอาคาห์ เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับคนเหล่านี้ที่ถูกระบุชื่อมา อย่างไรก็ตาม มีบันทึกกล่าวไว้ว่า เบธูเอล (หลานชายของอับราฮัม) มีบุตรสาวคนหนึ่งชื่อว่า เรเบคาห์ แน่แน่นอนที่ต่อมานางจะกลายเป็นภรรยาของอิสอัค

*****

ภาพรวมของปฐมก 23: การสิ้นชีวิตและการฝังศพของนางซาร่าห์ถูกให้รายละเอียดไว้ในบทนี้ (1) อับราฮัมเจรจาต่อรองซื้อสถานที่ฝังศพสำหรับนางซาร่าห์ในข้อ 1-13 การได้สถานที่ฝังศพสำหรับนางซาร่าห์มาเป็นกรรมสิทธิ์และการฝังศพนางในข้อ 14-20

ปฐมก 23:1-2 ซาร่าห์มีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดปี ซาร่าห์มีชีวิตรั้งถึงอายุนี้ 2 แล้วซาร่าห์ก็สิ้นชีวิตที่เมืองคีริยาทอารบา คือเมืองเฮโบรน ในแผ่นดินคานาอัน อับราฮัมไว้ทุกข์ให้ซาร่าห์และร้องไห้คิดถึงนาง สามสิบเจ็ดปีหลังจากตลอดอิสอัค นางซาร่าห์ก็สิ้นชีวิตตอนอายุ 127 ปี มีการกล่าวถึง คีริยาทอารบา ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า 'เมืองแห่งอารบา' หรือเป็นที่รู้จักในชื่อเฮโบรนและในสมัยปัจจุบันคือ คีริโยธ อารบา

ปฐมก 23:3-16 อับราฮัมยื่นขึ้นหน้าศพพบกับลูกหลานของเขาว่า 4 "ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวและเป็นคนมาอาศัยอยู่ท่ามกลางท่าน ขอท่านให้ที่ดินท่ามกลางท่านเป็นสุสาน เพื่อ

ข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไป" 5 ลูกหลานของเฮทตอบอับราฮัมว่า 6 "นายเจ้าข้า โปรดฟังพวกเรา ท่านเป็นเจ้านายจากพระเจ้าท่ามกลางเรา ขอให้ฝังผู้ตายของท่านในอุโมงค์ฝังศพที่ดีที่สุดของเราเถิด ไม่มีผู้ใดในพวกเราที่จะหวงสุสานของเขาไว้ไม่ให้ท่าน หรือขัดขวางท่านมิให้ฝังผู้ตายของท่าน" 7 อับราฮัมก็ลุกขึ้นกราบลงต่อหน้าลูกหลานของเฮทชาวแผ่นดินนั้น 8 และพูดกับพวกเขาว่า "ถ้าท่านยินยอมให้ข้าพเจ้าฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไปแล้ว ขอฝังข้าพเจ้าเถิด และวิงวอนเอโอฟรนบุตรชายโศหาร์เพื่อข้าพเจ้า 9 ขอให้เขาให้ถ้ำมัคเปลาห์ ซึ่งเขาถือกรรมสิทธิ์นั้นแก่ข้าพเจ้า มันอยู่ที่ปลายนาของเขา ขอให้เขาขายให้ข้าพเจ้าเต็มตามราคาให้เป็นกรรมสิทธิ์สำหรับใช้เป็นสุสานในหมู่พวกท่าน" 10 ฝ่ายเอโอฟรนอาศัยอยู่ท่ามกลางลูกหลานของเฮท เอโอฟรนคนฮิตไทต์จึงตอบอับราฮัมให้บรรดาลูกหลานของเฮทผู้ที่เข้าไปที่ประตูเมืองของเขาฟังว่า 11 "อย่าเลย นายเจ้าข้า โปรดฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้นานแก่ท่านและให้ถ้ำที่อยู่ในนานั้นแก่ท่าน ด้วยข้าพเจ้าให้แก่ท่านต่อหน้าลูกหลานประชาชนของข้าพเจ้า ขอเชิญฝังผู้ตายของท่านเถิด" 12 อับราฮัมก็กราบลงต่อหน้าชาวแผ่นดินนั้น 13 และท่านพูดกับเอโอฟรนให้ชาวแผ่นดินนั้นฟังว่า "แต่ถ้าท่านยินยอมให้แล้ว ขอฝังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจ่ายค่านานั้น ขอรับเงินจากข้าพเจ้าเถิด และข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าที่นั่น" 14 เอโอฟรนตอบอับราฮัมว่า 15 "นายเจ้าข้า ขอฝังข้าพเจ้าเถิด ที่ดินแปลงนี้มีราคาเป็นเงินสี่ร้อยเชเชล สำหรับท่านกับข้าพเจ้าก็ไม่เท่าไร ฝังผู้ตายของท่านเถิด" 16 อับราฮัมก็ฟังคำของเอโอฟรน แล้วอับราฮัมก็ชั่งเงินให้เอโอฟรนตามจำนวนที่เขาบอกให้ลูกหลานของเฮทฟังแล้ว คือเงินสี่ร้อยเชเชลตามน้ำหนักที่พวกเขาชั่งกันในวันนั้น

อับราฮัมเจรจาต่อรองกับพวกคนคานาอันในพื้นที่เพื่อซื้อสถานที่ฝังศพสำหรับนางซาราห์ เราควรหมายเหตุไว้ว่าหลังจากเขาอาศัยอยู่ในคานาอันเป็นเวลาหลายปี (ประมาณ 62 ปี) เขาก็ยังมองตัวเองว่าเป็น "คนต่างด้าวและเป็นคนมาอาศัยอยู่" แม้ว่าเขาอาศัยอยู่ที่นั่น แต่เขาก็รู้ว่าโลกนี้ไม่ใช่บ้านของเขา เขาแค่เดินทางผ่านมาแล้วก็ผ่านไปเท่านั้น

ชาวคานาอันเสนออุโมงค์ฝังศพที่ดีที่สุดในให้แก่อับราฮัม มันบ่งบอกถึงคำพยานชีวิตอันดีที่อับราฮัมได้รับการไว้ท่ามกลางผู้คนของโลกซึ่งเขาอาศัยอยู่ด้วยมาตลอดหลายปี เขาขอถ้ำมัคเปลาห์ซึ่งมีเอโอฟรนบุตรชายโศหาร์เป็นเจ้าของ เอโอฟรนเสนอที่จะยกที่ดินผืนนั้นให้แก่อับราฮัม อย่างไรก็ตาม อับราฮัมยื่นกรานที่จะจ่ายเงินสำหรับที่ดินผืนนั้น เอโอฟรนจึงบอกเขาว่าที่ดินผืนนั้นมีค่าสี่ร้อยเชเชล

ปฐมกาล 23:17-20 นาของเอโฟรนในมัคเป-ลาห์ ซึ่งอยู่หน้ามัมเร มีนาอยู่กับถ้ำซึ่งอยู่ในนั้น และต้นไม้ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในนาตลอดทั่วบริเวณนั้น จึงได้ขาย 18 ให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์ ต่อหน้าลูกหลานของเฮท คือต่อหน้าบรรดาผู้ที่เข้าไปที่ประตูเมืองของเขา 19 ต่อมาอับราฮัมก็ฝังศพนางซาราห์ภรรยาของตน ในถ้ำที่นามัคเป-ลาห์หน้ามัมเร คือเมืองเฮโบรน ในแผ่นดินคานาอัน 20 นาและถ้ำซึ่งอยู่ในนั้นลูกหลานของเฮทยอมขายให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน

อับราฮัมซื้อ “นาอยู่กับถ้ำซึ่งอยู่ในนั้น และต้นไม้ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในนาตลอดทั่วบริเวณนั้น” การซื้อขายถูกกระทำต่อหน้าลูกหลานของเฮทในฐานะพยาน ที่นั่นอับราฮัมฝังศพนางซาราห์ภรรยาของตนเป็นเวลาหลายปี ชื่อที่ใช้เรียกพื้นที่บริเวณนั้นจนถึงทุกวันนี้คือ เฮโบรน

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 24: ปฐมกาล 24 นำเสนอการเล่าเรื่องเกี่ยวกับคนรับใช้ของอับราฮัมซึ่งไปหาภรรยาให้แก่อิสอัค มันเป็นเรื่องราวของความตั้งใจของอับราฮัมที่จะนำพาบุตรชายของตนให้ไปถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า มันเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการทรงนำอันแสนอัศจรรย์ของพระเจ้า นอกจากนี้ ยังมีภาพที่ค่อนข้างชัดเจนของพระคริสต์กับคริสตจักรด้วย พระเจ้าทรงเลือกเจ้าสาวที่เป็นคนต่างชาติไว้สำหรับอิสอัค ผู้เป็นบุตรแห่งพระสัญญา เหมือนกับที่พระองค์ทรงทำแบบเดียวกันสำหรับพระเยซูในคริสตจักร

บทที่มีเนื้อหายาวบทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) คำสั่งของอับราฮัมสำหรับการสมรสของอิสอัคในข้อ 1-9 (2) การออกเดินทางของคนรับใช้ของอับราฮัมไปยังประเทศเมโสโปเตเมียและการที่เขาได้พบกับเรเบคาห์ในข้อ 10-28 (3) เรเบคาห์และครอบครัวของเธอตกลงเรื่องการสมรสของเธอกับอิสอัคในข้อ 29-53 และ (4) การพบกันอันน่ายินดีของอิสอัคกับเรเบคาห์และการสมรสของเขาทั้งสองในข้อ 54-67

ปฐมกาล 24:1-6 ฝ่ายอับราฮัมก็ชราแล้ว มีอายุมากทีเดียว และพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรอับราฮัมทุกประการ 2 อับราฮัมพูดกับคนรับใช้ของท่านที่มีอาวุโสที่สุดในบ้าน ผู้ดูแลทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างของท่านว่า "เอามือเจ้าวางไว้ใต้ขาอ่อนของเรา 3 แล้วเราจะให้เจ้าปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และพระเจ้าแห่งแผ่นดินโลก ว่าเจ้าจะไม่หาภรรยาให้บุตรชายของเราจากบุตรสาวของคนคานาอัน ที่เราอาศัยอยู่ท่ามกลางเขา 4 แต่เจ้าจะ

ไปยังประเทศและหมู่ญาติของเราเพื่อหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่อิสอัคบุตรชายของเรา" 5 คนใช้ก็เรียนท่านว่า "หากว่าหญิงนั้นจะไม่เต็มใจไปกับข้าพเจ้ายังแผ่นดินนี้ ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้ามีต้องนำบุตรชายของท่านกลับไปยังแผ่นดินซึ่งท่านจากมานั้นหรือ" 6 อับราฮัมพูดกับเขาว่า "ระวังอย่าพาบุตรชายของเรากลับไปที่นี่อีก"

อับราฮัมในวัยชราตั้งใจที่จะหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่อิสอัคบุตรชายของตน ดังที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ในปฐมกาล 2:16-17 "พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรอับราฮัมทุกประการ" วัฒนธรรมของชาวตะวันออกในสมัยนั้นก็คือ พ่อแม่มีหน้าที่เลือกสรรคู่สมรสให้แก่ลูกๆของตน อับราฮัมมอบหมายภารกิจนี้ให้แก่หัวหน้าคนรับใช้ของเขาเพื่อไปหาภรรยาคนหนึ่งมาให้แก่อิสอัค มีหลายความเห็นตามมา (1) การให้คนรับใช้ของเขาเอามือ "วางไว้ได้ขาอ่อน" ของเขามีความหมายไม่ชัดเจน อย่างไรก็ตาม การกระทำที่สนิทสนมเช่นนั้นอาจสื่อถึงความจริงจังของคำปฏิญาณ (2) อับราฮัมให้คนรับใช้ของตนสาบานว่าเขาจะไม่หาภรรยาคนหนึ่งให้แก่อิสอัคจากบรรดาบุตรสาวของคนคานาอัน พวกเขาอาศัยอยู่ท่ามกลางคนคานาอันและอับราฮัมรู้จักลักษณะเฉพาะที่ชั่วร้ายและไม่นับถือพระเจ้าของคนเหล่านี้

เขากลับส่งคนใช้ของตนให้เดินทางกลับไปยังหมู่ญาติของเขาสำหรับการตามหาครั้งนี้ คนใช้ของเขาสงสัยว่าเขาควรพาอิสอัคไปหาหมู่ญาติของอับราฮัมหรือไม่ถ้าเกิดว่าเจ้าสาวคนนี้ไม่ยอมมาด้วยกันกับเขาก่อน (3) อับราฮัมกำชับเขาอย่างจริงจังว่า "ระวังอย่าพาบุตรชายของเรากลับไปที่นี่อีก" พระเจ้าได้ทรงสัญญาแผ่นดินนี้ไว้กับอับราฮัมและเชื้อสายของเขาแล้ว เขาไม่ยอมปล่อยให้บุตรชายของตนถูกลองใจให้ไปที่อื่นแน่ๆ แม้แต่เมืองฮารานก็ตาม ดังนั้น เพื่อรับประกันว่าอิสอัคอยู่ในแผ่นดินแห่งพระสัญญาต่อไป เขาจึงเตือนคนใช้ของตนอย่างชัดเจนว่าอย่าพาอิสอัคไปที่นั่น

ปฐมกาล 24:7-9 พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงนำเรามาจากบ้านบิดาเรา และจากแผ่นดินแห่งญาติของเรา พระองค์ตรัสกับเราและทรงปฏิญาณกับเราว่า 'เราจะมอบแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้า' พระองค์จะทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปข้างหน้าเจ้า เจ้าจงหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากที่นั่น อับราฮัมออกคำสั่งแก่คนใช้ของเขาต่อไปโดยกล่าวว่าพระเจ้าจะทรง "ใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปข้างหน้าเจ้า เจ้าจงหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากที่นั่น" อาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่อับราฮัมแล้วว่าพระองค์จะ

ทรงใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งให้นำหน้าคนใช้ของเขาไปเพื่อทำให้การเดินทางของเขาประสบผลสำเร็จด้วยดี

8 ถ้าหญิงนั้นไม่เต็มใจมากับเจ้า เจ้าก็จะพ้นจากคำปฏิญาณของเรานี้ แต่เจ้าอย่าพาดูตรชายของเรากลับไปที่นั้นก็แล้วกัน"

9 คนใช้จึงเอามือของเขาไว้ที่ขาอ่อนของอับราฮัมนายของตน และปฏิญาณต่อท่านตามเรื่องนี้ อับราฮัมส่งคนใช้ของเขาว่าถ้าหญิงนั้นที่พระเจ้าทรงเลือกไม่ยอมมาด้วยกันกับเขา เขาก็จะพ้นจากคำปฏิญาณนี้ เกี่ยวกับการเอามือของเขาไว้ที่ขาอ่อนของอับราฮัม ดูความเห็นสำหรับข้อ 2

ปฐม 24:10-11 คนใช้นำอูฐสิบตัวของนายมาแล้วออกเดินทางไปด้วยว่าข้าของทั้งสี่ของนายเขาอยู่ในอำนาจของเขา เขาลุกขึ้นไปยังเมโสโปเตเมีย ถึงเมืองของนาโฮร์ 11 เขาให้อูฐคุกเข่าลงที่ริมบ่อน้ำข้างนอกเมืองเวลาเย็น ซึ่งเป็นเวลาที่ผู้หญิงออกมาตักน้ำ คนใช้ที่ไม่ถูกระบุชื่อคนใช้ของอับราฮัมจึงเอาอูฐไปสับตัวและออกเดินทางไปยังเมโสโปเตเมียไปยังเมืองของนาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม เขาไปถึงในตอนเย็นของวันหนึ่ง ด้วยรู้ว่าพวกหญิงสาวจะออกมาตักน้ำที่บ่อน้ำหลักของเมืองในตอนเย็น เขาจึงให้พวกอูฐคุกเข่าลง เขาอาจหวังที่จะสำรวจหญิงสาวที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่นั่นก็เป็นได้

ปฐม 24:12-15 เขาอธิษฐานว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ขอทรงประทานความสำเร็จแก่ข้าพระองค์ในวันนี้ และขอทรงสำแดงความเมตตาแก่อับราฮัมนายของข้าพระองค์ 13 ดูเถิด ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่ริมบ่อน้ำ และบรรดาบุตรสาวของชาวเมืองนี้กำลังออกมาตักน้ำ 14 ขอให้หญิงสาวคนที่ข้าพระองค์จะพูดกับนางว่า 'โปรดลดเหยือกของนางลงให้ข้าพเจ้าดื่มน้ำ' และนางนั้นจะว่า 'เชิญดื่มเถิดและข้าพเจ้าจะให้ น้ำอูฐของท่านกินด้วย' ให้คนนั้นเป็นคนที่พระองค์ทรงกำหนดสำหรับอิสอัคผู้รับใช้ของพระองค์" 15 และต่อมาเมื่อเขาอธิษฐานยังไม่ทันเสร็จ ดูเถิด เรเบคาห์ ผู้ที่เกิดแก่เบธูเอลบุตรชายของนางมิลคาห์ภรรยาของนาโฮร์น้องชายของอับราฮัม ก็แบกไหน้ำของนางเดินออกมา

อย่างไรก็ตาม ก่อนที่คนใช้ของอับราฮัมจะทำอะไร เขาก็อธิษฐานและขอให้พระเจ้าทรงนำในการค้นหาคั้งนี้ของเขา เขาจึงเสนอหมายสำคัญง่ายๆอันหนึ่งและขอให้พระเจ้าทรง

ชี้ว่า ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่า เขาขอการทรงนำของพระเจ้าในเรื่องนี้ เห็นได้ชัดว่าเป็น ตัวอย่างหนึ่งของการขอการทรงนำของพระเจ้าโดยความเชื่อ การทดสอบที่ถูกเสนอขึ้นชัดเจนในตัวมันเองอยู่แล้ว เห็นได้ชัดอีกจาก 24:45 ว่าคนใช้ผู้นี้ได้อธิษฐานก่อนแล้วอย่างเงียบๆ ในใจและไม่ได้ออกเสียงดัง

ปฐม 24:16-20 หญิงสาวนั้นงามมาก เป็นพรหมจารียังไม่มีการหมั้นนาง นางก็ลงไปที่บ่อน้ำเติมน้ำเต็มไหแล้วก็ขึ้นมา 17 คนใช้นั้นก็วิ่งไปต้อนรับนาง แล้วพูดว่า "ขอน้ำจากไหของนางให้ข้าพเจ้าดื่มสักหน่อย" 18 นางตอบว่า "นายเจ้าข้า เชิญดื่มเถิด" แล้วนางก็รีบลดไหของนางลงมาถือไว้แล้วให้เขาดื่ม 19 เมื่อให้เขาดื่มเสร็จแล้ว นางจึงว่า "ข้าพเจ้าจะตักน้ำให้ลูของท่านกินจนอิ่มด้วย" 20 นางรีบเทน้ำในไหของนางใส่รางแล้ววิ่งไปตักน้ำที่บ่ออีก นางตักน้ำให้ลูทั้งหมดของเขา

คนใช้ผู้นี้อธิษฐานยังไม่ทันเสร็จ “ดูเถิด เรเบคาห์ ผู้ที่เกิดแก่เบธูเอลบุตรชายของนางมิลคาห์ภรรยาของนาโฮร์น้องชายของอับราฮัม ก็แบกเหยือกน้ำของนางเดินออกมา” เรเบคาห์เป็นหลานสาวของอับราฮัม และเป็นลูกพี่ลูกน้องลำดับที่สองของอิสอัค รายละเอียดเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติของชาวตะวันออกปรากฏชัดเจนในการที่เธอแบกเหยือกน้ำบนบ่าของเธอ ข้อความระบุว่า “หญิงสาวนั้นงามมาก เป็นหญิงพรหมจารี” ความงามตามธรรมชาติของเธอนั้นปรากฏก่อนข้างชัดเจนทีเดียว อาจเป็นไปได้ว่าธรรมเนียมสมัยนั้นกำหนดให้หญิงสาวพรหมจารีสวมใส่เครื่องแต่งกายที่ระบุดัดเจียนถึงสถานะของพวกเธอ นั่นอาจทำให้มองแวบเดียวก็รู้ว่าเธอมีสถานะเช่นไร

เรเบคาห์เริ่มตักน้ำใส่เหยือกของเธอขณะที่คนใช้ของอับราฮัมขอน้ำดื่มจากเธอ เขาถึงกับประหลาดใจที่ว่าเธอ ไม่เพียงให้น้ำเขาดื่มเท่านั้น แต่ยังอาสาที่จะตักน้ำให้พวกอูฐของเขาดื่มด้วย

ปฐม 24:21 คนใช้ของอับราฮัมจึงเพ่งดูนางเงียบๆ เพื่อตรึกตรองดูว่าพระเยโฮวาห์ทรงให้การเดินทางของตนบังเกิดผลหรือไม่ เขาถึงกับประหลาดใจที่หญิงสาวคนแรกที่ออกมาทำให้คำขอแบบมีเงื่อนไขของเขาที่เขาได้ขอต่อพระเจ้าสำเร็จแล้ว เขาจึงพูดอะไรไม่ออกเลย และสงสัยว่าเธอจะเป็นคนที่ใช่หรือไม่

ปฐม 24:22-27 และต่อมาเมื่ออูฐกินน้ำเสร็จแล้ว ชายนั้นก็ให้แหวนทองคำหนักครึ่งเชล และกำไลสำหรับข้อมือนางคู่หนึ่งทองหนักสิบเชล 23 และพูดว่า "ขอบอกข้าพเจ้า

ว่านางเป็นบุตรสาวของใคร ในบ้านบิดาของนางนั้นมีที่ให้พวกเราพักอาศัยบ้างไหม" 24 นางตอบเขาว่า "ข้าพเจ้าเป็นบุตรสาวของเบธูเอลบุตรชายของนางมิลคาห์ซึ่งนางบังเกิดให้กับนาโฮอร์" 25 นางพูดเสริมว่า "เรามีทั้งฟางและเสบียงพอ และมีที่ให้พักด้วย"

คนใช้ของอับราฮัมจึงให้ "ตุ้มหูทองคำ... และกำไล" ทำด้วยทองคำแก่เธอ เขาทำเช่นนั้นอาจเพราะความซาบซึ้งในการให้ความช่วยเหลือของเธอ แต่เขาก็ดูออกด้วยว่าเธอเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก เขาจึงถามชื่อครอบครัวของเธอและถามว่าเขาพักที่นั่นกินนั้นได้ไหม จากนั้นเขาก็ถึงกับประหลาดใจที่เธอแจ้งให้เขาทราบว่าเธอเป็นบุตรสาวของเบธูเอล บุตรชายของนาโฮอร์ (น้องชายของอับราฮัม) นอกจากนี้ เธอยังอาสาด้วยว่า เธอแน่ใจว่ามีที่พักสำหรับเขาและคณะเดินทางของเขาเพื่อที่จะพักแรมในกินนั้น

คนใช้คนนี้จึง 26 ก้มศีรษะลงนมัสการพระเยโฮวาห์ 27 และอธิษฐานว่า "สรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ผู้มิได้ทรงทอดทิ้งความกรุณา และความจริงของพระองค์ต่อนาย ส่วนข้าพระองค์นั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำมาตามทางจนถึงบ้านหมู่ญาติของนายข้าพระองค์"

คนใช้ผู้นี้บัดนี้ทราบแล้วว่าพระเจ้าได้ทรงนำพาเขาและตอบคำอธิษฐานของเขาแล้ว ที่น่าสนใจยิ่งไปอีกก็คือว่า แม้แต่คนใช้ของอับราฮัมก็กลายเป็นคนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าแล้ว เห็นได้ชัดถึงความเชื่อของเขาในพระเยโฮวาห์และการที่เขานมัสการพระองค์ เห็นได้ชัดว่าเขาได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวแห่งความเชื่อและได้ดำเนินโดยความเชื่ออย่างแน่นอนในภารกิจครั้งสำคัญของเขา

ปฐมกาล 24:28-32 แล้วหญิงสาวนั้นก็วิ่งไปบอกคนในครอบครัวของมารดาถึงเรื่องเหล่านี้ 29 เรเบคาห์มีพี่ชายคนหนึ่งชื่อ ลาบั้น ลาบั้นวิ่งไปหาชายคนหนึ่งที่บ่อน้ำ 30 และต่อมาเมื่อท่านเห็นแหวนและกำไลที่ข้อมือของนางสาว และเมื่อท่านได้ยินคำของเรเบคาห์น้องสาวว่า "ชายนั้นพูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้" ท่านก็ไปหาชายนั้น และดูเถิด เขากำลังยืนอยู่กับอูฐที่บ่อน้ำ 31 ท่านพูดว่า "ข้าแต่ท่านผู้รับพระพรของพระเยโฮวาห์ เชิญเข้ามาเถิด ท่านยืนอยู่ข้างนอกทำไม เพราะข้าพเจ้าเตรียมบ้านและเตรียมที่สำหรับอูฐแล้ว" 32 ชายนั้นจึงเข้าไปในบ้าน ลาบั้นก็แก้อูฐของเขา ให้ฟางและอาหารสำหรับอูฐ ให้น้ำล้างเท้าเขาและคนที่มากับเขา

พอได้พบกับคนใช้ของอับราฮัม เรเบคาห์ก็วิ่งกลับบ้านและเล่าให้ครอบครัวของเธอฟังว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ ลาบันพี่ชายของเธอวิ่งกลับมาที่บ่อน้ำนี้ได้พบกับคนใช้ของอับราฮัมที่นั่น เขาเชิญชายผู้นั้นกับคณะเดินทางไปที่บ้านของเขาอย่างเป็นทางการ คนใช้ของอับราฮัมจึงมา แก้อูฐเหล่านั้น ให้อาหารพวกมัน และให้น้ำสำหรับคนเหล่านั้นที่เดินทางมาด้วยกันกับเขา

ปฐมกาล 24:33-37 ครอบครัวของเรเบคาห์นำอาหารมาวางต่อหน้าเขา แต่เขาไม่ยอมรับประทานจนกว่าเขาเล่าให้พวกเขาฟังถึงจุดประสงค์ในการเดินทางครั้งนี้ของเขา พวกเขาจึงกล่าวว่า "เชิญพูดเถิด" เขาจึงแจ้งให้พวกเขาทราบว่า **34** "ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของอับราฮัม **35** พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่นายข้าพเจ้าอย่างมากมาย ท่านก็เจริญขึ้น และพระองค์ทรงประทานฝูงแพะแกะ และฝูงวัว เงินและทอง คนใช้ชายหญิง อูฐและลา **36** และนางซาราห์ภรรยาของข้าพเจ้าได้บังเกิดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่ชายเมื่อนางแก่แล้ว และนายก็ยกทรัพย์สมบัติทั้งหมดให้บุตร **37** นายให้ข้าพเจ้าปฏิญาณว่า 'เจ้าอย่าหาภรรยาให้แก่บุตรชายของเราจากบุตรสาวของคนคานาอัน ซึ่งเราอาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขานี้

ครอบครัวของเรเบคาห์ถึงกับประหลาดใจที่ได้ทราบว่านักเดินทางผู้นี้เป็นคนใช้ของญาติที่พวกเขาไม่ได้เจอมานาน คือ อับราฮัม นี่เป็นอีกครั้งที่มีกล่าวไว้ว่าพระเจ้าได้ทรงอวยพรอับราฮัมดังที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ใน 22:16-17 (และที่อื่นๆ) จากนั้นเขาก็เล่าให้พวกเขาฟังต่อไปเกี่ยวกับอิสอัคและที่อับราฮัมได้สั่งเขาว่าอย่าหาภรรยาให้อิสอัคจากคนคานาอัน

ปฐมกาล 24:38-41 แต่เจ้าจงไปยังบ้านบิดาของเราและไปยังหมู่ญาติของเรา และหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่บุตรชายของเรา' **39** ข้าพเจ้าพูดกับนายว่า 'หญิงนั้นอาจจะไม่ยอมมากับข้าพเจ้า' **40** แต่ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า 'พระเยโฮวาห์ผู้ซึ่งเราดำเนินอยู่ต่อพระองค์จะทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปกับเจ้า และให้ทางของเจ้าบังเกิดผล และเจ้าจะหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากหมู่ญาติของเรา และจากบ้านบิดาของเรา **41** แล้วเจ้าจะพ้นจากคำปฏิญาณของเรา เมื่อเจ้ามาถึงหมู่ญาติของเราแล้ว ถ้าเขาไม่ยอมให้หญิงนั้น เจ้าก็พ้นจากคำปฏิญาณของเรา'

คนใช้ผู้นี้เล่าให้ฟังอย่างละเอียดต่อไปว่าอับราฮัมได้สั่งให้เขาเดินทางไปยังบ้านบิดาของเขาและหมู่ญาติของเขาเพื่อหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่บุตรของเขา เขาเล่าให้พวกเขาฟังอีกว่าพระเจ้าจะทรงใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งซึ่งจะทำให้การเดินทางของเขาประสบผลสำเร็จ

ปฐมก 24:42-48 วันนี้ข้าพเจ้ามาถึงบ่อน้ำและทูลว่า 'โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ถ้าบัดนี้พระองค์ทรงโปรดให้ทางที่ข้าพระองค์ไปนั้นเกิดผล 43 ดูก่อน ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่บ่อน้ำ และต่อมาเมื่อสาวพรหมจารีออกมาตักน้ำ และข้าพระองค์พูดกับนางด้วยว่า "ขอน้ำให้ข้าพเจ้าดื่มจากไหหน้าของนางสักหน่อย" 44 และนางจะตอบข้าพระองค์ว่า "เชิญดื่มเถิด และข้าพเจ้าจะตักน้ำให้อูฐของท่านด้วย" ให้ผู้นั้นเป็นหญิงที่พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดตัวไว้สำหรับบุตรชายของนายข้าพระองค์' 45 เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานในใจไม่ทันขาดคำ ดูก่อน นางเรเบคาห์ก็แบกไหหน้าของนางเดินออกมา นางลงไปตักน้ำที่บ่อน้ำ ข้าพเจ้าพูดกับนางว่า 'ขอน้ำให้ข้าพเจ้าดื่มหน่อย' 46 นางก็รีบลดไหหน้าจากบ่าของนางและว่า 'เชิญดื่มเถิด แล้วข้าพเจ้าจะให้น้ำแก่อูฐของท่านด้วย' ข้าพเจ้าจึงดื่ม และนางก็ตักน้ำให้อูฐกินด้วย 47 แล้วข้าพเจ้าถามนางว่า 'นางเป็นบุตรสาวของใคร' นางตอบว่า 'เป็นบุตรสาวของเบธูเอลบุตรชายของนาโฮร์ ซึ่งนางมิลคาห์กำเนิดให้แก่เขา' ข้าพเจ้าจึงใส่แหวนที่จมูกของนางแล้วสวมกำไลที่ข้อมือนาง 48 แล้วข้าพเจ้าก็ก้มศีรษะลงนมัสการพระเยโฮวาห์ และถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายข้าพเจ้า ผู้ทรงนำข้าพเจ้ามาตามทางที่ถูกต้อง เพื่อหาบุตรสาวของน้องชายนายให้บุตรชายของนาย

ข้อความด้านบนนี้เป็นเนื้อหาสืบเนื่องมาจนถึงบัดนี้ คนใช้ของอับราฮัมจึงเล่าให้ฟังโดยละเอียดว่าเขาได้ขอพระเจ้าอย่างเจาะจงให้ทรงบอกถึงผู้ที่พระองค์ทรงเลือกและน้ำพระทัยของพระองค์ เขากล่าวในข้อ 45 ว่าก่อนที่เขาพูดในใจเสร็จ เรเบคาห์ก็ปรากฏตัวและทำให้รายละเอียดแห่งบททดสอบที่เขาได้ขอต่อพระเจ้าเพื่อใช้บอกน้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จ เขากล่าวต่อไปอีกว่าเขาได้ "ก้มศีรษะลงนมัสการพระเยโฮวาห์ และถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายข้าพเจ้า ผู้ทรงนำข้าพเจ้ามาตามทางที่ถูกต้อง" เขาแสดงออกชัดเจนถึงการเคร่งในทางของพระเจ้าและการดำเนินตามทางของพระเจ้าให้เหล่าเจ้าภาพของเขาเห็น

ปฐมก 24:49-51 คนใช้ของอับราฮัมจึงถามคำถามสำคัญกับเจ้าภาพของเขา พวกเขาจะยกเรเบคาห์ให้เป็นภรรยาของอิสอัคหรือไม่ บัดนี้ถ้าท่านยอมแสดงความเมตตาและจริงใจต่อนายข้าพเจ้าแล้ว ขอกรุณาบอกข้าพเจ้า ถ้ามิฉะนั้นก็ขอบอกข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะหันไปทางขวาหรือซ้าย" ที่น่าสนใจก็คือว่าทั้งلابันพี่ชายของเธอและเบธูเอลบิดาของเธอกล่าวว่า 50 "สิ่งนี้มาจากพระเยโฮวาห์ เราจะพูดดีหรือร้ายกับท่านก็ไม่ได้" 51 ดูก่อน เรเบคาห์ก็อยู่ต่อหน้าท่าน พา

นางไปเถิด และให้นางเป็นภรรยาบุตรชายนายของท่านดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสแล้ว" พวกเขาจึงคะยั้นคะยอให้พาเธอไปเป็นภรรยาของอิสอัค

ปฐม 24:52-54 และต่อมาเมื่อคนใช้ของอับราฮัมได้ยื่นถ้อยคำของท่านทั้งสอง ก็กราบลงถึงดินนมัสการพระเยโฮวาห์ 53 แล้วคนใช้ก็นำเอาเครื่องเงินและเครื่องทอง พร้อมกับเสื้อผ้ามอบให้แก่เรเบคาห์ เขายังมอบของอันมีค่าให้แก่พี่ชายและมารดาของนางด้วย 54 แล้วพวกเขาก็รับประทานและดื่ม คือเขากับคนที่มากับเขา และค้างคืนที่นั่น และพวกเขาลุกขึ้นในเวลาเช้า คนใช้นั้นก็กล่าวว่า "ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปหานายข้าพเจ้าเถิด"

คนใช้ของอับราฮัมจึงนมัสการพระเยโฮวาห์ เขามอบของกำนัลเพิ่มเติมซึ่งเป็นเครื่องประดับและเครื่องแต่งกายให้แก่เรเบคาห์รวมถึงมารดาและพี่ชายของเธอด้วย พวกเขาจึงใช้เวลาส่วนใหญ่ของคืนนั้นในการมีสามัคคีธรรมด้วยกัน หลังจากได้นอนหลับพักผ่อนเพียงเล็กน้อย คนใช้ของอับราฮัมก็ลุกขึ้นในตอนเช้าและกล่าวว่า "ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปหานายข้าพเจ้าเถิด"

ปฐม 24:55-57 พี่ชายและมารดาของนางว่า "ขอให้หญิงสาวอยู่กับเราสักหน่อยก่อน อย่างน้อยสักสิบวันแล้วนางจะไปก็ได้" 56 แต่ชายนั้นพูดกับพวกเขาว่า "อย่าหวังข้าพเจ้าไว้เลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงให้ทางของข้าพเจ้าเกิดผลแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าออกเดินทางเพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับไปหานายข้าพเจ้า" 57 พวกเขาว่า "เราจะเรียกหญิงสาวมาตามดู" ความเป็นจริงของเรื่องราวทั้งหมดอยู่ตาก็ทำให้พวกเขาารู้สึกสะเทือนใจ มารดาและพี่ชายของเรเบคาห์ขอให้เธอได้รับอนุญาตให้อยู่ต่ออีกสิบวัน มันเป็นเรื่องปกติตามธรรมชาติ พวกเขาอาจไม่ได้เจอเธออีก อย่างไรก็ตาม คนใช้ของอับราฮัมก็คิดดีแล้วด้วยเกรงว่าพวกเขาอาจเกิดเปลี่ยนใจ เขาจึงกล่าวว่า "อย่าหวังข้าพเจ้าไว้เลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงให้ทางของข้าพเจ้าเกิดผลแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าออกเดินทางเพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับไปหานายข้าพเจ้า"

ปฐม 24:58-59 พวกเขา ก็เรียกเรเบคาห์มาหา และพูดกับนางว่า "เจ้าจะไปกับชายคนนี้หรือไม่" นางตอบว่า "ข้าพเจ้าจะไป" 59 พวกเขาจึงส่งเรเบคาห์น้องสาวกับพี่เลี้ยงของนางไปพร้อมกับคนใช้ของอับราฮัม และคนของเขา ครอบครวญนี้จึงตัดสินใจที่จะปล่อยให้เรเบคาห์ตัดสินใจเอง เธอบอกว่า "ข้าพเจ้าจะไป" พวกเขาจึงส่งพี่เลี้ยงของเธอไปกับเธอด้วยและพวกเขาก็เตรียมตัวออกเดินทาง

ปฐมกาล 24:60-61 พวกเขาอวยพรเรเบคาห์ และกล่าวแก่นางว่า "น้องสาวเอ๋ย ขอให้เจ้าเป็นมารดาคนนับแสนนับล้าน และขอให้เชื้อสายของเจ้าได้ประดูเมืองของคนที่เกิดชั่วเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์" 61 แล้วเรเบคาห์และเหล่าสาวใช้ของนางก็ขึ้นอุฐไปกับชายนั้น คนใช้ก็พาเรเบคาห์ไป ครอบครัวของเรเบคาห์จึงอวยพรเธอและในเชิงพยากรณ์อาจทูลขอพระเจ้าให้ทรงทำให้เธอเป็น "มารดาคนนับแสนนับล้าน และขอให้เชื้อสายของเจ้าได้ประดูเมืองของคนที่เกิดชั่วเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์" พระสัญญาจะเป็นจริงในอิสราเอลและเอโดมซึ่งเธอจะให้กำเนิด ในพระคริสต์ คนของพระเจ้าจำนวนมากมายับไม่ถ้วนเรื่อยไปจนถึงตลอดกาลนิรันดร์จะสืบเชื้อสายมาจากเธอ นอกจากนี้ ในพระคริสต์ สักวันหนึ่งเชื้อสายของเธอก็จะครอบครองประดูเมืองของคนเหล่านั้นซึ่งเกิดชั่วเชื้อสายของเธอ

ปฐมกาล 24:62-65 ฝ่ายอิสอัคมาจากบ่อน้ำลาไฮรอย เพราะท่านไปอาศัยอยู่ทางใต้ 63 เวลาเย็นอิสอัคออกไปตริกร่องที่ทุ่งนาและท่านก็เงยหน้าขึ้นมองไป และดูเถิด มีอุฐเดินมา 64 เรเบคาห์เงยหน้าขึ้น เมื่อแลเห็นอิสอัคนางก็ลงจากอุฐ 65 เพราะนางได้พูดกับคนใช้ขึ้นว่า "ชายคนโน้นที่กำลังเดินผ่านทุ่งนามาหาเรานั้นคือใคร" คนใช้ตอบว่า "นายของข้าพเจ้าเอง" นางจึงหยิบผ้าคลุมหน้ามาคลุม

ขณะเดียวกัน อิสอัคซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอันก็กำลังอาศัยอยู่ที่บ่อน้ำลาไฮรอย (บ่อน้ำที่พระเจ้าได้ปรากฏแก่นางฮาการ์) ในช่วงใกล้เย็น เขาออกไปไร่ครวญ (อาจเพื่อสนทนากับพระเจ้าด้วย) ขณะที่เขามองไปไกลๆ เขาก็เห็นกองคาราวานของคนใช้ของบิดาเขาเดินเข้ามาใกล้ เมื่อเรเบคาห์ได้เห็นเขายืนอยู่ตรงนั้น เธอก็ลงมาจากอุฐ ก่อนหน้านั้นเธอได้ถามคนใช้ผู้นั้นแล้วว่า คนๆนี้คือใครและเขาก็ได้บอกเธอแล้ว เธอจึงเอาผ้าคลุมหน้ามาคลุมเพื่อความสุภาพเรียบร้อย

ปฐมกาล 24:66-67 คนใช้บอกให้อิสอัคทราบทุกอย่างที่เขาได้กระทำไป 67 อิสอัคก็พานางเข้ามาในเต็นท์ของนางซาราห์มารดาของท่านและรับเรเบคาห์ไว้ นางก็เป็นภรรยาของท่าน และท่านก็รักนาง อิสอัคก็ได้รับความปลอบประโลมภายหลังที่มารดาของท่านสิ้นชีวิตแล้ว คนใช้บอกอิสอัคทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้น อิสอัคจึงรับเรเบคาห์ และเธอก็กลายเป็นภรรยาของเขา นอกจากนี้ "ท่านก็รักนาง อิสอัคก็ได้รับความปลอบประโลมภายหลังที่มารดาของท่านสิ้นชีวิตแล้ว" ปฐมกาล 25:20 ระบุว่าอิสอัคอายุ 40 ปีตอนที่เขาแต่งงานกับเรเบคาห์

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 25: บทที่ยี่สิบห้าของหนังสือปฐมกาลเป็นบทส่งท้ายชีวิตอันยาวนานของอับราฮัม บทนี้แบ่งย่อยได้ดังต่อไปนี้ (1) ครอบครัวของอับราฮัมซึ่งเกิดมาจากนางเคทูราห์ การสิ้นชีวิตของเขา และการฝังศพเขาในข้อ 1-10 (2) พระพรของพระเจ้าที่มีแก่อิสอัคและลูกหลานของอิซมาเอลในข้อ 11-18 (3) การกำเนิดของเอซาวและยาโคบในข้อ 19-26 (4) อุปนิสัยที่แตกต่างกันของเอซาวและยาโคบในข้อ 27-28 และ (5) เอซาวคูหมิ่นและขายสิทธิบุตรหัวปีของตนในข้อ 29-34

ปฐมกาล 25:1-4 อับราฮัมได้ภรรยาอีกคนหนึ่งชื่อเคทูราห์ 2 นางก็คลอดบุตรให้แก่ท่านชื่อสิมราน โยกซาน เมดาน มีเดีย นอชบากและชูอาห์ 3 โยกซานให้กำเนิดบุตรชื่อเชบาและเดดาน บุตรชายของเดดาน คืออัชซูริม เลหุซิมและเลอุมมิม 4 บุตรชายของมีเดียคือ เอฟาห์ เอเฟอร์ ฮาโนค อาปีดาและเอลดาอาห์ ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของนางเคทูราห์

อับราฮัมจึงแต่งงานใหม่หลังจากนางซาราห์สิ้นชีวิตแล้ว ภรรยาใหม่ของเขาชื่อว่าเคทูราห์ซึ่งเราไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับนางมากนัก นางให้กำเนิดบุตรชายอีกหกคนแก่อับราฮัม (ทำให้เขามีบุตรทั้งหมดเจ็ดคน) นี่อาจเป็นสิ่งที่นางฮันนาห์หมายถึงใน 1 ซามูเอล 2:5 จากบุตรชายหกคนนี้ คนเดียวเท่านั้นที่มีบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ในเชิงสำคัญคือ มีเดีย เห็นได้ชัดว่าพวกเขาทุกคนกลายเป็นต้นตระกูลของชนหลายเผ่าซึ่งกลายเป็นพวกคนอาหรับจนถึงทุกวันนี้

ปฐมกาล 25:5 อย่างไรก็ตาม อับราฮัมได้มอบทรัพย์สมบัติทั้งหมดแก่อิสอัค เขาเป็นบุตรแห่งพระสัญญา เขากลายเป็นผู้รับมรดกทั้งหมด

ปฐมกาล 25:6 แต่อับราฮัมให้ของขวัญแก่บุตรชายทั้งหลายของพวกภรณาน้อยของท่าน และให้พวกเขาแยกไปจากอิสอัคบุตรชายของท่าน ไปทางทิศตะวันออกยังประเทศตะวันออก เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ วลีที่พูดถึง “พวกภรณาน้อยของท่าน” น่าจะหมายถึงนางฮาการ์และนางเคทูราห์ เขาให้ของขวัญแก่บุตรของพวกนาง (เห็นได้ชัดว่ารวมถึงอิซมาเอลด้วย) และส่งบุตรเหล่านี้ (คือคนเหล่านั้นในข้อ 2-4) ไปทาง “ทิศตะวันออกยังประเทศตะวันออก” นั้นน่าจะหมายถึงเขตแดนซึ่งเป็นที่รู้จักในปัจจุบันในชื่ออาระเบีย เขาตั้งใจขีดเส้นแบ่งชัดเจนระหว่างคนเหล่านั้นกับอิสอัค เราอาจกล่าวได้ว่าในการที่เขาแต่งงานใหม่อับราฮัมได้ก้าวออกจากน้ำพระทัยอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าและเข้าสู่เขตแดนของน้ำพระทัยเชิงอนุญาตของพระองค์

บุตรเหล่านั้นซึ่งจะกลายเป็นส่วนสำคัญของชาวอาหรับจะเป็นเสี้ยนหนามคำสาปข้างชนชาติอิสราเอลในอีกหลายพันปีนับจากนี้

ปฐมก 25:7-8 อายุแห่งชีวิตของอับราฮัม คือหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าปี 8 อับราฮัมสิ้นลมหายใจเมื่อแก่หง่อมแล้ว และเป็นคนชราที่มีอายุมาก และถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ตอนอายุได้ 175 ปี อับราฮัมก็สิ้นชีวิต “เมื่อแก่หง่อมแล้ว และเป็นคนชราที่มีอายุมาก และถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน” วลีสุดท้ายเป็นคำบรรยายที่งดงามซึ่งแสดงถึงความตายของวิสุทธิชน สักวันหนึ่งเราจะถูกรวบรวมไว้กับผู้คนของเราซึ่งได้ล่วงหน้าเราไปสวรรค์ก่อนแล้ว คำบรรยายที่คล้ายกันจะถูกกล่าวถึงบรรพบุรุษคนอื่นๆเช่นกัน

ปฐมก 25:9-10 อิสอัคและอิซมาเอลบุตรชายของท่านก็ฝังท่านไว้ในถ้ำมักเปลาห์ในนาของเอโฟรนบุตรชายของโศหาร์คนฮิตไทต์ซึ่งอยู่หน้ามัมเร 10 เป็นนาที่อับราฮัมซื้อมาจากลูกหลานของเฮท เขาก็ฝังอับราฮัมไว้ที่นั่น อยู่กับซาราห์ภรรยาของท่าน บุตรชายของอับราฮัมคือ อิสอัคและอิซมาเอล ได้ฝังศพเขาในสถานที่ฝังศพประจำตระกูลในถ้ำมักเปลาห์ซึ่งอับราฮัมได้ซื้อไว้เมื่อหลายปีก่อนเพื่อฝังศพนางซาราห์

ปฐมก 25:11 และต่อมาหลังจากที่อับราฮัมสิ้นชีวิตแล้ว พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่อิสอัคบุตรชายของท่าน อิสอัคอาศัยอยู่ริมบ่อน้ำลาไฮรอย ขณะเดียวกัน อิสอัคก็อาศัยอยู่ต่อไปข้างบ่อน้ำลาไฮรอยและพระเจ้าทรงอวยพรเขาที่นั่น

ปฐมก 25:12-18 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอิซมาเอล บุตรชายของอับราฮัม ซึ่งนางฮาการ์คนอียิปต์สาวใช้ของนางซาราห์กำเนิดให้แก่อับราฮัม 13 ต่อไปนี้เป็นชื่อบรรดาบุตรชายของอิซมาเอล ตามชื่อ ตามพงศ์พันธุ์ คือเนบาโยธเป็นบุตรหัวปีของอิซมาเอล เคดาร์ อัดบีเอล มิบซัม 14 มิซมา ดูมาห์ มัสสา 15 ฮาดาร์ เทมา เยทूर นาพิชและเคเดมาห์ 16 คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอิซมาเอล ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อของพวกเขาตามเมือง และตามค่ายของเขา เจ้านายสิบสองคนตามตระกูลของเขา 17 อายุแห่งชีวิตของอิซมาเอล คือหนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดปี ท่านสิ้นลมหายใจและถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน 18 พวกเขาอาศัยอยู่ตั้งแต่เมืองฮาวิลาคันจนถึงเมืองซูร์ ซึ่งอยู่หน้าอียิปต์ไปทางทิศแผ่นดินอัชชีเรีย และเขาสิ้นชีวิตอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา

เชื้อสายของอิซมาเอลถูกกล่าวถึง คนเหล่านี้ก็กลายเป็นต้นตระกูลของคนอาหรับหลายพวกจนถึงทุกวันนี้ อิซมาเอลมีบุตรชายสิบสองคนซึ่งกลายเป็นเจ้านายตามประชาติของตน (นั่นคือ ตระกูลของตน) นี่บ่งบอกถึงการกลายเป็นจริงของคำพยากรณ์ที่พระเจ้าได้ตรัสแก่อับราฮัมเกี่ยวกับอิซมาเอลในปฐมกาล 17:20

อิซมาเอลสิ้นชีวิตตอนอายุ 137 ปี ในรูปแบบที่คล้ายคลึงกับอับราฮัม มีกล่าวไว้ว่าเขา “ถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน” บุตรทั้งหลายของอิซมาเอลไปอาศัยอยู่ “ตั้งแต่เมืองฮาลาห์จนถึงเมืองซูร์” จนถึงทุกวันนี้พวกลูกหลานของอิซมาเอลก็อาศัยอยู่ในดินแดนตะวันออกกลาง โดยส่วนใหญ่อยู่ในแหลมอาระเบีย และไล่ตั้งแต่เขตแดนของอียิปต์ไปจนถึงเขตแดนของซูร์ (ซีเรีย)

ปฐมก 25:19-20   **ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอิสอัคบุตรชายของอับราฮัม คืออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค 20 อิสอัคมีอายุสี่สิบปีเมื่อท่านได้ภรรยาชื่อ เรเบคาห์บุตรสาวของเบธูเอลคนซีเรียชาวเมืองปัดดานอารัม น้องสาวของลาบันคนซีเรีย คำที่แปลว่า พงศ์พันธุ์ (โทว์เลดาร์ห์) จริงๆแล้วมีความหมายว่า ‘ลูกหลาน’ น่าหมายเหตุไว้ว่าอิสอัคอายุสี่สิบปีตอนที่เขาแต่งงานกับเรเบคาห์ ลูกหลานที่เป็นครอบครัวของอิสอัคโดยตรงจะถูกกล่าวถึงในข้อต่อไปนี้**

ปฐมก 25:21   **อิสอัคอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อภรรยาของท่าน เพราะนางเป็นหมัน พระเยโฮวาห์ประทานตามคำอธิษฐานของท่าน เรเบคาห์ภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์** จากข้อ 26 เห็นได้ชัดว่าอิสอัคและเรเบคาห์ไม่มีบุตรจนกระทั่งพวกเขาแต่งงานกันมาได้สี่สิบปี ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันทำให้ทั้งคู่รู้สึกเป็นทุกข์และกังวล อย่างไรก็ตาม ท่ามกลางปัญหานั้นก็มีความจริงฝ่ายวิญญาณอันยิ่งใหญ่แฝงอยู่ อิสอัคจึง “อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อภรรยาของท่าน เพราะนางเป็นหมัน” อิสอัคนำปัญหานี้ไปกราบทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าและขอพระเจ้าให้ทรงประทานบุตรแก่พวกเขา นี่เป็นแบบอย่างที่ดีที่ชัดเจนแห่งความเชื่อ อย่างไรก็ตาม เราควรระลึกถึงรากฐานแห่งความเชื่อที่อิสอัคไว้วางใจ แน่แน่นอนที่เขารู้ว่าพระเจ้าได้ทรงสัญญากับอับราฮัมบิดาของเขาว่าเขาจะมีลูกหลานมากมายนับไม่ถ้วนผ่านทางอิสอัค ดังนั้นมันก็แปลว่าอิสอัคต้องมีบุตร เขาจึงเตือนความจำพระเจ้าถึงพระสัญญาของพระองค์ นั่นคือความเชื่อ อาจารย์ยิวบางคนอ้างว่าอิสอัคพาเรเบคาห์ไปยังภูเขาโมริยาห์เหมือนกับที่อับราฮัมได้พาเขาไปที่นั่นและเตือนความจำองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงพระสัญญาของพระองค์ที่ทรงทำกับอับราฮัม ไม่ว่าจะกรณีใด “พระเยโฮวาห์ประทานตามคำอธิษฐานของท่าน เรเบคาห์ภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์”

ปฐม 25:22-23 เด็กก็เบียดเสียดกันอยู่ในครรภ์ของนาง นางจึงพูดว่า "ถ้าเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าจะทำอะไรดี" นางจึงไปทูลถามพระเยโฮวาห์ 23 พระเยโฮวาห์ตรัสกับนางว่า "ชนสองชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า และประชาชนสองพวกที่เกิดจากบั้นเอวของเจ้าจะต้องแยกกัน พวกหนึ่งจะมีกำลังมากกว่าอีกพวกหนึ่ง พี่จะปรนนิบัติน้อง" เห็น ได้ชัดเจนในทันทีว่าเรเบคาห์จะมีลูกแฝด บันทึกรื่องเด็กทั้งสองที่เบียดเสียดกันอยู่ในครรภ์ของนางดูเหมือนจะสื่อความหมายมากกว่าแค่การเคลื่อนไหวของตัวอ่อนทารก ความขัดแย้งกันแม้กระทั่งก่อนคลอดออกมา ก็ปรากฏชัดเจนเหลือเกินจนนางเรเบคาห์ร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ถ้าเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าจะทำอะไรดี" มันเกือบเหมือนกับนางทูลถามพระเจ้าว่า 'พวกข้าพระองค์ทูลขอบูตรจากพระองค์ทำไมเมื่อเห็นแล้วถึงความยากลำบากที่ข้าพระองค์กำลังเผชิญอยู่' เห็น ได้ชัดว่านางไม่ได้มีการตั้งครรภ์ที่ง่ายเลย

คำตอบของพระเจ้าต่อคำถามของนาง (แม้มิได้ระบุไว้ว่าพระองค์ทรงตอบอย่างไรก็ตาม) ก็สอนอะไรเราหลายอย่าง (1) พระองค์ทรงแจ้งให้นางทราบว่า "ชนสองชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า" เห็น ได้ชัดว่านางรู้เรื่องนี้อยู่แล้ว (2) อยากรู้ก็ตาม เขาทั้งสองจะกลายเป็นชนสองชาติที่แตกต่างกัน ("ประชาชนสองพวกที่เกิดจากบั้นเอวของเจ้าจะต้องแยกกัน") (3) นอกจากนี้ "พวกหนึ่งจะมีกำลังมากกว่าอีกพวกหนึ่ง" (4) สุดท้าย "พี่จะปรนนิบัติน้อง" แน่แน่นอนว่าเป็นคำพยากรณ์อย่างเห็น ได้ชัด เอชาวผู้เป็นบุตรหัวปีจะตกอยู่ใต้อาณัติอิสราเอลจริงๆ เมื่อเวลาผ่านไป อยากรู้ก็ตาม ในระยะสั้นสิ่งที่ตรงข้ามกลับเป็นจริง ในตอนแรกคนเอโดมมีกำลังเข้มแข็งมากกว่ายาโคบและชนชาติที่กำลังเติบโตของเขา แต่เมื่อเวลาผ่านไป พระเจ้าก็ทรงรับประกันว่าพี่จะปรนนิบัติน้องจริงๆ มันจะเป็นเช่นนั้นจริงๆ เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาในยุคพันปี

ปฐม 25:24-26 เมื่อกำหนดคลอดของนางมาถึงแล้ว ตูเถิด มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์ของนาง 25 คนแรกคลอดออกมาตัวแดงมีขนอยู่ทั่วตัวหมด เขาจึงตั้งชื่อว่า เอชาว 26 ภายหลังน้องชายของเขาก็คลอดออกมา มือของเขาจับส้นเท้าของเอชาวไว้ เขาจึงตั้งชื่อว่า ยาโคบ เมื่อนางคลอดลูกแฝดนั้น อิสอัคมีอายุได้หกสิบปี

เมื่อคลอดออกมาแล้วเรเบคาห์ก็มีลูกแฝดจริงๆ คนแรกที่ถูกคลอดออกมามีผิวสีแดง เห็น ได้ชัดว่าตัวแดงในที่นี้หมายถึงขนสีแดงบนตัวของทารกน้อยเอชาวซึ่งเห็น ได้ชัดว่าเขามีขนคอกชื่อเอชาว มีความหมายตรงตัวว่า 'ขนคอก' เมื่อทารกน้อยคนที่สองถูกคลอดออกมา เขาก็คว้าส้นเท้าพี่ชายของตน ชื่อยาโคบมีความหมายตรงตัวว่า 'ผู้จับส้นเท้า' ถึงแม้คำนี้เปลี่ยนมามีความ

หมายได้ด้วยว่า ‘ผู้แย่งชิง’ คำหลังนี้สื่อความหมายถึงการใช้เล่ห์เหลี่ยม กลโกง หรือการหลอกลวง แน่ทีเดียว ยาโคบเป็นอย่างนั้นจริงๆ ในชั่วชีวิตของเขา

ปฐมกาล 25:27-28 เด็กชายทั้งสองนั้นโตขึ้น เอซาวก็เป็นพรานที่ชำนาญ เป็นชาวทุ่ง ฝ่ายยาโคบเป็นคนเงิบๆอาศัยอยู่ในเต็นท์ 28 อิสอักรักเอซาว เพราะท่านรับประทานเนื้อที่เขาล่ามา แต่นางเรเบคาห์รักยาโคบ

เมื่อฝาแฝดคู่นี้เติบโตขึ้น เอซาวก็กลายเป็นนายพรานผู้ชำนาญและเป็นชาวทุ่ง ยาโคบอยู่ติดบ้านและ “อาศัยอยู่ในเต็นท์” คำที่แปลว่า คนเงิบๆ (*ແຫມ*) มีความหมายหลายอย่างไล่ตั้งแต่ ‘สมบูรณ์พร้อม’ ไปจนถึง ‘หล่อ’ และ ‘ดีพร้อม’ ไม่ว่ากรณีใด ขณะที่เอซาวเป็นคนที่ชอบอยู่กลางแจ้ง ยาโคบกลับอยู่บ้านและมีลักษณะภายนอกเป็นคนชอบอยู่กับบ้านมากกว่า อย่างไรก็ตาม อิสอัคชอบเอซาวมากกว่าเพราะสัตว์ที่เขาล่ากลับมาบ้านได้ เรเบคาห์โปรดปรานยาโคบ

ปฐมกาล 25:29-34 และยาโคบต้มผักอยู่ เอซาวกลับมาจากทุ่งแล้วรู้สึกอ่อนกำลัง 30 เอซาวพูดกับยาโคบว่า "ขอให้ข้ากินผักแดงนั้น เพราะเราอ่อนกำลัง" เพราะฉะนั้นเขาจึงได้ชื่อว่า เอโดม 31 ยาโคบว่า "ขายสิทธิบุตรหัวปีของพี่ให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้" 32 เอซาวว่า "ดูเถิด ข้ากำลังจะตายอยู่แล้ว สิทธิบุตรหัวปีจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าเล่า" 33 ยาโคบว่า "ปฎิญาณให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้" เอซาวจึงปฎิญาณให้กับเขา และขายสิทธิบุตรหัวปีของตนแก่ยาโคบ 34 ยาโคบจึงให้ขนมปังและถั่วแดงต้มแก่เอซาว เขาก็กินและดื่ม แล้วลุกไป ดังนี้เอซาวก็ดูหมิ่นสิทธิบุตรหัวปีของตน

ขอบเขตเวลาไม่ได้ถูกระบุไว้ชัดเจน อย่างไรก็ตาม เราอาจสรุปได้ว่าทั้งเอซาวและยาโคบได้โตเป็นหนุ่มแล้ว การกัณดารอาหารซึ่งถูกระบุไว้ใน 26:1 น่าจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว เห็นได้ชัดว่าเอซาวได้ย้ายออกไปและไปอาศัยอยู่นอกแผ่นดินนั้น อย่างไรก็ตาม เพราะการกัณดารอาหารที่รุนแรงขึ้น เขาไม่สามารถหาอาหารได้และกลับมาบ้านอย่างหมดแรง

คำที่แปลว่า รู้สึกอ่อนกำลัง (*ອາເພື່ອ*) มีความหมายอย่างหนึ่งว่า ‘หมดแรง’ คำขออาหารของเอซาวจากน้องของตนอาจเกิดขึ้นเพราะความอับจนหนทาง โดยกลัวว่าเขากำลังจะหิวตาย ขณะเดียวกันยาโคบก็กำลัง “ต้มผักอยู่” ซึ่งหมายความว่า เขามีซุปที่ต้มแล้ว โดยอาจเป็นสตูหรือพริก วลีที่พูดถึงมันว่าเป็นผักแดงก็อาจหมายถึงการที่ยาโคบจัดเตรียมสตูของตนด้วยถั่วแดง เห็นได้ชัดว่า การที่เอซาวขอสตูสีแดงนั้นทำให้เขามีชื่อเล่นว่า *เอโดม* ซึ่งแปลว่าสีแดง

ยาโคบ ผู้แย่งชิง เห็น โอกาสที่จะได้ประโยชน์จากความลำบากของพี่ชายตน เมื่อคู่ออกว่า พี่ของตนกำลังอับจน เขาจึงยื่นข้อเสนอหนึ่งแก่พี่ว่า “ชายสิทธิบุตรหัวปีของพี่ให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้” (ธรรมเนียมปฏิบัติสมัยโบราณของชาวตะวันออกกลางเรื่องสิทธิบุตรหัวปีมีอยู่ว่า บุตรหัวปีจะได้รับมรดกส่วนใหญ่ของทรัพย์สินของบิดาเมื่อบิดาสิ้นชีวิต นอกจากนี้ สิทธิบุตรหัวปียังมอบสิทธิการเป็นผู้นำของตระกูลให้แก่ผู้เป็นเจ้าของสิทธินั้นด้วย) ยาโคบไม่รอช้าที่จะฉวยสิทธิพิเศษนี้มาเป็นของตนในยามที่พี่ชายอยู่ในสภาวะเข้าตาจน ในส่วนของเอซาว เขาก็อ่อนระโหยโรยแรงและอยู่ในสภาวะใกล้ตายแล้ว ดังนั้น เขาจึงไม่เห็นว่าเป็นเสียหายตรงไหนกับการขายสิทธิบุตรหัวปีของตนเสีย ดังนั้น ยาโคบจึงบังคับให้เอซาวสาบานว่าจะยกสิทธิบุตรหัวปีให้แก่ตนเพื่อแลกกับอาหาร เอซาวจึงรับประทานอาหารนั้น คืมน้ำ ลุกขึ้นและไปเสีย ในการทำเช่นนั้น เขาก็ “คูหมิ่นสิทธิบุตรหัวปีของตน”

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 26: ความเหมือนกันระหว่างชีวิตของอับราฮัมและอิสอัคปรากฏให้เห็น บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) พันธสัญญาฉบับอับราฮัมได้รับการยืนยันต่ออิสอัคในข้อ 1-5 (2) อิสอัคหลงหลงกลวงแบบโง่ๆเหมือนบิดาของตนในข้อ 6-16 และ (3) การขุดบ่อน้ำของอิสอัคและปัญหาต่างๆที่ตามมาถูกบันทึกไว้ในข้อ 17-35

ปฐมก 26:1   **เกิดกัณดารอาหารในแผ่นดินนั้น นอกเหนือจากการกัณดารอาหารครั้งก่อนในสมัยอับราฮัม และอิสอัคไปหาอาบีเมเลคกษัตริย์แห่งชาวฟิลิสเตียที่เมืองเก-ราร์**
ประวัติศาสตร์มักซ้ำรอยเดิม เฉกเช่นในสมัยของอับราฮัมบิดาตน เมื่อถึงคราวลำบาก อิสอัคก็คิดที่จะไปจากสถานที่นั้นที่พระเจ้าทรงให้เขาอยู่ การกัณดารอาหารอีกครั้ง (ซึ่งแตกต่างจากครั้งนั้นในสมัยของอับราฮัม) ได้เริ่มมีขึ้นในแผ่นดินนั้น ดังนั้น อิสอัคจึงเก็บข้าวของและ “ไปหาอาบีเมเลคกษัตริย์แห่งชาวฟิลิสเตียที่เมืองเก-ราร์” เกราร์เป็นที่ราบลุ่มของชาวฟิลิสเตียในพื้นที่ส่วนตะวันตกเฉียงใต้ของปาเลสไตน์และเทียบได้กับกาซาในปัจจุบัน แม้ว่าถูกอาศัยอยู่โดยชาวฟิลิสเตีย มันก็ยังเป็นส่วนหนึ่งของแผ่นดินที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับอับราฮัมอยู่ดี คำว่า *อาบีเมเลค* อาจเป็นไปได้ทั้งตำแหน่งหนึ่งหรือชื่อๆหนึ่ง มันมีความหมายตรงตัวว่า ‘บิดาของข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์’ เป็นไปได้ว่านี่อาจเป็นอาบีเมเลคคนเดียวกับที่ได้เจอกับอับราฮัมเมื่อหนึ่งร้อยปีก่อนหน้านี้ แต่มันก็ไม่น่าใช่ ในเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นต่อมาในไม่ช้าซึ่งคล้ายคลึงอย่างมากกับสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ ดูเหมือนว่าอาบีเมเลคไม่รู้เลยว่าอับราฮัมได้กระทำแบบเดียวกัน

ปฐมก 26:2-5 ขณะเดียวกัน พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านและตรัสว่า "อย่าลงไปอียิปต์เลย จงอาศัยในแผ่นดินซึ่งเราจะบอกเจ้าเถิด ตรงนี้พระเจ้าได้ทรงยืนยันพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงกระทำกับอับราฮัม พระองค์ทรงเริ่ม โดยการสั่งอิสอัคว่าอย่าไปอียิปต์เหมือนที่บิดาเขาได้กระทำตอนที่ท้อใจ

พระองค์กลับสั่งอิสอัคว่า 3 จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ แล้วเราจะอยู่กับเจ้าและอวยพรเจ้า เพราะว่าเราจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้า เราจะทำให้คำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัมบิดาของเจ้าสำเร็จ 4 เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นดังดาวบนฟ้าและจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เชื้อสายของเจ้า ประชาชาติทั้งหลายในโลกจะได้รับพรก็เพราะเชื้อสายของเจ้า

พระเจ้าทรงสัญญาต่อไปอีกว่าจะยกแผ่นดินนั้นให้แก่อิสอัคเหมือนที่พระองค์ทรงยกให้แก่อับราฮัม พระเจ้าจึงทรงกล่าวกับพระสัญญาของพระองค์ที่จะทำให้เชื้อสายของอับราฮัมทวีมากขึ้นดังดาวบนฟ้า นอกจากนี้ พระพรของอับราฮัมจะอยู่บนอิสอัคต่อไปด้วย

5 "เพราะว่าอับราฮัมได้เชื่อฟังเสียงของเราและได้รักษาคำกำชับของเรา บัญญัติของเรา กฎเกณฑ์ของเรา และราชบัญญัติของเรา" อีกครั้งที่พระเจ้าที่จะมีแก่อิสอัคด้วยนั้น เชื่อมโยงกับการเชื่อฟังของอับราฮัม แน่ทีเดียว พระพรของพระเจ้าจนถึงทุกวันนี้เชื่อมโยงกับการเชื่อฟังของประชากรของพระเจ้า ดู วิวรรณ์ 1:3, 22:14 คำสั่งหลักที่พระเจ้าทรงมีแก่อิสอัคคือ ให้เขาอยู่ต่อไป เมื่อเขาทำเช่นนั้น พระองค์ก็ทรงสัญญาว่าจะสถิตอยู่กับเขาและอวยพรเขา

เห็นได้ชัดว่าอับราฮัมได้เชื่อฟังพระเจ้า ไม่ว่าในเรื่องของการออกจากเมืองเออร์ จากนั้นก็เมืองฮاران หรือในการถวายอิสอัค ที่ชัดเจนน้อยกว่าก็คือ คำกำชับ บัญญัติ กฎเกณฑ์ และราชบัญญัติของพระเจ้า คำเหล่านี้ปกติแล้วเกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติของโมเสสซึ่งอีกหลายศตวรรษกว่าจะมา เห็นได้ชัดว่าอับราฮัมทราบถึงวิถีต่างๆของพระเจ้าไม่ว่าผ่านทาง การถ่ายทอดผ่านทางคำพูดหรือจากการเปิดเผยโดยตรงของพระเจ้า ทั้งนี้ทั้งนั้น เขาก็เชื่อฟังน้ำพระทัยและพระวาระของพระเจ้ามาโดยตลอด ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าจึงทรงอวยพรเขาและทรงสัญญาว่าจะอวยพรเขา

ปฐมก 26:6 อิสอัคจึงอาศัยอยู่ในเมืองเก-ราร์ อิสอัคจึงอยู่ต่อไปในเมืองเกอร์าร์ อยากรู้ก็ตาม ในการทำเช่นนั้น เขาก็ไปอียิปต์ได้ครั้งทางแล้ว เช่นเดียวกับที่ประชากรของ

พระเจ้าจนถึงทุกวันนี้ไปหาโลกได้ครึ่งทาง พวกเขาก็เจอกับปัญหา เหตุการณ์ต่อไปนี้ที่เกิดกับอิสอัคก็เป็นเช่นเดียวกัน

ปฐมกาล 26:7-11   คนเมืองนั้นจึงถามท่านเรื่องภรรยาของท่าน ท่านจึงว่า "เธอเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า" เพราะท่านกลัวที่จะพูดว่า "เธอเป็นภรรยาของข้าพเจ้า" คิดไปว่า "มิฉะนั้นแล้วคนเมืองนี้จะฆ่าข้าพเจ้าเพื่อแย่งเอาเรเบคาห์" เพราะท่านางมีรูปร่างงาม 8 และต่อมาเมื่อท่านอยู่ที่นั่นนานแล้ว อาบีเมเลคกษัตริย์ชาวฟิลิสเตียทอดพระเนตรตามช่องพระแกล และดูเถิดเห็นอิสอัคกำลังหยอกเล่นกับเรเบคาห์ภรรยาของตน 9 อาบีเมเลคจึงเรียกอิสอัคมาเฝ้า และตรัสว่า "ดูเถิด นางเป็นภรรยาของเจ้าแน่แล้ว ทำไมเจ้าจึงพูดว่า 'เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์'" อิสอัคทูลพระองค์ว่า "เพราะข้าพระองค์คิดว่า 'มิฉะนั้นข้าจะตายเพราะนาง'" 10 อาบีเมเลคตรัสว่า "ท่านทำอะไรแก่พวกเรา ดังนี้ประชาชนคนหนึ่งอาจจะเข้าไปนอนกับภรรยาของเจ้าง่ายๆ แล้วเจ้าจะนำความผิดมาสู่พวกเรา" 11 อาบีเมเลคจึงทรงรับสั่งประชาชนทั้งปวงว่า "ผู้ใดแตะต้องชายคนนี้หรือภรรยาของเขาจะต้องถูกประหารชีวิตเป็นแน่"

ไม่ว่าพระเจ้าทรงให้ความคิดบาปของบิดาตกแก่บุตร หรือบุตรหลงทำผิดตามอย่างบิดาของตนก็ตาม ไม่ว่ากรณีใด อิสอัคก็หลงทำผิดเหมือนกับที่บิดาของตนได้กระทำที่เมืองเกอร์าร์ (ดูปฐมกาล 20) เขาพยายามหลอกทุกคนว่าภรรยาของตนเป็นน้องสาวด้วยกลัวว่าใครสักคนจะอยากได้นางและฆ่าเขาเพื่อชิงตัวนางไปเสีย (นางก็เหมือนกับแม่สามีของนาง คือ นางซาร่าห์ เห็นได้ชัดว่าเป็นหญิงที่รูปร่างงามมาก) เราควรหมายเหตุไว้ว่าการหลอกดวงครั้งนี้ใช้ไม่ได้ผล “เป็นเวลานาน” อย่างไรก็ตาม วันหนึ่ง อาบีเมเลคก็มองออกมาทางหน้าต่างและเห็นอิสอัค “หยอกเล่นกับเรเบคาห์ภรรยาของตน” คำที่แปลว่า หยอกเล่น (*תשאחק*) ในบริบทนี้จริงๆแล้วมีความหมายว่า ‘การเล่น’ เห็นได้ชัดว่า ‘การเล่น’ นี้สื่อถึงการหยอกเล่นแบบสามีกับภรรยาซึ่งแตกต่างจากการเล่นกันของพี่ชายกับน้องสาว อาบีเมเลคจึงสงสัยในเรื่องนี้และประจันหน้าพวกเขา เขาตำหนิคนทั้งสองว่าชายคนหนึ่งอาจพาตัวนางไปและนอนกับนางก็ได้ ซึ่งจะทำความผิดตกแก่ประชาชนของเขา

ดูเหมือนว่า อาบีเมเลคกลัวว่าเรื่องไม่ดีดังกล่าวอาจเกิดขึ้นได้จริงๆและความผิดจะตกแก่ประชาชนของเขา มันสื่อถึงหลักศีลธรรมที่แตกต่างจากที่มีแพร่หลายในปัจจุบัน เขาจึงสั่งห้ามมิให้ใครแตะต้องไม่ว่าอิสอัคหรือนางเรเบคาห์โดยผู้ที่ฝ่าฝืนมีโทษประหารชีวิต

ปฐม 26:12-16 อีสอัคได้หว่านพืชในแผ่นดินนั้น ในปีเดียวกันนั้นก็เก็บผลได้หนึ่ง ร้อยเท่า พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่ท่าน 13 อีสอัคก็จำเรณูมีกำไรทวียิ่งขึ้นจนท่านเป็นคน มั่งมีมาก 14 ด้วยว่าท่านมีฝูงแพะแกะ และฝูงวัวเป็นกรรมสิทธิ์และมีบริวารมากมาย ชาวฟิลิ สเตียจึงอิจฉาท่าน 15 ฝ่ายชาวฟิลิสเตียได้อุดและเอาดินถมบ่อทุกบ่อ ซึ่งคนใช้ของบิดาท่านขุดไว้ ในสมัยอับราฮัมบิดาของท่าน 16 อาบีเมเลคตรัสกับอีสอัคว่า "ไปเสียจากเราเถิด เพราะท่านมี กำลังมากกว่าพวกเรา"

น่าสังเกตว่าในปีเดียวกันนั้นอีสอัคหว่านพืชและเก็บเกี่ยวผลได้หนึ่งร้อยเท่า พระเจ้าทรง อวยพระพรเขา นี่สื่อว่าพระเจ้าไม่สามารถและจะไม่ทรงอวยพระพรเขาได้กับการที่เขาใช้ชีวิตแบบคน โทกหมดตลอดจนถึงบัดนี้ แม้ว่าเขาได้มรดกทั้งหมดจากอับราฮัม แต่บัดนี้เขาก็ "จำเรณูมีกำไรทวี ยิ่งขึ้นจนท่านเป็นคนมั่งมีมาก" ความเจริญรุ่งเรืองของเขานั้นปรากฏชัดเจนมากเสียจน "ชาวฟิลิ สเตียอิจฉาท่าน"

บ่อน้ำทั้งหมดที่อับราฮัมได้ขุดไว้ถูกพวกฟิลิสเตียเอาดินถม นี่สื่อว่าเพราะความอิจฉา พวกคนฟิลิสเตียได้อุดบ่อน้ำอันมีค่าเหล่านั้นเสีย โดยหวังว่าจะกีดกันอีสอัคให้ย้ายไปที่อื่น อันที่ จริง อาบีเมเลคขอให้อีสอัคไปเสียจากที่นั่นด้วยซ้ำ "ไปเสียจากเราเถิด เพราะท่านมีกำลังมากกว่า พวกเรา"

ปฐม 26:17-22 อีสอัคจึงออกจากที่นั่น ไปตั้งเต็นท์อยู่ที่หุบเขาเก-ราร์และอาศัยอยู่ ที่นั่น 18 อีสอัคขุดบ่อน้ำซึ่งขุดไว้ในสมัยของอับราฮัมบิดาของท่านอีก เพราะหลังจากที่อับราฮัม ได้สิ้นชีพแล้วชาวฟิลิสเตียได้อุดเสีย แล้วท่านก็ตั้งชื่อตามชื่อที่บิดาของท่านตั้งไว้ 19 และคนใช้ ของอีสอัคขุดในหุบเขาและพบบ่อน้ำพุพุ่งขึ้นมา 20 คนเลี้ยงสัตว์ของเมืองเก-ราร์ก็มาทะเลาะ กับคนเลี้ยงสัตว์ของอีสอัคอ้างว่า "น้ำนั้นเป็นของเรา" ท่านจึงเรียกชื่อบ่อนั้นว่า เอเสก เพราะเขา ทั้งหลายมาทะเลาะกับท่าน 21 แล้วพวกเขาก็ขุดบ่อน้ำอีกบ่อหนึ่ง และทะเลาะกันเรื่องบ่อนั้นด้วย ท่านจึงเรียกชื่อบ่อนั้นว่า สิตนาคห์ 22 ท่านย้ายจากที่นั่นไปขุดอีกบ่อหนึ่ง แล้วเขาก็มิได้ทะเลาะ กันเรื่องบ่อนั้น ท่านจึงเรียกชื่อบ่อนั้นว่า เรโโฮบท ท่านกล่าวว่า "เพราะบัดนี้พระเยโฮวาห์ทรง ประทานที่อยู่แก่เรา และเราจะทวีมากขึ้นในแผ่นดินนี้"

อีสอัคย้ายไป แต่ไปไม่ไกล เขายังอยู่ในแถบหุบเขาเกราร์เหมือนเดิม คนรับใช้ของเขาเริ่ม ขุดบ่อน้ำอันมีค่าเหล่านั้นอีกครั้ง บางบ่อก็มีมาตั้งแต่สมัยของอับราฮัม บางบ่อก็เพิ่งขุดเมื่อ

ไม่นานมานี้ นอกจากนี้พวกเขายังพบบ่อน้ำใหม่ๆด้วย บ่อน้ำหนึ่งในหุบเขาเกราร์คือ “บ่อน้ำพุ”
อย่างไรก็ตาม พวกคนเลี้ยงสัตว์ชาวฟิลิสเตียในพื้นที่นั้นก็อ้างสิทธิ์ทันทีว่า “น้ำนั้นเป็นของเรา”
ตั้งแต่สมัยอดีตกาลโบราณมาจนถึงปัจจุบัน น้ำเป็นของมีค่ามากในตะวันออกกลาง

ดังนั้น อิสอัคจึงเรียกบ่อน้ำนั้นว่า “เอเสก เพราะเขาทั้งหลายมาทะเลาะกับท่าน” พวกเขา
ขุดบ่อน้ำอีกบ่อและก็มีข้อพิพาทเพราะเรื่องบ่อน้ำนั้นเช่นกัน เขาจึงเรียกมันว่า ลิตนาห์ ซึ่งก่อสร้าง
ถึงการทะเลาะเบาะแว้งเช่นกัน ดังนั้น “ท่านย้ายจากที่นั่นไปขุดอีกบ่อหนึ่ง แล้วเขาก็มิได้ทะเลาะ
กันเรื่องบ่อน้ำ” พวกคนรับใช้ของอิสอัคตั้งชื่อบ่อน้ำนั้นว่า เรโโบทซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า
สถานที่ที่กว้างขวางหรือใหญ่โต อิสอัคได้เรียนรู้บทเรียนของตนแล้ว เขาไม่อาจพบสันติสุขได้
จนกว่าเขาจะแยกออกจากอิทธิพลของโลกในเมืองเกราร์

ปฐม 26:23-25 และท่านก็ออกจากที่นั่นไปยังเมืองเบเออร์เซบา 24 พระเยโฮวาห์
ทรงปรากฏแก่ท่านในคืนเดียวกันนั้น ตรัสว่า "เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม บิดาของเจ้า อย่ากลัว
เลย ด้วยว่าเราอยู่กับเจ้าและจะอวยพรเจ้า และทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นเพราะเห็นแก่อับรา
ฮัมผู้รับใช้ของเรา" 25 ท่านจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่น และนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์ และ
ตั้งเต็นท์ของท่านที่นั่น แล้วคนรับใช้ของอิสอัคขุดบ่อน้ำที่นั่น

จากนั้นอิสอัคก็ “ออกจากที่นั่น ไปยังเมืองเบเออร์เซบา” (เมืองเบเออร์เซบาอยู่ไกลออกไป
อีกทางทิศตะวันออกและอยู่ไปทางใต้เล็กน้อยจากเมืองเกราร์ แต่อยู่บนพื้นที่สูงกว่า) ในคืน
เดียวกันนั้นเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏแก่เขาและยืนยันอีกครั้งถึงพันธสัญญาที่พระองค์ได้
ทรงกระทำกับอับราฮัม อีกครั้งที่พระเจ้าทรงสัญญากับอิสอัคว่าพระองค์จะ “จะอวยพรเจ้า และ
ทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นเพราะเห็นแก่อับราฮัมผู้รับใช้ของเรา” อิสอัคสร้างแท่นบูชาหนึ่งขึ้น
ที่นั่น “และนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์ และตั้งเต็นท์ของท่านที่นั่น” นี่คือการที่อิสอัคได้ทำ
สถานที่หนึ่งไว้เพื่อนมัสการพระเจ้า สรรเสริญและขอบพระคุณพระองค์สำหรับพระพรของ
พระองค์ เขายังขุดบ่อน้ำใหม่ๆในพื้นที่นั้นด้วย

ปฐม 26:26-29 ฝ่ายอาบีเมเลคออกจากเมืองเกราร์พร้อมกับอาสาสุซัททหายคน
หนึ่งของพระองค์ กับฟีลด์ผู้บัญชาการทหารของพระองค์ไปหาท่าน 27 อิสอัคทูลถามเขาทั้ง
หลายว่า "ไฉนท่านจึงมาหาข้าพเจ้าเมื่อท่านเกลียดชังข้าพเจ้าและขับไล่ข้าพเจ้าไปจากท่าน"
28 พวกเขาตอบว่า "เราเห็นชัดเจนแล้วว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่าน เราจึงว่า ขอให้กระทำ

ปฏิญาณระหว่างท่านและเราทั้งหลาย และขอให้เรากระทำพันธสัญญากับท่าน 29 เพื่อว่าท่านจะไม่ทำอันตรายแก่เรา ดังที่เรามิได้จะต้องท่านและไม่ได้กระทำสิ่งใดแก่ท่านเว้นแต่การดี และได้ส่งท่านไปอย่างสันติ บัดนี้ท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพร "

ขณะเดียวกัน อาบีเมเลคกับสหายสองคนก็มาเยี่ยมอิสอัคที่เมืองเบเออร์เซบา ดังที่คาดไว้ อิสอัคจึงสงสัยในการมาของพวกเขาและถามพวกเขาว่าพวกเขาต้องการอะไร พวกเขาบอกเขาว่า เห็นได้ชัดว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาและพวกเขาจึงอยากทำพันธสัญญาสันติภาพกับเขา ไม่มีการกล่าวถึงแรงจูงใจอื่นอีกนอกจากว่าพวกเขาตระหนักว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงอวยพรอิสอัค เห็นได้ชัดว่าพวกเขามีความเคารพในเรื่องดังกล่าว

ปฐมกาล 26:30-31 ท่านจึงจัดการเลี้ยงให้แก่พวกเขา และเขาก็ได้กินและดื่ม 31 ครั้ง รุ่งเช้าทั้งสองฝ่ายก็ตื่นแต่เช้ามีด กระทำปฏิญาณต่อกัน และอิสอัคไปส่งพวกเขา พวกเขา ก็จากท่านไปอย่างสันติ อิสอัคตกลงที่จะกระทำปฏิญาณ (นั่นคือ ข้อตกลง) กับพวกเขาและจัดการเลี้ยงให้แก่แขกของเขา จากนั้น พวกเขาก็กระทำปฏิญาณเรื่องสันติภาพระหว่างกัน อาบีเมเลคและคณะของเขาจึงเดินทางจากไป คำที่แปลว่า ตื่นแต่เช้ามีด (ชาคัม) มีความหมายง่ายๆว่า ‘ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่’

ปฐมกาล 26:32-33 และต่อมาในวันนั้นเองคนใช้ของอิสอัคมาบอกท่านถึงเรื่องบ่อน้ำ ซึ่งเขาได้ขุดและกล่าวแก่ท่านว่า "เราพบน้ำแล้ว" 33 ท่านเรียกบ่อนั้นว่า เซบา เมืองนั้นจึงมีชื่อว่า เบเออร์เซบา จนทุกวันนี้

ขณะเดียวกัน พวกคนใช้ของอิสอัคก็มีรายงานว่าพวกเขาขุดบ่อน้ำได้อีกบ่อแล้ว อิสอัคจึงเรียกมันว่าเซบา แม้ว่าหลายปีก่อนหน้านั้นอับราฮัมก็ตั้งชื่อสถานที่เดียวกันนั้นด้วยชื่อนี้ก็ตาม (เบเออร์เซบา) แต่เห็นได้ชัดว่าอิสอัคไม่รู้จักสถานที่นั้นหรืออาจไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับมันด้วยซ้ำ เหตุการณ์ทั้งหมดจึงคล้ายคลึงอย่างมากกับที่เกิดขึ้นกับอับราฮัมเมื่อหนึ่งศตวรรษก่อนหน้า ดูปฐมกาล 21:22-23 ไม่ว่ากรณีใดสถานที่นั้นก็กลายมาเป็นที่รู้จักในชื่อเบเออร์เซบา (บ่อน้ำแห่งเจ็ด) ดังที่กล่าวไว้ในปฐมกาล 21:31 มันอยู่ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้

ปฐมกาล 26:34-35 เอชาวมีอายุสี่สิบปีเมื่อท่านรับยูดิสบุตรสาวของเบเออร์คนฮิตไทต์ และบาเสมัทบุตรสาวของเอโลนคนฮิตไทต์เป็นภรรยา 35 หญิงเหล่านั้นทำให้อิสอัคและเรเบคาห์มีใจโศกเศร้า เมื่อเอชาวอายุได้สี่สิบปี เขาก็แต่งงานกับภรรยาสองคน “ยูดิสบุตรสาวของเบเออร์

คนฮิตไทต์และบาเสมีทบุตรสาวของเอโตนคนฮิตไทต์” สิ่งที่คุณคิดกันว่าเป็นความแตกต่างระหว่างบันทึกตรงนี้กับใน 36:2 ก็หายไปเมื่อเราตระหนักว่าชื่อที่แตกต่างกันใน 36:2 น่าจะเป็นบุคคลคนเดียวกับที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ อย่างไรก็ตาม อีสอัคและนางเรเบคาห์ก็ไม่มีความสุขกับการแต่งงานซ้อนแบบนี้ของบุตรตน อันที่จริงแล้วพวกเขาทำให้คนทั้งสอง “มีใจโศกเศร้า”

เหตุผลหลักที่ทำให้คนทั้งสองโศกเศร้าก็คือว่า เอซาวไปแต่งงานกับหญิงชาติคานาอันซึ่งเป็นการฝ่าฝืนหลักการเรื่องการแยกออกที่อับราฮัมได้ตั้งไว้แล้วอย่างชัดเจน นี่เท่ากับว่าเอซาวได้ออกไปและแต่งงานกับพวกผู้หญิงที่ไม่เชื่อซึ่งเป็นคนของโลก พวกเขาไม่ได้โศกเศร้ากับการมีภรรยาหลายคนของเขาซึ่งเป็นเรื่องที่ยอมรับได้ทางสังคมสมัยนั้น แต่พวกเขามีใจโศกเศร้าเพราะว่าเอซาวได้เข้าไปเทียมแอกซึ่งไม่เท่ากันกับคนไม่เชื่อต่างหาก ลูกสะใภ้สองคนใหม่ของพวกเขาเป็นสาวชาวโลกและพวกเขาก็รู้ดี ความทุกข์ใจของพวกเขาจึงเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 27: คราวนี้จุดสนใจเปลี่ยนไปที่ยาโคบบ้าง นำเสียดายที่เขาเป็นผู้แย่งชิงและเป็นคนหลอกหลวงสมชื่อ ตอนแรกเขาหลอกเอาสิทธิบุตรหัวปีของพี่ชาย คราวนี้เขาใช้กลฉวยในการชิงพรจากบิดาซึ่งควรตกเป็นของพี่ชายตน ด้วยเหตุนี้เขาจึงจำใจต้องหนีเอาชีวิตรอด

บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) การขโมยพรในข้อ 1-25 (2) การอวยพรยาโคบในข้อ 26-33 และ (3) ความโศกเศร้าเสียใจและความโกรธของเอซาวในข้อ 34-46

ปฐมกาล 27:1-4 และต่อมาเมื่ออีสอัคแก่ ตามัวจนมองไม่เห็น ท่านก็เรียกเอซาวบุตรชายคนโตของท่านมาและกล่าวแก่เขาว่า "ลูกเอ๋ย" เขาตอบว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้"
2 ท่านว่า "ดูเถิด บัดนี้พ่อแก่แล้ว จะถึงวันตายเมื่อไรก็ไม่รู้ 3 ฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงเอาอาวุธของเจ้าคือแล่ธนูและคันธนูออกไปที่ท้องทุ่ง หาเนื้อมาให้พ่อ 4 และจัดอาหารร่อยอย่างที่พ่อชอบนั้นและนำมาให้พอกิน เพื่อจิตวิญญาณของพ่อจะได้อวยพรแก่เจ้าก่อนพ่อตาย"

มีคนที่คิดกันว่าตอนนั้นอีสอัคมีอายุได้ประมาณ 137 ปีแล้ว แม้ว่าเขาจะมีอายุต่อไปได้อีก 43 ปีจนมีอายุได้ 180 ปี แต่ขณะนั้นเขาก็คิดว่าเวลาของตัวเองเหลือน้อยแล้ว ตาของเขาก็แทบมองอะไรไม่เห็นแล้วด้วย เขาจึงขอให้เอซาวบุตรหัวปีของตนออกไปล่าเนื้อมาทำอาหารป่าให้

คนซึ่งเป็นอาหารที่เขาชอบ เขากล่าวปิดท้ายว่า “เพื่อจิตวิญญาณของพ่อจะได้ช่วยพรแก่เจ้าก่อนพ่อตาย”

ปฐมก 27:5-10 เมื่ออิสอัคพูดกับเอชาวบุตรชายนั้น นางเรเบคาห์ได้ยิน เอชาวก็ออกไปท่องทุ่งเพื่อล่าเนื้อมา 6 นางเรเบคาห์จึงพูดกับยาโคบบุตรชายของนางว่า "ดูเถิด แม่ได้ยินบิดาของเจ้าพูดกับเอชาวพี่ชายของเจ้าว่า 7 'จงนำเนื้อมาให้พ่อและจัดอาหารอร่อยให้พ่อกิน และเราจะช่วยพรเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ก่อนพ่อตาย' 8 เพราะฉะนั้น ลูกเอ๋ย บัดนี้จงฟังเสียงของแม่ตามที่แม่สั่งเจ้า 9 บัดนี้ไปที่ฝูงแพะแกะ นำลูกแพะดี่ๆสองตัวมาให้แม่ แม่จะเอามันปรุงอาหารอร่อยให้บิดาเจ้าอย่างที่ท่านชอบ 10 และเจ้าจะต้องนำไปให้บิดาเจ้ารับประทาน เพื่อที่ท่านจะช่วยพรเจ้าก่อนท่านสิ้นชีวิต"

เรเบคาห์ภรรยาของอิสอัค ได้ยินคำพูดของสามีนางที่เขาพูดกับเอชาว ลูกคนโปรดของนางคือยาโคบ ดังนั้น หลังจากเอชาวออกไปล่าสัตว์ นางก็แจ้งให้ยาโคบทราบว่าเกิดอะไรขึ้น แม้ว่ายาโคบถูกโทษว่าเป็นฝ่ายผิดสำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้น แต่จริงๆแล้วตัวต้นคิดก็คือนางเรเบคาห์ มารดาของเขา ไม่ต้องสงสัยเลยว่ายาโคบ ได้กลายเป็น ‘ผู้แย่งชิง’ เช่นนั้น มารดาของเขาย่อมทิ้งตัวอย่างหนึ่งไว้ให้แก่เขาอย่างแน่นอน

แผนการของนางนั้นง่ายนิดเดียว นางสั่งให้ยาโคบออกไปยังฝูงสัตว์ประจำครอบครัว และหา “ลูกแพะดี่ๆสองตัว” มาและนางจะ “ปรุงอาหารอร่อย” ซึ่งนางรู้ว่าสามีของนางชอบ นอกจากนี้ แผนการของนางก็คือ ที่จะให้ยาโคบนำอาหารนั้นไปให้แก่บิดาของเขาและสร้างทำตัวเป็นเอชาวพี่ชายของเขาด้วย แผนการนั้นก็เพื่อที่ว่า อิสอัคจะได้ช่วยพรยาโคบแทนที่จะช่วยพรพี่ชายของเขา

จุดสนใจของบทนี้ทั้งบทเกี่ยวข้องกับเรื่องพรของบิดาซึ่งอิสอัคให้แก่บุตรคนหนึ่งของตน เราไม่ทราบว่าในตอนอื่นใดอีกในพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงพรเช่นนี้ นอกจากเหตุการณ์ตอนนี้

อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนเป็นธรรมเนียมในสมัยนั้นที่ผู้เป็นบรรพบุรุษ (ซึ่งในกรณีนี้คืออิสอัค) จะได้รับอนุญาตให้อวยพรเป็นพิเศษให้แก่บุตรหัวปีของตน คนคิดกันว่าพรนั้น (1) มีพิเศษและโอนให้ผู้อื่นไม่ได้ และ (2) เป็นตัวนำพระพรพิเศษจากพระเจ้ามาสู่ผู้รับพรนั้น เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงมีสัญญาเป็นพิเศษกับอับราฮัมและอิสอัค ผู้รับพรนั้นในกรณีนี้จึงจะได้รับพรเป็นพิเศษด้วย นางเรเบคาห์ทราบเรื่องนี้ดีและปรารถนาที่จะให้บุตรคนโปรดของนางได้รับพรนั้น

อาจเป็นไปได้ว่า นางพยายามอ้างเหตุผลสนับสนุนการใช้เล่ห์กลของนางโดยข้อเท็จจริงที่ว่าบุตรทั้งสองของนางเป็นแฝด ดังนั้นพรจึงตกเป็นของคนใดคนหนึ่งได้ทั้งนั้น

น่าสนใจยิ่งไปอีกตรงที่ว่าพระเจ้าได้ตรัสล่วงหน้าไว้แล้วว่าพี่จะปรนนิบัติน้อง นางเรเบคาห์ทราบเรื่องนั้นดี อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรคิดเอาเองว่าพระเจ้าทรงเห็นชอบด้วยการตักตักเพื่อหลอกลวงเช่นนี้ พระองค์จะทรงอวยพรยาโคบอยู่ดีตามพระประสงค์อันเป็นสิทธิขาดของพระองค์ เห็นได้ชัดว่านางเรเบคาห์จัดการสิ่งต่างๆด้วยตัวเอง โดยใช้การหลอกลวงและกลโกง

ปฐม 27:11-13   ยาโคบพูดกับนางเรเบคาห์มารดาของตนว่า "ดูเถิด เอชาวพี่ชายของข้าพเจ้าเป็นคนมีขนดก และข้าพเจ้าเป็นคนเกลี้ยงเกลา 12 บิดาของข้าพเจ้าคงจะคลำตัวข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะดูเหมือนว่าเป็นผู้หลอกลวงท่าน แล้วข้าพเจ้าจะนำการสาปแช่งมาเหนือข้าพเจ้าเอง หาใช่ นำพรมาไม่" 13 มารดาของเขาพูดกับเขาว่า "ลูกเอ๋ย ขอให้การสาปแช่งของเจ้าตกอยู่กับแม่เถิด ฟังเสียงของแม่เท่านั้น ไปเอาลูกแพะมาให้แม่เถิด"

ยาโคบแย้งว่าบิดาตนจะรู้ความแตกต่างได้โดยการสัมผัส เอชาวเป็นคนที่มีขนดก ยาโคบไม่ได้มีขนดกเช่นนั้น อิศอัคจะดูออกว่าเกิดอะไรขึ้นและสาปแช่งยาโคบแทนที่จะอวยพรเขา นางเรเบคาห์ให้สัญญาว่าคำสาปแช่งใดก็ตามที่สามีนอกใจกล่าวจะตกกับนาง นางสั่งบุตรของนางว่า "ฟังเสียงของแม่เท่านั้น ไปเอาลูกแพะมาให้แม่เถิด"

ปฐม 27:14-17   เขาจึงไปจับเอามาให้มารดาของตน มารดาของเขาได้จัดอาหารอร่อยอย่างที่บิดาของเขาชอบนั้น 15 แล้วนางเรเบคาห์นำเสื่ออย่างดีที่สุดของเอชาว บุตรชายคนโตของนาง ซึ่งอยู่กับนางในเรือนมาสวมให้ยาโคบบุตรชายคนเล็กของนาง 16 นางเอาหนังลูกแพะหุ้มมือและคอที่เกลี้ยงเกลาของเขา 17 แล้วนางก็มอบอาหารอร่อยและขนมปัง ซึ่งนางจัดทำขึ้นไว้ในมือของยาโคบบุตรชายของนาง

ยาโคบทำตามที่มารดาสั่ง แม้ว่ามารดาของเขาได้คิดค้นแผนการนั้น แต่เห็นได้ชัดว่ายาโคบก็เป็นผู้สมรู้ร่วมคิดด้วยความเต็มใจ นอกจากนี้ นางเรเบคาห์ยังเอาเสื่ออย่างดีที่สุดของเอชาวซึ่งมีกลิ่นเฉพาะตัวมาสวมให้ยาโคบด้วย นอกจากนี้ นางนำหนังลูกแพะมาหุ้มมือเขาและคอของเขาด้วยซึ่งเป็นส่วนที่ไม่มีเครื่องปกปิดของร่างกายเขา นางจัดเตรียมอาหารมือนั้นในแบบที่นางรู้ว่าสามีนางชอบและใช้ยาโคบให้นำมันไปให้บิดาของเขา

ปฐม 27:18-25 เขาจึงเข้าไปหาบิดาของตนและพูดว่า "บิดาเจ้าข้า" และท่านว่า "พ่ออยู่ที่ ลูกเอ๋ย เจ้าคือใคร" 19 ยาโคบตอบบิดาของตนว่า "ลูกเป็นเอชามบุตรหัวปีของท่าน ลูกทำตามที่ท่านสั่งลูกแล้ว เชิญลูกขึ้นนั่งรับประทานเนื้อที่ลูกหามาเถิด เพื่อจิตวิญญาณของท่านจะได้วยพรแก่ลูก" 20 แต่อิสอัคพูดกับบุตรชายของตนว่า "ลูกเอ๋ย เจ้าทำอะไรจึงพบมันเร็วนัก" บุตรจึงตอบว่า "เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านนำมันมาให้แก่ลูก" 21 แล้วอิสอัคจึงพูดกับยาโคบว่า "ลูกเอ๋ย มาใกล้ๆ พ่อจะได้คลำดูเจ้า เพื่อจะได้รู้ว่าเจ้าเป็นเอชามบุตรชายของพ่อแน่หรือไม่" 22 ยาโคบจึงเข้าไปใกล้อิสอัคบิดาของตน อิสอัคคลำตัวเขาแล้วพูดว่า "เสียงก็เป็นเสียงของยาโคบ แต่มือเป็นมือของเอชาม" 23 ท่านก็ไม่ได้สังเกต เพราะมือของเขามีขนดกเหมือนมือเอชามพี่ชายของเขา ท่านจึงอวยพรแก่เขา 24 ท่านถามว่า "เจ้าเป็นเอชามบุตรชายของพ่อจริงหรือ" เขาตอบว่า "ใช่ครับ" 25 ท่านจึงว่า "นำแกงมาให้พ่อ พ่อจะได้กินเนื้อที่บุตรชายของพ่อกินมา เพื่อจิตวิญญาณของพ่อจะอวยพรเจ้า" ยาโคบจึงนำมันมาให้ท่าน ท่านก็รับประทาน ยาโคบนำนํ้าอุ่นมาให้ท่านและท่านก็ดื่ม

การหลอกลวงกำลังตามมา อิสอัคถามว่านั่นคือใครกันที่เข้ามาหาเขา ยาโคบตอบว่า "ลูกเป็นเอชามบุตรหัวปีของท่าน ลูกทำตามที่ท่านสั่งลูกแล้ว" เขาชวนให้บิดารับประทานอาหารที่เขานำมาให้ อิสอัครู้สึกผิดสังเกตขึ้นมาทันที เขาถามว่าโชนบุตรของตนถึงหาสัตว์ได้เร็วยิ่งนัก ยาโคบกล่าวอย่างน่าเลื่อมใสและไม่จริงจังว่า "เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านนำมันมาให้แก่ลูก" ยังสงสัยอยู่ อิสอัคจึงสั่งให้เขาเข้ามาใกล้ๆ เพื่อที่ตนจะได้แตะต้องตัวเขา

เพราะชนแพะที่อยู่บนมือและคอของยาโคบ อิสอัคจึงรู้สึกสับสน เขากล่าวว่า "เสียงก็เป็นเสียงของยาโคบ แต่มือเป็นมือของเอชาม" เขาจึงถามบุตรของตนอีกครั้งว่า "เจ้าเป็นเอชามบุตรชายของพ่อจริงหรือ" ยาโคบโกหกหน้าตายว่า "ใช่ครับ" อิสอัคจึงสั่งให้เขานำอาหารมาซึ่งยาโคบก็ทำตาม และอิสอัคก็รับประทานอาหารนั้น อย่างไรก็ตาม การหลอกลวงนั้นก็ใช้ได้ผลจนถึงขนาดที่ว่าอิสอัคเตรียมตัวที่จะอวยพรยาโคบ

ปฐม 27:26-27 แล้วอิสอัคบิดาของเขาจึงพูดกับเขาว่า "ลูกเอ๋ย เข้ามาใกล้และจูบพ่อ" 27 เขาจึงเข้ามาใกล้และจูบท่าน และท่านก็ดมกลิ่นที่เสื้อของเขา และอวยพรเขาว่า "ดูสิ กลิ่นลูกชายข้าเหมือนกลิ่นท้องทุ่ง ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรพระพร ยังไม่แน่ใจอยู่เหมือนเดิม อิสอัคจึงขอให้บุตรของตนเข้ามาใกล้ๆ และจูบตน ยาโคบจึงทำตามที่บิดาขอ เมื่อเข้ามาใกล้บิดาอิสอัคก็ได้กลิ่นที่เป็นกลิ่นเฉพาะตัวจากเสื้อของเอชามและกล่าวว่า "กลิ่นลูกชายข้าเหมือนกลิ่น

ห้องทุ่ง ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพร” การหลอกหลวงครั้งนี้สัมฤทธิ์ผลได้ตามขนาดที่มันควรจะเป็น

ปฐมกาล 27:28-29 อิสอัคจึงเริ่มอวยพรยาโคบอย่างเป็นทางการเพราะคิดว่าเขาคือเอซาว เขากล่าวว่า **ดังนั้นขอพระเจ้าทรงประทานน้ำค้างจากฟ้าแก่เจ้า และประทานความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินทั้งข้าวและน้ำองุ่นมากมายแก่เจ้า 29** ขอให้ชนชาติทั้งหลายรับใช้เจ้า และให้ประชาชาติกราบไหว้เจ้า ขอให้เป็นเจ้านายเหนือพี่น้อง และบุตรชายมารดาของเจ้ากราบไหว้เจ้า ผู้ใดสาปแช่งเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปและผู้ใดอวยพรเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นได้รับพร”

อิสอัคอาจไม่รู้เลยว่ายาโคบได้ใช้เล่ห์กลชิงสิทธิบุตรหัวปีไปจากเอซาวแล้ว แต่บางทีเขาอาจตั้งใจที่จะให้พรพิเศษในคำอวยพรทางการของตนแก่เขา เขายังรู้ด้วยว่าพระเจ้าได้ตรัสล่วงหน้าไว้แล้วว่าพี่จะปรนนิบัติน้อง แม้กระนั้นเพราะคิดว่าเอซาวเป็นผู้รับพร เขาจึงทูลขอให้เอซาวเป็นนายเหนือน้องของตน นั่นคือ ยาโคบ นั่นไม่อยู่ในแผนการของพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม อันที่จริงแล้วอิสอัคก็กำลังอวยพรเชื้อสายของยาโคบอย่างเป็นทางการซึ่งจะสำเร็จจริงในท้ายที่สุดในพระคริสต์ น่าสนใจยิ่งขึ้นไปอีกตรงที่ว่าส่วนหนึ่งของคำอวยพรนี้ค่อนข้างคล้ายกับพระสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับอับราฮัม ดู ปฐมกาล 12:3 นี่เป็นครั้งแรกที่มีการส่งต่อพระสัญญาของพระเจ้าที่ทรงมีแก่อับราฮัมไปยังยาโคบ

ปฐมกาล 27:30-33 และต่อมาพออิสอัคอวยพรยาโคบเสร็จแล้ว เมื่อยาโคบเพิ่งออกไปจากหน้าอิสอัคบิดา เอซาวพี่ชายก็กลับจากการล่าเนื้อ **31** และเขาเตรียมอาหารอร่อยนำมาให้บิดาด้วย และพูดกับบิดาว่า **“ขอท่านลุกขึ้นรับประทานเนื้อที่ลูกชายหามา เพื่อจิตวิญญาณของท่านจะได้อวยพรลูก” 32** อิสอัคบิดาพูดกับเขาว่า **“เจ้าคือใคร”** เขาตอบว่า **“ข้าพเจ้าคือเอซาวบุตรชายของท่าน เป็นบุตรหัวปีของท่าน” 33** อิสอัคก็ตัวสั่นมากพูดว่า **“ใครเล่า คือผู้นั้นอยู่ที่ไหน ที่ไปล่าเนื้อ แล้วนำมาให้พ่อ พ่อกินหมดแล้วก่อนเจ้ามาถึงและพ่ออวยพรเขาแล้ว เป็นที่แน่ชัดว่าผู้นั้นจะได้รับพร”**

แบบที่เกิดขึ้นเป็นปกติกับการหลอกหลวง มีคนรู้ในไม่ช้า ในกรณีนี้ มันเกิดขึ้นเกือบในทันที ยาโคบออกไปไม่ทันหันหน้าบิดาของตน เอซาวก็โผล่มาหลังจากประสบความสำเร็จในการล่าสัตว์ เขาเตรียมอาหารอร่อยมาให้บิดาของตนตามที่บิดาขอ อิสอัคถึงกับงง เขาถามว่า **“เจ้าคือใคร”** เอซาวบอกบิดาว่าคือเขาเอง อิสอัคจึงตัวสั่นมากและถามอีกครั้งว่า **“ใครเล่า”** เขาทั้ง

สองสับสนุนงเป็นอันมาก อิสอัคถามว่าฉันผู้ใดก็นำอาหารอร่อยมาให้เขารับประทานและได้รับพรไปแล้ว การเป็นที่สิ้นสุดของพรของบิดาถูกสื่อในคำพูดที่ว่า “เป็นที่แน่ที่ผู้นั้นจะได้รับพร”

ปฐม 27:34-36 เมื่อเอซาวได้ยินคำกล่าวของบิดาก็ร้องออกมาเสียงดังด้วยความขมขื่น และพูดกับบิดาว่า "โอ บิดาเจ้าข้า ขออวยพรข้าพเจ้า ขออวยพรข้าพเจ้าด้วยเถิด" 35 แต่ท่านพูดว่า "น้องชายเจ้าเข้ามาหลอกพ่อ และเอาพรของเจ้าไปเสียแล้ว" 36 เอซาวพูดว่า "เขามีชื่อว่ายาโคบก็ถูกต้องแล้วมิใช่หรือ เพราะว่าเขาแกล้งให้ข้าพเจ้าเสียเปรียบสองครั้งแล้ว เขาเอาสิทธิบุตรหัวปีของข้าพเจ้าไป และดูเถิด คราวนี้เขาเอาพรของข้าพเจ้าไปอีกด้วย" แล้วเขาพูดว่า "ท่านมิได้สงวนพรไว้ให้ข้าพเจ้าบ้างหรือ"

ทั้งอิสอัคและเอซาวทราบทันทีว่าใครกันที่ได้ขโมยพรไป เอซาวจึงร้องไห้อย่างขมขื่น และวิงวอนบิดาของตนว่า “โอ บิดาเจ้าข้า ขออวยพรข้าพเจ้า ขออวยพรข้าพเจ้าด้วยเถิด” แน่แน่นอนว่าด้วยความสับสนและความโกรธอิสอัคกล่าวว่า “น้องชายเจ้าเข้ามาหลอกพ่อ และเอาพรของเจ้าไปเสียแล้ว” คำที่แปลว่า หลอก (มิมมาห์) มีความหมายว่า ‘การหลอกลวง’ ซึ่งเป็นสิ่งที่ยาโคบได้กระทำจริงๆ

เอซาวกล่าวถึงความหมายชื่อของน้องตนอย่างขมขื่น คำว่ายาโคบมีความหมายว่า ‘ผู้แย่งชิง’ นั่นคือ คนแย่งสิทธิ์ คนฉ้อฉล หรือคนโกง เขาเตือนความจำบิดาของตนว่ายาโคบ ‘แย่งชิง’ เขามาสองหนแล้วในการแย่งสิทธิบุตรหัวปีของตนไปในยามที่เขาเข้าตาจนและบัดนี้ก็ขโมยพรของเขาไปอย่างไม่กระดากระเดื่องด้วย เขาจึงถามอย่างน่าสังเวชว่า “ท่านมิได้สงวนพรไว้ให้ข้าพเจ้าบ้างหรือ”

ปฐม 27:37 อิสอัคตอบเอซาวว่า "ดูเถิด พ่อตั้งให้เขาเป็นนายเหนือเจ้า และมอบบรรดาพี่น้องของเขาให้เป็นคนใช้ของเขา ทั้งข้าวและน้ำองุ่นพ่อก็จัดให้เขา ลูกเอ๋ย พ่อจะทำอะไรให้เจ้าได้อีกเล่า" อิสอัคให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของพรของบิดา มันเป็นการยกสิทธิการเป็นผู้นำครอบครัวให้แก่ผู้รับพรนั้นพร้อมกับการได้รับมรดกส่วนใหญ่ของตระกูล อิสอัคตรึงตรองด้วยเสียงอันดังว่า “ลูกเอ๋ย พ่อจะทำอะไรให้เจ้าได้อีกเล่า”

ปฐม 27:38-40 เอซาวพูดกับบิดาว่า "บิดาเจ้าข้า ท่านมีพรแต่เพียงพรเดียวเท่านั้นหรือ โอ บิดาเจ้าข้า ขออวยพรลูก ขออวยพรลูกด้วยเถิด" แล้วเอซาวก็ตะเบ็งเสียงร้องไห้ 39 อิส

อัคบิดาของเขาจึงตอบเขาว่า "คูเถิด เจ้าจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอันอุดมบริบูรณ์ มีน้ำค้างลงมาจากฟ้า 40 แต่เจ้าจะมีชีวิตอยู่ด้วยดาบและเจ้าจะรับใช้น้องชายของเจ้า แต่ต่อมาเมื่อเจ้ามีกำลังขึ้นเจ้าจะหักแอกของน้องเสียจากคอของตน"

เอซาวอ่อนวอนขอพรพิเศษจากบิดาของตนต่อไป บางทีอาจด้วยความโศกเศร้าเสียใจอย่างแท้จริงและอาจเพื่อทำให้บิดาทำตามที่เขาขอ เอซาวจึงร้องไห้ต่อหน้าเขา อิสอัคจึงกล่าวพรนี้แก่บุตรผู้ถูกโกงของตน "คูเถิด เจ้าจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอันอุดมบริบูรณ์ มีน้ำค้างลงมาจากฟ้า แต่เจ้าจะมีชีวิตอยู่ด้วยดาบและเจ้าจะรับใช้น้องชายของเจ้า แต่ต่อมาเมื่อเจ้ามีกำลังขึ้นเจ้าจะหักแอกของน้องเสียจากคอของตน"

พรที่เอซาวได้รับนั้นเรียบง่าย (1) อิสอัคทูลขอพระพรเชิงวัตถุจากพระเจ้าให้แก่เขา (2) แม้ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ด้วยดาบ แต่มันก็สื่อว่าเขาจะมีชัย (3) อันที่จริงเขาจะรับใช้น้องชายของตน (4) อย่างไรก็ตาม จะถึงเวลาที่เขาจะหักแอกแห่งการปกครองและครอบครองของยาโคบไปจากตัวเขา นั่นน่าจะสำเร็จจริงใน 2 พงศกษัตริย์ 8:20-22

ปฐม 27:41-42 ฝ่ายเอซาวก็เกลียดชังยาโคบเพราะเหตุพรที่บิดาได้ให้แก่เขา นั้น เอซาวรำพึงในใจว่า "วันไว้ทุกข์พ่อใกล้เข้ามาแล้ว หลังจากนั้นข้าจะฆ่ายาโคบน้องชายของข้าเสีย" 42 แต่คำของเอซาวบุตรชายคนโตไปถึงหูของนางเรเบคาห์ นางให้คนไปเรียกยาโคบบุตรชายคนเล็กของนางมา และพูดกับเขาว่า "คูเถิด เอซาวพี่ชายของเจ้าปลอบใจตนเองด้วยแผนการจะฆ่าเจ้า

เอซาวจึงเกลียดชังยาโคบและเริ่มวางแผนที่จะฆ่าน้อง เขาคิดเองว่าบิดาจะสิ้นชีวิตในไม่ช้าและหลังจากนั้นเขาก็จะฆ่าน้อง นอกจากนี้ มีคนไปบอกแผนการของเอซาวแก่นางเรเบคาห์ มารดาของเขา นางจึงคิดแผนอีกเพื่อปกป้องบุตรชายคนโปรดของตน นางบอกแผนการของพี่ชายให้ยาโคบทราบ

ปฐม 27:43-45 เพราะฉะนั้น ลูกเอ๋ย บัดนี้ฟังเสียงของแม่เถิด จงลุกขึ้นหนีไปหาลาบันพี่ชายของแม่ที่เมืองฮาราน 44 และอยู่กับเขาชั่วคราวจนกว่าความเกรี้ยวกราดของพี่ชายเจ้าจะคลายลง 45 จนกว่าความโกรธของพี่ชายเจ้าจะคลายลง และเขาลืมสิ่งที่เจ้าได้ทำแก่เขา แล้วแม่จะส่งให้คนไปพาเจ้ากลับมาจากที่นั่น แม่ต้องสูญเสียลูกทั้งสองคนในวันเดียวกันทำไม

เล่า" นางเรเบคาห์จึงจะยื่นคะยอยาโคบให้หนีไปทันทีและไปอยู่กับลาบันพี่ชายของนางผู้ซึ่งยังอาศัยอยู่ในเมืองฮารานเหมือนเดิม

ปฐมกาล 27:46 นางเรเบคาห์พูดกับอิสอัคว่า "ข้าพเจ้าเบื่อชีวิตของข้าพเจ้าเหลือเกิน เพราะบุตรสาวของคนเฮท ถ้ายาโคบแต่งงานกับบุตรสาวคนเฮท ซึ่งเป็นหญิงแผ่นดินนี้ ชีวิตข้าพเจ้าจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้าเล่า" บทนี้ปิดท้ายด้วยการที่นางเรเบคาห์บ่นต่ออิสอัคผู้เป็นสามีเกี่ยวกับภรรยาเหล่านั้นของเอซาวบุตรชายของเขาทั้งสอง นั่นคือ พวกบุตรสาวของคนเฮท เฮทเป็นบุตรคนหนึ่งของคานาอันและเป็นบิดาของคนอิทไทต์ซึ่งเหล่าภรรยาของเอซาวก็มาจากคนกลุ่มนี้ นางกล่าวว่านางไม่อยากให้ยาโคบได้ภรรยาคนหนึ่งจากคนพวกนี้ด้วย นี่อาจเป็นแผนการของพระเจ้าและเป็นความพยายามของนางเองที่จะหาเหตุเพื่อส่งยาโคบไปยังเมืองฮาราน

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 28: บทต่อไปนี้นำเสนอเรื่องของยาโคบที่เบธเอล ที่นั่นพระเจ้าทรงยืนยันพันธสัญญาที่พระองค์ได้กระทำกับอับราฮัมแก่เขา บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) อิสอัคส่งยาโคบไปยังเมืองปัตดานอารัมในข้อ 1-5 (2) เอซาวแต่งงานกับบุตรสาวของอิซมาเอลในข้อ 6-9 (3) นิमितเรื่องบันไดของยาโคบถูกนำเสนอในข้อ 10-19 และ (4) คำปฏิญาณที่ยาโคบกระทำต่อพระเจ้าในข้อ 20-22

ปฐมกาล 28:1-4 แล้วอิสอัคก็เรียกยาโคบมาอวยพรให้ และกำชับเขาว่า "เจ้าอย่าแต่งงานกับหญิงคานาอัน 2 แต่ลุกขึ้นไปเมืองปัตดานอารัม ไปยังบ้านเบธเอลบิดาของแม่เจ้า ที่นั่นเจ้าจงแต่งงานกับบุตรสาวคนหนึ่งของลาบันพี่ชายแม่ของเจ้า 3 ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอวยพระพรแก่เจ้า และโปรดให้เจ้ามีลูกดกทวียิ่งขึ้น จนได้เป็นมวลชนชาติทั้งหลาย 4 ขอพระองค์ทรงประทานพรของอับราฮัมแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าด้วย เพื่อเจ้าจะได้รับเป็นมรดกแผ่นดินนี้ที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนต่างด้าว ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่อับราฮัมแล้ว"

อิสอัคจึงเรียกยาโคบเข้ามาและกำชับเขาหนักหนาว่าอย่าแต่งงานกับหญิงคานาอัน เขาสั่งบุตรของตนให้กลับไปยังครอบครัวเดิมของตนที่เมืองปัตดานอารัม (ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า 'บรรดาที่ราบลุ่มแห่งอารัม' ซึ่งอยู่ในซีเรียอันเป็นที่ๆลาบันอาศัยอยู่) อิสอัคบอกยาโคบให้ไปที่นั่นและรับ "บุตรสาวคนหนึ่งของลาบันพี่ชายแม่ของเจ้า" มาเป็นภรรยา การแต่งงานกันของ

คนในครอบครัวสมัยนั้นเป็นเรื่องที่ยอมรับได้ทางสังคม ในกรณีนี้ สิ่งที่ถูกเสนอแนะคือ การ
แต่งงานกันระหว่างลูกพี่ลูกน้อง

อิสอัคจึงอวยพรบุตรของตนเป็นครั้งสุดท้าย เขากล่าวว่า “ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
ทรงอวยพระพรแก่เจ้า และโปรดให้เจ้ามีลูกคดทวยิ่งขึ้น จนได้เป็นมวลชนชาติทั้งหลาย
ขอพระองค์ทรงประทานพรของอับราฮัมแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าด้วย เพื่อเจ้าจะได้รับแผ่นดิน
นี้เป็นมรดกซึ่งเจ้าอาศัยอยู่เป็นคนต่างด้าว ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่อับราฮัมแล้ว”

เห็นได้ชัดว่าอิสอัคเริ่มเข้าใจแล้วว่าพันธสัญญาของอับราฮัมจะส่งต่อไปผ่านทางยาโคบ
เขาจึงทูลขอพระพรนั้นให้ยาโคบ นอกจากนี้ อิสอัคเตือนความจำยาโคบว่าเชื้อสายของเขาจะได้
แผ่นดินนั้นเป็นมรดกสักวันหนึ่ง คือ แผ่นดินที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับอับราฮัม นอกจากนี้
น่าสนใจตรงที่ว่าอิสอัคกล่าวว่า ยาโคบยังเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินนั้นอยู่ บัดนี้เขาเป็นคนรุ่นที่
สามแล้วที่อาศัยอยู่ที่นั่นแต่ก็ยังเป็นคนต่างด้าวเหมือนเดิม (นั่นคือ คนต่างประเทศ) ในแผ่นดิน
นั้น การได้แผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์อย่างสมบูรณ์จะยังไม่เกิดขึ้นจนกว่าจะถึงสมัยของโยชูวา
ในอีกหลายร้อยปีต่อมา

ปฐมก 28:5   อิสอัคก็ส่งยาโคบไป ยาโคบก็ไปปัดดานอาร์มไปหาลาบัน บุตรชาย
ของเบธูเอลคนซีเรียพี่ชายของนางเรเบคาห์ มารดาของยาโคบและเอซาว ยาโคบจึงออกเดินทาง
ไปและมุ่งหน้าไปยังเมืองปัดดานอาร์มในประเทศซีเรีย

ปฐมก 28:6-9   ฝ่ายเอซาวเมื่อเห็นว่าอิสอัคอวยพรยาโคบ และส่งเขาไปยังปัดดาน
อาร์มเพื่อหาภรรยาจากที่นั่น และเห็นว่าเมื่ออิสอัคอวยพรเขานั้นท่านกำชับเขาว่า "เจ้าอย่า
แต่งงานกับหญิงคานาอันเลย" 7 และเห็นว่ายาโคบเชื้อฟิงบิ دامารดา และไปยังปัดดานอาร์ม
8 เมื่อเอซาวเห็นว่าหญิงคานาอันไม่เป็นที่พอใจอิสอัคบิดาของตน 9 เอซาวจึงไปหาอิซมาเอลและ
รับมาหะลัทบุตรสาวของอิซมาเอลบุตรชายของอับราฮัมน้องสาวของเนบายีธมาเป็นภรรยา
นอกเหนือภรรยาซึ่งเขามีอยู่แล้ว

เอซาวรู้แล้วถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดกับน้องชายของตน เขารู้ด้วยว่าบิดามารดาของตนไม่
พอใจกับพวกผู้หญิงที่เขาแต่งงานด้วยและที่บิดากำชับยาโคบให้กำชับว่าอย่าแต่งงานกับหญิง
ชาติคานาอัน ดังนั้น เอซาวจึงไปหาพวกลูกหลานของอิซมาเอล (ตอนนั้นเขาสิ้นชีวิตแล้ว) และ
รับหญิงอีกคนซึ่งมีชื่อว่า “มาหะลัทบุตรสาวของอิซมาเอลบุตรชายของอับราฮัมน้องสาวของเน

บาโยทมาเป็นภรรยา” บางทีเอาจาคิดว่าเขาจะทำให้บิดามารดาพอใจกับการที่เขาแต่งงานกับหญิงคนหนึ่งซึ่งมีสายสัมพันธ์ทางครอบครัวเหมือนกับที่พวกเขาได้สั่งให้ยาโคบกระทำ อย่างไรก็ตาม การที่เขาเพิกเฉยความประสงค์ของบิดามารดาในเรื่องภรรยาสองคนก่อนหน้าของตนก็ได้ทำให้ความสัมพันธ์ของพวกเขาไร้ความเสถียรแล้ว

ปฐมกาล 28:10-15 ยาโคบออกจากเมืองเบเออร์เซบาเดินทางไปยังเมืองฮาราน 11 เขามาถึงที่แห่งหนึ่ง และพักอยู่ที่นั่นในคืนนั้น เพราะดวงอาทิตย์ตกแล้ว เขาเอาหินจากที่นั่นมาเป็นหมอนหนุนศีรษะ แล้วนอนลงที่นั่น 12 เขาฝัน และดูเถิด มีบันไดอันหนึ่งตั้งขึ้นบนแผ่นดินโลก ยอดถึงฟ้าสวรรค์ ดูเถิด ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระเจ้ากำลังขึ้นลงอยู่บนนั้น 13 และดูเถิด พระเยโฮวาห์ประทับยืนอยู่เหนือบันได และตรัสว่า "เราคือเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม บรรพบุรุษของเจ้า และพระเจ้าของอิสอัค แผ่นดินซึ่งเจ้านอนอยู่นั้นเราจะให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้า 14 เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเหมือนฝูงคลิบบนแผ่นดิน และเจ้าจะแผ่กว้างออกไปทิศตะวันตกและทิศตะวันออก ทางทิศเหนือและทิศใต้ บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพรเพราะเจ้าและเพราะเชื้อสายของเจ้า 15 ดูเถิด เราอยู่กับเจ้า และจะพิทักษ์รักษาเจ้าทุกแห่งหนที่เจ้าไป และจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินนี้ เพราะเราจะไม่ทอดทิ้งเจ้าจนกว่าเราจะได้ทำสิ่งซึ่งเราพูดกับเจ้าไว้แล้ว"

ขณะเดียวกัน ยาโคบก็เดินทางมุ่งหน้าสู่เมืองฮาราน ในสถานที่แห่งหนึ่ง เขาเตรียมตัวที่จะ 'พักผ่อน' สำหรับค่ำคืนนั้น โดยใช้ก้อนหินหลายก้อนที่เขาพบมาเป็นหมอน คืนนั้นเอง เขาฝันว่าตนเห็นบันไดอันหนึ่งทอดยาวจากสวรรค์มาถึงแผ่นดินโลก โดยมีพวกทูตสวรรค์ขึ้นลงอยู่บนนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทับอยู่บนยอดบันได คืนนั้นพระเจ้าทรงยืนยันพันธสัญญาใหม่ที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมกับยาโคบเป็นครั้งแรกอย่างเป็นทางการ นี่เป็นอีกครั้งที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะยกแผ่นดินนั้นให้แก่เชื้อสายของอับราฮัม โดยเฉพาะเชื้อสายของยาโคบ นอกจากนี้ พระเจ้าทรงสัญญาว่าเชื้อสายของยาโคบจะมีมากเหมือนฝูงคลิบดินและจะแผ่กว้างจากจุดนั้นไปทางทิศตะวันตกและทิศตะวันออก ทางทิศเหนือและทิศใต้ (สถานที่ๆเขาขึ้นอยู่นั้นอยู่ใกล้กับจุดศูนย์กลางของแผ่นดินนั้นที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับอับราฮัม)

ดังที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับอับราฮัมในปฐมกาล 22:18 และอิสอัค ใน 26:4 พระองค์ก็ทรงสัญญากับยาโคบเช่นเดียวกัน "บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพรเพราะเจ้าและเพราะเชื้อสายของเจ้า" นอกจากนี้ พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะสถิตอยู่กับยาโคบและพิทักษ์

รักษา (คือ ปกป้อง) เขาไม่ว่าเขาจะไปที่ไหนก็ตาม พระองค์ทรงรับประกันอีกว่าจะนำเขากลับมายังแผ่นดินแห่งพระสัญญาอีกครั้ง พระเจ้าตรัสปิดท้ายด้วยพระสัญญาหนึ่งซึ่งมีค่ามากต่อใครก็ตามจนถึงทุกวันนี้ที่ทำงานของพระองค์ “เพราะเราจะไม่ทอดทิ้งเจ้าจนกว่าเราจะได้ทำสิ่งซึ่งเราพูดกับเจ้าไว้นั้นแล้ว” ความหมายก็คือว่า พระเจ้าจะทรงทำให้สำเร็จตามพระประสงค์และแผนการของพระองค์สำหรับชีวิตของเขาและจะสถิตอยู่กับเขาไปตลอด คนเหล่านั้นที่เป็นเชื้อสายตามพระสัญญานั้นด้วย (ในพระคริสต์) จนทุกวันนี้ก็อ้างสิทธิ์ในพระสัญญานั้นได้เมื่อพวกเขากระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์

ปฐม 28:16-19   ยาโคบตื่นขึ้นและพูดว่า "พระเยโฮวาห์ทรงสถิต ณ ที่นี้แน่ทีเดียว แต่ข้าหาไม่รู้" 17 เขากลับและพูดว่า "สถานที่นี้น่าับถือ สถานที่นี้มีชื่ออย่างอื่น แต่เป็นพระนิเวศของพระเจ้าและประตูฟ้าสวรรค์ 18 ยาโคบจึงลุกขึ้นแต่เช้ามีด เอาก้อนหินที่ทำหมอนหนุนศีรษะ ตั้งขึ้นเป็นเสาสำคัญ และเทน้ำมันบนยอดเสานั้น 19 เขาเรียกสถานที่นั้นว่า เบธเอล แต่ก่อนเมืองนั้นชื่อ ลูส

ยาโคบตื่นจากฝันด้วยอาการตกใจกลัว แม้ว่าเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่จนถึงบัดนี้เขาก็ไม่ใช่คนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าหรือเป็นคนที่ยำเกรงพระเจ้า บัดนี้เขาได้เห็นพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาแบบหน้าต่อหน้า (แม้ในความฝันก็ตาม) สมควรแล้วที่เขาตกใจกลัว เขาคิดเอาเองว่าเขามาค้างแรมอยู่ในสถานที่ๆพระเยโฮวาห์พระเจ้าสถิตอยู่โดยที่เขาไม่รู้ตัว

ดังนั้น เขาจึงคิดว่าสถานที่แห่งนี้เป็นพระนิเวศของพระเจ้าและเป็นประตูฟ้าสวรรค์ เขาจึงลุกขึ้นในตอนเช้า เอาหินที่ใช้เป็นหมอนมาทำเป็นแท่นบูชาอันหนึ่ง เทน้ำมันลงบนนั้น โดยอาจเป็นเครื่องถวายบูชา และเรียกสถานที่นั้นว่า เบธเอล ชื่อนั้นมีความหมายตรงตัวว่า ‘พระนิเวศ (บ้าน) ของพระเจ้า’ ถึงแม้ว่ามันเป็นที่รู้จักในชื่อ ลูส ด้วยก็ตาม (ซึ่งแปลว่า ‘ต้นอัลมอนด์’) และอาจเป็นชื่อของเมืองหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้เคียง

ปฐม 28:20-22   แล้วยาโคบปฏิญาณว่า "ถ้าพระเจ้าจะทรงอยู่กับข้าพระองค์ และจะทรงพิทักษ์รักษาในทางที่ข้าพระองค์ไป และจะประทานอาหารให้ข้าพระองค์รับประทาน และเสื้อผ้าให้ข้าพระองค์สวม 21 จนข้าพระองค์กลับมาบ้านบิดาของข้าพระองค์โดยสันติภาพแล้ว พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ 22 และก้อนหินซึ่งข้าพระองค์ตั้งไว้เป็น

เสาคำคัญ จะเป็นพระนิเวศของพระเจ้า และทุกสิ่งทีพระองค์ทรงประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายหนึ่งในสิบแก่พระองค์"

ยาโคบจึงกล่าวคำปฏิญาณซึ่งกลับกลายเป็นคำปฏิญาณแบบพล่อยๆและขอไปที่ต่อพระเจ้า (เราจำได้ว่าจนถึงจุดนี้ยาโคบไม่ได้เป็นคนที่มีชื่อเสียงดีในด้านการดำเนินตามทางของพระเจ้าหรือการมีความเชื่อเลย) นี่เท่ากับเขากำลังทำข้อตกลงกับพระเจ้า เขากล่าวว่า "ถ้าพระเจ้าจะทรงอยู่กับข้าพระองค์ และจะทรงพิทักษ์รักษาในทางที่ข้าพระองค์ไป และจะประทานอาหารให้ข้าพระองค์รับประทาน และเสื่อผ้าให้ข้าพระองค์สวม จนข้าพระองค์กลับมาบ้านบิดาของข้าพระองค์โดยสันติภาพแล้ว พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์" กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ยาโคบพูดว่า ถ้าพระเยโฮวาห์จะอวยพรข้าพเจ้าและช่วยเหลือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะให้พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า

นอกจากนี้ เขาเสนออีกว่าแท่นบูชาหินที่เขาได้ตั้งขึ้นนั้นจะเป็นพระนิเวศของพระเจ้าและเขาจะถวายสิบชักหนึ่งจากผลที่เพิ่มขึ้นของตนแก่พระองค์ (น่าสนใจตรงที่ว่ายาโคบรู้ว่าการปรนนิบัติพระเจ้าเกี่ยวข้องกับการถวายสิบชักหนึ่งด้วย มันเป็นหลักการทั่วไปก่อนมีพระราชบัญญัติของโมเสสตั้งนานแล้ว) แม้ว่าอยู่ดีๆเขาก็พยายามทำตัวเป็นคนดี แต่สิ่งที่ยาโคบพยายามทำก็คือ การทำข้อตกลงกับพระเจ้า นั่นคือ ถ้าพระเจ้าอวยพรข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะนมัสการพระองค์และถึงขนาดถวายสิบชักหนึ่งแก่พระองค์ด้วย ยาโคบจะต้องเรียนรู้บทเรียนอย่างเจ็บแสบในอีกหลายปีนับจากนี้ว่านั่นไม่ใช่วิธีที่เราจะเข้าหาพระเจ้า

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 29: บทที่ 29 ของปฐมกาลนำเสนอเรื่องการได้ครอบครัวของยาโคบ คือ เขาได้ภรรยาและลูกๆ นอกจากนี้ มีการกล่าวถึงการได้ทรัพย์สมบัติเพิ่มพูนขึ้นด้วยซึ่งเขาได้มาโดยใช้เล่ห์กลกับลาบันพ่อตาของตน

บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) ยาโคบมาถึงบ่อน้ำแห่งเมืองฮารานในข้อ 1-8 (2) การที่เขาได้เจอกับราเชลและลาบันในข้อ 9-14 (3) พันธสัญญาของยาโคบสำหรับราเชลและการหลอกหลวงของลาบันถูกบันทึกไว้ในข้อ 15-30 จากนั้น (4) ลูกๆของเลอาห์ถูกกล่าวถึงในข้อ 31-35

ปฐมก 29:1-6 ยาโคบเดินทางมาถึงแผ่นดินของประชาชนชาวตะวันออก 2 เขาก็มองไป และเห็นบ่อน้ำบ่อหนึ่งในทุ่งนา ดูเถิด มีฝูงแกะสามฝูงนอนอยู่ข้างบ่อนั้น เพราะคนเลี้ยง

แกะเคยตักน้ำจากบ่อน้ำให้ฝูงแกะกิน และหินใหญ่ก็ปิดปากบ่อน้ำ 3 และฝูงแกะมาพร้อมกันที่นั่น แล้วคนเลี้ยงแกะก็ลึงหินออกจากปากบ่อน้ำให้ฝูงแกะกิน แล้วเอาหินปิดปากบ่อน้ำเสียดังเดิม 4 ยาโคบถามเขาทั้งหลายว่า "พี่น้องเอ๋ย ท่านมาจากไหน" เขาตอบว่า "เรามาจากเมืองฮาราน" 5 ยาโคบจึงถามเขาทั้งหลายว่า "ท่านรู้จักลาบันบุตรชายนาโธร์หรือไม่" เขาตอบว่า "รู้จัก" 6 ยาโคบถามเขาทั้งหลายว่า "ลาบันสบายดีหรือ" เขาตอบว่า "สบายดี ดูเถิด บุตรสาวของเขาชื่อราเชลกำลังมาพร้อมกับฝูงแกะ"

พอออกจากบ้านไป ยาโคบก็มาถึงในประเทศซีเรียใน "แผ่นดินของประชาชนชาวตะวันออก" กลับกลายเป็นว่า เขามาถึงยังสถานที่ๆบรรดาญาติของเขาอาศัยอยู่ มีระบู้ไว้ว่าเมื่อเขามาถึงแล้ว มีฝูงแกะสามฝูงนอนอยู่ใกล้บ่อน้ำหนึ่งเพื่อรอที่จะกินน้ำ เขาจึงถามพวกคนเลี้ยงแกะว่าขณะนั้นเขาอยู่ที่ไหนแล้ว พวกเขาบอกเขาว่าเขาอยู่ที่เมืองฮาราน เขาถามต่อไปอีกว่าพวกเขารู้จักลาบันบุตรนาโธร์หรือไม่ พวกเขาไม่เพียงรู้จักลาบันเท่านั้น แต่ยังชี้ให้เห็นด้วยว่าบุตรสาวของลาบันกำลังมาพร้อมกับแกะของเธอ นี่เป็นเรื่องที่คล้ายกับตอนที่คนใช้ของอิสอัคมาหาเรเบคาห์ให้เขา เราอาจสันนิษฐานได้ว่าเหตุการณ์นี้ถูกพระเจ้าจัดเตรียมไว้

ปฐม 29:7-12 ยาโคบจึงว่า "ดูเถิด เวลานั้นยังวันอยู่มาก ยังไม่ถึงเวลาที่จะให้ฝูงแกะและมารวมกัน จงเอาน้ำให้แกะเหล่านี้กินแล้วให้ไปกินหญ้าอีก" 8 แต่เขาทั้งหลายตอบว่า "เราทำไม่ได้ จนกว่าแกะทุกๆฝูงจะมาพร้อมกัน และเขากลึงหินออกจากปากบ่อน้ำก่อน แล้วเราจึงจะเอาน้ำให้ฝูงแกะกิน" 9 เมื่อยาโคบกำลังพูดกับเขาทั้งหลายอยู่ ราเชลก็มาถึงพร้อมกับฝูงแกะของบิดา เพราะนางเป็นผู้เลี้ยงมัน 10 และต่อมารันยาโคบแลเห็นราเชลบุตรสาวของลาบันพี่ชายมารดาของตน และฝูงแกะของลาบันพี่ชายมารดาของตน ยาโคบก็เข้าไปกลึงหินออกจากปากบ่อน้ำ เอาน้ำให้ฝูงแกะของลาบันพี่ชายมารดาของตนกิน 11 ยาโคบจูบราเชลแล้วร้องไห้ด้วยเสียงดัง 12 ยาโคบบอราเชลว่าเขาเป็นหลานบิดาของนาง และเป็นบุตรชายของนางเรเบคาห์ นางก็วิ่งไปบอกบิดาของนาง

ยาโคบคะยั้นคะยอให้พวกคนเลี้ยงแกะให้น้ำแกะของพวกเขากิน (เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำที่แปลว่า ฝูงแกะ (มิกเนห์) หมายถึง ปศุสัตว์โดยทั่วไปและไม่จำเป็นต้องหมายถึงพวกวัวควายเหมือนอย่างคำภาษาอังกฤษ cattle อาจสื่อ) เห็นได้ชัดว่าธรรมเนียมในสมัยนั้นคือ ที่จะรอให้ฝูงสัตว์ทั้งหมดมาถึงก่อนที่จะเปิดปากบ่อน้ำนั้น ด้วยเกรงว่าฝูงสัตว์ที่ขยับไปมาจะทำให้น้ำเสีย พอพวกมันมาถึงและถูกทำให้อ่อนลงแล้ว เมื่อนั้นจึงเปิดปากบ่อน้ำนั้นได้ เห็นได้ชัดว่านั่น

ไม่ได้เกิดขึ้นในตอนเที่ยงวันซึ่งตอนนั้นเป็นตอนเที่ยงวัน ขณะเดียวกัน ราเชลก็มาถึงพร้อมกับฝูงแกะของบิดา ดังนั้น ยาโคบจึงล่องหน้าไปก่อนอยู่ดีและเปิดปากบ่อน้ำนั้นให้ราเชล

เราควรหมายเหตุไว้ว่าราเชลเป็นบุตรสาวของลาบันผู้เป็นพี่ชายของมารดาเขา ยาโคบเป็นบุตรชายของเรเบคาห์ เขาจึงเป็นลูกพี่ลูกน้องกับราเชล ดังนั้น ยาโคบจึงจูบราเชล และร้องเสียดังพร้อมกับร้องไห้ เขาอาจร้องไห้ด้วยความยินดีหรือถึงขนาดตื่นตันที่ได้เจอกับญาติสนิท เขาบอกให้เธอรู้ว่าเขาคือใคร การที่เขาบอกเธอว่าเขาเป็น 'น้องชายของบิดา' ของเธอ เป็นสำนวนในสมัยนั้นที่หมายความว่าเขาเป็นบุตรชายคนหนึ่งของน้องสาวของบิดาของเธอ จริงๆแล้วมันก็หมายถึง ญาติสนิทคนหนึ่ง เธอจึงวิ่งไปบอกบิดาของเธอ

ปฐม 29:13-14 ต่อมาครั้งลาบันได้ยินข่าวถึงยาโคบบุตรชายน้องสาวของตน เขาก็วิ่งไปพบและกอดจูบยาโคบและพามาบ้านของเขา ยาโคบก็เล่าเรื่องเหล่านี้ทั้งหมดให้ลาบันฟัง 14 ลาบันจึงพูดกับเขาว่า "เจ้าเป็นกระดูกและเนื้อของเราแท้ๆ" ยาโคบก็พักอยู่กับเขาเดือนหนึ่ง ลาบันก็ชื่นชมยินดีเช่นกันเมื่อได้ยินว่าบุตรของน้องสาวเขาได้มาถึงแล้ว ดังที่เป็นธรรมเนียมของชาวตะวันออกในสมัยนั้น (และในสมัยนี้ด้วย) "ท่านก็วิ่งไปพบเขา กอดเขาและจูบเขา และพาเขามาบ้านของท่าน" ยาโคบจึงพักอาศัยอยู่กับลาบันเป็นเวลาหนึ่งเดือน

ปฐม 29:15-20 แล้วลาบันพูดกับยาโคบว่า "เพราะเจ้าเป็นหลานของเรา จึงไม่ควรที่เจ้าจะทำงานให้เราเปล่าๆ เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไร จงบอกมาเถิด" 16 ลาบันมีบุตรสาวสองคน พี่สาวชื่อเลอาห์ น้องสาวชื่อราเชล 17 นางสาวเลอาห์นั้นตาขีบขี้ แต่นางสาวราเชลนั้นสวยและงามน่าดู 18 ยาโคบก็รักนางสาวราเชล และพูดว่า "ข้าพเจ้าจะรับใช้การทำงานให้ท่านเจ็ดปี เพื่อได้ราเชลบุตรสาวคนเล็กของท่าน" 19 ลาบันจึงว่า "ให้เรายกบุตรสาวให้เจ้านั้นดีกว่าจะยกให้คนอื่น จงอยู่กับเราเถิด" 20 ยาโคบก็รับใช้อยู่เจ็ดปีเพื่อได้นางสาวราเชล เห็นเป็นเหมือนน้อยวันเพราะความรักที่เขามีต่อนาง

ลาบันจึงนั่งลงและหารือกับยาโคบเกี่ยวกับการที่ยาโคบจะทำงานให้เขา เขากล่าวว่าเนื่องจากยาโคบเป็นหลานชายของเขา ยาโคบจึงไม่ควรทำงานฟรีๆ ดังนั้นลาบันจึงถามยาโคบว่าค่าจ้างของเขาควรเป็นเท่าไร

ลาบันมีบุตรสาวสองคนซึ่งยาโคบก็สังเกตเห็นแล้ว บุตรสาวคนโต คือ เลอาห์ "มีดวงตาอ่อนโยน แต่นางสาวราเชลนั้นสวยและเป็นที่ชื่นชอบอย่างยิ่ง" คำบรรยายเกี่ยวกับเลอาห์ที่

ว่า “มีดวงตาอ่อนโยน” นั้นน่าจะหมายความว่า ดวงตาของเธอ นั้นสีแดงและมีน้ำตาเอ่อซึ่งทำให้ เธอไม่คงงามมากนัก ในทางกลับกันน้องสาวของเธอกลับมีใบหน้าสวย หุ่นดี และรูปลักษณะ ภายนอกสวยงาม เธอสวยเตะตาโยคอบ

ดังนั้น เขาจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะรับใช้ท่านเจ็ดปี เพื่อได้ราเชลบุตรสาวคนเล็กของท่าน” ลาบันเห็นดีด้วยว่า ที่จะยกเธอให้ยาโคบก็ดีกว่ายกเธอให้ชายอื่น เขาจึงตกลง ดังนั้น ยาโคบจึง ทำงานรับใช้ลาบันเป็นเวลาเจ็ดปีต่อมา “และเขาเห็นเป็นเหมือนน้อยวันเพราะความรักที่เขามีต่อ นาง” แม้ว่าพวกเขาไม่ได้มีสัมพันธ์ลึกซึ้งต่อกันในช่วงเวลาดังกล่าว แต่มันกลับกลายเป็นช่วง เวลาแห่งการจีบกันเจ็ดปี

ปฐม 29:21-29 ยาโคบบอกลาบันว่า "เวลาที่กำหนดไว้ก็ครบแล้ว ขอให้ภรรยา ข้าพเจ้าเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้เข้าไปหาเธอ" 22 ลาบันจึงเชิญบรรดาชาวบ้านมาพร้อมกัน แล้ว จัดการเลี้ยง 23 และต่อมารู้้นเวลาค่ำ ลาบันก็พาเลอาห์บุตรสาวของตนมามอบให้แก่ยาโคบ และยาโคบก็เข้าไปหานาง 24 ลาบันยกคิลป้าห์สาวใช้ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางเลอาห์ 25 และต่อมาพอรุ่งขึ้น คูเถิด เป็นนางเลอาห์ ยาโคบจึงกล่าวแก่ลาบันว่า "ลูงทำอะไรกับข้าพเจ้า เล่า ข้าพเจ้ารับใช้ลูงเพื่อได้ราเชลมิใช่หรือ ทำไมลูงจึงล่อลวงข้าพเจ้าเล่า" 26 ลาบันจึงตอบว่า "ในแผ่นดินเราไม่มีธรรมเนียมที่จะยกน้องสาวให้ก่อนพี่หัวปี 27 ขอให้ครบเจ็ดวันของหญิงนี้ ก่อน แล้วเราจะยกคนนั้นให้ด้วย เพื่อตอบแทนที่เจ้าจะได้รับใช้ลูงอีกเจ็ดปี" 28 ยาโคบก็ยอม และรองครบเจ็ดวันของนางแล้วลาบันก็ยกราเชลบุตรสาวให้เป็นภรรยาด้วย 29 ลาบันยกบิล ฮาห์สาวใช้ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางราเชล

ยาโคบเริ่มเก็บเกี่ยวผลของบางสิ่งที่เขาได้หว่านไปในชีวิตของตน เขาได้ใช้วิธีไม่เชื่อใน การโกงเอชชาวพี่ชายของตน บัดนี้ลาบันก็ใช้กลโกงหนึ่งเล่นงานยาโคบ พอครบเจ็ดปีนั้น ยาโค บก็ขอภรรยาของตนและได้รับการตกลงแล้ว ลาบันจึงเตรียมจัดการเลี้ยงใหญ่สำหรับงานแต่ง นั้น อย่างไรก็ตาม พอถึงตอนกลางคืน ลาบันก็ส่งตัวเลอาห์ให้เข้าไปหายาโคบ ในความมืด ยา โคบไม่รู้ตัวว่าเขากำลังร่วมหลับนอนกับใคร “และต่อมาพอรุ่งขึ้น คูเถิด เป็นเลอาห์”

ด้วยความสับสนงงงและความโกรธ เขาจึงเข้าไปต่อว่าลาบันและต้องการรู้ว่ากำลังเกิด อะไรขึ้น ลาบันจึงบอกเขาอย่างมีเล่ห์เหลี่ยมถึงธรรมเนียมของคนในภูมิภาคนั้นที่จะยกบุตรสาว คนหัวปีให้แต่งงานก่อน เขาบอกยาโคบว่า “ขอให้ครบเจ็ดวันของหญิงนี้ก่อน และเราจะยกคน

นั้นให้เจ้าด้วย เพื่อตอบแทนที่เจ้าจะได้รับใช้เราอีกเจ็ดปี” บางทีอาจมีธรรมเนียมแบบนั้นอยู่จริงๆ อย่างไรก็ตาม ลาบันก็หลอกหลวงยาโคบ ยาโคบกำลังโดนคนใช้เล่ห์เหลี่ยมกับเขาบ้างแล้ว แน่نونทีเดียว ผู้ใดหว่านอะไรก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น

เจ็ดวันหรือสัปดาห์ที่ว่าเป็นนี้อาจเป็นสัปดาห์ 'ฮันนีมูน' สำหรับคู่สมรส หลังจากนั้น เขาจึงจะได้ราเชลมาเป็นภรรยา อย่างไรก็ตาม ในการทำเช่นนั้น ลาบันก็ได้ทำสำเร็จตามเป้าหมายของเขาสองประการ (1) เขาหาสามีคนหนึ่งให้บุตรสาวทั้งสองของตนได้แล้ว คือ แม่แต่เลอาห์ที่สวยน้อยกว่าก็ตาม (2) เขาได้คนงานดีๆ มาคนหนึ่ง โดยที่ไม่ต้องเสียค่าจ้างเยอะเลย เห็นได้ชัดว่าเขาให้ที่กินที่อยู่แก่ยาโคบ เขายังยกสาวใช้ให้แก่บุตรสาวทั้งสองด้วย นั่นคือ ซิลปาห์ให้แก่เลอาห์ และบิลฮาห์ให้แก่ราเชล

ปฐมกาล 29:30-31 ฝ่ายยาโคบก็เข้าไปหาราเชลด้วย และเขารักราเชลมากกว่าเลอาห์ เขาจึงรับใช้ลาบันต่อไปอีกเจ็ดปี 31 เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นว่ายาโคบชังเลอาห์ พระองค์จึงทรงเปิดครรภ์ของนาง แต่ราเชลนั้นเป็นหมัน ยาโคบจึง 'แต่งงาน' กับราเชล จึงไม่ใช่เรื่องน่าแปลกที่ว่า “เขารักราเชลมากกว่าเลอาห์ด้วย” 'ความรัก' ของเขามีให้แก่ราเชลมาตลอดเจ็ดปีที่ผ่านมานี้ และเขาย่อมไม่มีความสุขกับการถูกขูดเยียดให้มามีภรรยาคนที่สองโดยที่เขาไม่ยินยอมพร้อมใจ อย่างไรก็ตาม กลับกลายเป็นว่าราเชลเป็นหมัน

ปฐมกาล 29:32-35 นางเลอาห์ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย และตั้งชื่อว่ารูเบน ด้วยนางว่า "เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพเจ้าแน่ๆ บัดนี้สามีจึงจะรักข้าพเจ้า" 33 นางเลอาห์ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่งและว่า "เหตุพระเยโฮวาห์ทรงไต่ฝันว่า ข้าพเจ้าเป็นที่ชัง พระองค์จึงทรงประทานบุตรชายคนนี้ให้แก่ข้าพเจ้าด้วย" นางตั้งชื่อเขาว่า ลีเมโอน 34 นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง และกล่าวว่า "ครั้งนี้สามีจะสนิทสนมกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้คลอดบุตรเป็นชายสามคนให้เขาแล้ว" เหตุนี้จึงตั้งชื่อเขาว่า เลวี 35 นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง นางกล่าวว่า "ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์" เหตุนี้นางจึงตั้งชื่อเขาว่า ยูดาห์ ต่อไปนางก็หยุดมีบุตร

อย่างไรก็ตาม เลอาห์ “ตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชาย และนางเรียกชื่อของเขาว่า รูเบน” ชื่อนี้ของบุตรหัวปีของยาโคบมีความหมายว่า 'เห็นบุตรชายคนหนึ่ง' หรืออาจเป็น 'คูเกิด บุตรชายคนหนึ่ง' นางรู้ว่านางไม่ใช่ตัวเลือกอันดับแรกของสามีของนาง นางจึงกล่าวว่า “เพราะพระ

เยโฮวาห์ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพเจ้าเป็นแน่ บัดนี้สามีจึงจะรักข้าพเจ้า” ในการตั้งชื่อบุตรคนนี้ว่ารูเบน (คูเถิด บุตรชายคนหนึ่ง) นางอาจตั้งใจที่จะเยาะเย้ยราเชลผู้เป็นคู่แข่งของนางก็เป็นได้

เลอาห์ตั้งครรภ์อีกครั้งและตั้งชื่อบุตรชายคนถัดมาของนางว่า *สิเมโอน* ซึ่งแปลว่า 'ได้ยินแล้ว' หรือ 'พระเจ้าทรงได้ยินแล้ว' อีกครั้งที่ความขมขื่นของจิตวิญญาณของนางปรากฏชัดเจน นางกล่าวว่า “เพราะพระเยโฮวาห์ทรงได้ยินว่าข้าพเจ้าเป็นที่เกลียดชัง พระองค์จึงทรงประทานบุตรชายคนนี้ให้แก่ข้าพเจ้าด้วย” ความหมายของการเป็นที่เกลียดชังนี้เป็นเชิงสัมพัทธ์ มันมีความหมายว่าไม่เป็นที่รัก

เลอาห์ตั้งครรภ์อีกครั้งและคลอดบุตรชายอีกคนซึ่งนางตั้งชื่อว่า *เลวี* มันมีความหมายว่า 'สนิทสนม' หัวใจของนางปรากฏชัดเจนเมื่อนางกล่าวว่า “ครั้งนี้สามีของข้าพเจ้าจะสนิทสนมกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้คลอดบุตรเป็นชายสามคนให้เขาแล้ว”

จากนั้นเลอาห์ตั้งชื่อบุตรชายคนที่สี่ของตัวเองว่า *ยูดาห์* เพราะนางกล่าวว่า “ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์” ชื่อยูดาห์จึงมีความหมายว่า 'คำสรรเสริญ' หรือ 'สรรเสริญ' มันอาจสื่อว่า จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ หลังจากนั้นเห็นได้ชัดว่าเลอาห์เริ่มเป็นหมันแบบชั่วคราว

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 30: บทที่ 30 บันทึกต่อไปเกี่ยวกับลูกๆของยาโคบ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) บุตรคนที่เหลือซึ่งเกิดแก่ยาโคบซึ่งรวมถึงโยเซฟด้วยซึ่งเกิดจากราเชลในข้อ 1-24 และ (2) ข้อตกลงใหม่ของยาโคบกับลาบันที่จะทำงานรับใช้เขาเพื่อแลกกับฝูงสัตว์ในข้อ 25-43

ปฐมกาล 30:1-6 เมื่อนางราเชลเห็นว่าตนไม่มีบุตรกับยาโคบ ราเชลก็อิจฉาพี่สาวและพูดกับยาโคบว่า "ขอให้ข้าพเจ้ามีบุตรด้วย หากไม่ข้าพเจ้าจะตาย" 2 ยาโคบโกรธนางราเชล เขาจึงว่า "เราเป็นเหมือนพระเจ้า ผู้ไม่ให้เจ้ามีผู้บังเกิดจากครรภ์หรือ" 3 นางจึงบอกว่า "คูเถิด บิลฮัทสาวใช้ของข้าพเจ้า จงเข้าไปหานางเถิด นางจะได้มีบุตรเลี้ยงไว้ที่ตักของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีบุตรด้วยอาศัยหญิงคนนี้" 4 นางจึงยกบิลฮัทสาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของยาโคบ ยาโคบก็เข้าไปหานาง 5 บิลฮัทก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ 6 นางราเชลว่า "พระเจ้าได้ทรงตัดสินเรื่องข้าพเจ้า และได้ทรงสดับฟังเสียงทูลของข้าพเจ้าจึงประทานบุตรชายแก่ข้าพเจ้า" เหตุฉะนั้นนางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า *ดาน*

ตอนนี้ราเชลก็เริ่มอิจฉาพี่สาวของตนแล้ว ในช่วงเวลาที่อาจเป็นการข่มขู่ นางบ่นต่อสามีด้วยความขมขื่นว่า “ขอให้ข้าพเจ้ามีบุตร หรือไม่ข้าพเจ้าก็จะตาย” นั่นทำให้ยาโคบโมโห นี้เท่ากับเขากล่าวว่า “ไม่ใช่ความผิดของเราสักหน่อย” เห็นได้ชัดว่าเป็นธรรมเนียมของชาวตะวันออกกลางที่ภรรยาจะยกสาวใช้ของตนให้แก่สามีหากนางไม่สามารถมีลูกกับเขาเองได้ (เราจำได้ถึงกรณีที่คล้ายกันกับซาร่าห์และฮาการ์) ส่วนที่กล่าวถึงบิลฮาห์ผู้เป็นสาวใช้ที่คลอดบุตรบนटकของราเชลนั้นน่าจะเป็นธรรมเนียมของการที่สาวใช้นั่งหรือนอนบนเข่านายหญิงของตนขณะคลอดบุตร เพื่อที่ว่าบุตรที่เกิดมาจะได้ดูเหมือนว่าเกิดมาจากนายหญิงของตน

ดังนั้น ยาโคบจึง “เข้าไปหา” บิลฮาห์ เธอจึงตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่ยาโคบ น่าสนใจตรงที่ว่าราเชลเป็นผู้ที่ตั้งชื่อเด็กชายที่เพิ่งเกิดนี้ว่าดาน นางยอมรับว่าพระเจ้าได้ทรงตัดสินนางแล้ว นี่สื่อว่านางรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงตัดสินความหึงหวงของนางที่มีต่อพี่สาวของนางแล้วในการที่ทรงขัดขวางมิให้นางตั้งครรภ์ ชื่อ ดาน มีความหมายว่า 'ผู้พิพากษา' หรือที่น่าจะไ้มากกว่าในบริบทนี้ก็คือ 'ตัดสิน'

ปฐม 30:7-8 บิลฮาห์สาวใช้ของนางราเชลตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ 8 นางราเชลจึงว่า "ข้าพเจ้าปล้ำสู้กับพี่สาวของข้าพเจ้าเลียใหญ่โต และข้าพเจ้าได้ชัยชนะแล้ว" นางจึงให้ชื่อบุตรนั้นว่า **นัฟทาลี**

บิลฮาห์ตั้งครรภ์อีกหนโดยยาโคบและราเชลตั้งชื่อทารกน้อยนี้ว่า **นัฟทาลี** ชื่อนี้มีความหมายว่า 'ปล้ำสู้' หรืออาจเป็น 'การปล้ำสู้' นางกล่าวว่านางได้ปล้ำสู้ (ในเชิงอุปไมย) กับพี่สาวของตน (แม้ว่าการมีภรรยาหลายคนเป็นธรรมเนียมทางสังคมที่ยอมรับได้ในสมัยนั้น แต่เราก็เห็นได้ชัดถึงการแก่งแย่งชิงดีกันระหว่างภรรยาเหล่านั้น การมีสามีภรรยาคนเดียวเป็นพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าเสมอมา)

ปฐม 30:9-13 เมื่อนางเลอาห์เห็นว่าตนหยุดคลอดบุตร นางจึงยกสิลาห์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของยาโคบ 10 สิลาห์สาวใช้ของเลอาห์ก็คลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ 11 นางเลอาห์ว่า "กองทัพกำลังมา" จึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า กาด 12 แล้วสิลาห์สาวใช้ของเลอาห์ ก็คลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ 13 นางเลอาห์ก็ว่า "ข้าพเจ้ามีความสุขเพราะพวกบุตรสาวจะเรียกข้าพเจ้าว่าเป็นสุข" นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า **อาเซอร์**

เมื่อเลอาห์เห็นว่าน้องสาวของตนได้ทำอะไรกับบิลฮาห์และตระหนักถึงการเป็นหมันในขณะนั้นของตนเอง นางจึงยกศิลาปาห์สาวใช้ของตนให้แก่สามี เธอก็คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่พวกเขาซึ่งเลอาห์ตั้งชื่อว่า กาด ซึ่งมีความหมายว่า 'กองทหาร' นี่สื่อว่าบัดนี้เลอาห์ถือว่ามีบุตรทั้งหลายของตนเป็น 'กองทหาร' กองหนึ่ง (นางมีบุตรที่เกิดมาจากตนเองสี่คน และได้ใช้ศิลาปาห์ให้เป็นมารดาคลอดบุตรคนที่ห้าแทน) ศิลาปาห์คลอดบุตรอีกคนหนึ่งซึ่งเลอาห์ตั้งชื่อว่า อาเซอร์ ซึ่งมีความหมายว่า 'มีความสุข' เพราะ “เลอาห์พูดว่า “ข้าพเจ้ามีความสุขเพราะพวกบุตรสาวจะเรียกข้าพเจ้าว่าเป็นสุข”

ปฐมกาล 30:14-18 ในฤดูเกี่ยวข้าวสาลี รูเบนออกไปที่นาพบมะเขือดูดาอิม จึงเก็บผลมาให้นางเลอาห์มารดา ราเชลจึงพูดกับเลอาห์ว่า "ขอมะเขือดูดาอิมของบุตรชายของพี่ให้ข้าพเจ้าบ้าง" 15 นางเลอาห์ตอบนางว่า "ที่น้องแย่งสามีของข้าพเจ้าไปแล้วนั้นยังน้อยไปหรือจึงจะมาเอามะเขือดูดาอิมของบุตรชายข้าพเจ้าด้วย" ราเชลตอบว่า "ฉะนั้นถ้าให้มะเขือดูดาอิมของบุตรชายแก่ข้าพเจ้า คืบวันนี้เขาจะไปนอนกับพี่" 16 และยาโคบกลับมาจากนาเวลาเย็น นางเลอาห์ก็ออกไปต้อนรับเขาบอกว่า "จงเข้ามาหาข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าให้มะเขือดูดาอิมของบุตรชายเป็นสินจ้างท่านแล้ว" คืบวันนี้ยาโคบก็นอนกับนาง 17 พระเจ้าทรงสดับฟังนางเลอาห์ นางก็ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนที่ห้าให้แก่ยาโคบ 18 ฝ่ายนางเลอาห์พูดว่า "พระเจ้าทรงประทานสินจ้างนั้นให้แก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายกหญิงคนใช้ให้สามี" นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อิสสาคาร์

ขณะเดียวกัน รูเบนก็พบดูดาอิมในช่วงฤดูเกี่ยวข้าวสาลี เห็นได้ชัดว่านี่เป็นผลหรือดอกของต้นดูดาอิม สมัยนั้นเชื่อกันว่ามันเป็นยาโป๊วที่ช่วยกระตุ้นให้เกิดความกำหนัดทางเพศและการมีบุตร เขานำมันมาให้มารดาของตนเพราะรู้ถึงการเป็นหมันเมื่อไม่นานมานี้ของนาง พอราเชลทราบเกี่ยวกับดูดาอิม นางจึงขอมัน ความขมขื่นและการแก่งแย่งชิงดีกันระหว่างเลอาห์กับราเชลยังมีอยู่เหมือนเดิมดังที่ได้ระบุไว้ในข้อ 15 เลอาห์จึงต่อรองกับน้องสาวของตน นางเสนอที่จะให้ดูดาอิมแก่ราเชลเพื่อแลกกับการได้ยาโคบมานอนกับตนในคืนนั้น ราเชลตกลง

เย็นวันนั้นเลอาห์บอกยาโคบว่าเขาต้องนอนกับนางในคืนนั้นและพวกเขาก็ร่วมหลับนอนกัน เห็นได้ชัดว่าก่อนหน้านั้นนางได้ขอต่อพระเจ้าให้ทรงประทานบุตรให้แก่ตนมากกว่านี้ พระเจ้าจึงทรง “สดับฟังเลอาห์ และนางก็ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนที่ห้าให้แก่ยาโคบ” นาง

ตั้งชื่อเขาว่า *อิสสาการ์* ซึ่งมีความหมายว่า 'ค่าตอบแทน', 'ค่าแรง' หรือ 'ค่าจ้าง' นางได้ 'จ้าง' ความรักใคร่ของสามีของนางผ่านทางคูดาอิมที่นางได้ต่อรองกับน้องสาวของตน

ปฐม 30:19-21 นางเลอาห์ก็ตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่หกให้แก่ยาโคบ 20 แล้วนางเลอาห์จึงว่า "พระเจ้าทรงประทานของดีให้ข้าพเจ้า บัดนี้สามีจะอาศัยอยู่กับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ให้บุตรชายแก่เขาทุกคนแล้ว" นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เศบูลุน 21 ต่อมาภายหลังนางก็คลอดบุตรสาวคนหนึ่งตั้งชื่อว่า ดินาห์

เลอาห์ตั้งครรภ์บุตรชายอีกคนซึ่งนางตั้งชื่อว่า *เศบูลุน* ชื่อของเขามีความหมายว่า 'การอาศัยอยู่' นางหวังว่าด้วยการนี้สามีของนางจะ 'อาศัยอยู่' กับนางมากกว่าเดิม จากนั้นนางก็คลอดบุตรสาวคนหนึ่งให้แก่ยาโคบด้วยซึ่งนางตั้งชื่อว่า *ดินาห์* ซึ่งเป็นคำพิเศษหนึ่งที่แตกมาจากคำว่า 'दान' และมีความหมายว่า 'การพิพากษา' นางอาจสื่อเป็นนัยว่าพระเจ้าได้ทรงตัดสินความเข้าข้างนาง โดยทรงประทานบุตรให้แก่นางเจ็ดคนไม่ว่าจะเกิดกับนางโดยตรงหรือด้วยความช่วยเหลือของสาวใช้ของนางก็ตาม

ปฐม 30:22-24 พระเจ้าทรงระลึกถึงนางราเชล และพระเจ้าทรงสดับฟังนาง ทรงเปิดครรภ์ของนาง 23 นางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย จึงกล่าวว่า "พระเจ้าทรงโปรดยกความอดสูของข้าพเจ้าไปเสีย" 24 นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า โยเซฟ กล่าวว่า "พระเยโฮวาห์จะทรงโปรดเพิ่มบุตรชายอีกคนหนึ่งให้ข้าพเจ้า"

ในที่สุด “พระเจ้าทรงระลึกถึงนางราเชล และพระเจ้าทรงสดับฟังนาง ทรงเปิดครรภ์ของนาง” ความหมายก็คือว่า บัดนี้พระเจ้าทรงหันมาใส่พระทัยราเชลแล้ว แม้ว่าก่อนหน้านี้นางได้รับความโปรดปรานจากสามีของนาง แต่พระเจ้ก็ทรงขัดขวางมิให้นางมีบุตร บัดนี้พระองค์ทรงประทานสิทธิพิเศษนั้นให้แก่นางแล้ว นางคลอดบุตรชายคนหนึ่งและตั้งชื่อเขาว่า *โยเซฟ* ชื่อนี้มีความหมายว่า ‘พระเยโฮวาห์ได้ทรงเพิ่มให้แล้ว’ บางทีนางอาจกล่าวอย่างเป็นคำพยากรณ์หรืออย่างน้อยก็แบบมีความหวังว่า “พระเยโฮวาห์จะทรงโปรดเพิ่มบุตรชายอีกคนหนึ่งให้ข้าพเจ้า” เราควรหมายเหตุไว้ว่าทั้งเลอาห์และราเชลใช้พระนามพระเยโฮวาห์ในการตั้งชื่อบุตรของตนหลายครั้ง นี่สื่อว่ายาโคบได้สอนพวกนางแล้วว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของเขา อย่างไรก็ตาม ลาบับบิคาของพวกนางก็ดูเหมือนไม่ได้เป็นผู้ที่นมัสการพระเยโฮวาห์

ปลุก 30:25-28 และต่อมาเมื่อนางราเชลคลอดโยเซฟแล้ว ยาโคบก็พูดกับลาบันว่า "ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปบ้านเกิดและแผ่นดินของข้าพเจ้า 26 ขอมอบภรรยาที่บุตรให้ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ทำงานรับใช้ท่านเพื่อเขาแล้ว และให้ข้าพเจ้าไปเกิด เพราะท่านรู้ว่าข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านแล้ว" 27 แต่ลาบันตอบเขาว่า "ถ้าคุณเป็นที่พอใจเจ้าแล้ว จงอยู่ต่อเถิด เพราะคุณเรียนรู้จากประสบการณ์ว่าพระเจ้าได้ทรงอวยพรเราเพราะเจ้า" 28 และเขาพูดว่า "เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไรก็บอกมาเถิด ลุงจะให้"

ณ เวลานั้น (หลังจากบุตรคนที่สิบสองของเขาได้เกิดมาแล้ว) ยาโคบก็ตั้งใจที่จะกลับไปยังแผ่นดินคานาอันซึ่งเป็นบ้านเกิดของเขา แม้ว่ามิได้ระบุไว้อย่างเจาะจง มันอาจครบเวลาสิบสี่ปีที่เขาตกลงไว้ว่าจะทำงานรับใช้ลาบันแล้ว เขาจึงขอลาไปพร้อมกับครอบครัวที่เขาได้มา ลาบันเสียใจที่ไม่เพียงเพราะบุตรสาวทั้งสองและหลานๆของเขาเท่านั้น แต่เพราะเขาได้เรียนรู้จากประสบการณ์ว่าพระเจ้าได้ทรงอวยพรเขาเพราะทรงเห็นแก่ยาโคบด้วย

บางทียาโคบอาจเล่าให้ลาบันฟังเกี่ยวกับพระสัญญาของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเขาและบรรพบุรุษของเขา ไม่ว่าในกรณีใด พระพรของพระเจ้าที่มีแก่ยาโคบก็มีผลต่อเนื่องไปยังลาบันผู้เป็นพ่อตาของเขาด้วย ลาบันจึงขอให้เขาระบุค่าจ้างที่ต้องการมา นี่หมายถึงค่าแรงก่อนแยกจาก

ปลุก 30:29-34 ยาโคบตอบเขาว่า "ข้าพเจ้ารับใช้ลุงอย่างไร และสัตว์ของลุงอยู่กับข้าพเจ้าอย่างไร ลุงก็ทราบอยู่แล้ว 30 เพราะวก่อนข้าพเจ้ามานั้นลุงมีแต่น้อย แต่บัดนี้ก็มีทวีขึ้นเป็นอันมาก ตั้งแต่ข้าพเจ้ามาถึง พระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรพระพรแก่ลุง และบัดนี้เมื่อไรข้าพเจ้าจะบำรุงครอบครัวของตนเองได้บ้างเล่า" 31 ลาบันจึงถามว่า "ลุงควรจะให้อะไรเจ้า" ยาโคบตอบว่า "ลุงไม่ต้องให้อะไรข้าพเจ้าดอก แต่หากว่าลุงจะทำสิ่งนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเลี้ยงระวางสัตว์ของลุงต่อไป 32 คือวันนี้ข้าพเจ้าจะไปตรวจดูฝูงสัตว์ของลุงทั้งฝูง ข้าพเจ้าจะคัดแกะที่มีจุดและต่างทุกตัวออกจากฝูง และคัดแกะดำทุกตัวออกจากฝูงแกะ และแพะต่างกับที่มีจุดออกจากฝูงแพะ ให้สัตว์เหล่านี้เป็นค่าจ้างของข้าพเจ้า 33 ดังนั้นความชอบธรรมของข้าพเจ้าจะเป็นคำตอบของข้าพเจ้าในเวลาภายหลัง คือเมื่อลุงมาตรวจดูค่าจ้างของข้าพเจ้า ถ้าพบตัวไม่มีจุดและที่ไมต่างอยู่ในฝูงแพะและตัวที่ไม่ดำในฝูงแกะ ก็ให้ถือเสียว่าข้าพเจ้ายกยอกสัตว์เหล่านี้มา" 34 ลาบันจึงตอบว่า "ดูเถิด ลุงตกลงตามที่เจ้าพูดนั้นเถิด"

ยาโคบเตือนความจำลาบั้นว่าเขาได้รับใช้ลาบั้นมามากกว่าสิบสี่ปีและพระเจ้าได้ทรง
อวยพรพวกเขาทั้งสอง ฝูงสัตว์ของลาบั้นได้ทวีจำนวนขึ้นในช่วงเวลานั้น ยาโคบเตือนความจำ
ลาบั้นอีกว่าพระเจ้าได้ทรงอวยพรเขานับตั้งแต่เขามา บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่เขาจะจัดหาสำหรับ
ครอบครัวของตัวเอง เขาจึงยื่นข้อเสนอหนึ่งแก่ลาบั้น เขาเสนอที่จะทำงานให้ลาบั้นต่อไปโดย
การดูแลฝูงสัตว์ของลาบั้น อย่างไรก็ตาม ข้อตกลงมีอยู่ว่า ลาบั้นต้องตกลงที่จะอนุญาตให้ยาโคบ
ได้ดูแล “แกะที่มีจุดและค่างทุกตัวออกจากฝูง และคั้ดแกะดำทุกตัวออกจากฝูงแกะ และแพะค่าง
กับที่มีจุดออกจากฝูงแพะ” นั่นจะเป็นค่าจ้างของเขา นี่ถือว่าสัตว์เหล่านี้จะเป็นลูกสัตว์ที่มีจุดและ
รอยค่างซึ่งจะเกิดมาในอนาคต เขาจะเป็นเจ้าของเฉพาะสัตว์ที่มีจุดและรอยค่างเท่านั้นซึ่งจะเกิด
มาจากฝูงสัตว์นั้น ลาบั้นจึงตกลง

ปฐมกาล 30:35-36 วันนั้นเขาก็คั้ดแพะตัวผู้ที่ลายและที่ค่าง และแพะตัวเมียที่มีจุด
และที่ค่าง แพะที่ขาวบ้างทั้งหมดและแกะดำทั้งหมด มามอบให้บุตรชายของเขา 36 เขาแยกสัตว์
ออกไปทั้งหมดห่างจากยาโคบเป็นระยะทางสามวัน ฝูงสัตว์ของลาบั้นที่เหลืออยู่นั้นยาโคบก็เลี้ยง
ไว้

ลาบั้นจึงแยกฝูงสัตว์ที่มีลายและค่างออกและจัดพวกมันให้อยู่ห่างจากยาโคบเป็นระยะ
ทางสามวัน ดูเหมือนว่าลาบั้นใช้มาตรการทุกอย่างเพื่อที่จะให้สัตว์ที่มีจุดอยู่ห่างจากยาโคบซึ่ง
เป็นการขัดขวางเขามิให้ได้ประโยชน์ที่มุ่งหวัง นี่อาจเป็นอีกครั้งที่เขาเปลี่ยนค่าจ้างของยาโคบซึ่ง
ยาโคบจะบ่นต่อว่าในเวลาต่อมา ดู 31:41

ปฐมกาล 30:37-42 ยาโคบเอากิ่งไม้สดจากต้นไค้ ต้นเสลา และต้นเกาลัด มาปอก
เปลือกออกเป็นรอยขาวๆให้เห็นไม้สีขาว 38 เขาวางไม้ที่ปอกเปลือกไว้ในร่องตรงหน้าฝูงสัตว์คือ
ในรางน้ำที่ฝูงสัตว์มากินน้ำ เพื่อเมื่อมันมากินน้ำ มันจะตั้งท้อง 39 ฝูงสัตว์ก็ตั้งท้องหน้าไม้
นั้น ดังนั้นฝูงสัตว์จึงมีลูกที่มีลายมีจุดและค่าง 40 ยาโคบก็แยกลูกแกะและให้ฝูงแพะแกะนั้นอยู่
ตรงหน้าแกะที่มีลาย และแกะดำทุกตัวในฝูงของลาบั้น แต่ฝูงแพะแกะของตนนั้นอยู่ต่างหาก ไม่
ให้ปะปนกับฝูงสัตว์ของลาบั้น 41 อยู่มาเมื่อสัตว์ที่แข็งแรงในฝูงจะตั้งท้อง ยาโคบก็จัดไม้วางไว้ที่
รางน้ำให้ฝูงสัตว์เห็นเพื่อให้มันตั้งท้องกลางไม้นั้น 42 และเมื่อสัตว์อ่อนแอ ยาโคบก็ไม่ใส่ไม้นั้น
ไว้ เหตุฉะนั้นสัตว์ที่อ่อนแอจึงตกเป็นของลาบั้น แต่สัตว์ที่แข็งแรงเป็นของยาโคบ

มีอธิบายไว้ว่ายาโคบเอาไม้ (กิ่งไม้) หรือต้นไค้ ต้นเสลา และต้นเกาลัดมาปอกเปลือก ออกเป็นรอยขาวๆ ให้เห็นไม้สีขาวในกิ่งไม้เหล่านั้น เขานำกิ่งไม้ที่ปอกเปลือกบางส่วนเหล่านี้ไป วางไว้ตรงกลางรางน้ำที่ให้สัตว์กินน้ำ ด้วยเหตุผลที่ไม่ถูกอธิบายไว้ จุดประสงค์ของกิ่งไม้ที่ถูก ปอกเปลือกบางส่วนเหล่านี้ก็คือ เพื่อให้พวกสัตว์เกิดอารมณ์และทำให้พวกมันติดลูก นอกจากนี้ มีสื่อไว้ด้วยว่ากิ่งไม้ปอกเปลือกเหล่านี้จะทำให้สัตว์พวกนี้ออกลูกที่มีจุดและรอยด่าง ด้วย นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ

ไม่ว่ายาโคบรู้จักเมล็ดในการผสมพันธุ์สัตว์ซึ่งไม่เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง หรือพระเจ้า ทรงอวยพรวิธีการของเขาก็ไม่เป็นที่แน่ชัด อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือว่า ผุงสัตว์ที่เขา มีหน้าที่ดูแลทวีจำนวนมากขึ้นและออกลูกที่มีจุดและรอยด่างดังที่เขาต้องการ เขาผสมพันธุ์สัตว์พวก นั้นต่อไปซึ่งมีรูปร่างที่ดองการและจัดสัตว์เหล่านั้นให้อยู่ในฝูงสัตว์ส่วนตัวของเขา นอกจากนี้ เขาคอยดูให้แน่ใจว่ามีแต่สัตว์ตัวที่แข็งแรงกว่าเท่านั้นที่จะได้ผสมพันธุ์พร้อมกับกิ่งไม้ที่ปอก เปลือกวางอยู่ตรงหน้าพวกมัน

ดังนั้นฝูงสัตว์ของเขาจึงมีจำนวนมากขึ้นพร้อมกับสัตว์ที่คุณภาพเหนือกว่า เขาไม่ผสม พันธุ์สัตว์พวกที่อ่อนแอกว่า ผุงสัตว์ของเขาจึงไม่เพียงมีจำนวนมากกว่าผุงสัตว์ของลาบันเท่านั้น แต่ยังมีคุณภาพที่ดีกว่าด้วย นี่เป็นอีกครั้งที่ไม่ว่าพระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เขาถึงวิธีพิเศษในการผสม พันธุ์สัตว์ให้มีลักษณะเฉพาะตามที่ต้องการ หรือพระองค์แค่ทรงอวยพรยาโคบเท่านั้น นั่นก็เป็น สิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ

ปฐมกาล 30:43 ยาโคบก็มั่งมีมากขึ้น มีฝูงแพะแกะฝูงใหญ่ คนใช้ชายหญิง และฝูง อูฐฝูงลา ขณะนั้นพระเจ้ากำลังทรงอวยพรเชื้อสายของอับราฮัมดังที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ แล้วจริงๆ ด้วยเหตุนี้ ยาโคบจึงกลายเป็นเจ้าของปศุสัตว์ผู้มั่งคั่งคนหนึ่ง

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 31: ชีวิตของยาโคบดำเนินต่อไป หลังจากทำงานให้ลาบันมาสี่สิบ ปีแล้ว ยาโคบก็ตั้งใจที่จะกลับไปยังแผ่นดินเกิดของเขา บทที่ 31 นำเสนอเหตุการณ์ต่างๆ ที่ เกี่ยวข้องกับการที่เขาไปจากลาบัน กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงก็คือ (1) การแอบหนีไปจากลาบัน ของยาโคบในข้อ 1-21 (2) การไล่ตามยาโคบไปของลาบันในข้อ 23-35 (3) การบ่นต่อว่าของยา

โคบที่มีต่อการกระทำของลาบันในข้อ 36-42 และพันธสัญญาระหว่างยาโคบกับลาบันที่กาเล
เอคในข้อ 43-55

ปฐมกถา 31:1-2 ยาโคบได้ยินบุตรชายของลาบันพูดว่า "ยาโคบได้แย่งทรัพย์ของ
บิดาเราไปหมด เขาได้ทรัพย์สมบัติทั้งหมดนี้มาจากบิดาเรา" 2 ยาโคบได้สังเกตคูสีหน้าของลา
บัน และดูเถิด เห็นว่าไม่เหมือนแต่ก่อน แผนการของยาโคบกำลังได้ผลดีเกินไป เขาแอบได้ยิน
พวกพี่เขยคุยกันเกี่ยวกับว่าเขากำลังโกงบิดาของพวกเขาอย่างไร นอกจากนี้ เขาสังเกตเห็นว่าลา
บันไม่มีความสุขกับเขาอีกต่อไปแล้ว

ปฐมกถา 31:3 พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งยาโคบว่า "จงกลับไปยังแผ่นดินบิดาและ
ญาติพี่น้องของเจ้าเถิด และเราจะอยู่กับเจ้า" ขณะเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ตรัสกับยาโคบ
อาจผ่านทางความฝัน (ดู ข้อ 11) ว่า "จงกลับไปยังแผ่นดินแห่งบรรพบุรุษของเจ้า และยังญาติพี่
น้องของเจ้าเถิด และเราจะอยู่กับเจ้า" เมื่อถึงเวลาที่ต้องเดินทางต่อ พระเจ้าก็ทรงจัดการให้เกิด
เหตุการณ์ต่างๆที่ทำให้ยาโคบออกเดินทางได้ง่าย เขาหาเงินได้เยอะที่เมืองฮาราน แต่บัดนี้
พระเจ้าทรงสั่งให้เขาไปที่อื่นแล้ว

ปฐมกถา 31:4-10 ยาโคบก็ให้คนไปเรียกนางราเชลและนางเลอาห์ให้มาที่ทุ่งนาที่
เลี้ยงฝูงสัตว์ 5 แล้วบอกนางทั้งสองว่า "ข้าพเจ้าเห็นว่าสีหน้าบิดาเจ้าไม่เหมือนแต่ก่อน แต่
พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้าทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้า 6 เจ้าทั้งสองรู้แล้วว่าข้าพเจ้ารับใช้บิดาของเจ้า
ด้วยเต็มกำลัง 7 บิดาของเจ้ายังโกงข้าพเจ้า และเปลี่ยนค่าจ้างของข้าพเจ้าเสียสิบครั้งแล้ว แต่
พระเจ้ามิได้ทรงอนุญาตให้เขาทำความเสียหายแก่ข้าพเจ้า 8 ถ้าบิดาบอกว่า 'สัตว์ที่มีจุดจะเป็น
ค่าจ้างของเจ้า' สัตว์ทุกตัวก็มีลูกมีจุด และถ้าบิดาบอกว่า 'สัตว์ตัวที่ลายเป็นค่าจ้างของเจ้า' สัตว์
ทุกตัวก็มีลูกลายหมด 9 ดังนั้นแหละพระเจ้าจึงทรงยกสัตว์ของบิดาเจ้าประทานให้แก่
ข้าพเจ้า 10 ครั้นมาในฤดูที่สัตว์เหล่านั้นตั้งท้อง ข้าพเจ้าแหงนหน้าขึ้นดู ก็เห็นในความฝันว่า
ดูเถิด แพะตัวผู้ที่สมจรกับฝูงสัตว์นั้นเป็นแพะลาย แพะจุด และแพะลายเป็นแถบๆ

ยาโคบจึงนั่งลงกับภรรยาทั้งสองของตนและอธิบายแผนการของเขาให้พวกนางฟัง เขา
อาจคุยโม้มากเกินไปหน่อยเพื่อเห็นแก่พวกเขาโดยกล่าวว่าเขาได้ปรนนิบัติรับใช้บิดาของพวกนาง
อย่างสุดกำลังและว่าพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาได้สถิตอยู่กับเขา เขาเตือนความจำพวกนาง
อีกว่าลาบันได้เปลี่ยนค่าจ้างของเขามาสิบครั้งแล้ว

บางทีปีแรกลาบั้นอาจพอใจกับการที่ยาโคบกำลังทำให้ฝูงสัตว์ของพวกเขาทั้งคู่ทวีจำนวนมากขึ้น แต่จากนั้นเขาสังเกตเห็นว่ายาโคบกำลังเจริญรุ่งเรืองมากกว่าตน หากพวกเขาออกลูกสองครั้งต่อปีในสภาพอากาศตอนนั้นซึ่งเห็นได้ชัดว่าพวกมันทำ ในช่วงห้าปีต่อมา อาจมีลูกแกะสิบกลุ่มถูกลอดออกมา (ส่วนที่พูดถึง สัตว์ ในข้อ 8 จริงๆแล้วก็หมายถึงฝูงแกะ) เห็นได้ชัดว่า เมื่อลูกแกะแต่ละกลุ่มต่อๆมาเกิด ลาบั้นก็เปลี่ยนแปลงข้อตกลง หากฝูงสัตว์ออกลูกมีจุดในตอนนั้น เขาก็ประกาศว่าในสัตว์กลุ่มต่อไปที่เกิดมา ยาโคบจะได้สัตว์ที่มีลาย เห็นได้ชัดว่านี่เกิดขึ้นสิบครั้งจนนำมาถึงเหตุการณ์ในบทที่ 31

ปฐมกาล 31:11-13   ในความฝันนั้นทูตสวรรค์ของพระเจ้าเรียกข้าพเจ้าว่า 'ยาโคบเอ๋ย' ข้าพเจ้าตอบว่า 'ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า' 12 พระองค์ตรัสว่า 'เงยหน้าขึ้นดู แพะตัวผู้ทุกตัวที่สมจรรกับฝูงสัตว์นั้น เป็นสัตว์ลายและมีจุดและลายเป็นแถบๆ เพราะเราเห็นทุกสิ่งทีลาบั้นทำกับเจ้า 13 เราเป็นพระเจ้าแห่งเบธเอลที่เจ้าเจิมเสาศำคัญไว้และปฏิญาณต่อเรา บัดนี้จงลุกขึ้นออกจากแผ่นดินนี้ และกลับไปยังแผ่นดินพี่น้องของเจ้า'"

นอกจากนี้ ยาโคบบอกแก่ภรรยาทั้งสองของตนว่าพระเจ้าได้ตรัสแก่เขาในความฝันโดยเตือนความจำเขาว่า พระองค์เองทรงเป็นผู้ที่ทำให้เขามั่งมี พระองค์ทรงเตือนความจำยาโคบดีกว่าพระองค์ทรงเป็น “พระเจ้าแห่งเบธเอล” ซึ่งเป็นที่ๆเมื่อยี่สิบปีก่อนยาโคบได้สร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งขึ้น โดยได้เห็นนิมิตเรื่องบันไดที่ทอดยาวขึ้นไปถึงสวรรค์ หลังจากได้เตือนความจำยาโคบเรื่องนั้นแล้ว พระเจ้าก็ทรงบอกเขาว่า “จงลุกขึ้น เจ้าจงออกจากแผ่นดินนี้ และกลับไปยังแผ่นดินญาติพี่น้องของเจ้า”

ปฐมกาล 31:14-16   นางราเชลกับนางเลอาห์จึงตอบเขาว่า "เรายังมีส่วนทรัพย์มรดกในบ้านบิดาเราอีกหรือไม่ 15 บิดานับเราเหมือนคนต่างด้าวมิใช่หรือ เพราะบิดาขายเรา ทั้งยังกินเงินของเราเกือบหมด 16 ทรัพย์สมบัติทั้งปวงที่พระเจ้าทรงเอามาจากบิดาของเรา นั้นแหละเป็นของของเรากับลูกหลานของเรา บัดนี้พระเจ้าตรัสสั่งท่านอย่างไร ก็ขอให้ทำอย่างนั้นเถิด"

ภรรยาทั้งสองของเขาคัดค้านว่าในการไปจากบิดาของตน พวกนางจะได้มรดกใดบ้างหรือ? พวกนางกลัวว่าจะถูกมองเป็นคนต่างด้าว (นั่นคือ คนต่างประเทศ) แม้กระนั้น พวกนางก็สรุปว่าทรัพย์สมบัติที่พวกนางเก็บสะสมรวบรวมได้จากสิ่งที่บิดาของพวกนางเป็นฝ่ายเสีย จริงๆแล้วพระเจ้าก็ทรงประทานให้แก่พวกนางและบุตรทั้งหลายของพวกนาง ดังนั้น พวกนางจึงหนุ

โยยาโคบว่า “ดังนั้นบัดนี้พระเจ้าตรัสสั่งท่านอย่างไร ก็ขอให้ทำอย่างนั้นเถิด” แน่แน่นอนว่าเรากระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ง่ายกว่าเมื่อคู่สมรสของเราเห็นดีด้วย บางที พระเจ้าอาจทรงทำงานในใจของพวกนางเพื่อหนุนโยยาโคบให้ดำเนินการต่อก็ได้

ปฐมกาล 31:17-18   ดังนั้น ยาโคบจึงลুকขึ้นให้บุตรภรรยาขึ้นจี่อฐ 18 แล้วเขาค้อนสัตว์เลี้ยงทั้งหมดของเขาไป ขนข้าวของทั้งสิ้นที่เขาได้กำไรมา สัตว์เลี้ยงที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ที่เขามาหาได้ในเมืองปัตตานอาร์ม เพื่อเดินทางกลับไปหาอิสอัคบิดาของเขาในแผ่นดินคานาอัน

ยาโคบจึงให้ครอบครัวของตนขึ้นจี่อฐ สัตว์เลี้ยงของเขาไปและออกเดินทางมุ่งหน้าไปยังแผ่นดินคานาอัน กองคาราวานใหญ่ขนาดนั้นคงเคลื่อนที่ได้ช้าอย่างแน่นอน ลาบั้นจึงสามารถไล่ตามทันพวกเขาได้ในเวลาไม่นาน

ปฐมกาล 31:19-24   และลาบั้นออกไปตัดขนแกะ ฝ่ายนางราเชลก็ลักรูปเคารพของบิดาไปด้วย 20 ฝ่ายยาโคบก็หลบหนีไปมิได้บอกลาบั้นชาวซีเรียให้รู้ว่าตนจะหนีไป 21 ยาโคบเอาทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดลুকขึ้นหนีข้ามแม่น้ำบายน้าไปยังถิ่นที่อกเขาภิเลอาด 22 ครั้นถึงวันที่สามมีคนไปบอกลาบั้นว่ายาโคบหนีไปแล้ว 23 ลาบั้นก็พาญาติพี่น้องออกติดตามไปเจ็ดวันก็ทันยาโคบในถิ่นที่อกเขาภิเลอาด 24 แต่ในกลางคืนพระเจ้าทรงมาปรากฏแก่ลาบั้นคนซีเรียในความฝัน ตรัสแก่เขาว่า "จงระวังตัว อย่าพุดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย"

ขณะเดียวกัน ตอนเดินทางจากไป ราเชลก็ได้ขโมยรูปเคารพของบิดามาด้วย มีผู้เสนอว่ารูปเคารพเหล่านี้ไม่เพียงสะท้อนให้เห็นว่าครอบครัวของนางกราบไหว้รูปเคารพเท่านั้น แต่มันยังเป็นวิธีหนึ่งที่ครอบครัวหนึ่งจะเก็บสะสมความมั่งคั่งไว้ด้วย รูปเคารพเหล่านี้น่าจะถูกทำด้วยเงินหรือทอง เห็นได้ชัดว่าลาบั้นได้ 'ลงทุน' ทรัพย์สินบางส่วนของเขาไว้ในรูปเคารพเหล่านี้เพื่อเป็นวิธีหนึ่งในการออมไว้สำหรับอนาคต พวกมันจึงเป็นการลงทุนอย่างหนึ่งหรือเป็นเครื่องมือในการออมทรัพย์สินในทองหรือเงินของพวกมัน ราเชลรู้เรื่องนี้ดี การที่นางเอาพวกมันไปด้วยไม่ใช่เรื่องการกราบไหว้รูปเคารพมากเท่ากับเรื่องทรัพย์สินสมบัติ นางอยากได้มรดกบางส่วนของบิดาของตน

สามวันต่อมาลาบั้นก็รู้ว่ารูปเคารพของตนหายไปและยาโคบก็จากไปแล้ว เขาจึงไล่ตามกองคาราวานที่เคลื่อนที่ช้าของยาโคบไป หลังจากการไล่ตามเป็นเวลาเจ็ดวัน (สิบวันนับตั้งแต่ยาโคบออกเดินทางไป) ลาบั้นก็ตามทันเขาในถิ่นที่อกเขาภิเลอาด (ภิเลอาดเป็นการเดินทางระยะทาง

ไกลมากจากเมืองฮารานและยาโคบจึงเดินทางไปได้ไกลพอสมควรเลย(เดียว) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงปรากฏแก่ลาบั้นในคืนก่อนหน้าและเตือนเขาว่า “จงระวังตัว เจ้าอย่าพูดดีหรือร้ายแก่ ยาโคบเลย”

นี่เท่ากับว่า พระเจ้าได้ทรงเตือนลาบั้นว่าอย่าทำร้ายยาโคบ กระนั้นในเวลาเดียวกัน พระเจ้าก็ไม่ทรงอยากให้ยาโคบกลับไปยังเมืองฮาราน ดังนั้นพระองค์จึงกำชับว่าอย่าให้ลาบั้น พูดดีกับยาโคบเช่นกัน

ปฐมกษัตริย์ 31:25-30 แล้วลาบั้นตามมาทันยาโคบ ยาโคบตั้งเต็นท์อยู่ที่ถิ่นเทือกเขา ส่วน ลาบั้นกับญาติพี่น้องตั้งอยู่ถิ่นเทือกเขาอีกเลียด 26 ลาบั้นกล่าวกับยาโคบว่า "เจ้าทำอะไรเล่า หนี พานบุตรสาวของเรามา ไม่บอกให้เรา รู้ ทำเหมือนชเลยที่จับได้ด้วยดาบ 27 เหตุไฉนเจ้าได้หลบหนี มาอย่างลับๆและแอบมาโดยไม่บอกให้เรา รู้ ถ้าเรารู้เราก็จะจัดส่งเจ้าไปด้วยความร้ายแรงยิ่งดี โดย ให้มีการขบร้องด้วยรามะนาและพิณเขาคู่ 28 ทำไมเจ้าไม่ยอมให้เราจับบุตรชายและบุตรสาว ของเราเล่า นี่เจ้าทำอย่างโง่เขลาแท้ๆ 29 เรามีกำลังพอที่จะทำอันตรายแก่เจ้าได้ แต่ในเวลากลาง คืนวานนี้พระเจ้าแห่งบิดาเจ้ามาตรัสห้ามเราไว้ว่า `จงระวังตัว อย่าพูดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย 30 บัดนี้ แม้ว่าเจ้าจะไปเพราะคิดถึงบ้านบิดามาก ทำไมจึงลักพระของเรามาด้วยเล่า"

ลาบั้นโมโหหัวฟัดหัวเหวี่ยง เขาประจันหน้ายาโคบอย่างโกรธเคืองและอยากรู้ว่าเพราะ เหตุใดยาโคบจึง (1) แอบหนีมาพร้อมกับบุตรสาวทั้งสองของเขา (2) ไม่ยอมให้มีการเลี้ยงอำลา (3) และขโมยพระของเขามาด้วย

ปฐมกษัตริย์ 31:31-35 ยาโคบจึงตอบลาบั้นว่า "เพราะว่าข้าพเจ้ากลัว ข้าพเจ้าจึงว่า `บางทีท่านจะริบบุตรสาวของท่านคืนจากข้าพเจ้าเสีย' 32 ส่วนพระของท่านนั้นถ้าพบที่คนไหน ก็อย่าไว้ชีวิตผู้นั้นเลย คั่นดูต่อหน้าญาติพี่น้องของเรา ท่านพบสิ่งใดที่เป็นของท่านกับข้าพเจ้า ก็ เอาไปเถิด" เพราะยาโคบไม่รู้ว่านางราเชลได้ลักรูปเหล่านั้นมา 33 ลาบั้นจึงเข้าไปในเต็นท์ของยา โคบ เต็นท์ของนางเลอาห์และเต็นท์สาวใช้ทั้งสองคนนั้น แต่หาไม่พบ จึงออกจากเต็นท์ของนาง เลอาห์ แล้วเข้าไปในเต็นท์ของนางราเชล 34 ส่วนนางราเชลเอารูปเคารพเหล่านั้นซ่อนไว้ในคู บอฐและนั่งทับไว้ ลาบั้นได้คั่นดูทั่วเต็นท์ก็หาไม่พบ 35 นางราเชลก็พูดกับบิดาของตนว่า "ขอนาย อย่าโกรธเลยที่ข้าพเจ้าลุกขึ้นต้อนรับไม่ได้ ด้วยว่าธรรมเนียมที่ผู้หญิงเคยมีกำลังเป็นอยู่กับ ข้าพเจ้า" ลาบั้นก็คั่นดูแล้ว แต่ไม่พบรูปเคารพนั้นเลย

ยาโคบตอบกลับไปว่าเขาจากมาเพราะว่าเขากลัวว่าลาบันจะ “ริบบุตรสาวทั้งสองของท่านคืนจากข้าพเจ้าเสีย” อย่างไรก็ตาม เขาบอกลาบันว่า ไม่ว่าลาบันจะพบว่าใครก็ตามขโมยพระของตนไป “อย่าไว้ชีวิตผู้นั้นเลย” เขาบอกลาบันให้บอกเขาว่าอะไรเป็นของลาบันก็ให้เขาเอาไป แต่เขาไม่รู้ว่าราเชลได้ทำอะไรลงไป ลาบันคืนคู่ว่าวของของยาโคบและไม่เจอพระของตน เมื่อมาถึงราเชลและเต็นท์ของนาง นางก็บอกบิดาของตนว่า นางมีประจำเดือนอยู่ ธรรมเนียมในสมัยนั้นก็ถือว่า แม้แต่การแตะเนื้อต้องตัวผู้หญิงที่มีประจำเดือนหรือแตะต้องสิ่งทีนางนั่งทับก็ทำให้ผู้นั้นเป็นมลทินแล้ว ดังนั้น ลาบันจึงไม่คืนคู่ว่าวของบุตรสาวตน เขาไม่พบพระของตนเลย

ปฐม 31:36-42 ส่วนยาโคบก็โกรธและต่อว่าลาบัน ยาโคบกล่าวกับลาบันว่า "ข้าพเจ้าทำการละเมิดต่อท่านประการใด ข้าพเจ้าทำบาปอะไรท่านจึงริบคิดตามข้าพเจ้ามาดังนี้ 37 ท่านคืนคู่ว่าวของของข้าพเจ้าทั้งหมดแล้ว ท่านพบอะไรที่เป็นของมาจากบ้านของท่าน ก็เอามาตั้งไว้ที่นี้ตรงหน้าญาติพี่น้องทั้งสองฝ่าย ให้เขาตัดสินความระหว่างเราทั้งสอง 38 ข้าพเจ้าอยู่กับท่านมายี่สิบปีแล้ว แกะตัวเมียและแพะตัวเมียมิได้แท้งลูก และแกะตัวผู้ในฝูงของท่าน ข้าพเจ้าก็มีได้กินเลย 39 ที่สัตว์ร้ายกัดฉีกกินเสีย ข้าพเจ้าก็มีได้นำมาให้ท่าน ข้าพเจ้าเองสู้ใช้ให้ ที่ถูกขโมยไปในเวลากลางวันหรือกลางคืน ท่านก็หักจากข้าพเจ้าทั้งนั้น 40 ข้าพเจ้าเคยเป็นเช่นนี้ เวลากลางวัน แดกก็เผาข้าพเจ้า เวลากลางคืนน้ำค้างแข็งก็ผลาญข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้านอนไม่หลับ 41 ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในเรือนของท่านเช่นนี้ยี่สิบปีแล้ว ข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านสิบสี่ปีเพื่อได้บุตรสาวสองคนของท่าน และรับใช้ท่านหกปีเพื่อได้ฝูงสัตว์ของท่าน ท่านยังได้เปลี่ยนค่าจ้างของข้าพเจ้าสิบครั้ง 42 ถ้าแม้พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้า พระเจ้าของอับราฮัมและซึ่งอิสอัค ยำเกรง ไม่ทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้าแล้ว ครั้งนี้ท่านจะให้ข้าพเจ้าไปตัวเปล่าเป็นแน่ พระเจ้าทรงเห็นความทุกข์ใจของข้าพเจ้าและการงานตรากตรำที่มือข้าพเจ้าทำ จึงทรงห้ามท่านเมื่อคืนวานนี้"

ยาโคบเดือดดาลเป็นอย่างมาก ความซับซ้อนใจและความขมขื่นที่เขาเก็บงำมาตลอดยี่สิบปีได้พุ่งขึ้นในการเผชิญหน้ากับลาบัน เขาท้าทายลาบันให้แสดงอะไรก็ได้ที่พวกตนได้ขโมยไป จากนั้นเขาก็เตือนความจำลาบันอย่าง โกรธๆว่าในช่วงยี่สิบปีมานี้เขาได้ปรนนิบัติรับใช้ลาบันทั้งในช่วงเวลาที่สบายและลำบาก ยาโคบเตือนความจำลาบันอีกว่าลาบันได้เปลี่ยนแปลงค่าจ้างของเขามาสิบครั้งแล้ว (ยาโคบผู้แย่งชิงได้รับผลแห่งการกระทำของตนบ้างแล้ว ผู้ใดหว่านอะไรก็จะ

เก็บเกี่ยวสิ่งนั้น) นอกจากนี้ เขาเตือนความจำลาบันอีกว่า “เว้นแต่ว่า พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้า พระเจ้าของอับราฮัมและผู้ซึ่งอิสอัคเกรงกลัว ไม่ทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้าแล้ว ครั้งนี้ท่านคงให้ ข้าพเจ้าไปตัวเปล่าเป็นแน่” ยาโคบถึงกับบอกลาบันด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงดำนิเขาเมื่อคืนก่อน หน้าในการที่ทรงปรากฏพระองค์แก่เขา

ปฐม 31:43-53 แล้วลาบันตอบยาโคบว่า "บุตรสาวเหล่านี้ก็เป็นบุตรสาวของเรา เด็กเหล่านี้ก็เป็นเด็กของเรา ผุ่งสัตว์ทั้งผุ่งนี้ก็เป็นผุ่งสัตว์ของเรา ของทั้งสิ้นที่เจ้าเห็นก็เป็นของเรา วันนี้เราจะกระทำอะไรแก่บุตรสาวของเราหรือแก่เด็กๆที่เกิดมาจากเขา 44 ฉะนั้นมาเถิด บัดนี้ให้เราทำพันธสัญญา ทั้งเรากับเจ้า ให้เป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า" 45 ฝ่ายยาโคบก็เอาศิลาก้อนหนึ่งตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ 46 แล้วยาโคบจึงพูดกับญาติพี่น้องว่า "เก็บก้อนหินมา" เขาเก็บ ก้อนหินมากองสุ่มไว้ แล้วก็กินเลี้ยงกันที่กองหินนั้น 47 ลาบันจึงตั้งชื่อกองหินนั้นว่า เยการ์สท ดูธา แต่ยาโคบตั้งชื่อว่า กาลเออด 48 ลาบันกล่าวว่า "วันนี้กองหินนี้จะเป็พยานระหว่างเรากับ เจ้า" เหตุฉะนี้เขาจึงตั้งชื่อว่า กาลเออด 49 และมีสปาห์ เพราะเขากล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเฝ้า อยู่ระหว่างเรากับเจ้า เมื่อเราจากกันไป 50 ถ้าเจ้าข่มเหงบุตรสาวของเรา หรือถ้าเจ้าได้ภรรยาอื่น นอกจากบุตรสาวของเรา ถึงไม่มีใครอยู่กับเราด้วย จงรู้เถิดว่า พระเจ้าทรงเป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า" 51 ลาบันบอกยาโคบว่า "จงดูกองหินและเสาหินนี้ที่เราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับ เจ้า 52 หินกองนี้เป็นพยาน และเสานั้นก็เป็นพยานว่า เราจะไม่ข้ามกองหินนี้ไปหาเจ้า และเจ้าจะ ไม่ข้ามกองหินนี้และเสานี้มาหาเรา เพื่อทำอันตรายกัน 53 ให้พระเจ้าของอับราฮัมและพระเจ้า ของนาโฮร์ ซึ่งเป็นพระเจ้าของบิดาของท่านทรงตัดสินความระหว่างเรา" ยาโคบก็ปฏิญาณโดย อ้างถึงผู้ที่อิสอัคบิดาของตนยำเกรง

ยาโคบและลาบันได้ระบายโทสะของตนไปแล้ว บัดนี้ความคับข้องหมองใจได้ถูกระบาย ไปหมดแล้ว ในใจของลาบันเขาทราบดีว่านี่เป็นครอบครัวของเขา บุตรสาวของเขา และหลานๆ ของเขา เขาจึงเสนอให้มีการทำพันธสัญญากันระหว่างพวกเขาซึ่งจะถูกสำแดงโดยก้อนหินกอง หนึ่ง ทั้งยาโคบและลาบันจึงก่อหินกองหนึ่งขึ้นเพื่อเป็นพยานระหว่างพวกเขา ลาบันเรียกมันว่า *เยการ์สทดูธา* ซึ่งเป็นภาษาซีเรียที่แปลว่า พยานกองหนึ่ง

ยาโคบเรียกมันว่า *กาลเออด* ซึ่งเป็นภาษาฮีบรูที่มีความหมายเดียวกัน นอกจากนี้ลาบัน เสริมอีกว่า *มีสปาห์* ซึ่งเป็นภาษาฮีบรูที่แปลว่า 'หอเฝ้าสังเกตการณ์' เขาพูดขอว่า “พระเยโฮวาห์ ทรงเฝ้าอยู่ระหว่างเรากับเจ้า เมื่อพวกเราจากกันไป” ลาบันจึงพูดขอให้พระเจ้าทรงเป็นพยานและ

เผื่อคุกยาโคบทำร้ายจิตใจบุตรสาวทั้งสองของตนไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม นอกจากนี้ ลาบั้นเสนอว่าหिनกงนั้นจะเป็นเส้นแบ่งเขตที่เขาจะไม่ล่วงล้ำไปเพื่อทำอันตรายแก่ยาโคบและยาโคบจะไม่ข้ามมาทำร้ายเขาเช่นกัน นอกจากนี้ ลาบั้นเสนออีกว่า “ขอให้พระเจ้าของอับราฮัมและพระเจ้าของนาโฮร์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าของบิดาของท่านทั้งสองทรงตัดสินความระหว่างพวกเรา” ยาโคบจึงตกลงตามนั้นและ “ปฏิญาณ โดยอ้างถึงผู้ซึ่งอิสอัคบิดาของตนเกรงกลัว”

ปฐมกาล 31:54-55 แล้วยาโคบถวายเครื่องบูชาบนถินเทือกเขา และเรียกญาติพี่น้องของตนมารับประทานขนมปัง พวกเขารับประทานขนมปังและอยู่บนถินเทือกเขาตลอดคืนวันนั้น 55 ลาบั้นตื่นขึ้นแต่เช้ามีด จูบลานและบุตรสาว อวยพรแก่พวกเขา แล้วลาบั้นก็ออกเดินทางกลับไปบ้าน ยาโคบจึงถวายเครื่องบูชาหนึ่งแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าบนเทือกเขาภิเลอาด ทั้งเขาและลาบั้นจึงนั่งลงและรับประทานอาหารร่วมกันและมีสามัคคีธรรมกันเกือบตลอดทั้งคืนในตอนเช้า พวกเขาทั้งคู่ก็ตื่น ลาบั้นจูบลานบุตรสาวทั้งสองและหลานๆของตน ออกเดินทาง และกลับไปยังที่อยู่ (นั่นคือ บ้าน) ของตน

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 32: บทต่อไปนี้มีเหตุการณ์สำคัญๆ ในชีวิตของยาโคบ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) การพบกันของยาโคบกับพวกทูตสวรรค์ที่มาหาอิมและความกลัวเอชาวของเขาในข้อ 1-8 (2) คำอธิษฐานของยาโคบเพื่อขอความช่วยเหลือให้พ้นขณะที่เขาเตรียมของขวัญให้แก่เอชาวในข้อ 9-23 และ (3) การปล้ำสู้ของยาโคบกับทูตสวรรค์พระองค์นั้นในข้อ 24-32

ปฐมกาล 32:1-2 ยาโคบก็เดินทางไปแล้วเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าพบเขา 2 เมื่อยาโคบเห็นทูตสวรรค์เหล่านั้นเขาจึงว่า "นี่เป็นกองทัพของพระเจ้า" เขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่า **มาหะนาอิม**

เมื่อยาโคบเดินทางไปยังทิศตะวันตกเฉียงใต้ต่อไปเพื่อมุ่งหน้าสู่คานาอัน “เหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้พบเขา” เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับทูตสวรรค์เหล่านี้เว้นเสียแต่ว่าพวกเขาปรากฏให้เห็นและมีจำนวนหนึ่ง มีผู้เสนอว่าพระเจ้าทรงทำให้พวกเขาปรากฏแก่สายตายาโคบเพื่อไม่เพียงให้กำลังใจเขาเท่านั้นแต่เพื่อปกป้องเขาในพื้นที่อันตรายเช่นนั้นด้วย ดู เพลงสดุดี 91:11-12 ยาโคบดูออกทันทีว่าพวกเขาเป็น “กองทัพของพระเจ้า” คำที่แปลว่า **กองทัพ (มาคานห์)** มีความหมายว่า 'การตั้งค่าย' หรือ 'ค่ายของกองทัพ'

ดังนั้น เขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่า *มาหะนาอิม* ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า สองค่าย นั่นคือของเขาและของทูตสวรรค์เหล่านั้น มาหะนาอิมอยู่ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน โดยอาจอยู่เหนือทะเลตายไม่เกินสิบไมล์ ปัจจุบันมันก็อยู่ในประเทศจอร์แดน

ปฐมกาล 32:3-6 ยาโคบส่งผู้สื่อสารหลายคนล่วงหน้าไปหาเอซาวพี่ชายของตนที่แผ่นดินเสอีร์ที่เมืองเอโดมตั้งอยู่ 4 และสั่งเขาว่า "จงไปบอกเอซาวนายของเราว่า ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกล่าวดังนี้ ข้าพเจ้าไปอาศัยอยู่กับลาบันจนบัดนี้ 5 ข้าพเจ้ามีฝูงวัว ฝูงลา ฝูงแพะแกะ มีคนใช้ชายหญิง ข้าพเจ้าใช้คนมาเรียนนายของข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน" 6 ผู้สื่อสารนั้นกลับมาบอกยาโคบว่า "ข้าพเจ้าไปพบเอซาวพี่ชายของท่านแล้ว เขากำลังจะมาพบท่านด้วย มีพวกผู้ชายมากับเขาสี่ร้อยคน"

เพราะว่าเขากำลังเข้าไปใกล้เขตแดนที่เอซาวพี่ชายของเขาอาศัยอยู่แล้ว ยาโคบจึงส่งคนไปหาเขาใน "แผ่นดินแห่งเสอีร์ ซึ่งเป็นเขตแดนแห่งเอโดม" (เอโดมและเสอีร์อยู่ทางใต้ของทะเลตายในประเทศจอร์แดนปัจจุบัน) ยาโคบส่งคนไปแจ้งข่าวว่าเขาได้เจริญมั่งมีขึ้นระหว่างที่เขาอาศัยอยู่กับลาบันและบัดนี้เขาก็กำลังเดินทางกลับมาแล้ว พวกผู้สื่อสารกลับมาพร้อมกับข่าวที่ว่าเอซาวกำลังมาพบเขาพร้อมกับคนสี่ร้อยคนที่มาด้วยกัน

ปฐมกาล 32:7-8 ยาโคบมีความกลัวและเป็นทุกข์ยิ่งนัก เขาจึงแบ่งคนทั้งหลายที่มาด้วยเขา และฝูงแพะแกะ ฝูงวัว ฝูงอูฐ ออกเป็นสองพวก 8 คิดว่า "ถ้าเอซาวมาตีพวกหนึ่ง อีกพวกหนึ่งที่เหลือจะหนีไปได้"

ยาโคบตีความข่าวเรื่องการมาของเอซาวว่าหมายถึงเรื่องเดียว เขากำลังมาเพื่อคิดบัญชีกับการโกงของยาโคบเมื่อหลายปีก่อน ดังนั้น ด้วยสติปัญญาและอาจเป็นความขี้ลาดอย่างเห็นได้ชัด เขาจึงแบ่งคณะเดินทางของเขาออกเป็นสองกลุ่ม โดยหวังว่าหากเอซาวมาด้วยความโกรธอย่างน้อยพวกเขาบางส่วนก็จะหลบหนีไปได้

ปฐมกาล 32:9-12 ยาโคบอธิษฐานว่า "โอ พระเจ้าของอับราฮัมปู่ของข้าพระองค์ และพระเจ้าของอิสอัคบิดาของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ผู้ตรัสสั่งข้าพระองค์ไว้ว่า 'กลับไปยังแผ่นดินและยังญาติพี่น้องของเจ้า และเราจะกระทำการดีแก่เจ้า' 10 ข้าพระองค์ไม่สมควรจะรับบรรดาพระกรุณาและความจริงแม้เล็กน้อยที่สุด ที่พระองค์ได้ทรงโปรดสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้เมื่อมีแต่ไม้เท้า และบัดนี้ข้า

พระองค์มีผู้คนเป็นสองพวก 11 ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเงื้อมมือพี่ชาย
ข้าพระองค์ คือจากเงื้อมมือของเอซาว เพราะข้าพระองค์กลัวเขา เกรงว่าเขาจะมาตีข้าพระองค์
ทั้งมารดากับลูกด้วย 12 แต่พระองค์ตรัสไว้แล้วว่า "เราจะกระทำการดีแก่เจ้าและทำให้เชื้อสาย
ของเจ้าอุดมด้วยคนมากมายที่ทะเล ซึ่งจะมากมายจนนับไม่ถ้วน"

ตอนนี้มีบันทึกครั้งแรกเกี่ยวกับการที่ยาโคบแสวงหาการช่วยให้พ้นของพระเจ้า บางคน
คิดว่านี่เป็นประสบการณ์การกลับใจใหม่จริงๆ ยี่สิบปีก่อนหน้านั้นเขาพยายามที่จะต่อรองกลับ
พระเจ้าดังที่ระบุไว้ใน 28:20-22 อย่างไรก็ตาม บัดนี้จากหัวใจของตน เขาก็หันมาไว้วางใจ
พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาซึ่งนี่เป็นครั้งแรกในชีวิตของเขาจริงๆ ตอนที่เขาอธิษฐานในคำค้ำ
นั้น เขาก็เตือนความจำพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงนำพาเขากลับมายังแผ่นดินแห่งญาติพี่น้องของ
เขาแล้ว มีความซอกซ้อเสียใจอย่างเห็นได้ชัด จากนั้นจากใจที่กลับใจใหม่ เขาก็ขอให้พระเจ้าทรง
ช่วยเขาให้พ้น ด้วยถ้อยคำมากมาย เขาก็ขอให้พระเจ้าทรงช่วยเขาให้รอดโดยความเชื่อ ในกรณีนี้
คือ ช่วยให้รอดจากความโกรธแค้นของพี่ชายของเขา แต่ถึงอย่างไรแล้ว เขาก็วางใจพระเจ้า
สำหรับการช่วยเขาให้รอดพ้น จากนั้นเขาก็เตือนความจำพระเจ้าเกี่ยวกับพระสัญญาก่อนหน้านี้
ของพระองค์ที่ทรงมีต่อเขา

ปฐม 32:13-23 คือนั้นนั้นยาโคบพักอยู่ที่นั่นและคัดเอาของที่มีอยู่นั้นให้เป็นของ
กำนัลแก่เอซาวพี่ชายของตน 14 คือแพะตัวเมียสองร้อย แพะตัวผู้ยี่สิบ แกะตัวเมียสองร้อย และ
แกะตัวผู้ยี่สิบ 15 อูฐแม่ลูกอ่อนสามสิบกับลูกวัวตัวเมียสี่สิบ วัวตัวผู้สิบ ลาตัวเมียยี่สิบ และลูกลา
สิบ 16 ยาโคบมอบสิ่งเหล่านี้ไว้ในความดูแลของคนใช้ แต่ละฝูงอยู่ต่างหาก และสั่งพวกคนใช้ว่า
"ล่วงหน้าไปก่อนเรา และให้หมูสัตว์นี้เว้นระยะห่างกันหน่อย" 17 ยาโคบสั่งหมูที่ขึ้นหน้าว่า
"เมื่อเอซาวพี่ชายของเราพบเจ้าและถามเจ้าว่า 'เจ้าเป็นคนของใคร เจ้าไปไหน และของที่อยู่
ข้างหน้าเจ้านี้เป็นของใคร' 18 เจ้าจงตอบว่า 'ของเหล่านี้เป็นของยาโคบผู้รับใช้ของท่าน เป็น
ของกำนัลส่งมาให้เอซาวนายของข้าพเจ้า และดูเถิด ยาโคบตามมาข้างหลัง'" 19 ยาโคบสั่งหมูที่
สองและหมูที่สาม และบรรดาผู้ที่ติดตามหมูเหล่านั้นทำนองเดียวกันว่า "เมื่อเจ้าพบเอซาว จง
กล่าวแก่เขาเช่นเดียวกัน 20 และเสริมว่า 'ดูเถิด ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกำลังตามมาข้างหลังพวก
เรา'" เพราะยาโคบคิดว่า "ข้าจะระงับความโกรธของเอซาวได้ด้วยของกำนัลที่ส่งล่วงหน้าไป
และภายหลังข้าจะเห็นหน้าเขา บางทีเขาจะยอมรับข้า" 21 ดังนั้น ของกำนัลต่างๆจึงล่วงหน้าไป
ก่อนเขา ส่วนตัวเขาค็นั้นยังค้างอยู่ในค่าย 22 กลางคืนนั้นเอง ยาโคบก็ลุกขึ้น พาทรรยาทั้งสอง

สาวใช้ทั้งสองและบุตรชายสิบเอ็ดคนข้ามลำธารชื่อยับบอไป 23 ยาโคบส่งครอบครัวข้ามลำธารไป และส่งของทั้งหมดของตนข้ามไปด้วย

หลังจากนั้นยาโคบก็จัดเตรียมของกำนัลที่เป็นฝูงสัตว์ไว้สำหรับพี่ชายของตน เขาหวังว่าจะทำให้พี่ชายโกรธ (ข้อ 20) จากนั้นเขาก็สั่งให้แบ่งฝูงสัตว์ออกเป็นกองๆ และส่งแต่ละกองให้เดินล่วงหน้าไป คินนั้นเขาก็ไปส่งครอบครัวใกล้ชิดที่สุดของเขาข้ามลำน้ำยับบอซึ่งอยู่ใกล้กับมาหะนาอิม

ปฐม 32:24-32 ยาโคบอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว มีบรุษผู้หนึ่งมาปล้ำกับเขาจนเวลารุ่งสาง 25 เมื่อบรุษผู้นั้นเห็นว่าเขาจะเอาชนะยาโคบไม่ได้ ก็ถูกต้องที่ข้อต่อตะโพกของยาโคบ ข้อต่อตะโพกของยาโคบก็เคล็ด เมื่อปล้ำสู้กันอยู่นั้น 26 บรุษนั้นจึงว่า "ปล่อยให้เราไปเถิดเพราะใกล้สว่างแล้ว" แต่ยาโคบตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านไป นอกจากท่านจะอวยพรแก่ข้าพเจ้า" 27 บรุษผู้นั้นจึงถามยาโคบว่า "เจ้าชื่ออะไร" ยาโคบตอบว่า "ข้าพเจ้าชื่อยาโคบ" 28 บรุษนั้นจึงว่า "เขาจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบต่อไป แต่จะเรียกว่า อิสราเอล เพราะเจ้าเหมือนเจ้าชายได้สู้กับพระเจ้าและมนุษย์ และได้ชัยชนะ" 29 ยาโคบจึงถามบรุษผู้นั้นว่า "ขอท่านบอกข้าพเจ้าว่าท่านชื่ออะไร" แต่บรุษนั้นกล่าวว่า "เหตุไฉนเจ้าจึงถามชื่อเรา" แล้วก็อวยพรยาโคบที่นั่น 30 ยาโคบจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เบนีเอล กล่าวว่า "เพราะข้าพเจ้าได้เห็นพระพักตร์พระเจ้า แล้วยังมีชีวิตอยู่" 31 เมื่อยาโคบผ่านเบนูเอล ดวงอาทิตย์ขึ้นแล้วเขาเดินโยกเขยกไป 32 เหตุฉะนั้น คนอิสราเอลจึงไม่กินเส้นเอ็นที่ตะโพก ซึ่งอยู่ที่ข้อต่อตะโพกนั้นจนทุกวันนี้ เพราะพระองค์ทรงถูกต้องข้อต่อตะโพกของยาโคบตรงเส้นเอ็นที่ตะโพก

ชายผู้ที่ยาโคบปล้ำสู้ด้วยนั้นเห็นได้ชัดว่าเป็นการปรากฏตัวในรูปกายมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ พระเจ้า ในข้อ 30 ยาโคบกล่าวว่าเขาได้เห็นพระเจ้า "หน้าต่อหน้า" พระเจ้าได้เสด็จมาในรูปกายมนุษย์ นั่นคือ theophany และปล้ำสู้กับยาโคบ แม้ว่าพระเจ้าทรงสามารถเอาชนะยาโคบได้อย่างแน่นอน แต่พระองค์ก็ทรงเลือกที่จะจำกัดพลังกำลังของพระองค์ไว้ แม้กระนั้น พระเจ้าก็ทรงแต่งตั้งเบ้ากระดูกต้นขาของเขา และทำให้กระดูกนั้นหลุดจากข้อต่อ เมื่อฟ้าสว่าง พระองค์ก็ทรงขอให้ยาโคบปล่อยพระองค์ไป เมื่อเห็นแล้วว่าตนได้ปล้ำสู้กับผู้ใด ยาโคบก็ยื่นกรานให้พระองค์อวยพรเขาก่อน จากนั้นพระเจ้าก็ทรงบอกยาโคบว่าเขาจะมีชื่อใหม่ นั่นคือ อิสราเอล ชื่อนั้นในภาษาฮีบรูมีความหมายตรงตัวว่า 'มีอำนาจอยู่กับพระเจ้า' จากนั้นพระเจ้าก็ทรงชี้ให้เขาเห็นว่า "เพราะเจ้าเป็นเหมือนเจ้าชายที่มีอำนาจอยู่กับพระเจ้าและอยู่กับมนุษย์ และได้ชัยชนะ"

ประเด็นสำคัญก็คือว่ายาโคบได้มีอำนาจอยู่กับพระเจ้าในรูปของการอธิษฐานแบบพื้นๆ เขาไม่ยอมปล่อยพระองค์ไปจนกว่าพระเจ้าทรงอวยพรเขา เมื่อยาโคบกอดคั้นพระเจ้าเรื่อยๆ “พระองค์ก็อวยพรเขาที่นั่น”

ยาโคบจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เบนีเอล (หรือเป็นที่รู้จักในชื่อ เปนูเอล) ซึ่งทั้งคู่มีความหมายว่า 'เผชิญหน้ากับพระเจ้า' หรือ 'หน้าต่อหน้ากับพระเจ้า' เขากล่าวว่าเขาได้ “เห็นพระเจ้าหน้าต่อหน้า และชีวิตของข้าพเจ้ายังคงอยู่” บริบทที่ใหญ่กว่าก็คือว่า เขารู้ว่าตนจะได้เผชิญหน้ากับพี่ชายที่โกรธแค้นของตนในวันนั้น เขาจึงอ่อนวอนขอความช่วยเหลือและพระพรจากพระเจ้า โดยความเชื่อในการเผชิญหน้ากันครั้งนั้น เขาจึงปล้ำสู้กับพระเจ้าและมีอำนาจกับพระองค์ในการขอความช่วยเหลือและพระพรจากพระองค์

อย่างน้อยยาโคบก็ทุพพลภาพชั่วคราว (และอาจถาวร) ที่ต้นขาข้างนั้นของเขาจากการปล้ำสู้กับพระเจ้า มีระบุไว้ว่าพวกลูกหลานของอิสราเอลจนถึงเวลานี้ไม่รับประทานเส้นเอ็นที่หัดตัวซึ่งอยู่ที่เบ้ากระดูกต้นขาของสัตว์ชนิดใดก็ตามเพราะว่าพระเจ้าได้ทรงทำให้เส้นเอ็นต้นขาของยาโคบหัด

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 33: บทที่ 33 ของปฐมกาลบันทึกเกี่ยวกับการเผชิญหน้ากันระหว่างยาโคบกับเอซาว บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) การพบกันของยาโคบและเอซาวในข้อ 1-16 และ (2) ยาโคบมายังสุกคทและเชลมซึ่งเป็นที่ที่เขาสร้างแท่นบูชาหนึ่งในข้อ 17-20

ปฐมกาล 33:1-3 ยาโคบเงยหน้าขึ้นดู และดูเถิด เอซาวกำลังมาพร้อมกับพวกผู้ชายสี่ร้อยคน ยาโคบจึงแบ่งลูกๆ ให้นางเลอาห์ นางราเชลและสาวใช้ทั้งสอง 2 เขาให้สาวใช้ทั้งสองกับลูกอยู่ข้างหน้า ถัดมานางเลอาห์กับลูก ส่วนนางราเชลกับโยเซฟอยู่ท้ายสุด 3 ตัวเขาเองเดินออกหน้าไปก่อน กราบลงถึงดินเจ็ดหน จนเข้ามาใกล้พี่ชายของเขา

เมื่อวันใหม่เริ่มต้น ยาโคบก็เห็นเอซาวและคนสี่ร้อยคนของเขาเข้ามาใกล้ ยาโคบซึ่งได้ชื่อว่าเป็นคนขี้ขลาด จึงให้สาวใช้ทั้งสองและลูกๆ ของพวกนางนำหน้าไปก่อน จากนั้นก็กรรยาทั้งสองกับลูกๆ ของพวกนาง (ราเชลอยู่หลังสุด) เพื่อไปพบเอซาว จุดประสงค์ที่ชัดเจนก็คือ เพื่อให้มีกันชนระหว่างความโกรธแค้นของพี่ชายเขากับตัวเขาเอง สุดท้ายยาโคบก็ข้ามไปหาเอซาว และ “น้อมตัวลงถึงดินเจ็ดครั้ง จนเขาเข้ามาใกล้พี่ชายของเขา” ความบาปในอดีตของเขาที่

กระทำต่อพี่ของเขาบัดนี้ได้มาขอการอภัยแล้ว ดังนั้น ด้วยใจที่ซอกซ้อและความกลัวยาโคบจึงออกมาข้างหน้าเพื่อพบเอซาว

ปฐมกาล 33:4-11 แต่เอซาววิ่งออกไปต้อนรับเขา กอดและชนหน้าลงที่คอจูบเขา ต่างก็ร้องไห้ 5 เอซาวก็เงยหน้าขึ้นแลเห็นพวกผู้หญิงกับลูกๆจึงถามว่า "คนที่อยู่กับเจ้านี้คือใคร" ยาโคบตอบว่า "คือลูกๆที่พระเจ้าโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน" 6 แล้วสาวใช้ทั้งสองคนกับลูกๆก็เข้ามาใกล้และกราบลง 7 นางเลอาห์กับลูกของเขาก็เข้ามาใกล้และกราบลงด้วย ภายหลังโยเซฟและนางราเชลก็เข้ามาใกล้และกราบลง 8 เอซาวถามว่า "ขบวนผู้คนและฝูงสัตว์ทั้งหมดที่เราพบนี้มีความหมายอย่างไร" ยาโคบตอบว่า "เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความกรุณาในสายตาของนายข้าพเจ้า" 9 เอซาวพูดว่า "น้องเอ๋ย ข้ามีพ้ออยู่แล้ว เกือบของๆเจ้าไว้เองเถิด" 10 ยาโคบตอบว่า "มิได้ ข้าพเจ้าขอร้องท่านเถิด ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่านแล้ว ขอรับของกำนันั้นจากมือข้าพเจ้า เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าได้เห็นหน้าท่านก็เหมือนเห็นพระพักตร์ของพระเจ้า และท่านได้โปรดข้าพเจ้าแล้ว 11 ข้าพเจ้าอ่อนวอน ขอท่านรับของขวัญที่นำมาให้ท่าน เพราะพระเจ้าทรงโปรดกรุณาข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็มีพ้อเพียงแล้ว" เขาอ่อนวอนและเอซาวจึงรับไว้

ยาโคบถึงกับประหลาดใจ ที่ความโกรธใดก็ตามของเอซาวได้จางหายไปแล้วและพวกเขาก็มีการพบกันอันน่าตื่นตะลึง เอซาวถามว่าคนเหล่านี้คือใครและยาโคบได้แนะนำให้เขารู้จักกับครอบครัวของตน เขายังอยากรู้ด้วยว่าฝูงสัตว์เหล่านี้ที่นำหน้ายาโคบมาหมายความว่าอะไร ยาโคบบอกเขาว่าสัตว์เหล่านี้เป็นของกำนันั้นเพื่อที่จะได้รับความกรุณาในสายตานายของเขา เอซาวปฏิเสธ แต่ยาโคบก็คะยั้นคะยอจนเอซาวยอมรับของกำนันั้น ต้องยกความดีความชอบให้ยาโคบ เขาได้ถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าในการยอมรับว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดกรุณาเขาอย่างเหลือล้น

ปฐมกาล 33:12-17 เอซาวพูดว่า "ให้เราเดินทางไปกันเถิด ให้เราไปกันและข้าจะนำหน้าเจ้า" 13 แต่ยาโคบตอบเขาว่า "นายท่านยอมทราบอยู่แล้วว่าเด็กๆนั้นอ่อนแอ และข้าพเจ้ายังมีฝูงแพะแกะและโคที่มีลูกอ่อนยังกินนมอยู่ ถ้าจะต้อนให้เดินกันไปสักวันหนึ่งฝูงสัตว์ก็จะตายหมด 14 ขอนายท่านล่วงหน้าผู้รับใช้ของท่านไปก่อนเถิด ข้าพเจ้าจะตามไปช้าๆตามกำลังของสัตว์ซึ่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าและตามที่เด็กๆทนได้ จนกว่าข้าพเจ้าจะไปพบนายท่านที่เสอีร์"

15 เอซาวจึงกล่าวว่า "บัดนี้ขอให้คนที่มากับเราไปกับเจ้าบ้าง" ยาโคบตอบว่า "มีความจำเป็นอะไรหรือ ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของนายท่านเถิด" 16 ในวันนั้น เอซาวก็กลับไปทางเสอีร์ 17 ส่วนยาโคบเดินทางไปถึงสุคคท เขาสร้างบ้านอยู่ที่นั่น และสร้างเพิงให้สัตว์ของเขา ฉะนั้นจึงเรียกที่นั่นว่า สุคคท

เอซาวชวนยาโคบให้มายังบ้านของเขาที่เสอีร์ ยาโคบปฏิเสธอาจเพราะความอับอายและความกลัว และอาจเพราะเหตุผลที่เขาได้กล่าวไว้เรื่องความกังวลเกี่ยวกับครอบครัวและฝูงสัตว์ของเขา ยาโคบเสนอตัวที่จะตามไปทีหลังเอง แต่จริงๆ แล้วเขาก็ไม่ได้ไป เขากลับเดินทางต่อไปอีกนิดหน่อยยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งกลายเป็นที่รู้จักในชื่อ สุคคท ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ที่นั่นเขาสร้างบ้านหลังหนึ่งและทำเพิง (นั่นคือ ที่พัก) ให้แก่ฝูงสัตว์ของเขา

ปฐมกาล 33:18-20 เมื่อยาโคบเดินทางจากปัดดานอาร์มก็มาถึงเมืองเชลมซึ่งเป็นเมืองของเชคมในแผ่นดินคานาอัน เขาตั้งเต็นท์อยู่หน้าเมืองนั้น 19 ยาโคบซื้อที่ดินแปลงหนึ่งที่ตั้งเต็นท์อยู่นั้น จากบุตรชายของฮาโมร์บิดาของเชคมเป็นเงินหนึ่งร้อยเหรียญ 20 ยาโคบสร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียกแท่นนั้นว่า เอลเอโลเฮอิสราเอล

จากนั้นเขาได้มาถึงเชลม (ซึ่งน่าจะกลายเป็นกรุงเยรูซาเล็มในเวลาต่อมา) และตั้งเต็นท์ของตนที่นั่น เห็นได้ชัดว่าบ้านหลังที่เขาได้สร้างไว้ที่สุคคทเป็นที่อยู่อาศัยชั่วคราว ในเขตแดนของเชคมเขาซื้อที่ดินและตั้งเต็นท์ของตนอยู่ที่นั่นอย่างถาวรมากกว่า และ "เขาสร้างแท่นบูชาที่นั่น และเรียกแท่นบูชานั้นว่า เอลเอโลเฮอิสราเอล" ซึ่งหมายความว่า 'พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แห่งอิสราเอล'

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 34: รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับชีวิตวัยกลางคนของยาโคบถูกนำเสนอ การทำอนาจารบุตรสาวของเขาและผลลัพธ์ที่ตามมาอันน่าขมขื่นถูกให้รายละเอียดไว้ในบทที่ 34 บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) ดินาที่ถูกเชคมข่มขืนในข้อ 1-19 และ (2) ชาวเชคมถูกตีเมโอนและเลวีฆ่าตายในข้อ 20-31

ปฐมกาล 34:1-4 ฝ่ายดินาห์บุตรสาวของนางเลอาห์ซึ่งนางบังเกิดให้กับยาโคบนั้น ออกไปเยี่ยมผู้หญิงในแผ่นดินนั้น 2 เมื่อเชคมบุตรชายฮาโมร์คนฮิวไต้ผู้เป็นเจ้าของเมืองเห็นนางสาว

ดินาห์ เขาก็เอานางไปหลับนอนและทำอนาจารต่อนาง 3 จิตใจของเซเคมีผูกพันอยู่กับนางสาว ดินาห์บุตรสาวยาโคบ และเขารักนางพูดจาเล้าโลมเอาใจนาง 4 เซเคมีจึงพูดกับฮาโมร์บิดาของตนว่า "จงขอหญิงสาวนี้ให้เป็นภรรยาข้าพเจ้าเถิด"

เหตุร้ายได้เกิดแก่ดินาห์ นอกจากถูกเอ๋ยถึงเพียงสั้นๆ ใน 46:15 ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับดินาห์ ในพระคัมภีร์ที่อื่นอีกเลย หนึ่งในอันตรายของการมีปฏิสัมพันธ์กับโลกก็คือ อิทธิพลอัน เสื่อมทรามของมัน ดินาห์ได้ "ออกไปเยี่ยมผู้หญิงในแผ่นดินนั้น" ขณะที่ไปทำความรู้จักกับพวก หญิงสาวในแผ่นดินคานาอัน "เซเคมีบุตรชายฮาโมร์คนฮีไวต์ผู้เป็นเจ้าของเห็นนางสาวดินาห์ เขาก็เอานางไปหลับนอนและทำอนาจารต่อนาง"

ไม่มีระบุไว้ว่าการร่วมหลับนอนกันของเขาทั้งสองเป็นการสมยอมหรือไม่ คำที่แปลว่า ทำอนาจาร (อนาห์ ในรากของคำว่า ปิเอล) มีความหมายพื้นฐานว่า 'ทำให้ต่ำลง' หรือ 'ทำให้ อับอายขายหน้า' นั่นดูเหมือนจะสื่อว่าเขาได้ข่มขืนเธอ ไม่ว่ากรณีใด เซเคมีก็ฉวยโอกาสจากเธอ แม้ว่าในส่วนของเขาแล้วเขาอ้างว่าเขารักเธอ แต่เขาก็ทำสิ่งที่ผิดอยู่ดี เขาจึงขอให้บิดาไปขู่ขอเธอ มาเป็นภรรยาของเขา (ธรรมเนียมของชาวตะวันออกเรื่องการที่บิดามารดาเป็นผู้หาคู่ให้กับบุตร จึงถูกกล่าวถึงตรงนี้)

ปฐม 34:5-7 ยาโคบได้ยินข่าวว่าผู้นั้นทำการอนาจารกับนางสาวดินาห์บุตรสาว ของตน เวลานั้นพวกบุตรชายของท่านอยู่กับฝูงสัตว์ที่ในนา ยาโคบจึงนั่งคอยจนพวกบุตรชาย กลับมาบ้าน 6 ฮาโมร์บิดาของเซเคมีไปหายาโคบเพื่อปรึกษากับท่าน 7 เมื่อพวกบุตรชายของยา โคบได้ยินข่าวนั้นก็กลับมาจากนา ต่างก็โสกเศร้าและโกรธยิ่งนักเพราะเซเคมีได้กระทำความโง่ เผลอในพวกอิสราเอล โดยข่มขืนบุตรสาวของยาโคบ ซึ่งเป็นการไม่สมควร

ยาโคบได้ยินเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้แล้วและยังไม่ตัดสินใจอะไรจนกระทั่งบุตรทั้งหลายของ เขากลับมาจากฝูงสัตว์ของพวกเขา บิดาของเซเคมีจึง "ไปหายาโคบเพื่อปรึกษากับท่าน" คำที่ แปลว่า **ปรึกษา** (คาบาร์) ปกติแล้วแปลเป็น 'พูดคุย' ความยุ่งยากกำลังก่อตัวขึ้นและเขาย่อมหา ทางระงับมัน เมื่อบุตรทั้งหลายของยาโคบได้ยินว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาที่ "โสกเศร้าและโกรธยิ่ง นัก" ความหมายก็คือว่า พวกเขาโกรธแค้นมากๆ คำที่แปลว่า **ความโง่เขลา** (เนบาลาห์) มีความ หมายถึง 'ความอับอายอดสู' โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศีลธรรม

ปฐม 34:8-12 ฮาโมร์ก็ปรึกษากับพวกเขาว่า "จิตใจเซเคมีบุตรชายของเรา
ผู้พันรักใคร่บุตรสาวของท่านมาก ขอหญิงนั้นเป็นภรรยาบุตรชายของเราเถิด 9 และเชิญพวก
ท่านจงทำการสมรสกับพวกเรา ยกบุตรสาวของท่านให้พวกเรา และรับบุตรสาวของเราให้พวก
ท่าน 10 ท่านทั้งหลายจะได้อยู่กับพวกเรา แผ่นดินนี้จะอยู่ตรงหน้าท่าน จงอาศัยเป็นที่ค้าขาย
และจงได้สมบัติมากในแผ่นดินนี้" 11 เซเคมีบอกบิดาและพวกพี่ชายของหญิงนั้นว่า "จงเห็นแก่
ข้าพเจ้าเถิด และท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าก็จะให้ 12 ท่านจะเอาเงินสินสอดและของขวัญสัก
เท่าไรก็ตามใจ ท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าจะให้ แต่ขอยกหญิงนั้นเป็นภรรยาข้าพเจ้า"

ฮาโมร์จึงขอให้ยาโคบยกดินาห์บุตรสาวของเขาให้แต่งงานกับบุตรชายของตน นอกจากนี้
นี้ เขาเสนอให้คนของพวกเขาแต่งงานกัน อาศัยอยู่ด้วยกัน ทำธุรกิจร่วมกัน และมาด้วยกัน เขายัง
เสนอที่จะจ่ายค่าสินสอดตามจำนวนที่ยาโคบเรียกอีกด้วย

ในส่วนของฮาโมร์แล้วเขาน่าจะจริงใจ จากมุมมองที่ไม่นับถือพระเจ้าของเขา การ
แต่งงานจะทำให้เรื่องนี้เป็นสิ่งที่ถูกต้อง นอกจากนี้ในมุมมองของเขาแล้ว ทักษะคติแบบจับมือกัน
คือทางออก 'ให้เราทุกคนมาจับมือกันดีกว่า'

ปฐม 34:13-17 ฝ่ายบุตรชายของยาโคบก็ตอบแก่เซเคมีและฮาโมร์บิดาของเซเคมี
เป็นกลอุบาย เพราะเหตุเขาทำอนาจารแก่นางสาวดินาห์น้องสาวนั้น จึงกล่าวว่า 14 โดยบอกเขา
ว่า "เราทำสิ่งนี้ได้ คือยกน้องสาวของเราให้แก่คนที่ยังไม่ได้เข้าสู่หนัดนั้น เพราะจะเป็นที่
อับอายขายหน้าแก่เรา 15 แต่เราจะยอมดังนี้ ถ้าท่านจะยอมเป็นเหมือนพวกเรา โดยให้ผู้ชายทุก
คนของท่านเข้าสู่หนัด 16 เราจึงจะยอมยกบุตรสาวของเราให้แก่พวกท่าน และเราจะรับบุตรสาว
ของพวกท่านเป็นภรรยาของพวกเรา และเราจะอยู่กับท่านและจะเป็นชนชาติเดียวกัน 17 แต่ถ้า
ท่านทั้งหลายไม่ฟังคำเรา ไม่เข้าสู่หนัด เราจะเอาบุตรสาวของเราไปเสีย"

ดูเหมือนว่าฝ่ายบุตรทั้งหลายของยาโคบจะเป็นผู้ควบคุมการเจรจาต่อรองครั้งนี้เสียเอง
อย่างไรก็ตาม ในความปรารถนาของพวกเขาที่จะแก้แค้น พวกเขาจึงประพฤติตัวอย่างหลอกลวง
การที่พวกเขาขกรเรื่องการเข้าสู่หนัดมาเป็นข้ออ้างนั้นเป็นอุบายมากกว่าเป็นความเชื่อมั่น พวกเขา
จึงเสนอว่าหากฮาโมร์ เซเคมี และผู้ชายทุกคนของพวกเขาจะยอมเข้าสู่หนัด พวกเขาก็จะตกลงที่
จะให้คนของพวกเขาแต่งงานกับคนของอีกฝ่ายและร่วมเป็นพวกเดียวกัน

ปฐม 34:18-19 ถ้อยคำของเขาเป็นที่พอใจฮาโมร์ และเซเคมบุตรชายของฮาโมร์ 19 หมู่คนนั้นไม่ริรอที่จะทำตาม เพราะเขามีความรักใคร่ในบุตรสาวของยาโคบ เขาเป็นคนน่าเคารพนับถือมากกว่าใครๆในครอบครัวของบิดา

ข้อเสนอนี้ฟังดูดีในสายตาของเซเคมและฮาโมร์ อันที่จริง เซเคม “ไม่ริรอที่จะทำตาม เพราะเขามีความรักใคร่ในบุตรสาวของยาโคบ” วลีที่กล่าวว่าเขาเป็นคนน่าเคารพนับถือมากกว่าใครๆในครอบครัวของบิดาอาจเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงที่ว่าเขายินยอมที่จะแต่งงานกับคิน่าห์ทั้งๆที่เขาได้ขึ้นใจคิน่าห์ไปแล้วก็ตาม

ปฐม 34:20-24 ฮาโมร์กับเซเคมบุตรชายจึงออกไปที่ประตูเมือง และปรึกษากับชาวเมืองนั้นว่า 21 "คนเหล่านี้เป็นมิตรกับพวกเรา เพราะฉะนั้นจงให้เขาอาศัยค้าขายในแผ่นดินนี้ เพราะดูเถิด แผ่นดินนี้กว้างขวางพอให้เขาอยู่ได้ ให้เรารับบุตรสาวของเขาเป็นภรรยาพวกเรา และยกบุตรสาวของเราให้เขา 22 เพียงแต่เราที่เป็นชายทุกคนจะยอมเข้าสู่หน้ตเหมือนเขา ถ้ายอมกระทำได้งั้นพวกนั้นจะอาศัยอยู่เป็นชนชาติเดียวกับเรา 23 ฟองสัตว์เลี้ยงและทรัพย์สมบัติของเขา กับฝูงสัตว์ทั้งสิ้นของเขาก็จะเป็นของเราด้วยมิใช่หรือ ขอแต่ให้เรายอมกระทำได้งั้นเขาจะยอมอยู่กับเรา" 24 บรรดาชาวเมืองที่ออกไปจากประตูเมืองก็เห็นชอบด้วยฮาโมร์และเซเคมบุตรชาย และผู้ชายทั้งปวงที่ออกไปจากประตูเมืองก็เข้าสู่หน้ต

ฮาโมร์และเซเคมจึงกลับไปและเริ่ม ‘ขาย’ ความคิดนี้ให้แก่พวกผู้ชายของเมืองนั้น สิ่งที่พวกเขาต้องทำก็แค่ให้ผู้ชายทุกคนเข้าสู่หน้ต เห็นได้ชัดว่าพวกเขามีแรงจูงใจแฝงด้วย ในการร่วมเป็นพันธมิตรกับยาโคบ พวกเขา ก็คิดว่าตัวเองจะได้ความมั่งคั่งของยาโคบไม่ด้วยทางใดก็ทางหนึ่ง ดูเหมือนว่าพวกเขามีแรงจูงใจและแผนการที่ไม่ซื่อตรงสักเท่าใด

ดังนั้น “ผู้ชายทั้งปวงที่ออกไปจากประตูเมืองก็เข้าสู่หน้ต” ความหมายก็คือว่า ผู้ชายทุกคนที่แก่พอที่จะออกไปจากประตูเมืองของตนได้เข้าสู่หน้ต จะว่าไปแล้วยาโคบและญาติพี่น้องของเขาก็ไม่ได้จริงใจอะไรในข้อเสนอของตน อย่างไรก็ตาม เราควรหมายเหตุไว้ว่าการแค่เข้าสู่หน้ตก็ไม่ได้ทำให้คนฮิวไรต์เหล่านี้เป็นประชากรของพระเจ้าแต่อย่างใด ภาพเหมือนที่คล้ายๆกันก็คือ คนสมัยนี้ที่คิดว่าการรับบัพติศมาจะทำให้ตนเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้า

ปฐม 34:25-29 ครั้นอยู่มาถึงวันที่สาม เมื่อคนเหล่านั้นกำลังเจ็บอยู่ บุตรชายสองคนของยาโคบชื่อสิเมโอนและเลวี เป็นพี่ชายนางสาวคิน่าห์ ก็ถือดาบเข้าไปในเมืองด้วยใจกล้า

หาญฆ่าผู้ชายในเมืองนั้นเสียสิ้น 26 เขาฆ่าฮาโมร์และเชเคมบุตรชายเสียด้วยคมดาบ และพานางสาวดีนาห์ออกจากบ้านเชเคมไปเสีย 27 พวกบุตรชายของยาโคบเข้าไปตามบ้านคนตาย และปล้นเมืองนั้น เพราะคนเหล่านั้นได้ทำอนาจารต่อน้องสาวของเขา 28 เขาริบเอาฝูงแกะ ฝูงวัว ฝูงลา และข้าวของทั้งปวงในเมืองและในนาไป 29 เอาทรัพย์สมบัติทั้งหมดของเขาไป และจับบุตรภรรยาของคนเหล่านั้นไปเป็นเชลย และริบของในบ้านไปเสียทั้งสิ้น

สามวันถัดมา สิเมโอนและเลวี (พี่ชายแท้ๆสองคนของดีนาห์) ก็มายังเชเคมและฆ่าผู้ชายทุกคน (เราอาจสันนิษฐานได้ว่า สถานที่เชเคมนั้นไม่ใช่ ‘เมืองใหญ่’ เพราะคำตรงนี้แปลได้ด้วยว่า ‘เมืองเล็ก’) เมื่อผู้ชายเหล่านี้กำลังพักผ่อนอยู่และเจ็บแผลจากการเข้าสู่หนัด สิเมโอนและเลวีก็ก่กั้กัน นี้สื่อว่าขณะเดียวกันดีนาห์ได้กลายเป็นภรรยาของเชเคมแล้วตรงที่ว่าพวกเขาพาเธอออกไปจากบ้านของเชเคม

พวกพี่น้องที่เหลือจึงมาและปล้นทรัพย์คนในเมืองนั้น ริบเอาฝูงสัตว์ไปพร้อมกับทรัพย์สมบัติทั้งหมดของคนเหล่านั้น และจับภรรยาและลูกๆของพวกเขาไปเป็นเชลย พวกเขาอาจคิดว่าตนได้ทำให้สิ่งที่ผิดกลายเป็นถูกแล้ว อย่างไรก็ตาม ในการทำเช่นนั้น พวกเขาก็ได้ประพฤติด້วอย่างคิดคดทรยศ โหดร้ายทารุณ และอย่างอสุติธรรม การทำผิดสองครั้งไม่เคยทำให้อะไรเป็นสิ่งที่ถูก การแก้แค้นมักก่อให้เกิดการทำผิดที่เลวร้ายยิ่งกว่าเดิม แน่แน่นอนว่ามันเป็นเช่นนั้นในเหตุการณ์ตอนนี้ ต่อมายาโคบจะกล่าวโทษบุตรสองคนนี้ของตนขณะที่เขาใกล้ตายอยู่บนเตียง คู่ปฐมกาล 49:5-7

ปฐมกาล 34:30-31 ฝ่ายยาโคบจึงพูดกับสิเมโอนและเลวีว่า "เจ้าทำให้เราลำบากใจโดยทำให้เราเป็นที่เกลียดชังแก่คนแผ่นดินนี้ คือคนคานาอันกับคนเปริสซี เรามีผู้คนน้อยนัก เขาทั้งหลายจะรวมกันมาฆ่าเราเสีย จะทำให้เราและครอบครัวพินาศสิ้น" 31 แต่เขาตอบว่า "มันจะทำกับน้องสาวเราเหมือนหญิงแพศยาได้หรือ"

บุตรทั้งสิบเอ็ดคนของยาโคบได้กระทำการต่างๆลงไปเพื่อต้องการแก้แค้น (แม้ว่าโยเซฟอาจเด็กเกินกว่าที่จะไปเข้าร่วมด้วยก็ตาม) อย่างไรก็ตาม ยาโคบก็เข้าใจถึงผลลัพธ์ที่อาจเกิดขึ้นตามมา เขาตระหนักว่าเขากับพรรคพวกมีจำนวนน้อยขนาดไหนเมื่อเทียบกับพวกคนคานาอันที่รายล้อมพวกเขาอยู่ คำที่แปลว่า เป็นที่เกลียดชัง (בואז) มีความหมายว่า ‘กลายเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียน’ เขากลัวว่าคนคานาอันและคนเปริสซีจะมาแก้แค้นและทำให้พวกเขาพินาศ แม้

กระนั้น บุตรทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มของเขาก็ยังเดือดดาลอยู่ในการยกเหตุผลสนับสนุนการกระทำของตน พวกเขายื่นหัตถ์ต่อสู้เพื่อน้องสาวของตน พวกเขาไม่ยอมให้เธอถูกปฏิบัติราวกับเป็นหญิงแพศยาคนหนึ่ง ความผิดพลาดของพวกเขาอยู่ตรงที่การจัดการกับปัญหาด้วยตัวเอง เราควรหมายเหตุไว้ว่าพวกเขาไม่ได้ขอคำปรึกษาจากบิดาของตนเลย

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 35: มีการเล่าเรื่องชีวิตของยาโคบต่อไป (1) ยาโคบกลับไปยังเบธเอลในข้อ 1-15 (2) กำเนิดของเบนยามินและการสิ้นชีพของราเชลถูกบันทึกไว้ในข้อ 16-26 และ (3) การสิ้นชีพของอิสอัคถูกบันทึกไว้ในข้อ 27-29

ปฐมกาล 35:1-5 พระเจ้าตรัสแก่ยาโคบว่า "จงลุกขึ้นแล้วขึ้นไปยังเบธเอล และอาศัยอยู่ที่นั่น ทำแท่นที่นั่นบูชาพระเจ้าผู้สำแดงพระองค์แก่เจ้าเมื่อเจ้าหนีไปจากหน้าเอซาวพี่ชายของเจ้า" 2 ดังนั้นยาโคบจึงบอกครอบครัวของตน และคนทั้งปวงที่อยู่ด้วยกันว่า "จงทิ้งพระแท่นต่างที่อยู่ที่ท่ามกลางเจ้าเสียให้หมด ชำระตัว และเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่ม 3 และให้พวกเราลุกขึ้นแล้วขึ้นไปยังเบธเอล ที่นั่นข้าจะทำแท่นบูชาแด่พระเจ้า ผู้ทรงตอบข้าในวันที่ข้ามีความทุกข์ใจ และทรงอยู่กับข้าในทางที่ข้าไปนั้น" 4 คนทั้งหลายเอาพระแท่นต่างที่ที่มีอยู่ กับตุ้มหูที่หูของเขามาให้ยาโคบ ยาโคบก็ซ่อนไว้ใต้ต้นโอ๊กที่อยู่ใกล้เมืองเชเคม 5 พวกเขาทยอยเดินทางไป เมืองต่างๆที่อยู่รอบข้างต่างมีความเกรงกลัวพระเจ้า ชาวเมืองจึงมิได้ไล่ตามบรรดาบุตรชายของยาโคบ

พระหัตถ์ที่ปกป้องดูแลของพระเจ้าปรากฏชัดเจนอีกครั้ง พระเจ้าทรงทราบว่ายาโคบกับครอบครัวของเขาตกอยู่ในอันตราย ดังนั้น พระองค์ไม่เพียงสั่งให้ยาโคบออกเดินทางเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงจัดเตรียมโดยการทำให้คนคานาอันพวกอื่นๆเกรงกลัวพวกเขาอีกด้วย

พระเจ้าจึงตรัส (ในรูปแบบที่ไม่ได้ถูกระบุไว้เจาะจง) แก่ยาโคบและสั่งเขาให้กลับไปทางทิศใต้จากเชเคมไปยังเบธเอลและอาศัยอยู่ที่นั่น ดังนั้น ยาโคบจึงจัดการทำสิ่งต่างๆเพื่อให้ครอบครัวของเขามีความเป็นระเบียบฝ่ายวิญญาณ เขาสั่งครอบครัวของเขาว่า (1) "จงทิ้งพระแท่นต่างที่อยู่ที่ท่ามกลางเจ้าเสียให้หมด (2) ชำระตัว และ (3) เปลี่ยนเครื่องนุ่งห่ม" เห็นได้ชัดว่าอิทธิพลของคนคานาอันได้นำการกราบไหว้รูปเคารพเข้ามาในครอบครัวของยาโคบแล้ว นั่นไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดอะไรเห็นได้จากเรื่องของราเชลและการที่นางขโมยรูปเคารพของ

บิดามา วลีที่พูดถึงการชำระตัวนั้นน่าจะเกี่ยวข้องกับพิธีล้างชำระเพราะมีคำสั่งให้สวมใส่เสื้อผ้าสะอาด ยาโคบรู้ว่าพวกเขากำลังมุ่งหน้ากลับไปยังเบธเอล ซึ่งเป็นพระนิเวศของพระเจ้า

ด้วยเหตุนี้ เขาจึงสั่งให้ครอบครัวของตนจัดการตัวเองให้เหมาะสมทั้งในด้านฝ่ายวิญญาณและภาพลักษณ์ภายนอก นอกจากนี้ ยาโคบกล่าวว่าเขาดังใจว่าจะทำแท่นบูชาแท่นหนึ่งถวายแด่พระเจ้า น่าสนใจตรงที่ว่าเมื่อครอบครัวของเขาให้พระต่างคำและคัมพูแก่เขา “ยาโคบก็ซ่อนไว้ใต้ต้นโอ๊กที่อยู่ใกล้เมืองเชเคม”

ขณะที่พวกเขาเดินทางลงใต้ไปยังเบธเอล “เมืองต่างๆที่อยู่รอบข้างต่างมีความเกรงกลัวพระเจ้า ชาวเมืองจึงมิได้ไล่ตามบรรดาบุตรชายของยาโคบ” คำที่แปลว่า ความเกรงกลัว (ซีททาห์) มีความหมายว่าความเกรงกลัว พระเจ้าทรงใส่ความเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ในหัวใจของคนเหล่านั้นที่อาจหาทางแก้แค้นยาโคบ

ปฐมกาล 35:6-7   **ดังนั้นยาโคบมาถึงตำบลลูส คือเบธเอล ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ทั้งตัวเขาและทุกคนที่อยู่กับเขา 7 ที่นั่นยาโคบสร้างแท่นบูชาไว้ และเรียกตำบลนั้นว่าเอลเบธเอล เหตุว่าที่นั่นพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์แก่ยาโคบ เมื่อครั้งยาโคบหนีไปจากหน้าพี่ชาย**

ยาโคบและครอบครัวจึงมายังลูสซึ่งเป็นชื่อภาษาคานาอันของสถานที่ที่ยาโคบเรียกว่า *เบธเอล* ที่นั่น เขาสร้าง “แท่นบูชาไว้ และเรียกตำบลนั้นว่าเอลเบธเอล” ซึ่งทำให้เรานึกย้อนไปถึงตอนที่พระเจ้าทรงปรากฏแก่เขาตอนที่เขาหนีมาจากเอซาวเมื่อหลายปีก่อนหน้า คำว่า *เอลเบธเอล* มีความหมายตรงตัวว่า ‘พระเจ้าแห่งเบธเอล’ หรือ ‘พระเจ้าแห่งพระนิเวศของพระเจ้า’

ปฐมกาล 35:8   **ฝ่ายพี่เลี้ยงของนางเรเบคาห์ ชื่อเดโบราห์ก็ถึงแก่ความตาย เขาฝังศพไว้ใต้ต้นโอ๊กใต้เบธเอล เขาเรียกต้นไม้ นั้นว่า อัลโลนบาคุท ที่นั่นเดโบราห์ พี่เลี้ยงของเรเบคาห์ ก็สิ้นชีพ แม้ว่ามิได้ถูกระบุชื่อไว้ นี่น่าจะเป็นพี่เลี้ยงคนที่ถูกส่งมาพร้อมกับเรเบคาห์ตอนที่เธอมาเป็นภรรยาของอิสอัค ดู ปฐมกาล 24:59 นางถูกฝังไว้ที่เบธเอล ต้นโอ๊กที่นางถูกฝังไว้ข้างใต้ถูกเรียกว่า อัลโลนบาคุท ซึ่งหมายความว่า ‘ต้นโอ๊กแห่งการรำไห้’ (น่าสนใจตรงที่ว่าพี่เลี้ยงของเรเบคาห์ขณะนั้นกำลังอาศัยอยู่ที่เบธเอลโดยอาจอยู่กับยาโคบหรือไม่นางก็อยู่ตามลำพัง ต่อมาในบทนี้ (ข้อ 27) มีระบุไว้ว่ายาโคบมาหาอิสอัคบิดาของตนก่อนที่เขาสิ้นชีพที่เฮโบรน ที่น่าสนใจอีกก็คือข้อเท็จจริงที่ว่า ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับการสิ้นชีพของเรเบคาห์ในพระคัมภีร์เลย)**

ปฐมกาล 35:9-15   เมื่อยาโคบออกจากปัดดานอาร์มพระเจ้าก็ทรงสำแดงพระองค์แก่ยาโคบอีก และทรงอวยพรเขา 10 พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า "เจ้ามีชื่อว่ายาโคบ เขาจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบต่อไปแต่จะมีชื่อว่าอิสราเอล" ดังนั้นพระองค์จึงเรียกเขาว่า อิสราเอล 11 พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า "เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เจ้าองเกิดผู้คนที่ทวีมากขึ้น ประชาชาติหนึ่งและหลายประชาชาติจะเกิดมาจากเจ้า กษัตริย์หลายองค์จะออกมาจากบ้านเอวของเจ้า 12 แผ่นดินที่เราให้แก่อับราฮัมและอิสอัคแล้วเราจะให้แก่เจ้า และเราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า" 13 พระเจ้าเสด็จขึ้นไปจากยาโคบ ณ ที่ที่พระองค์ตรัสแก่เขา 14 ยาโคบก็ปักเสาสำคัญไว้ที่นั่นที่พระองค์ตรัสแก่ตน เป็นเสาหิน เขาก็เอาเครื่องดื่มบูชาเทลงบนเสา และเทน้ำมันบนนั้น 15 ยาโคบเรียกตำบลที่พระเจ้าตรัสแก่ตนว่า เบธเอล

วลีที่บอกว่าพระเจ้าทรงปรากฏแก่ยาโคบอีกครั้ง "เมื่อยาโคบออกจากปัดดานอาร์ม" สื่อว่าเขากลับไปที่นี่ อย่างไรก็ตาม ส่วนที่เหลือของบริบทไม่ได้ดูเหมือนจะสนับสนุนความคิดดังกล่าวเลย ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า พระเจ้าทรงปรากฏแก่เขาอีกครั้งเหมือนตอนที่เขาออกเดินทางมาจากลาบัน นี่เป็นอีกครั้งที่พระเจ้าทรงยืนยันว่าชื่อของเขาจะถูกเปลี่ยนเป็นอิสราเอล เหมือนที่พระองค์ได้บอกเขาแล้วในปฐมกาล 32:28

พระเจ้าทรงกล่าวซ้ำ ทรงยืนยันอีกหน และให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธสัญญาของพระองค์ที่ทรงทำไว้กับยาโคบผ่านทางอับราฮัม คำสั่งที่ทำให้เขาเกิดผู้คนที่ทวีมากขึ้นอาจเป็นคำสั่งที่ให้ยาโคบมีบุตรชายคนสุดท้ายซึ่งเขาก็มีในไม่ช้าจริงๆ วลีที่กล่าวว่าเชื้อสายของเขาจะกลายเป็น "หลายประชาชาติ" อาจหมายถึงชนสิบสองตระกูลซึ่งจะเกิดมาจากบุตรเหล่านั้นของเขา มันอาจสื่อความหมายฝ่ายวิญญาณด้วยในประชาชาติทั้งหลายที่เป็นคนต่างชาติซึ่งสักวันหนึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งของเชื้อสายของอับราฮัมในพระคริสต์

แน่นอนว่ากษัตริย์หลายองค์มาจากบ้านเอวของเขา ไม่ใช่แค่ซาอูลและราชวงศ์ของดาวิดเท่านั้น แต่ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือพระคริสต์ด้วย พระเจ้าทรงยืนยันพันธสัญญาของพระองค์อีกครั้งที่จะยกแผ่นดินนี้ที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบและเชื้อสายของเขาอีกครั้งที่พระสัญญานั้นไม่เคยถูกเพิกถอนเลย มันจะไม่มีวันถูกเพิกถอนด้วย มันเป็นพระสัญญานิรันดร์

หลังจากที่พระเจ้า “เสด็จขึ้นไปจากยาโคบ ณ ที่ที่พระองค์ตรัสแก่เขา” ยาโคบจึงตั้งเสาหินต้นหนึ่งขึ้น เขาถวายเครื่องดื่มบูชาและเหล้ามัน (มะกอก) บนเสานั้น เครื่องบูชาเหล่านี้ไม่ได้ถูกบรรยายเพิ่มเติมอีก แต่อาจมีลักษณะคล้ายกับเครื่องดื่มบูชาที่ถูกกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส ไม่ว่ากรณีใด พวกมันเป็นวิธีหนึ่งในการนมัสการพระเจ้า นอกจากนี้เขา “เรียกตำบลที่พระเจ้าตรัสแก่คนว่า เบธเอล”

ปฐม 35:16-20 เขาทั้งหลายไปจากเบธเอลใกล้จะถึงเอฟราธาห์ นางราเชลจะคลอดบุตรก็เจ็บครรภ์นัก 17 ต่อมาขณะที่นางเจ็บครรภ์นัก หญิงผดุงครรภ์บอกนางว่า "อย่ากลัว ท่านจะได้บุตรชายคนนี้ด้วย" 18 อยู่มาเมื่อชีวิตใกล้ดับ (เพราะนางถึงแก่ความตาย) นางเรียกบุตรนั้นว่า เบนโอนี แต่บิดาเรียกเขาว่า เบนยามิน 19 นางราเชลสิ้นชีวิต เขาฝังศพไว้ริมทางที่จะไปบ้านเอฟราธาห์ซึ่งคือเบธเลเฮม 20 ยาโคบเอาเสาหินปักไว้ ณ ที่ฝังศพซึ่งเป็นเสาหิน ณ ที่ฝังศพนางราเชลจนทุกวันนี้

หลังจากไปจากเบธเอลแล้ว ยาโคบก็เดินทางไปยังเอฟราธาห์ (หรือเป็นที่รู้จักในชื่อเบธเลเฮม) และที่นั่นราเชลก็เจ็บท้องใกล้คลอด ในการคลอดบุตรชายคนที่สองของนาง (บุตรชายคนที่สิบสองของยาโคบ) นางก็สิ้นชีวิต ก่อนที่จะสิ้นใจ นางตั้งชื่อเขาว่า *เบน โอนี* ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า ‘บุตรชายแห่งความโศกเศร้าของฉัน’

อย่างไรก็ตาม ยาโคบตั้งชื่อเขาใหม่ว่า *เบนยามิน* ซึ่งแปลว่า ‘บุตรชายแห่งมือขวาของเรา’ เขาเป็นน้องชายแท้ๆของโยเซฟและแน่นอนว่าเขาเป็นที่รักของยาโคบในยามที่เขาแก่ชราหลังจากที่เสียนางราเชลภรรยาคนโปรดของเขาไป (เราควรหมายเหตุไว้อีกว่าเบนยามินเกิดมาหลังจากที่บิดาของเขาได้หันกลับมาหาพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของเขาใน 32:9-11 เขาพร้อมกับโยเซฟพี่ชายไม่ได้ร่วมทำสิ่งชั่วร้ายกับพี่ชายอีกสิบคนของพวกเขา เมื่อพ่อคนหนึ่งกลับใจมาหาพระเจ้าอย่างแท้จริง มันก็จะส่งผลอย่างมากต่อการที่ลูกๆของเขาจะโตมาเป็นคนแบบไหน

ยาโคบจึงฝังราเชลไว้ที่เบธเลเฮมและตั้งอนุสรณ์สำคัญเพื่อเป็นที่ระลึกถึงนางไว้ที่นั่น (ชื่อ *เบธเลเฮม* มีความหมายตรงตัวว่าบ้านขนมปัง)

ปฐม 35:21-22 อิสราเอลก็ยกเดินต่อไปอีกไปตั้งเต็นท์อยู่เลยหอคอยแห่งเอเดอร 22 อยู่มาเมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น รูเบนไปนอนกับนางบิลฮาห์ ภรรยาหน้าของบิดา อิสราเอลก็ได้ยินเรื่องนี้ ฝ่ายบุตรชายของยาโคบมีสิบสองคน

การเดินทางไปยังเอเดซ ที่ว่านี้เป็นระยะทางสั้นๆ มันเป็นหอคอยของคนเลี้ยงแกะซึ่งอยู่ใกล้กับเบธเลเฮม (บางคนเชื่อว่ามันเป็นที่ๆพวกคนเลี้ยงแกะกำลังเฝ้าฝูงแกะของตนอยู่ตอนกลางคืนตอนที่พระเยซูทรงประสูติ) ขณะที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับเบธเลเฮม รูเบนก็เข้าไปหลับนอนกับนางบิลฮาห์ นางเป็นสาวใช้ของราเชลผู้ให้กำเนิดบุตรหลายคนแก่ยาโคบ ความบาปนี้เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนที่ไม่ต่างกับความบาปของการเอาภรรยาของบิดามาเป็นของตนใน 1 โครินธ์ 5 ความบาปในลักษณะเช่นนั้นไม่เคยถูกปิดบังไว้ได้นาน เรื่องจะแดงขึ้นมาเสมอ ดังที่มีกล่าวไว้ว่า “อิสราเอลก็ได้ยินเรื่องนี้” ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับการเผชิญหน้ากันระหว่างเขากับรูเบนว่าด้วยเรื่องสัมพันธ์สาวทนี้อย่างไรก็ตาม 1 พงศาวดาร 5:1 กล่าวว่าเพราะเหตุนี้รูเบนจึงสูญเสียสิทธิบุตรหัวปีของตนไป นอกจากนี้ ขณะที่นอนรอความตายอยู่ บิดาของเขาก็กล่าวถึงรูเบนว่า “เจ้าไม่มั่นคงเหมือนคังน้ำ จึงเป็นยอดไม้ไม่ได้ ด้วยเจ้าล่วงเข้าไปถึงที่นอนบิดาของเจ้า เจ้าทำให้ที่นอนนั้นเป็นมลทิน” (ปฐมกาล 49:4)

ปฐมกาล 35:23-26 บุตรชายของนางเลอาห์ชื่อ รูเบน เป็นบุตรหัวปีของยาโคบ ลีเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์และเศบูลุน 24 บุตรชายของนางราเชลชื่อ โยเซฟ และเบนยามิน 25 บุตรชายของนางบิลฮาห์ สาวใช้ของนางราเชลชื่อ ดาน และนัฟทาลี 26 บุตรชายของนางสิลปาร์ สาวใช้ของนางเลอาห์ชื่อ กาด และอาเซอร์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของยาโคบ ซึ่งเกิดที่ปัดดานอาร์ม

สรุปย่อเกี่ยวกับบุตรเหล่านั้นของยาโคบถูกกล่าวถึงดังนี้ เลอาห์ให้กำเนิดรูเบน ลีเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ และเศบูลุน นางราเชลให้กำเนิดโยเซฟ และเบนยามิน นางบิลฮาห์ สาวใช้ของนางราเชลให้กำเนิดดาน และนัฟทาลี นางสิลปาร์ สาวใช้ของนางเลอาห์ให้กำเนิดกาด และอาเซอร์ ทุกคนยกเว้นเบนยามินล้วนเกิดที่ปัดดานอาร์ม

ปฐมกาล 35:27-29 ฝ่ายยาโคบกลับมาหาอิสอัคบิดาของตนที่มัดมาเร คือที่เมืองอารบา คือเฮโบรน ที่อับราฮัมและอิสอัคเคยอาศัยก่อน 28 อิสอัคมีอายุหนึ่งร้อยแปดสิบปี 29 อิสอัคก็สิ้นลมหายใจ ท่านชราและแก่หง่อมมากเมื่อสิ้นชีวิต และไปอยู่ร่วมบรรพบุรุษของท่าน เอซาว และยาโคบบุตรชายของตนก็นำท่านไปฝังเสีย

มีบันทึกไว้ว่ายาโคบมาหาบิดาของตนในขณะที่เขาใกล้ตาย (เป็นไปได้ที่ว่าเขาไปเยี่ยมบิดาเป็นบางครั้งบางคราวขณะกลับไปแผ่นดินนั้น แต่มีกล่าวถึงไว้ครั้งนี้แค่ครั้งเดียว อิสอัคใช้

เวลานั้นปลายชีวิตในเฮโบรนซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อมัมเร และศิรยาทอราบาคัว ที่นั่นอิสอัคสิ้นชีวิตเมื่ออายุได้ 180 ปี เขา “สิ้นลมหายใจ ท่านชราและแก่หง่อมมากเมื่อสิ้นชีวิต และไปอยู่ร่วมบรรพบุรุษของท่าน” เห็นได้ชัดว่ามีคนไปแจ้งข่าวแก่เอซาวก่อนที่บิดาเขาจะสิ้นใจเพราะว่าเขาได้มาร่วมกับยาโคบในการฝังศพบิดาของตน อีกครั้งที่ไม่มีการเอ่ยถึงการสิ้นชีพของเรเบคาห์ซึ่งเห็นได้ชัดว่าได้สิ้นชีพไปแล้วก่อนหน้านี้

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 36: บทนี้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของครอบครัวของเอซาว ภรรยาทั้งหลายและบรรดาบุตรของเขาที่เขาพากันย้ายไปยังเสอีร์ในข้อ 1-10 เชื้อสายของบุตรหลานของเขา ผู้เป็นเจ้านายในแผ่นดินเอโดมในข้อ 11-19 หลังจากนั้นมีการแทรกพงศ์พันธุ์ของเสอีร์คนโฮรี ผู้ซึ่งเอซาวแต่งงานเข้ากับครอบครัวของเขา และพงศ์พันธุ์บุตรทั้งหลายของเขา และพวกเจ้านายที่อยู่ท่ามกลางพวกเขาในข้อ 20-30 จากนั้นตามมาด้วยรายชื่อภักดิ์ที่ทั้งหลายแห่งเอโดมในข้อ 31-39 บทนี้ปิดท้ายด้วยการเล่าสั้นๆเกี่ยวกับพวกเจ้านายของเอซาว ตามครอบครัวของพวกเขาในข้อ 40-43 เหตุผลที่ต้องมีบันทึกอย่างละเอียดเกี่ยวกับคนเหล่านี้ซึ่งไม่ได้อยู่ในเชื้อสายของพระคริสต์และไม่ได้ถูกกล่าวถึงในเรื่องการดำเนินตามทางของพระเจ้าของพวกเขา น่าจะเป็นได้ว่า พวกเขาเป็นลูกหลานของอิสอัค ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นเชื้อสายของอับราฮัม

ปฐมกาล 36:1-10 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเอซาวคือเอโดม 2 เอซาวได้หญิงคนคานาอันมาเป็นภรรยา คืออาดามบุตรสาวเอโดมคนฮิตไทต์ และโฮลีบาamah บุตรสาวอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวติเบโอนคนฮีไวต์ 3 กับบาเสมัท บุตรสาวอิชมาเอลเป็นน้องสาวของเนบายอท 4 ฝ่ายนางอาดามคลอดบุตรให้เอซาวชื่อเอลีฟัส นางบาเสมัทคลอดบุตรชื่อเรอูเอล 5 และนางโฮลีบาamahคลอดบุตรชื่อเยอูช ยาลาม และโคราห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเอซาวที่เกิดในแผ่นดินคานาอัน 6 เอซาวพาภรรยาบุตรชายหญิงและคนทั้งปวงในครอบครัวของตน กับฝูงสัตว์ บรรดาสัตว์ใช้งาน และทรัพย์สิ่งของทั้งหมดที่ได้มาในแผ่นดินคานาอัน หันจากหน้ายาโคบน้องชายไปที่เมืองอื่น 7 เพราะทรัพย์สมบัติของทั้งสองมีมาก จะอยู่ด้วยกันมิได้ ดินแดนที่เขาอาศัยนั้นไม่พอให้เขาเลี้ยงฝูงสัตว์ 8 เอซาวจึงไปอยู่ในถิ่นที่อกเขาเสอีร์ เอซาวคือเอโดม 9 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเอซาว บิดาคนเอโดม ชาวเมืองที่อกเขาเสอีร์ 10 ชื่อบุตรชายของเอซาว คือเอลีฟัสบุตรชายนางอาดาม ภรรยาเอซาว เรอูเอลบุตรชายนางบาเสมัท ภรรยาเอซาว

ลูกหลานของเอซาวถูกกล่าวถึงดังนี้ คุณคำอธิบายจาก 26:34 เกี่ยวกับชื่อต่างๆของเหล่าภรรยาของเขา ถิ่นอาศัยหลักๆของเขาคือในภูเขาเสอีร์ซึ่งอยู่ทางใต้และตะวันออกของทะเลตาย และจะตรงกับประเทศจอร์แดนในปัจจุบัน มีการกล่าวไว้ด้วยว่าเอซาวและเอโดมเป็นคนๆเดียวกัน

ปฐมกถา 36:11-19 ฝ่ายบุตรชายของเอลีฟัสชื่อเทมาน โอมาร์ เศโฟ กาทาม และเคนัส 12 ทิมนาเป็นภรรยาของเอลีฟัสบุตรชายเอซาว นางคลอดบุตรให้เอลีฟัสชื่ออามาเลข คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอาดาห์ภรรยาเอซาว 13 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเรอูเอล คือนาหัท เศ-ราห์ ชัมมาห์ และมิสซาห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของบาเสมัทภรรยาของเอซาว 14 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายภรรยาของเอซาว คือนางโฮโฮลีบามาห์ บุตรสาวของอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวติเบโอน นางคลอดบุตรให้เอซาวชื่อเยอูช ยาลาม และโคราห์ 15 ต่อไปนี้เป็นเจ้านายในบรรดาบุตรชายของเอซาว บรรดาบุตรชายของเอลีฟัส บุตรชายหัวปีของเอซาว คือเจ้านายเทมาน เจ้านายโอมาร์ เจ้านายเศโฟ เจ้านายเคนัส 16 เจ้านายโคราห์ เจ้านายกาทาม เจ้านายอามาเลข คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอลีฟัสในแผ่นดินเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางอาดาห์ 17 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเรอูเอลผู้เป็นบุตรชายของเอซาว คือเจ้านายนาหัท เจ้านายเศ-ราห์ เจ้านายชัมมาห์และเจ้านายมิสซาห์ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเรอูเอลในแผ่นดินเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางบาเสมัทภรรยาของเอซาว 18 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของนางโฮโฮลีบามาห์ภรรยาของเอซาว คือเจ้านายเยอูช เจ้านายยาลาม และเจ้านายโคราห์ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายเกิดจากนางโฮโฮลีบามาห์บุตรสาวของอานาห์ ภรรยาเอซาว 19 คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเอซาวคือเอโดมและคนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเขา

ข้อความตรงนี้มีบันทึกเพิ่มเติมเกี่ยวกับบุตรชายทั้งหลายของเขาและบุตรทั้งหลายของคนเหล่านั้นผู้ซึ่งกลายเป็นที่รู้จักในชื่อ dukes (นั่นคือ เจ้านาย) หรือหัวหน้าครอบครัว ที่น่าหมายเหตุไว้ในรายชื่อนี้ก็คือ อามาเลข ซึ่งคนอามาเลขก็เกิดมาจากเขา

ปฐมกถา 36:20-30 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเสอีร์คนโฮรี ชาวแผ่นดินนั้นคือโลทาน โชบาล ติเบโอน อานาห์ 21 ดีโซน เอเซอร์และดีซัน คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของคนโฮรี ผู้เป็นบุตรของเสอีร์ในแผ่นดินเอโดม 22 บุตรชายโลทานชื่อโฮรีและเฮมาน และน้องสาวของโลทานชื่อทิมนา 23 ต่อไปนี้เป็นบุตรของโชบาล คืออัลวาน มานาฮาท เอบาล เซโฟ และโอนัม 24 ต่อไปนี้เป็น

บุตรของศิเบโอนคืออัยยาห์ และอานาห์ อานาห์นั้นเป็นผู้ที่ได้พบฝูงล่อในถิ่นทุรกันดาร เมื่อเลี้ยงฝูงลาของศิเบโอนบิดาของเขา 25 ต่อไปนี้เป็นบุตรของอานาห์ คือดีโชน และโอโฮลีบามาห์ผู้เป็นบุตรสาวของอานาห์ 26 ต่อไปนี้เป็นบุตรของดีโชน คือเสมดาน เอชบาน อิธราน และเคราน 27 ต่อไปนี้เป็นบุตรของเอเซอร์ คือบิลฮาน ศาวาน และอาขาน 28 ต่อไปนี้เป็นบุตรของดีชาน คืออูตและอาร์ัน 29 ต่อไปนี้เป็นเจ้านายของคนโฮรี คือเจ้านายโลทาน เจ้านายโซบาล เจ้านายศิเบโอน เจ้านายอานาห์ 30 เจ้านายดีโชน เจ้านายเอเซอร์ เจ้านายดีชาน คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของคนโฮรีตามพวกเจ้านายของเขาในแผ่นดินเสอีร์

มีรายชื่อบุตรทั้งหลายของเสอีร์คน โฮรีผู้ซึ่งลูกหลานของเอซาวได้แต่งงานด้วย เช่นเดียวกัน บางคนในพวกเขาก็ถูกเรียกว่าเป็นเจ้านายด้วย

ปฐมก 36:31-39 ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์ที่ครอบครองในแผ่นดินเอโดม ก่อนที่คนอิสราเอลมีกษัตริย์ครอบครอง 32 เวลาบุตรชายเบโอร์ครอบครองในเอโดม เมืองหลวงของท่านชื่อดินฮาบาห์ 33 เมื่อเวลาสิ้นพระชนม์แล้ว โยบับบุตรชายเศ-ราห์ชาวเมืองโบสราห์ขึ้นครอบครองแทน 34 เมื่อโยบับสิ้นพระชนม์แล้ว หุซามชาวแผ่นดินของคนเทมานขึ้นครอบครองแทน 35 เมื่อหุซามสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาดัดบุตรชายของเบดัดผู้รบชนะคนมีเดียนในทุ่งแห่งโมอับขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่ออาวิท 36 เมื่อฮาดัดสิ้นพระชนม์แล้ว สัมลาห์ชาวเมืองมัสเรคาห์ขึ้นครอบครองแทน 37 เมื่อสัมลาห์สิ้นพระชนม์แล้ว ชาอูลชาวเมืองเรโโบทอยู่ที่แม่น้ำขึ้นครอบครองแทน 38 เมื่อชาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว บาอัลฮานันบุตรชายอัคโบร์ขึ้นครอบครองแทน 39 เมื่อบาอัลฮานันบุตรชายอัคโบร์สิ้นพระชนม์แล้ว ฮาดาร์ขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่อปาอู และมเหสีของท่านมีพระนามว่า เมหทาเบล ธิดาของมัทเรด ธิดาของเมซาหับ

พงศ์พันธุ์ของเอซาวระบุรายชื่อต่อไปของคนเหล่านั้นที่ต่อมากลายเป็นกษัตริย์ต่างๆของเอโดมก่อนมีการสถาปนาราชวงศ์ในอิสราเอล

ปฐมก 36:40-43 ต่อไปนี้เป็นชื่อเจ้านายของเอซาว ตามครอบครัว ตามที่ ตามชื่อคือเจ้านายทิมนา เจ้านายอัลวาท์ เจ้านายเยเซท 41 เจ้านายโอโฮลีบามาห์ เจ้านายเอลาห์ เจ้านายปีโนน 42 เจ้านายเคนัส เจ้านายเทมาน เจ้านายมิบซาร์ 43 เจ้านายมักดีเอล และเจ้านายอิราม คน

เหล่านี้เป็นเจ้านายของเอโดม คือเอชวาบิดาของคนเอโดม ตามที่อยู่ของท่าน ในแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน

บทนี้ปิดท้ายด้วยสรุปย่อเกี่ยวกับพวกเจ้านายซึ่งสืบเชื้อสายมาจากเอชวา

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 37: จุดสนใจตอนนี้เปลี่ยนไปที่ลูกๆของยาโคบ ในบทที่ 37 เป็นเรื่องราวของความทุกข์ยากของโยเซฟด้วยน้ำมือของพวกพี่ชายซึ่งอิจฉาของเขา บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) เรื่องราวของการที่โยเซฟเป็นลูกชายสุดที่รักของยาโคบในข้อ 1-7 (2) โยเซฟถูกพวกพี่ชายเกลียดชังในข้อ 8-19 (3) โยเซฟถูกพวกพี่ชายซึ่งอิจฉาทรมานในข้อ 20-27 และ (4) โยเซฟถูกขายเป็นทาสในข้อ 28-36

ปฐมกาล 37:1-4 ฝ่ายยาโคบมาอยู่ในดินแดนที่บิดาของท่านเคยอาศัยเป็นคนต่างด้าว นั่นคือ แผ่นดินคานาอัน 2 ต่อไปนี้เป็นประวัติพงศ์พันธุ์ของยาโคบ เมื่อโยเซฟอายุได้สิบเจ็ดปีไปเลี้ยงสัตว์อยู่กับพวกพี่ชาย เด็กหนุ่มนั้นอยู่กับบุตรชายของนางบิลฮาห์และกับบุตรชายของนางสิลปาห์ภรรยาบิดาของตน โยเซฟเอาความผิดของพี่ชายมาเล่าให้บิดาฟัง 3 ฝ่ายอิสราเอลรักโยเซฟมากกว่าบุตรทั้งหมดของท่าน เพราะโยเซฟเป็นบุตรชายที่เกิดมาเมื่อบิดาแก่แล้ว บิดาทำเสื้อยาวหลากสีให้แก่โยเซฟ 4 เมื่อพวกพี่ชายเห็นว่าบิดารักโยเซฟมากกว่าบรรดาพี่ชาย ก็ชังโยเซฟ และพูดดีกับเขาไม่ได้

ยาโคบอาศัยอยู่ต่อไปในแผ่นดินของบิดาของตนที่เฮโบรน ในฐานะเป็นชายหนุ่มอายุสิบเจ็ดปี โยเซฟพร้อมกับพวกพี่ชายของเขา กำลังช่วยเลี้ยงฝูงแกะของบิดาอยู่ขณะนั้น เห็นได้ชัดว่าเขาเห็นพฤติกรรมอันไม่ชอบธรรมท่ามกลางพวกพี่ชายและไปเล่าเรื่องนี้แก่บิดา มีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดระหว่างโยเซฟกับพวกพี่ๆของเขาในเรื่องอุปนิสัย เหตุผลหนึ่งอาจเป็นไปได้ว่าเขายังเด็กตอนที่บิดากลับมา มีความสัมพันธ์อันถูกต้องกับพระเจ้าดังที่ระบุไว้ในปฐมกาล 32:10-11 เห็นได้ชัดว่านั่นทำให้โยเซฟจดจำได้ไม่มีวันลืม พวกพี่ๆของเขาได้เติบโตขึ้นในช่วงที่บิดาของพวกเขามีชีวิตที่ไม่ได้ตามทางของพระเจ้าเท่าใดนัก ไม่ว่าจะกรณีใด เมล็ดพันธุ์แห่งความริษยาและเกลียดชังของพวกพี่ๆที่มีต่อเขาก็ได้ถูกเพาะไว้แล้ว แน่แน่นอนที่ว่า “คนชั่วเฝ้าดูคนชอบธรรมและแสวงหาที่จะสังหารเขาเสีย” (เพลงสดุดี 37:32)

สิ่งที่ทำให้พวกเขายิ่งอิจฉาริษยามากขึ้นไปอีกก็คือ การเห็นได้ชัดว่าบิดาของพวกเขารักโยเซฟมากกว่าพวกเขา นั่นยิ่งถูกเสริมด้วยการที่โยเซฟได้เสื้อมหากลากตีเป็นของขวัญจากบิดา เสื้อผ้าที่สวมใส่ทำงานปกติสมัยนั้นมีลักษณะธรรมดาๆและสกปรก เสื้อคลุมหากลากตีที่ถูกฉีกทอหรือซ่อมเข้าไปในเส้นใยนั้นมีราคาแพงและโดดเด่นสะดุดตา ดังนั้นพวกพี่ๆที่อิจฉาของเขาจึง “ชังโยเซฟ และพูดติดกับเขาไม่ได้” เป็นความจริงที่ว่าความอิจฉาริษยาเป็นสัตว์ประหลาดตาเขียว

ปฐมกาล 37:5-8 คราวหนึ่งโยเซฟฝัน แล้วเล่าให้พวกพี่ชายฟัง พวกพี่ชายยิ่งชังโยเซฟมากขึ้น 6 โยเซฟเล่าว่า "ฝันความฝันซึ่งข้าพเจ้าฝันเห็น 7 ดูเถิด พวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวอยู่ในนา ทันใดนั้น ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้าตั้งขึ้นยืนตรง และดูเถิด ฟ่อนข้าวของพวกพี่ๆมาแวดล้อมกราบไหว้ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้า" 8 พวกพี่ชายจึงถามโยเซฟว่า "เจ้าจะปกครองเรากระนั้นหรือ เจ้าจะมีอำนาจครอบครองเราหรือ" พวกพี่ชายก็ยิ่งชังโยเซฟมากขึ้นอีกเพราะความฝัน และเพราะคำของเขา

นอกจากนี้ ช่องว่างระหว่างโยเซฟกับพวกพี่ๆอีกสิบคนก็ยังขยายกว้างยิ่งขึ้นเพราะความฝันแบบคำพยากรณ์ที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่เขา เขาบอกพวกพี่ๆว่าในความฝันครั้งหนึ่งพวกเขาทุกคนกำลังมัดฟ่อนข้าวอยู่ในทุ่งนา ฟ่อนข้าวของเขาตั้งขึ้นยืนตรงและของพวกพี่ๆก็ “มาแวดล้อมกราบไหว้” ฟ่อนข้าวของเขา คำที่แปลว่า กราบไหว้ (ชาซาร์ห์) ปกติแล้วแปลว่า ‘ก้มโค้งลง’ พี่ๆของเขาไม่พลาดความหมายที่สื่อเป็นนัยที่ว่าสักวันหนึ่งพวกเขาจะโค้งกราบโยเซฟ พวกเขาจึง “ชังโยเซฟมากขึ้นอีก”

ปฐมกาล 37:9-11 ต่อมาโยเซฟก็ฝันอีก จึงเล่าให้พวกพี่ชายฟังว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าฝันอีกครั้งหนึ่ง เห็นดวงอาทิตย์ดวงจันทร์ และดาวสิบเอ็ดดวงกำลังกราบไหว้ข้าพเจ้า" 10 เมื่อเล่าให้บิดาและพวกพี่ชายฟัง บิดาก็อธิบายว่าโยเซฟว่า "ความฝันที่เจ้าได้ฝันเห็นนั้นหมายความว่าอะไร เรากับมารดาและพวกพี่ชายของเจ้าจะมาชบหน้าลงถึงดินกราบไหว้เจ้ากระนั้นหรือ" 11 พวกพี่ชายอิจฉาโยเซฟ บิดาก็นิ่งตรองเรื่องนี้อยู่แต่ในใจ

โยเซฟมีความฝันอีกครั้งซึ่งในความฝันนั้น “ดวงอาทิตย์ดวงจันทร์ และดาวสิบเอ็ดดวงกำลังกราบไหว้ข้าพเจ้า” พี่ๆของเขาไม่เพียงเกลียดชังเขามากขึ้นเท่านั้น แต่แม้แต่บิดาของเขาก็เริ่มเดือดดาลแล้วและตำหนิเขา พวกเขาทุกคนเข้าใจความหมายแฝงของความฝันของเขา สักวันหนึ่งคนทั้งครอบครัว (บิดามารดาและพี่น้องของเขา) จะก้มกราบลงต่อหน้าโยเซฟ แม่ว่านั่นเป็น

สิ่งที่จะเกิดขึ้นในเวลาต่อมาจริงๆ แต่ขณะนั้น ความคิดดังกล่าวก็ไม่ทำให้โยเซฟเป็นที่รักในสายตาของใครเลย

ปฐมกาล 37:12-19 ฝ่ายพวกพี่ชายพากันไปเลี้ยงแพะแกะของบิดาที่เมืองเชเคม

13 อิสราเอลจึงพูดกับโยเซฟว่า "พี่ชายของเจ้าเลี้ยงแพะแกะอยู่ที่เมืองเชเคมมิใช่หรือ มาพ่อจะใช้เจ้าไปหาพี่ชาย" โยเซฟตอบว่า "ข้าพเจ้าพร้อมแล้ว" 14 บิดาจึงพูดกับเขาว่า "เราขอร้องเจ้าให้ไปดูพี่ชายของเจ้าและฝูงสัตว์ชีว่า สบายดีหรือไม่ แล้วกลับมาบอกพ่อ" บิดาใช้เขาไปจากที่ราบเฮโบรน เขาก็มายังเมืองเชเคม 15 คูเถิด ชายคนหนึ่งพบโยเซฟเดินไปเดินมาในท้องนาจึงถามว่า "เจ้าหาอะไร" 16 โยเซฟตอบว่า "ข้าพเจ้าหาพี่ชายของข้าพเจ้า โปรดบอกข้าพเจ้าที่ว่า เขาเลี้ยงสัตว์อยู่ที่ไหน" 17 คนนั้นตอบว่า "เขาไปแล้วเพราะเราได้ยินเขาพูดกันว่า ให้เราไปเมืองโดธานกันเถิด" โยเซฟตามไปพบพวกพี่ชายที่เมืองโดธาน 18 เมื่อพวกพี่ชายเห็นโยเซฟแต่ไกลยังไม่มาถึง เขาก็พากันคิดปองร้ายจะฆ่าเสีย 19 เขาพูดกันว่า "คูเถิด เจ้าช่างฝันมานี้แล้ว"

ขณะเดียวกัน พวกพี่ๆ ของเขาก็พาฝูงสัตว์ของครอบครัวไปยังเมืองเชเคม ยาโคบยังอาศัยอยู่ใกล้เฮโบรนอยู่เหมือนเดิม (นั่นคือ หุบเขาแห่งเฮโบรน) ซึ่งอยู่ห่างไปทางเหนือประมาณหกสิบลีไมล์ ยาโคบจึงใช้โยเซฟให้ไปเยี่ยมพวกเขาและดูว่าพวกเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง จิตใจที่เชื่อฟังของโยเซฟปรากฏชัดเจนในคำตอบของเขามีสื่อบิดา "ข้าพเจ้าพร้อมแล้ว" โยเซฟเดินทางไปมาถึงเขตแดนเมืองเชเคมและถามหาพวกพี่ๆ ของเขา มีคนบอกเขาว่าคนเหล่านั้นได้เดินทางต่อไปยังเมืองโดธานแล้วซึ่งอยู่ก่อนไปทางเหนืออีกเป็นระยะทางสั้นๆ เมื่อเขาเข้าไปใกล้ พวกเขาซึ่งเห็นจากที่ไกลๆ ก็จำได้ว่าเขาเป็นใครและเริ่มวางแผนล้างแค้นทันที ความอิจฉาริษยาของพวกเขาไม่เพียงก่อให้เกิดความเกลียดชังเท่านั้น แต่บัดนี้ความเกลียดชังก็ก่อให้เกิดเป็นเจตนาที่จะก่อเหตุฆาตกรรมแล้ว อุปนิสัยที่ชั่วร้ายของพวกพี่ๆ ของเขาเริ่มปรากฏชัดเจน พวกเขาเสะยะยิ้มแก่กันและกันว่า "คูเถิด เจ้าช่างฝันมานี้แล้ว"

ปฐมกาล 37:20-24 ฉะนั้น มาเถิด บัดนี้ให้พวกเราฆ่ามันเสีย แล้วทิ้งลงไว้ในบ่อ

หนึ่ง เราจะว่า 'สัตว์ร้ายกัดกินมันเสีย' แล้วเราจะดูว่าความฝันนั้นจะเป็นจริงได้อย่างไร" 21 ฝ่ายรูเบนพอได้ยินดังนั้น ก็อยากช่วยโยเซฟให้พ้นมือพวกพี่ชายจึงพูดว่า "เราอย่าฆ่ามันเลย" 22 รูเบนเตือนเขาว่า "อย่าทำให้โลหิตไหล จงทิ้งมันในบ่อนี้ในถิ่นทุรกันดาร อย่าแตะต้องน้องเลย" ทั้งนี้เพื่อจะช่วยน้องให้พ้นมือเขา แล้วจะได้ส่งกลับไปยังบิดา 23 ต่อมา ครั้นโยเซฟมาถึงพวกพี่

ชาย เขาก็จับโยเซฟถอดเสื้อออกเสีย คือเสื้อยาวหลากหลายที่สวมอยู่ 24 แล้วเอาโยเซฟไปทิ้งลงในบ่อ
บ่อนั้นว่างเปล่าไม่มีน้ำ

พวกพี่ของโยเซฟคิดแผนการชั่วร้ายขึ้นมาซึ่งในแผนการนั้นพวกเขาจะฆ่าโยเซฟและ
โยนเขาลงไปในบ่อ (นั่นคือ บ่อเก็บน้ำที่ไม่มีน้ำ) อย่างไรก็ตาม รูเบนพี่คนโตสุดแม้ว่ามีได้รักโย
เซฟแต่ก็คัดค้านและกล่าวว่า “เราอย่าฆ่ามันเลย” ในฐานะเป็นพี่คนโตสุด เขารู้ว่าบิดาจะให้เขา
เป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องน้องชายของตน นอกจากนี้ เขาอาจอยากให้ความสัมพันธ์ที่ร้ายฉาน
ระหว่างเขากับบิดาเพราะเหตุที่เขาไปหลับนอนกับนางบิลฮาห์ ผู้เป็นอนุภรรยาของบิดา กลับ
เป็นเหมือนเดิมด้วย แผนการของเขาก็คือ กักตัวโยเซฟไว้ในบ่อ จากนั้นก็ส่งตัวเขากลับไปหา
บิดา

พวกเขาจึงยอมทำตามที่รูเบนเสนอ โดยถอดเสื้อของโยเซฟออก “แล้วเอาโยเซฟไป
ทิ้งลงในบ่อ” (นี่เป็นอีกครั้งที่ บ่อแบบนั้นน่าจะเป็นบ่อเก็บน้ำที่ถูกออกแบบมาเพื่อกักเก็บน้ำฝน
มีระบุไว้ว่าบ่อนี้ว่างเปล่าไม่มีน้ำอยู่ข้างใน)

ปฐม 37:25-28 ขณะที่นั่งรับประทานอยู่เขาเงยหน้าขึ้น ดูเถิด เห็นหมู่คนอิชมาเอ
ลมาจากเมืองกิเลอาด มีฝูงอูฐบรรทุกยางไม้ พิมเสนและมดยอบเอาเดินทางลงไปยังอียิปต์ 26
ยูดาห์จึงพูดกับพี่น้องว่า "หากเรามา น้องและซ็อนโลหิตไ้จะมีประโยชน์อันใดเล่า 27 มาเถิด ให้
เราขายน้องแก่พวกอิชมาเอลโดยไม่แตะต้องเขา เพราะเขาก็เป็นน้องและเป็นเลือดเนื้อของเรา
เหมือนกัน" พี่น้องทั้งปวงก็พอใจ 28 ขณะนั้นพวกพ่อค้าชาวมีเดียที่กำลังผ่านมา พวกพี่ชายก็จุด
โยเซฟขึ้นจากบ่อ ขายให้แก่คนอิชมาเอลเป็นเงินยี่สิบเหรียญ คนอิชมาเอลก็พาโยเซฟไปยัง
อียิปต์

ขณะเดียวกัน กองคาราวานของคนอิชมาเอล นั่นคือ ลูกหลานของอิชมาเอล กำลังผ่านมา
ทางนั้นพร้อมกับอูฐที่บรรทุกเครื่องหอมมุ่งหน้าไปยังอียิปต์ ยูดาห์จึงเสนอว่าแทนที่จะฆ่าโยเซฟ
พวกเขาควรขายเขาให้เป็นทาสของกองคาราวานที่ผ่านมานี้ดีกว่า คำว่า *ประโยชน์* เป็นมากกว่า
คำอุปไมย ยูดาห์เห็นถึงโอกาสที่จะได้กำไรจากการขายน้องชายของเขาไปเป็นทาส ความเมตตา
ของเขานั้นมีเพียงเล็กน้อย เขาหวังว่าจะได้ผลประโยชน์จากการเสียเปรียบของน้อง

วลีที่กล่าวถึง พวกพ่อค้าชาวมีเดีย ก็ไม่มีอะไรยุ่งยากในคำอธิบายของมัน พวกเขาเป็น
ส่วนหนึ่งของกองคาราวานที่มุ่งหน้าไปยังอียิปต์ พวกเขาเป็นคนกลุ่มหนึ่งซึ่งแตกต่างจากคนอิ

จะมาเอล แต่ทั้งคู่ก็เดินทางไปด้วยกันจึงถูกเอ่ยถึงแบบแทนกันได้ ดังนั้น โยเซฟจึงถูกขายให้แก่คนอิชมาเอลเป็นเงินยี่สิบเหรียญ

ปฐมกาล 37:29-30 ฝ่ายรูเบนเมื่อกลับมาถึงบ่อนั้น และดูเถิด โยเซฟมิได้อยู่ในบ่อนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตน 30 แล้วกลับไปหาพวกน้องบอกว่า "เด็กนั้นหายไปเสียแล้ว แล้วข้าพเจ้าจะไปที่ไหนเล่า"

เห็นได้ชัดว่า หลังจากโยนโยเซฟลงไปในบ่อนั้นแล้ว รูเบนก็จากไป ประเพณีของพวกยิวกล่าวว่าเขาเดินทางจากไป โดยตั้งใจที่จะกลับมาตอนกลางคืนและปล่อยตัวโยเซฟไป เมื่อเขากลับมาจริงๆ โยเซฟก็ไม่อยู่แล้วและรูเบนก็ไม่พอใจมากมายจนเขานึกเสื้อผ้าของตนเสีย ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของชาวตะวันออกกลางที่แสดงถึงความทุกข์ใจอย่างมาก

ปฐมกาล 37:31-35 พวกเขาก็เอาเสื้อของโยเซฟมา และฆ่าลูกแพะผู้ตัวหนึ่ง จุ่มเสื้อของโยเซฟลงในเลือด 32 แล้วก็ส่งเสื้อยาวหลากสีนั้นไปยังบิดา บอกว่า "พวกเราได้พบเสื้อตัวนี้ขอพ่อจงพิจารณาดูว่าใช่เสื้อลูกของพ่อหรือไม่" 33 บิดารู้จักแล้วร้องว่า "นี่เป็นเสื้อลูกเรา สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียแล้ว โยเซฟย่อยยับเสียแล้วเป็นแน่" 34 ยาโคบก็ฉีกเสื้อผ้ากระสอบคาดเอว ไว้ทุกข์ให้บุตรชายหลายวัน 35 ฝ่ายบุตรชายหญิงทั้งหมดก็พากันมาปลอบโยนบิดา แต่ท่านไม่ยอมรับการปลอบโยนกล่าวว่า "เราจะโศกเศร้าถึงลูกเราจนกว่าเราจะตามลงไปยังหลุมฝังศพ" บิดาของเขาร้องไห้คิดถึงเขาดังนี้

พวกเขาจึงจัดฉากเรื่องขึ้นมาว่าสัตว์ป่าตัวหนึ่งน่าจะฆ่าโยเซฟไปเสียแล้ว พวกเขาเอาเสื้อคลุมของโยเซฟจุ่มลงในเลือดลูกแพะผู้ตัวหนึ่งที่พวกเขาได้ฆ่า พอกลับไปถึงบ้านที่เฮโบรน พวกเขาก็ถามยาโคบว่านี่เป็นเสื้อลูกของเขาใช่หรือไม่ ความเย็นชาของพวกเขาก็ปรากฏชัดเจนในการที่พวกเขาไม่แม้แต่จะเรียกโยเซฟว่าเป็นน้องชายของตน โดยเรียกเขาว่าเป็นเพียงลูกของบิดา โยเซฟเป็นทุกข์โศกเศร้ามาก โดยรู้จักเสื้อตัวนี้และคิดเอาเอง (เหมือนที่พวกเขาได้หวังไว้) ว่าสัตว์ป่าตัวหนึ่ง (สิงโตหรือหมี) ได้ฆ่าเขาเสียแล้ว วลีที่กล่าวว่าพวกบุตรสาวของเขาพยายามที่จะปลอบโยนเขาอาจหมายถึงพวกลูกสะใภ้ของเขา แม้ทั้งครอบครัวพยายามที่จะปลอบโยนยาโคบ แต่เขาก็ไม่ยอม "บิดาของเขาร้องไห้คิดถึงเขาดังนี้"

ปฐมกาล 37:36 แล้วคนมีเดียนก็ขายโยเซฟในอียิปต์ไว้กับโปทิฟาร์ข้าราชการของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์

ขณะเดียวกัน คนมีเดียนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกองคาราวานของคนอิซมาเอลนั้นก็ขายโยเซฟไปเป็นทาสให้แก่คนหนึ่งชื่อโปทิฟาร์ ผู้เป็นข้าราชการสำนักของฟาโรห์ และเป็นผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ อันหลังนี้อาจหมายถึงทหารหน่วยระดับสูงที่สุดซึ่งได้รับมอบหมายให้เป็นอารักขาของฟาโรห์

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 38: บทที่ 38 ของปฐมกาลเป็นบทแทรกซึ่งถูกใส่เข้ามาคั่นกลางเรื่องเล่าอยู่ขณะนั้น นี่เป็นบันทึกเกี่ยวกับความประพฤติอันผิดศีลธรรมของยูดาห์และผลลัพท์อันขมขื่นที่ตามมา

ปฐมก 38:1-6 ต่อมา ครั้งนั้นยูดาห์ลงไปจากพวกพี่น้อง ไปอาศัยอยู่กับคนอูลูลามคนหนึ่งชื่อสิราห์ 2 ยูดาห์เห็นบุตรสาวของคนคานาอันคนหนึ่งที่นั่ง บิดาหญิงนั้นชื่อชวา จึงแต่งงานกับหญิงนั้นและเข้าไปหานาง 3 หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชาย บิดาจึงตั้งชื่อว่า เอร์ 4 หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า โอนัน 5 นางตั้งครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า เซลาห์ นางอยู่ที่เคซิบเมื่อนางให้กำเนิดเขา 6 ยูดาห์ก็ได้หาหญิงคนหนึ่งชื่อทามาร์ให้เป็นภรรยา เอร์บุตรหัวปีของตน

จุดสนใจเปลี่ยนชั่วคราวไปที่พฤติกรรมที่ไม่ชอบธรรมของยูดาห์ เขาไปจากพี่น้องของตนและไปอาศัยอยู่ในเมืองหนึ่งชื่อว่าอูลูลามและเป็นเพื่อนกับคนหนึ่งชื่อว่าสิราห์ ที่นั่นยูดาห์ “เข้าไปหา” หญิงคนหนึ่งซึ่งเป็นบุตรสาวของชวา ไม่ชัดเจนว่าเขาแต่งงานกับเธอหรือแค่เริ่มความสัมพันธ์ ‘ตามกฎหมาย’ เท่านั้น อันหลังนี้น่าจะใช้มากกว่า ไม่ว่ากรณีใด เธอก็เป็นคนคานาอัน พอเวลาผ่านไป นางก็คลอดบุตรชายสามคนให้แก่ยูดาห์ คือ *เอร์ โอนัน* และ *เซลาห์* เมื่อบุตรทั้งสามนี้เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ ตามธรรมเนียมของคนตะวันออกกลางยูดาห์จึงเลือกภรรยาคนหนึ่งให้แก่บุตรหัวปีของตน ชื่อของเธอคือทามาร์

ปฐมก 38:7-10 เอร์บุตรหัวปีของยูดาห์เป็นคนชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงประหารเขาเสีย 8 ยูดาห์จึงบอกโอนันว่า "เข้าไปหาภรรยาพี่ชายของเจ้าเถิด และแต่งงานกับนาง เพื่อจะได้สืบเชื้อสายพี่ชายไว้" 9 โอนันรู้ว่าเชื้อสายจะไม่ได้สืบเป็นของตน ต่อมา เมื่อเขาเข้าไปหาภรรยาของพี่ชาย จึงทำให้น้ำกามตกดินเสียด้วยเกรงว่าจะสืบเชื้อ

สายให้แก่พี่ชาย 10 สิ่งที่โธนั้นกระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรง ประหารชีวิตเขาเสีย

น่าตกใจยิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า เออร์ “เป็นคนชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ได้ทรงประหารเขาเสีย” ความบาปของเขาไม่ถูกระบุไว้ ผู้เขียนท่านหนึ่งเสนอว่าความบาปนั้นคือ การรักร่วมเพศเพราะว่าเขาไม่มีบุตร ไม่ว่ากรณีใด ความบาปของเขาก็มาก เสียจนพระเจ้าทรงประหารเขาเสีย!

ตามธรรมเนียมของชาวตะวันออกกลาง (ต่อมาก็มีกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติของ โมเสสในพระราชบัญญัติ 25:5) ยูดาห์จึงขอให้โธนั้นบุตรชายคนที่สองของเขาแต่งงานกับพี่สะใภ้ที่เป็นม่ายเพื่อที่นางจะได้คลอดบุตรเพื่อสืบสกุลสามีคนแรกของนาง อย่างไรก็ตาม โธนั้นรู้ว่า “เชื้อสายจะไม่ได้นับเป็นของตน” เขารู้ว่าบุตรคนใดก็ตามที่เกิดมาจากการสมรสครั้งนี้จะ ถูกนับว่าเป็นเชื้อสายของพี่ชาย ดังนั้น “เมื่อเขาเข้าไปหาภรรยาของพี่ชายของเขา จึงทำให้น้ำกาม ตกดินเสีย ด้วยเกรงว่าเขาจะสืบเชื้อสายให้แก่พี่ชายของเขา” ตามที่เราเข้าใจจากพระคัมภีร์ฉบับ คิงเจมส์ก็คือว่า ตอนที่หลับนอนกับภรรยาใหม่ของเขา เขาหลั่งน้ำกามลงบนพื้นดินแทนที่จะ หลั่งในช่องคลอด

อย่างไรก็ตาม การอ่านแบบตรงตัวของข้อความนี้ก็ถือว่า ‘เขาทำให้มันเสียไปบนพื้นดิน ฯลฯ’ นี้อาจสื่อถึงการทำแท้งในรูปแบบหนึ่ง ไม่ว่ากรณีใด เขาก็ฉวยโอกาสจากพี่สะใภ้ของตน เพิกเฉยต่อคำสั่งของบิดา และกล่าวสั้นๆคือเขาได้ภรรยา ไม่ว่าความบาปของเขาคืออะไรก็ตาม มันก็เลวร้ายเสียจนองค์พระผู้เป็นเจ้าทรง “ประหารชีวิตของเขาเสียด้วย”

สิ่งที่ถูกสื่ออย่างชัดเจนก็คือว่า มีความบาปที่นำไปสู่ความตาย พระเจ้าทรงสามารถและ จะทรงพรากชีวิตไปจากคนที่ความบาปของเขาทำให้พระประสงค์ของพระองค์เสียไป อีกสิ่งที่เราต้องจดจำไว้คือ บริบทแวดล้อม

ทั้งเออร์และโธนั้นเป็นหลานของยาโคบซึ่งเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้มีบุตรหลานสืบสกุล ยกเว้น โยเซฟ (และอาจเบนยามินด้วย) บุตรคนอื่นๆของยาโคบล้วนแล้วแต่ไม่ดำเนินตาม ทางของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงขีดเส้นไว้แล้วครั้งนี้และทรงยับยั้งมิให้เกิดความชั่วช้า ไปยิ่งกว่านี้ ความบาปของพวกเขาก็อาจเป็นความบาปของคนคานาอันซึ่งมารดาของพวกเขาก็เป็น คนคานาอัน

ปฐม 38:11-13 ยูดาห์จึงบอกทามารับุตรสะไภ้ว่า "กลับไปเป็นหญิงม่ายที่บ้านบิดาจนกว่าเซ-ลาห์บุตรชายของเราจะโต" ยูดาห์ก็กลัวว่าเขาจะตายเสียเหมือนพี่ชาย นางทามารจึงไปอาศัยอยู่ในบ้านบิดา 12 อยู่มาภรรยาของยูดาห์ ผู้เป็นบุตรสาวชวาก็ตาย เมื่อยูดาห์ค่อยบรรเทาความโศก จึงขึ้นไปหาคนตัดขนแกะของตนที่บ้านทิมนาท กับเพื่อนชื่อฮิราห์ เป็นคนอดุสลาม 13 มีคนมาบอกนางทามารว่า "ดูเถิด พ่อสามีของเจ้าไปบ้านทิมนาทจะตัดขนแกะ"

ยูดาห์จึงสั่งให้นางทามารลูกสะไภ้รอนจนกว่าเซลาห์โตพอที่จะแต่งงานได้และเขาจะยกเซลาห์ให้แก่ นางตกลง ขณะเดียวกัน ภรรยาตามกฎหมายของยูดาห์ก็สิ้นชีวิต (เราควรหมายเหตุไว้ว่านางเป็นบุตรสาวของชวอห์และไม่ใช่ชวอห์เอง นางใช้ชื่อของบิดา) ดังนั้น หลังจากคร่ำครวญตามเวลาที่กำหนด ยูดาห์ก็ 'ออกไปนอกเมือง' พร้อมกับฮิราห์เพื่อนของตนและไปยังบ้านทิมนาทเพื่อไปตัดขนแกะของตน สิ่งที่ถูกสื่อชัดเจนก็คือว่าแม้ว่ายูดาห์ได้สัญญาไว้แล้วว่า จะยกเซลาห์บุตรคนสุดท้ายของตนให้แก่ นางทามาร แต่เห็นได้ชัดว่าเขาก็ยังไม่ได้กระทำ

ปฐม 38:14-18 นางจึงผลิตเสื้อสำหรับหญิงม่ายออกเสีย เอาผ้าคลุมหน้าห่มตัวไว้ไปนั่งอยู่ที่สถานี่กลางแจ้ง ริมทางที่จะไปบ้านทิมนาท ด้วยนางเห็นว่าเซ-ลาห์โตขึ้นแล้ว แต่นางยังมีได้เป็นภรรยาของเขา 15 เมื่อยูดาห์เห็นนางก็คิดว่าเป็นหญิงโสเภณี เพราะนางได้เอาผ้าคลุมหน้าไว้ 16 ยูดาห์จึงได้เข้าไปพูดกับหญิงริมทางนั้นว่า "มาเถิด ให้เราเข้านอนด้วย" (เพราะไม่ทราบว่าเป็นสะไภ้ของตน) นางจึงว่า "ท่านจะให้อะไรสำหรับการที่เข้าหาข้าพเจ้า" 17 ยูดาห์ตอบว่า "เราจะส่งลูกแพะจากฝูงมาให้เจ้าตัวหนึ่ง" นางก็ถามว่า "ท่านจะให้ของมัดจำไว้ก่อนจนกว่าจะส่งลูกแพะนั้นมาได้ไหม" 18 ยูดาห์ถามว่า "เจ้าจะเอาอะไรเป็นของมัดจำ" นางจึงตอบว่า "จะขอแหวนตราทับเชือก ทั้งไม้พลองที่มือท่านด้วย" ยูดาห์ก็ให้ และเข้าไปหานาง นางก็ตั้งครรภ์กับเขา

นางทามารซึ่งเห็นได้ชัดว่าเกิดความรู้สึกคับแค้นใจและอาจมีอารมณ์โกรธเคืองด้วยจึงตัดสินใจว่าจะจัดการปัญหาด้วยตัวเอง นางสร้างทำตัวเหมือนกับเป็นหญิงโสเภณีคนหนึ่ง (ผ้าคลุมหน้าที่ว่านี้ไม่ใช่เอกลักษณ์เฉพาะของหญิงโสเภณีเพราะว่าผู้หญิงส่วนใหญ่ในสมัยนั้นก็คลุมหน้าในที่สาธารณะ อย่างไรก็ตาม มันก็ช่วยปกปิดตัวตนที่แท้จริงของนางได้) การที่นางไปนั่งอยู่ริมทางและวิธีที่นางแสดงกิริยาอาการก็น่าจะบ่งบอกว่านางเต็มใจที่จะขายบริการทางเพศ ดังที่นางได้หวังไว้ ยูดาห์เดินทางกลับมาและคิดว่านางเป็นหญิงโสเภณีคนหนึ่ง เขาจึงเสนอราคาแก่นางและนางก็ตกลง

ยูดาห์ตกลงที่จะจ่ายค่าบริการแก่นางเป็นลูกแพะตัวหนึ่ง อย่างไรก็ตาม นางยื่นกรานที่จะขอของมัดจำเพื่อเก็บไว้ในระหว่างที่รอ เขาจึงตกลงที่จะฝากแหวนตรา สร้อยข้อมือ และไม้เท้าของตนไว้กับนางจนกว่าเขาจะส่งลูกแพะตัวนั้นมาให้นาง เพราะนางปกปิดใบหน้าของตัวเองไว้ เขาจึงไม่รู้ว่านางคือใคร นางจึงตั้งครรภ์กับเขา ทั้งคู่มีความผิดด้วยเรื่องล่วงประเวณี

ปฐม 38:19-23 นางจึงลุกขึ้นไปเสียดและเอาผ้าคลุมหน้านั้นออก นุ่งห่มเสื้อผ้าสำหรับหญิงม่ายอีก 20 ฝ่ายยูดาห์ฝากลูกแพะมากับเพื่อนคนอดุลลามให้เฝ้าของมัดจำจากมือหญิงนั้น แต่เขาหานางไม่พบ 21 เขาจึงถามคนที่อยู่ตำบลนั้นว่า "หญิงโสเภณีอยู่ที่สถานใดกลางแองริมทางนี้ไปไหน" เขาตอบว่า "หญิงโสเภณีที่นี่ไม่มี" 22 เพื่อนก็กลับไปบอกยูดาห์ว่า "ข้าพเจ้าหาไม่พบ ทั้งชาวตำบลนั้นก็ว่า 'หญิงโสเภณีที่นี่ไม่มี'" 23 ยูดาห์จึงว่า "ให้หญิงนั้นเก็บของนั้นไว้เถิด มิฉะนั้นเราจะละอายใจ ดูเถิด เราฝากลูกแพะตัวนี้ไปให้ แต่ท่านก็หาหญิงนั้นไม่พบ"

หลังจากนั้นนางทามาร์ก็สวมเสื้อผ้าของหญิงม่ายอีกครั้ง ยูดาห์พยายามที่จะหาตัวหญิงโสเภณีคนนั้นเพื่อเอาเครื่องประดับของตนคืน แต่ไม่มีใครรู้ว่ามียหญิงโสเภณีในพื้นที่นั้นเลย ยูดาห์จึงดูเหมือนลูกหญิงโสเภณีคนหนึ่งปล้นทรัพย์ไปมากกว่าที่ตนได้ตกลงไว้แต่แรก

ปฐม 38:24-26 อยู่มาอีกประมาณสามเดือน มีคนมาบอกยูดาห์ว่า "ทามาร์บุตรสะไรของท่านเป็นหญิงแพศยา ยิ่งกว่านั้นอีก ดูเถิด นางมีครรภ์เพราะการแพศยาแล้ว" ยูดาห์จึงสั่งว่า "พานางออกมาจับคลอกไฟเสีย" 25 เมื่อเขากำลังพานางออกมา นางก็ส่งคนไปหาพ่อสามีบอกว่า "ข้าพเจ้ามีครรภ์กับคนที่เป็นเจ้าของสิ่งนี้" และนางว่า "ขอท่านพิจารณาดูแหวนตรา เชือก และไม้พลองเหล่านี้ว่าเป็นของผู้ใด" 26 ยูดาห์รับไปพิจารณาดูแล้วก็ว่า "หญิงคนนี้ชอบธรรมยิ่งกว่าเรา เหตุว่าเรามีได้ยกเขาให้แก่เซ-ลาห์บุตรชายของเรา" ฝ่ายยูดาห์ก็มีได้สมสู่กับนางต่อไปอีก

สามเดือนหลังจากนั้น ยูดาห์ก็พบว่านางทามาร์ตั้งครรภ์ ด้วยความเดือดดาลเขาจึงสั่งให้จับตัวนางไปเผาไฟ อย่างไรก็ตาม เมื่อถูกเผชิญหน้านางก็แค่พูดว่า "ข้าพเจ้าตั้งครรภ์กับคนที่เป็นเจ้าของสิ่งเหล่านี้" และนางพูดว่า "ข้าพเจ้าขอให้ท่านพิจารณาดูแหวนตรา เชือก และไม้เท้า ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นของผู้ใด" ความบาปและการทรยศของยูดาห์ถูกเปิดเผย เขายอมรับได้แต่เพียงว่า

“หญิงคนนี้อบธรรมยิ่งกว่าเรา” เขาไม่ยอมทำตามสัญญาที่จะยกเซลาห์ให้เป็นสามีของนาง ถึงอย่างไรแล้วนางก็มีบุตรสมปรารถนา

ปฐมกาล 38:27-30 อยู่มาเมื่อถึงเวลากำหนดคลอดบุตร ดูเถิด ก็มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์ 28 ต่อมาเมื่อจะคลอดนั้นบุตรคนหนึ่งยื่นมือออกมาก่อน หญิงผดุงครรภ์จึงเอาด้ายแดงผูกไว้ที่ข้อมือและกล่าวว่า "คนนี่คลอดก่อน" 29 ต่อมาเมื่อบุตรนั้นหัดมือเข้าไป ดูเถิด บุตรอีกคนหนึ่งก็คลอดออกมาก่อน หญิงผดุงครรภ์จึงร้องว่า "เจ้าแหวกออกมาได้อย่างไร เจ้าได้แหวกออกมา" เหตุฉะนั้นจึงเรียกบุตรนั้นว่า เปเรศ 30 ภายหลังน้องชายเปเรศที่มีด้ายแดงผูกข้อมือนั้นก็คลอด จึงให้ชื่อว่า เศ-ราห์

ต่อมานางทามาร์ก็คลอดลูกแฝด เมื่อเขาทั้งสองถูกคลอดออกมา บุตรคนแรกก็ยื่นมือออกมา หญิงผดุงครรภ์รีบเอาด้ายสีแดงผูกไว้ที่ข้อมือของเขาเพื่อบ่งบอกว่าใครจะเป็นบุตรหัวปี กลับกลายเป็นว่าทารกอีกคนถูกคลอดออกมาก่อน พวกเขาจึงตั้งชื่อทารกชายคนนั้นว่า *เปเรศ* ซึ่งแปลว่า 'รอยแยก' เพราะว่าเขาแหวกช่องออกมาก่อนน้องชายของตน บุตรชายอีกคนถูกตั้งชื่อว่า *เศ-ราห์* ดังนั้นยูดาห์จึงกลายเป็นบิดาของบุตรชายสองคน คือ เปเรศและเศราห์

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 39: เรื่องราวของ โยเซฟในประเทศอียิปต์ถูกเล่าต่อ เรื่องของ โยเซฟและภรรยาของ โปทิฟาร์ถูกบันทึกไว้โดยที่โยเซฟลงเอยด้วยการ ไปอยู่ในคุก

ปฐมกาล 39:1-6 โยเซฟถูกพาไปยังอียิปต์แล้วโปทิฟาร์ข้าราชการสำนักของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เป็นคนอียิปต์ ซื้อโยเซฟไว้จากมือคนอิชมาเอลผู้พาเขาลงมาที่นั่น 2 พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ โยเซฟจึงเจริญรวดเร็ว เขาอยู่ในบ้านคนอียิปต์นายของเขา 3 นายก็เห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้การทำงานทุกอย่างที่กระทำเจริญขึ้นมากในมือของโยเซฟ 4 โยเซฟได้รับความกรุณาในสายตาของนาย และรับใช้ท่าน นายก็ตั้งให้ดูแลการงานในบ้านของท่าน และทุกสิ่งที่ท่านครอบครองอยู่ท่านก็มอบไว้ในมือของโยเซฟทั้งสิ้น 5 ต่อมาตั้งแต่โปทิฟาร์ตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ดูแลการงานในบ้าน และทรัพย์สินของทั้งปวงของท่านแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ได้ทรงอำนาจพระพรให้แก่ครอบครัวของคนอียิปต์นั้นเพราะเห็นแก่โยเซฟ ทั้งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรให้สิ่งของทั้งปวงซึ่งเขามีอยู่ในบ้าน

และในนาให้เจริญขึ้น 6 นายได้มอบของสารพัดไว้ในมือโยเซฟ มิได้เอาใจใส่สิ่งของอะไรเลย เว้นแต่อาหารการกิน โยเซฟนั้นเป็นคนรูปงามและเป็นทีโปรดปราน

เรื่องเล่าวกกลับมาที่โยเซฟในอียิปต์ ตรงนี้มีบอกไว้ว่าเขาถูกขายให้แก่โปทิฟาร์โดยคนอิชมาเอล (อีกครั้งที่คนอิชมาเอลและคนมีเดียนถูกกล่าวถึงแบบแทนกันได้เพราะว่าพวกเขาทั้งคู่อยู่ในกองคาราวานเดียวกัน ดู 37:25, 28, 36) วลีที่พูดถึงโปทิฟาร์ว่าเป็นข้าราชการคนหนึ่งก็อาจมีความหมายได้ด้วยว่าเขาเป็นขันที แม่ว่านั่นไม่น่าจะใช่เพราะว่าเขาแต่งงานแล้วก็ตาม อย่างไรก็ตาม ก็ตาม หากเป็นเช่นนั้นจริงๆ มันก็อาจอธิบายพฤติกรรมของภรรยาเขา

ไม่ว่ากรณีใด พระเจ้าก็ทรงอวยพรโยเซฟ แม้ว่าเขาต้องทนทุกข์เพราะเหตุความชอบธรรม แต่พระเจ้าก็ทรงอวยพรเขาโดยทรงทำให้เขาเจริญขึ้นและทรงทำให้เขาได้รับการเลื่อนขั้นแน่นอนที่ว่าพระเจ้าทรงอวยพรคนชอบธรรมจริงๆ ดู เพลงสดุดี 5:12 นอกจากนี้ พระเจ้าทรงอวยพรโปทิฟาร์เพราะเห็นแก่โยเซฟและทรงทำให้เขาเจริญขึ้น ให้เราสังเกตความเหมือนกันตรงนี้กับใน 30:27

ปฐม 39:7-10 อยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ภรรยาของนายมองดูโยเซฟด้วยความเสนาหาและชวนว่า "มานอนกับเราเถิด" 8 แต่โยเซฟไม่ยอม จึงตอบแก่ภรรยาของนายว่า "คิดดูเถิด นายก็มีได้หวังสิ่งใดซึ่งอยู่ในบ้านเรือน ได้มอบของทุกอย่างที่มีอยู่ไว้ในมือข้าพเจ้า 9 ในบ้านนี้ไม่มีใครใหญ่กว่าข้าพเจ้า นายมิได้หวังสิ่งใดจากข้าพเจ้า ยกเสียแต่ตัวท่าน เพราะเป็นภรรยาของนาย ข้าพเจ้าจะทำความผิดใหญ่หลวงนี้อันเป็นบาปต่อพระเจ้าอย่างไรได้" 10 ต่อมาเมื่อนางชวนโยเซฟวันแล้ววันเล่า โยเซฟก็ไม่ยอมฟังนาง ไม่ว่าจะนอนกับนางหรืออยู่ด้วยกัน

คุณนายโปทิฟาร์เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าได้ทรงอวยพรพวกเขาเพราะเหตุโยเซฟ นางจึงหาโอกาสช่วยเขาให้ทำผิดประเวณีกับนาง เขาปฏิเสธ เขากล่าวอย่างชอบธรรมว่าเขาก็จะทำบาปต่อผู้ที่ได้ฝากหลายสิ่งไว้กับเขา นอกจากนี้ สุดท้ายแล้วมันก็จะเป็นการทำบาปต่อพระเจ้าเหมือนอย่าง que การเล่นซู้เป็นเสมอมา

อุปนิสัยที่ชอบธรรมของโยเซฟในด้านศีลธรรมปรากฏชัดเจน ในฐานะเป็นภรรยาของข้าราชการระดับสูงของอียิปต์ เราอาจสันนิษฐานได้ว่านางเป็นผู้หญิงที่สวายนคนหนึ่ง นอกจากนี้ เราอาจสันนิษฐานได้ว่าในความพยายามของนางที่จะช่วยโยเซฟ นางจึงวางตัวอย่างไม่

เรียบร้อยขณะที่วันแล้ววันเล่านางพยายามที่จะช่วยวนเขา เขายังยึดมั่นในจุดยืนของตนไม่เปลี่ยนแปลง เขาจึงหลีกเลี่ยงการอยู่ใกล้นางซึ่งเป็นการฉลาด

ปฐม 39:11-18 อยู่มาคราวนั้นโยเซฟเข้าไปในบ้านเพื่อทำธุระการงานของเขา ไม่มีชายประจำบ้านคนใดอยู่ 12 นางก็คว้าเสื้อผ้าโยเซฟเหนี่ยวรั้งไว้ แล้วพูดว่า "มานอนอยู่กับเราเถิด" แต่โยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือนางหนีไปข้างนอก 13 ต่อมาเมื่อนางเห็นว่าโยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือของนาง หนีไปข้างนอกแล้ว 14 นางก็ร้องเรียกชายประจำบ้านของตนมาบอกว่า "ดูซิ นายเอาคนชาติฮีบรูมาไว้ทำความหยาบคายแก่เรา มันเข้ามาหาจะนอนกับข้า แต่ข้าร้องเสียงดัง 15 อยู่มาเมื่อมันได้ยินข้าร้องขึ้น มันก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้กับข้าหนีไปข้างนอก" 16 แล้วนางก็เก็บเสื้อผ้าไว้ใกล้ตัวจนนายกลับมาบ้าน 17 แล้วนางก็บอกกับนายดังนี้ว่า "อ้ายบ่าวชาติฮีบรูที่ท่านนำมาไว้ นั้นเข้ามาหาจะทำหยาบคายแก่ข้าพเจ้า 18 ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าร้องขึ้นมันก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้กับข้าพเจ้าหนีไปข้างนอก"

เมื่อถูกปฏิเสธในความพยายามของนางที่จะช่วยวนเขาให้หลับนอนด้วย คุณนายโปทิฟาร์จึงคิดเล่นงานโยเซฟเป็นการแก้แค้น เมื่อเขาทำงานที่จำเป็นของตนต่อไป นางก็พยายามอีกครั้งที่จะช่วยวนเขาโดยฉวยเสื้อผ้าของเขาไว้ คราวนี้โยเซฟหนีไปโดยทิ้งเสื้อชั้นนอกของตนไว้ในมือของนาง นางจึงเรียกหาชายคนอื่นในบ้านและกล่าวหาโยเซฟว่าพยายามที่จะข่มขืนนาง นางชูเสื้อผ้าของเขาให้ดูเพื่อเป็นหลักฐาน เมื่อสามีของนางกลับมาบ้าน นางก็กล่าวหาโยเซฟอย่างเดียดจาด

ปฐม 39:19-23 ต่อมาครั้นนายได้ฟังคำกรรยาบออกว่า "บ่าวของท่านทำกับข้าพเจ้าดังนั้น" ก็โกรธนัก 20 จึงเอาโยเซฟไปจำไว้ในคุกที่ที่ขังนักโทษหลวง โยเซฟก็ต้องจำอยู่ที่นั่น 21 แต่ว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และทรงสำแดงพระเมตตาแก่เขา ทรงให้เขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของผู้คุมเรือนจำ 22 ผู้คุมเรือนจำก็มอบนักโทษทั้งปวงที่ในเรือนจำไว้ในความดูแลของโยเซฟ การงานที่ทำในที่นั้นทุกอย่างโยเซฟเป็นผู้กระทำ 23 ผู้คุมเรือนจำไม่ได้เอาใจใส่การงานใดๆที่โยเซฟดูแล เพราะเหตุพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และการงานใดๆที่ท่านกระทำพระเยโฮวาห์ก็ทรงโปรดให้เจริญ

โปทิฟาร์จึงสั่งให้โยนโยเซฟเข้าคุก "ซึ่งเป็นสถานที่ที่จองจำนักโทษหลวง และโยเซฟก็อยู่ในคุกนั้น" กระนั้น "พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และทรงสำแดงพระเมตตาแก่เขา

และทรงให้เขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของพัสดี” พัสดีเลื่อนชั้นโยเซฟโดยให้เขาเป็นผู้ดูแล เขากลายเป็นผู้กำกับดูแลคนนั้น พัสดีจึงฝากให้โยเซฟดูแลคนในคุกนั้นทั้งหมด “เพราะเหตุพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเขา และการงานใด ๆ ที่เขากระทำพระเยโฮวาห์ก็ทรงโปรดให้เจริญขึ้น”

มีหลายบทเรียนที่ชัดเจน (1) เป็นความจริงที่ว่าทุกสิ่งต่างร่วมมือกันเพื่อให้เกิดผลดี พระเจ้าทรงมีแผนการที่ยิ่งใหญ่กว่าสำหรับโยเซฟและครอบครัวของเขา การติดคุกเป็นส่วนหนึ่งของการเตรียมการของแผนการนั้น (2) พระเจ้าไม่เคยสัญญาว่าชีวิตคริสเตียนจะไม่เจอกับพายุ แต่พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าพระองค์จะปกป้องเราในระหว่างเจอพายุนั้น

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 40: หนึ่งในภาพประกอบที่งดงามที่สุดของโรม 8:28 ในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่มปรากฏตรงนี้ ความทุกข์ยากที่เกิดกับโยเซฟเป็นส่วนหนึ่งของแผนการที่ใหญ่กว่าของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเขา ความถ่อมใจเดินอยู่หน้าเกียรติจริงๆ บทนี้เริ่มให้รายละเอียดเกี่ยวกับการติดคุกของโยเซฟ

ปฐมกาล 40:1-4 ต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พนักงานน้ำองุ่นของกษัตริย์แห่งอียิปต์ และพนักงานขนมของพระองค์ทำผิดต่อเจ้านาย คือกษัตริย์แห่งอียิปต์ 2 ฟาโรห์ทรงกริ้วข้าราชการทั้งสองนั้น คือหัวหน้าพนักงานน้ำองุ่น และหัวหน้าพนักงานขนม 3 จึงให้จำคุกไว้ในบ้านของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ในคุกที่โยเซฟติดอยู่นั้น 4 ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์สั่งโยเซฟให้รับใช้สองคนนั้น โยเซฟก็ปรนนิบัติเขา พนักงานทั้งสองติดคุกอยู่พักหนึ่ง

มีบันทึกไว้ว่าทั้งคนเชิญถ้วยเสวยและคนทำขนมปังของฟาโรห์ได้ทำผิดต่อเขา ด้วยความโกรธ เขาได้สั่งจำคุกคนทั้งสองใน “คุกซึ่งเป็นสถานที่ที่โยเซฟถูกจองจำอยู่นั้น” นอกจากนี้ โยเซฟในฐานะเป็นผู้ดูแลคุกก็ถูกสั่งให้ดูแลสองคนนั้น ระยะเวลายาวนานเท่าไรไม่ถูกเปิดเผย นอกจากมีระบุไว้ว่าระยะหนึ่ง

ปฐมกาล 40:5-8 คือนหนึ่งข้าราชการทั้งสองนั้นฝันไป คือพนักงานน้ำองุ่นและพนักงานขนมของกษัตริย์อียิปต์ที่ต้องจำอยู่ในคุกนั้น ต่างคนต่างฝันคนละเรื่อง ความฝันของต่างคนก็มีความหมายต่างกัน 6 ครั้นเวลาเช้า โยเซฟเข้ามาหา เห็นข้าราชการทั้งสองนั้น ดูเถิดเขามีหน้าโศกเศร้า 7 จึงถามข้าราชการของฟาโรห์ที่ถูกจำอยู่ในคุกที่บ้านนายของตนว่า "ทำไม

วันนี้ท่านจึงหน้าเศร้า" 8 เขาตอบว่า "เราทั้งสองฝันไปและไม่มีผู้ใดจะแก้ฝันได้" โยเซฟบอกเขาว่า "พระเจ้าท่านนั้นแก้ฝันได้มิใช่หรือ ขอท่านเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเถิด"

อยู่มาวันหนึ่ง (เห็นได้ชัดว่าหลังจากที่พวกเขาเริ่มไว้ใจโยเซฟแล้ว) ทั้งคนเชิญด้วยเสวยและคนทำขนมปังก็มีความฝันอันรบกวนจิตใจในคืนหนึ่ง พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ในสมัยที่ความฝันถูกถือว่าเป็นสิ่งสำคัญและพวกเขาจึงรู้สึกเป็นกังวลใจอย่างเห็นได้ชัด พอถูกซักถาม พวกเขา ก็บอกโยเซฟว่าสิ่งใดทำให้พวกเขาเป็นทุกข์ใจ โยเซฟบอกพวกเขาอย่างเหมาะสมว่า "พระเจ้าท่านนั้นแก้ฝันได้มิใช่หรือ ขอท่านทั้งสองเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเถิด"

ปฐม 40:9-11 หัวหน้าพนักงานน้ำองุ่นก็เล่าความฝันของตนให้โยเซฟฟังว่า "ดูเถิด เราฝันเห็นเถาองุ่นอยู่ตรงหน้า 10 เถาองุ่นนั้นมีสามกิ่ง พองอกใบอ่อนดอกตูม ก็มีดอกบานออกมา และช่อองุ่นก็สุก 11 ถ้วยของฟาโรห์อยู่ในมือเรา แล้วเราก็บีบธูปองุ่นนั้นบีบให้น้ำลงในถ้วยของฟาโรห์ และวางถ้วยนั้นในพระหัตถ์ของฟาโรห์"

หัวหน้าพนักงานเชิญด้วยเสวยจึงเล่าความฝันของตนให้โยเซฟฟัง เถาองุ่นหนึ่งมีสามกิ่ง เมื่อพวกมันมีดอกตูมงอกออกมา และดอกของมันก็บานออกและช่อองุ่นนั้นก็สุก เขาจึงเอาองุ่นเหล่านั้นมาบีบน้ำองุ่นใส่ถ้วยของฟาโรห์

ปฐม 40:12-15 โยเซฟบอกข้าราชการนั้นว่า "ขอแก้ฝันดังนี้ คือกิ่งสามกิ่งนั้นได้แก่สามวัน 13 ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศิระของ ท่านขึ้น และจะทรงตั้งท่านไว้ในตำแหน่งเหมือนแต่ก่อน ท่านจะได้ถวายถ้วยนั้นแก่ฟาโรห์อีก ดังที่ได้กระทำมาแต่ก่อนเมื่อเป็นพนักงานน้ำองุ่น 14 เมื่อท่านมีความสุขแล้วขอให้ระลึกถึงข้าพเจ้าและแสดงความเมตตาปราณีแก่ข้าพเจ้า ช่วยทูลฟาโรห์ให้ข้าพเจ้าได้ออกจากบ้านนี้ 15 เพราะอันที่จริงเขาลักข้าพเจ้ามาจากแคว้นฮีบรู และที่นี้ก็เหมือนกันข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดอะไรที่ควรต้องติดคุกได้ดังนี้"

โยเซฟตีความความฝันนั้นให้เขาฟังดังต่อไปนี้: กิ่งทั้งสามนั้นคือสามวัน ซึ่งหลังจากนั้นฟาโรห์จะยกศิระของเขารขึ้น (นั่นคือ ให้เขากลับสู่ตำแหน่งเดิม) เขาจะกลับไปเป็นพนักงานเชิญด้วยเสวยของกษัตริย์อีก

จากนั้นโยเซฟก็ขอให้พนักงานเชิญด้วยเสวยปฏิบัติต่อเขาอย่างเมตตาและทูลฟาโรห์เกี่ยวกับความทุกข์ยากของเขา เขาเอ่ยว่าตัวเขาได้ถูกลักพาตัวมาจากแผ่นดินของคนอียิปต์และในอียิปต์เขาไม่ได้ทำอะไรที่สมควรที่เขาต้องติดคุกเลย

ปฐม 40:16-17 เมื่อหัวหน้าพนักงานขนมเห็นว่า คำแก้ความฝันนั้นดี จึงเล่าให้โยเซฟฟังว่า "เราฝันด้วย คุณเถิด เห็นมีกระจาดขนมขาวสามใบ ตั้งอยู่บนศิระระเรา 17 ในกระจาดใบบนนั้นมีขนมสารพัดสำหรับฟาโรห์ แล้วมีนกมากินของในกระจาดที่ตั้งอยู่บนศิระระเรา"

เมื่อหัวหน้าพนักงานทำขนมปังได้ยินคำแก้ความฝันของเพื่อนร่วมงานในแง่ดี เขาจึงเล่าความฝันของตนบ้าง เขามีตะกร้าสีขาวสามใบอยู่บนศิระระ ในตะกร้าใบบนสุดมีขนมปังนานาชนิดและพวกนกก็มากินจากตะกร้าที่อยู่นบนศิระระของเขา

ปฐม 40:18-19 โยเซฟตอบว่า "ขอแก้ฝันดังนี้ คือกระจาดสามใบนั้นได้แก่สามวัน 19 ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศิระระของท่านขึ้นให้พ้นตัว และแขวนท่านไว้ที่ต้นไม้ ผูกนกจะมากินเนื้อท่าน"

โยเซฟจึงตีความความฝันนั้น ตะกร้าทั้งสามใบนั้นก็สามวันเช่นกัน และหลังจากนั้นฟาโรห์จะตัดศิระระเขาและแขวนศพเขาไว้บนต้นไม้ หลังจากนั้นพวกนกจะมากินเนื้อจากศพเขาที่แขวนอยู่บนนั้น

ปฐม 40:20-23 ครั้นถึงวันที่สามเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของฟาโรห์ พระองค์จึงทรงจัดการเลี้ยงข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ แล้วทรงยกศิระระหัวหน้าพนักงานน้ำองุ่น และหัวหน้าพนักงานขนมเข้ามาอยู่ที่ท่ามกลางพวกข้าราชการ 21 ฝ่ายหัวหน้าพนักงานน้ำองุ่นนั้นได้รับการแต่งตั้งในตำแหน่งเดิม เขาก็วางถ้วยในพระหัตถ์ของฟาโรห์เช่นแต่ก่อน 22 ส่วนหัวหน้าพนักงานขนมนั้นให้แขวนคอเสีย สมจริงดังที่โยเซฟแก้ฝันไว้ 23 แต่หัวหน้าพนักงานน้ำองุ่นนั้นมิได้ระลึกถึงโยเซฟ กลับลืมเขาเสีย

คำแก้ฝันทั้งสองอันของโยเซฟกลายเป็นจริง หัวหน้าพนักงานเชิญด้วยเสวยถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งเดิมอีกในอีกสามวันต่อมา (ในวันเกิดของฟาโรห์) เขากลับไปเป็นพนักงานเชิญด้วยเสวยให้กษัตริย์ดังเดิม อย่างไรก็ตาม หัวหน้าพนักงานทำขนมปังก็ถูกพาตัวไปจับแขวนคอเหมือนที่โยเซฟได้กล่าวไว้แล้ว แม้ว่าดูดีแล้ว การที่หัวหน้าพนักงานเชิญด้วยเสวยลืมเกี่ยว

กับโยเซฟไปคูเหมือนเป็นเรื่องที่อยู่ศีลธรรม แต่ยังไม่ถึงเวลาสำหรับแผนการของพระเจ้า พระเจ้า
ยังทรงควบคุมอยู่ แผนการอันสมบูรณ์แบบของพระองค์สำหรับ โยเซฟยังไม่ออกนอกเส้นทาง

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 41: เรื่องของโยเซฟดำเนินต่อไปพร้อมกับ (1) ความฝันที่รบกวน
จิตใจฟาโรห์ในข้อ 1-13 (2) คำแก้ฝันของโยเซฟและการที่เขาได้รับการยกชูในข้อ 14-44 (3)
และภรรยาที่ลูกๆของโยเซฟในข้อ 45-57

ปฐมกาล 41:1-4 ครั้นอยู่มาอีกสองปีเต็ม ฟาโรห์ก็สุบิน และดูเถิด พระองค์ทรงยืน
อยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ 2 ดูเถิด มีวัวเจ็ดตัวอ้วนพีงามนำดูขึ้นมาจากแม่น้ำนั้น เลี้ยงหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้า
แห่งหนึ่ง 3 แล้วดูเถิด มีวัวอีกเจ็ดตัวซูบผอมนำเกลียดตามขึ้นมาจากแม่น้ำ มายืนอยู่กับวัวอื่นๆที่
ริมฝั่งแม่น้ำ 4 วัวที่ซูบผอมนำเกลียดก็กินวัวอ้วนพีงามนำดูเจ็ดตัวนั้นเสีย แล้วฟาโรห์ก็ตื่น
บรรทม

สองปีเต็มๆผ่านไปซึ่งหลังจากนั้นฟาโรห์เองก็มีความฝันที่รบกวนจิตใจบ้าง ในความฝัน
แรกของเขา “มีวัวอ้วนพีและงามนำดูเจ็ดตัวขึ้นมาจากแม่น้ำนั้น และมันกินหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้า
แห่งหนึ่ง” จากนั้นก็มีวัวอีกเจ็ดตัวขึ้นมาจากแม่น้ำในลักษณะกัน กระนั้นวัวเหล่านี้ “ซูบผอมและ
นำเกลียด” พวกมันยืนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำ คำบรรยายที่ว่าพวกมัน “อ้วนพีและงามนำดู” มีความหมาย
ตรงตัวว่าคูดีและอ้วนท้วนสมบูรณ์ วัวที่ซูบผอมและนำเกลียดก็มีความหมายตรงตัวตามนั้น พวก
วัวที่ซูบผอมก็เริ่มกินพวกวัวที่อ้วนพีเจ็ดตัวนั้น หลังจากนั้นฟาโรห์ก็ตื่น

ปฐมกาล 41:5-7 พระองค์ก็บรรทมหลับไปและสุบินครั้งที่สอง และดูเถิด ต้นข้าว
ต้นเดียวมีรวงเจ็ดรวงเป็นข้าวเมล็ดเต่งงามดี 6 แล้วดูเถิด มีรวงข้าวเจ็ดรวงอกขึ้นมาภายหลัง
เป็นข้าวลีบและเกรียมเพราะลมตะวันออก 7 รวงข้าวลีบเจ็ดรวงนั้นได้กลืนกินรวงข้าวเมล็ดเต่ง
งามดีเจ็ดรวงนั้นเสีย แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม และดูเถิด รู้ว่าเป็นพระสุบิน

ฟาโรห์กลับไปนอนและฝันความฝันที่รบกวนจิตใจเป็นครั้งที่สอง รวงข้าวเจ็ดรวง (คำที่
แปลเช่นนี้ (ชิบบล) มีความหมายตรงตัวว่า 'หัวเมล็ดธัญพืช') ที่ปรากฏขึ้นบนต้นเดียวกันนั้น
“เต่งและงามดี” คำที่แปลว่า เต่ง (บอวรี ซึ่งเป็นคำเดียวกับที่แปลเป็น 'อ้วนพี' ในข้อ 2) อีกครั้งที่
มีความหมายว่าอ้วนสมบูรณ์ จากนั้น “ข้าวลีบและเกรียมเพราะลมตะวันออก” อีกเจ็ดรวงก็อก

ขึ้นมาภายหลังพวกมัน นี่หมายถึงรวงข้าวเจ็ดรวงที่มีขนาดเล็กและไม่งาม ซึ่งใหม่เกรียมเพราะลมตะวันออกจากทะเลทรายซีนาย รวงข้าวเจ็ดรวงที่ลีบนี้กินรวงข้าวที่เต่งงาม หลังจากนั้นฟาโรห์ก็ตื่นขึ้นอีกและรู้ตัวว่ามันเป็นความฝัน

ปลุก 41:8 ครั้นต่อมาเวลารุ่งเช้าพระองค์มีพระทัยปั่นป่วน จึงรับสั่งให้เรียกโหราและปราชญ์ทั้งปวงของอียิปต์มาเส้า แล้วฟาโรห์ทรงเล่าพระสุบินให้เขาฟัง แต่ไม่มีผู้ใดทูลแก้พระสุบินนั้นถวายแก่ฟาโรห์ได้

กษัตริย์จึงตื่นขึ้นในตอนเช้าและรู้สึกปั่นป่วนในจิตใจ เขาใช้ให้ไปตามตัวพวกโหราและปราชญ์ของอียิปต์มา กระนั้น ไม่มีใครแก้ความฝันของฟาโรห์ได้เลย คำที่แปลว่า โหรา (ซาร์ตม) มีความหมายว่า 'นักโหราศาสตร์', 'ผู้ทำนาย' หรือ 'คนทรง'

ปลุก 41:9-13 ครั้งนั้นหัวหน้าพนักงานนำองุ่นจึงทูลฟาโรห์ว่า "วันนี้ข้าพระองค์ระลึกถึงความผิดพลาดของข้าพระองค์ได้ 10 คือฟาโรห์ทรงพระพิโรธแก่ข้าราชการของพระองค์ และทรงจำข้าพระองค์ไว้ในคุกที่บ้านบัญชาการทหารรักษาพระองค์ ทั้งข้าพระองค์กับหัวหน้าพนักงานนม 11 ข้าพระองค์ทั้งสองฝันในคืนเดียวกัน ทั้งข้าพระองค์และเขา ความฝันของต่างคนมีความหมายต่างกัน 12 มีชายหนุ่มชาติฮีบรูคนหนึ่งเป็นบ่าวของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ อยู่ที่นั่นด้วยกันกับเขา และข้าพระองค์ทั้งสองเล่าความฝันให้เขาฟัง ชายนั้นก็แก้ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสอง เขาแก้ฝันให้แต่ละคนตามความฝันของตน 13 และต่อมาที่เขาแก้ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสองอย่างไรก็เป็นไปอย่างนั้น คือฟาโรห์ทรงตั้งข้าพระองค์ไว้ในตำแหน่งเดิม แต่ฝ่ายเขานั้นถูกแขวนคอเสีย"

พอถึงตอนนี้ หัวหน้าพนักงานเชษฐาวยสวาก็จำโยเซฟได้ เขาได้รับสารภาพว่า "วันนี้ข้าพระองค์ระลึกถึงความผิดพลาดของข้าพระองค์ได้" เขาเตือนความจำฟาโรห์ว่าเขากับเพื่อนร่วมงานของเขา คือ หัวหน้าพนักงานทำนมบึง ได้ถูกจำคุกเมื่อหลายปีก่อน เขาเล่าให้ฟาโรห์ฟังต่อไปว่าพวกเขาทั้งสองมีความฝันที่รบกวนจิตใจ "และมีชายหนุ่มชาติฮีบรูคนหนึ่งเป็นทาสของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ อยู่ที่นั่นด้วยกันกับข้าพระองค์ทั้งสอง และข้าพระองค์ทั้งสองเล่าความฝันให้เขาฟัง และเขาก็แก้ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสอง เขาแก้ฝันให้แต่ละคนตามความฝันของตน" เขาทูลฟาโรห์ต่อไปว่าคำแก้ฝันของโยเซฟนั้นกลายเป็นจริงสำหรับเขาทั้งคู่

ปลุก 41:14-16 ฟาโรห์จึงรับสั่งให้เรียกโยเซฟมา เขาก็รีบไปเบิกตัวโยเซฟออกมา จากคุกใต้ดิน โยเซฟโกนหนวดผลัดเสื้อผ้าแล้วก็เข้าเฝ้าฟาโรห์ 15 ฟาโรห์ตรัสแก่โยเซฟว่า "เรา ผันไป และหาผีผู้ใดแก้ผีไม่ได้ เราได้ยินถึงเจ้าว่าเจ้าสามารถเข้าใจความฝันเพื่อแก้ผีนั้นได้" 16 โยเซฟจึงทูลตอบฟาโรห์ว่า "การแก้ผีมิได้อยู่ที่ข้าพระองค์ พระเจ้าต่างหากจะประทานคำ ตอบอันเป็นสุขแก่ฟาโรห์"

ฟาโรห์จึงใช้คนไปตามโยเซฟมา “และพวกเขา ก็รีบไปเบิกตัวเขาออกมาจากคุกใต้ดิน” น่าสนใจตรงที่ว่าเมื่อจะถูกนำตัวไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ โยเซฟจึง “โกนหนวด เปลี่ยนเสื้อผ้าของตน และเข้าเฝ้าฟาโรห์” เมื่อมาอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ เขาก็นำเสนอตัวเองในสภาพที่สะอาดและแต่งกาย เหมาะสม การประยุกต์ใช้ฝ่ายวิญญาณปรากฏชัดเจน เมื่อต้องปรากฏตัวต่อหน้าองค์พระมหากษัตริย์จนถึงทุกวันนี้ เราจำเป็นต้องมาในสภาพที่สะอาดและสวมเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรม ที่มีแต่พระองค์เท่านั้นที่ให้ได้

ฟาโรห์บอกเขาว่าตนฝันความฝันหนึ่งและไม่มีใครแก้ผีให้แก่ตนได้ เขาได้ยินมาว่าโยเซฟสามารถแก้ผีได้ โยเซฟได้แต่ยอมรับพระเจ้าของเขา “การแก้ผีมิได้อยู่ที่ข้าพระองค์ พระเจ้าต่างหากจะประทานคำตอบอันเป็นสุขแก่ฟาโรห์”

ปลุก 41:17-24 ฟาโรห์จึงตรัสแก่โยเซฟว่า "ในความฝันของเรานั้น ดูเถิด เรายืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ 18 และดูเถิด มีวัวเจ็ดตัวอ้วนพีงามนำดูขึ้นมาจากแม่น้ำ เลี้ยงหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง 19 แล้วดูเถิด วัวอีกเจ็ดตัวตามขึ้นมาไม่งาม นำเกลียดมากและซูบผอม เราไม่เคยเห็นมีวัวเลวอย่างนี้ทั่วแผ่นดินอียิปต์เลย 20 วัวที่ซูบผอมไม่งามนั้นกินวัวอ้วนพีเจ็ดตัวแรกนั้นเสียหมด 21 เมื่อกินหมดแล้วหาผีผู้ใดรู้ว่ามันกินเข้าไปไม่ เพราะยังผอมอยู่เหมือนแต่ก่อน แล้วเราก็ตื่นขึ้น 22 เราเห็นในความฝันของเรา ดูเถิด ต้นข้าวต้นหนึ่ง มีรวงเจ็ดรวงงอกขึ้นมา เป็นข้าวเมล็ดเต่งและงามดี 23 และดูเถิด ข้าวอีกเจ็ดรวงงอกขึ้นมาภายหลังเป็นข้าวเหี่ยวลีบ และเกรียมเพราะลมตะวันออก 24 รวงข้าวลีบนั้นกลืนกินรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้นเสีย เราเล่าความฝันนี้ให้โหรฟัง แต่ไม่มีใครสามารถอธิบายให้เราได้"

ฟาโรห์เล่าข้อความฝันของตนให้โยเซฟฟังดังที่ระบุไว้ในข้อ 2-7 เขาใส่รายละเอียดเพิ่มเติมเข้าไปที่ว่า เขาไม่เคยเห็นวัวที่น่าเกลียดขนาดวัวเจ็ดตัวนั้นซึ่งเป็นกลุ่มที่สองมาก่อนเลยในอียิปต์ นอกจากนี้ หลังจากที่วัวที่น่าเกลียดกินวัวที่งามเจ็ดตัวนั้นเข้าไปแล้ว “หาผีผู้ใดที่พวกเขา

มันกินเข้าไปไม่ แต่พวกมันยังพอมอยู่เหมือนแต่ก่อน” จากนั้นเขาก็เล่าความฝันที่สองเรื่องรวมข้าวสองชุดให้โยเซฟฟัง เขากล่าวว่าพวกโหรแห่งแผ่นดินนั้นไม่สามารถ “อธิบายให้เราฟังได้”

ปฐมกาล 41:25-31 โยเซฟจึงทูลฟาโรห์ว่า "พระสุบินของฟาโรห์มีความหมายอันเดียวกัน พระเจ้าทรงสำแดงให้ฟาโรห์ทราบถึงสิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ 26 วัวอ้วนพีเจ็ดตัวนั้นคือเจ็ดปี และรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้นก็คือเจ็ดปี เป็นความฝันอันเดียวกัน 27 วัวเจ็ดตัวชুবพมนำเกลียดที่ขึ้นมาภายหลังคือเจ็ดปี กับรวงข้าวเจ็ดรวงลีบและเกรียมเพราะลมตะวันตกนั้น คือเจ็ดปีที่ยอดอาหาร 28 นี่คือน้ำที่เข้าพระองค์ทูลฟาโรห์ คือพระเจ้าทรงสำแดงให้ฟาโรห์รู้สิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ 29 คุณเถิด จะมีอาหารบริบูรณ์ทั่วประเทศอียิปต์ถึงเจ็ดปี 30 หลังจากนั้นจะบังเกิดการกันดารอาหารอีกเจ็ดปี จนจะลี้มความอุดมสมบูรณ์ในประเทศอียิปต์เสีย การกันดารอาหารจะล้างผลาญแผ่นดิน 31 ทำให้จำความอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินไม่ได้ เพราะเหตุการณ์กันดารอาหารที่เกิดขึ้นตามหลังนี้ ด้วยว่าการกันดารอาหารนั้นจะรุนแรงนัก

โยเซฟเริ่มคำตอบของตนโดยกล่าวว่า (1) ความฝันทั้งสองนั้นมีความหมายเดียวกัน นั่นคือมันสื่อความหมายอย่างเดียวกัน (2) พระเจ้า (เอโลฮิม) ทรงเป็นผู้ที่จะแสดงให้ฟาโรห์เห็นว่าพระองค์จะทรงทำอะไร

ทั้งวัวที่งามเจ็ดตัวและรวงข้าวที่งามเจ็ดรวงต่างหมายถึงเจ็ดปีที่ดี ทั้งวัวที่พอมเจ็ดตัวและรวงข้าวที่ไหม้เกรียมเจ็ดรวงต่างหมายถึงเจ็ดปีแห่งความอดอยากที่จะตามมา กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงก็คือ คำแก้ฝันก็คือว่าจะมี “อาหารบริบูรณ์ทั่วแผ่นดินแห่งอียิปต์ทั้งสิ้นถึงเจ็ดปี และหลังจากนั้นจะบังเกิดการกันดารอาหารอีกเจ็ดปี” การกันดารอาหารจะรุนแรงมากเสียจนเจ็ดปีก่อนหน้าแห่งความอุดมสมบูรณ์จะถูกลี้มไปเสีย มันจะล้างผลาญแผ่นดิน

ปฐมกาล 41:32 ที่ฟาโรห์สุบินสองครั้งนั้น ก็หมายถึงสิ่งนั้นพระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้ว และพระเจ้าจะทรงให้บังเกิดในเร็วๆนี้

อีกครั้งที่โยเซฟกล่าวว่าพระเจ้าทรงให้ฟาโรห์ฝันคล้ายกันสองครั้งเพื่อย้ำความสำคัญของมันและเพื่อดึงความสนใจที่ว่ามันจะเกิดขึ้นในไม่ช้า

ปฐมกาล 41:33-36 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอฟาโรห์เลือกคนที่มีความคิดดี มีปัญญา ตั้งให้ดูแลประเทศอียิปต์ 34 ขอฟาโรห์ทำดังนี้และให้คนนั้นจัดพนักงานไว้ทั่วแผ่นดิน และเก็บผล

หนึ่งในห้าส่วนแห่งประเทศอียิปต์ไว้ตลอดเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น 35 ให้คนเหล่านั้นรวบรวมอาหารในปีที่อุดมเหล่านั้นซึ่งจะมาถึงนั้นไว้ และสะสมข้าวด้วยอำนาจของฟาโรห์ไว้และให้เก็บอาหารไว้ในเมืองต่างๆ 36 อาหารนี้จะได้เป็นเสบียงสำรองในแผ่นดินสำหรับเจ็ดปีที่กันดารอาหาร ซึ่งจะเกิดขึ้นในประเทศอียิปต์ เพื่อแผ่นดินจะไม่พินาศเสียไปเพราะกันดารอาหาร"

โยเซฟจึง (แน่นอนว่าตามการทรงนำของพระเจ้า) แนะนำให้ฟาโรห์หาคนๆหนึ่ง "ที่มีความคิดดี และมีปัญญา และตั้งคนนั้นให้ดูแลแผ่นดินแห่งอียิปต์" นอกจากนี้เขายังบอกให้ฟาโรห์แต่งตั้งพนักงานไว้ทั่วแผ่นดินเพื่อ "เก็บผลหนึ่งในห้าส่วนของแผ่นดินแห่งอียิปต์ไว้ตลอดเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น" จากนั้นพวกเขาควรกันอาหารนั้นไว้ต่างหาก "ด้วยพระหัตถ์ของฟาโรห์" เพื่อเตรียมการสำหรับเจ็ดปีแห่งการกันดารอาหารนั้น "เพื่อแผ่นดินจะไม่พินาศเสียไปเพราะการกันดารอาหาร"

ปฐม 41:37-38 ข้อเสนอนี้เป็นที่เห็นชอบในสายพระเนตรของฟาโรห์ และในสายตาของข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ 38 ฟาโรห์ตรัสกับบรรดาข้าราชการว่า "เราจะหาคนที่มีความวิญญูณของพระเจ้าอยู่ในตัวเหมือนคนนี้ได้หรือ"

คำแนะนำนี้เป็นที่พอใจฟาโรห์และเขารำพึงว่าเขาจะหาคนที่มีความวิญญูณแบบนี้ได้ที่ไหน "ที่มีพระวิญญูณของพระเจ้าอยู่ในตัว"

ปฐม 41:39-44 ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า "เพราะพระเจ้าได้ทรงสำแดงเรื่องนี้ทั้งสิ้นแก่ท่าน จะหาผู้ใดที่มีความคิดดีและมีปัญญาเหมือนท่านก็ไม่ได้ 40 ท่านจะดูแลราชสำนักของเรา และประชาชนทั้งหลายของเราจะปฏิบัติตามคำของท่าน เว้นแต่ฝ่ายพระที่นั่งท่านนั้นเราจะเป็นใหญ่กว่าท่าน" 41 ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า "ดูเถิด เราตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์แล้ว" 42 ฟาโรห์ทรงถอดหมวกออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ สวมที่มือโยเซฟ กับให้สวมเสื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด และสวมสร้อยทองคำให้ที่คอ 43 ให้โยเซฟใช้รถหลวงคันที่สองซึ่งฟาโรห์มีอยู่ และมีคนร้องประกาศข้างหน้าท่านว่า "คุกเข่าลงเถิด" ดังนี้แหละ พระองค์ทรงตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์ 44 ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า "เราคือฟาโรห์ ไม่มีคนทั่วแผ่นดินอียิปต์จะยกมือยกเท้าได้เว้นแต่ท่านจะอนุญาต"

อยู่ดีๆฟาโรห์ก็ยื่นมือออกมาหาชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขาก็คือโยเซฟนั่นเอง เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยเรื่องนี้ผ่านทางโยเซฟ "จะหาผู้ใดที่มีความคิดดีและมีปัญญาเหมือนเจ้าก็ไม่ได้"

ฟาโรห์จึงแต่งตั้งโยเซฟให้เป็นเหมือนกับนายกรัฐมนตรียของอียิปต์ เขาให้โยเซฟมีสิทธิอำนาจเหนือประชาชนและแผ่นดิน โดยให้เขาเป็นรองฟาโรห์เท่านั้น บัดนี้พระเจ้าทรงยกชูเขาขึ้นอย่างสูงและให้เขามีชื่อเหนือคนทั้งปวงในอียิปต์ โดยเป็นรองแก่ฟาโรห์เท่านั้น แบบของพระคริสต์ ซึ่งแสดงให้เห็นล่วงหน้าจึงปรากฏชัดเจนเหลือเกิน

นอกจากนี้ ฟาโรห์ยังให้เขามีสง่าราศียิ่งใหญ่ โดยให้เครื่องประดับและเสื้อผ้าของกษัตริย์แก่เขา แลเมยังให้เขาใช้รถหลวงคันที่สองของฟาโรห์ด้วย เขาจึงสั่งให้โยเซฟคุกเข่าลงและแต่งตั้งเขาให้เป็น “ผู้ดูแลทั่วแผ่นดินแห่งอียิปต์” (อียิปต์ในพระคัมภีร์มักเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงโลก น่าสนใจตรงที่ว่าสักวันหนึ่งพระเยซูจะทรงกลายเป็นพระมหากษัตริย์ผู้ครอบครองเหนือคนทั้งโลก) อำนาจครอบครองของเขานั้นเกือบเรียกได้ว่าสูงสุด กิจธุระทั้งสิ้นในอียิปต์ต้องได้รับการอนุมัติจากเขา

ปฐม 41:45-46 ฟาโรห์เรียกนามโยเซฟว่า ศาเฟนาทปาเนอาห์ และประทานอาเสนาทบุตรสาวโปทิเฟรา บุโรหิตเมืองโอนให้เป็นภรรยา โยเซฟก็ออกไปสำรวจทั่วประเทศอียิปต์ 46 เมื่อโยเซฟเข้าเฝ้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์นั้น ท่านอายุได้สามสิบปี แล้วโยเซฟก็ออกจากที่เข้าเฝ้าฟาโรห์เที่ยวไปทั่วประเทศอียิปต์

เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงจัดหาเจ้าสาวที่เป็นคนต่างชาติให้แก่พระคริสต์คือ คริสตจักร ฟาโรห์ก็ยกเจ้าสาวที่เป็นคนต่างชาติคนหนึ่งให้แก่โยเซฟ คือ “อาเสนาทบุตรสาวของโปทิเฟรา บุโรหิตเมืองโอน” นอกจากนี้ ฟาโรห์ก็ตั้งชื่อโยเซฟว่า *ศาเฟนาทปาเนอาห์* ซึ่งมีความหมายว่า 'ผู้เผยความลับ' หรืออาจเป็น 'ผู้เผยความจริง'

อาจมีความหมายสำคัญหรือไม่มีก็ได้ในการที่โยเซฟอายุสามสิบปีตอนที่เขาได้รับการยกชูอย่างสูง เราควรหมายเหตุไว้ว่าเวลาผ่านไปสิบสามปีนับตั้งแต่โยเซฟถูกขายมาเป็นทาสโดยพวกพี่ๆของเขา เขาอายุสิบเจ็ดปีตอนที่บิดาใช้เขาให้ไปตามหาพวกพี่ๆ เขาจึงเริ่มการกำกับดูแลอียิปต์โดยออกไปทั่วแผ่นดินเพื่อดูว่ามีอะไรอยู่ตรงหน้าเขา

ปฐม 41:47-49 ในเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น แผ่นดินก็ออกผลมากมาย 48 โยเซฟรวบรวมอาหารทั้งเจ็ดปีซึ่งมีอยู่ในประเทศอียิปต์ไว้หมด สะสมอาหารไว้ในเมืองต่างๆ ผลที่เกิดขึ้นในนารอบเมืองใดๆก็เก็บไว้ในเมืองนั้นๆ 49 โยเซฟสะสมข้าวไว้ดูจเม็ดทรายในทะเลมากมาย จนต้องหยุดคิดบัญญัติ เพราะนับไม่ถ้วน

ดังที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่เขาแล้ว มีเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ยิ่งนักจริงๆ เขาจึงรวบรวมอาหารไว้ทั่วอียิปต์และกองไว้ในเมืองต่างๆทั่วประเทศ พระเจ้าทรงอวยพรอย่างอุดม เพราะว่าการเก็บรวบรวมนั้นเยอะจุจ “เมื่ตทรายในทะเล” อีกครั้งที่พระเจ้าทรงกระทำกิจในการเตรียมอาหารไว้สำหรับประชากรตามพันธสัญญาของพระองค์คือ ลูกหลานของยาโคบ แน่ทีเดียว ทุกสิ่งต่างร่วมมือกันเพื่อให้เกิดผลดีสำหรับประชากรของพระเจ้า

ปฐมกาล 41:50-52 ก่อนถึงปีกัณดารอาหาร มีบุตรชายสองคนเกิดแก่โยเซฟ ซึ่งนางอาเสนัทบุตรสาวไปทิเฟราบุตรโหตีเมืองโอนบังเกิดให้ท่าน 51 โยเซฟเรียกบุตรหัวปีว่า มนัสเสห์ กล่าวว่า "เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้าล้มความยากลำบากทั้งปวง และวงศ์วานทั้งสิ้นของบิดาเสีย" 52 บุตรที่สองท่านเรียกชื่อว่า เอฟราอิม "เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายทวีขึ้นในแผ่นดินที่ข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ใจ"

ขณะเดียวกัน พระเจ้าทรงประทานบุตรชายสองคนให้แก่โยเซฟคือ *มนัสเสห์* ซึ่งมีความหมายว่าพระเจ้าทรงทำให้เขาลืมปีเดือนอันยากลำบากและความปวดร้าวใจในเรื่องครอบครัวของเขาตั้งชื่อบุตรชายคนที่สองว่า *เอฟราอิม* ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า 'เกิดผลเป็นเท่าตัว' พระเจ้าทรงอวยพรเขาจริงๆ แม้ในแผ่นดินที่เขาเกิดความทุกข์ใจก็ตาม

ปฐมกาล 41:53-57 เจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์ในประเทศอียิปต์ก็ล่วงไป 54 จึงเกิดกัณดารอาหารเจ็ดปี ดังที่โยเซฟกล่าวไว้ การกัณดารอาหารนั้นเกิดทั่วแผ่นดินทั้งหลาย แต่ทั่วประเทศอียิปต์ยังมีอาหารอยู่ 55 เมื่อชาวอียิปต์อดอยากอาหาร ประชาชนก็ร้องทูลขออาหารต่อฟาโรห์ ฟาโรห์ก็รับสั่งแก่ชาวอียิปต์ทั้งหลายว่า "ไปหาโยเซฟ ท่านบอกอะไร ก็จงทำตาม" 56 การกัณดารอาหารแผ่ไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก โยเซฟก็เปิดฉากออกขายข้าวแก่ชาวอียิปต์ และการกัณดารอาหารในแผ่นดินอียิปต์รุนแรงมาก 57 และประเทศทั้งปวงก็มายังประเทศอียิปต์หาโยเซฟเพื่อซื้อข้าว เพราะการกัณดารอาหารร้ายแรงในทุกประเทศ

ดังที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยผ่านทางเขา เจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์มาถึงจุดจบและเจ็ดปีแห่งการกัณดารอาหารเริ่มต้นขึ้น *การกัณดารอาหาร* (นั่นคือ ความอดอยาก) เกิดขึ้นทั่วทั้งแผ่นดิน เมื่อถึงคราวลำบาก ประชาชนอียิปต์ก็ร้องทูลฟาโรห์กษัตริย์ของตน ซึ่งก็สั่งให้พวกเขาไปหาโยเซฟ คำที่แปลว่า *พื้นแผ่นดินโลก* ในข้อ 56 คือ *ฮา เอรทซ์* และมักแปลเป็น 'แผ่นดิน' มันอาจหมายถึงแผ่นดินที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับยาโคบ บัดนี้โยเซฟจึงขายอาหารที่ถูเก็บ

รวบรวมไว้ในช่วงเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์อย่างฉลาด เห็นได้ชัดว่า เงินนั้นเข้าคลังทรัพย์ของฟาโรห์

เมื่อการกัณดารอาหารทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น ประเทศอื่นๆก็มายังอียิปต์และมาหาโยเซฟเพื่อซื้ออาหาร ทุกอย่างถูกเตรียมไว้พร้อมแล้วเพื่อที่พระเจ้าจะไม่เพียงเลี้ยงดูผู้คนของพระองค์เท่านั้น แต่เพื่อที่จะให้มีการคืนดีกันอย่างสมบูรณ์ และขยายแผนการของพระองค์ที่จะนำพวกเขามายังอียิปต์ด้วย

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 42: การผจญภัยของโยเซฟและพี่น้องของเขาดำเนินต่อไปพร้อมกับภารกิจที่โยเซฟบัดนี้เป็นผู้ควบคุมเหตุการณ์ต่างๆแล้ว มีบันทึกเกี่ยวกับการเดินทางไปยังอียิปต์ของพวกเขาเป็นครั้งแรก จากเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นเราเห็นชัดเจนว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าทำการจัดเตรียมทุกสิ่ง

ปฐมกาล 42:1-6   เมื่อยาโคบรู้ว่ามิช่าวในอียิปต์ ยาโคบจึงพูดกับพวกบุตรชายของตนว่า "มานั่งมองดูกันอยู่ทำไมเล่า" 2 ท่านพูดว่า "ดูเถิด เราได้ยินว่ามีมิช่าวในอียิปต์ ลงไปซื้อข้าวจากที่นั่นมาให้พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้มีชีวิตและไม่อดตาย" 3 พี่ชายของโยเซฟสิบคนก็ลงไปซื้อข้าวที่อียิปต์ 4 แต่เบนยามินน้องชายของโยเซฟนั้นยาโคบไม่ให้ไปกับพวกพี่ชาย ด้วยท่านกล่าวว่า "เกรงว่าอาจจะเกิดอันตรายแก่เขา" 5 บรรดาบุตรชายของอิสราเอลก็ไปซื้อข้าวพร้อมกับคนทั้งหลายที่ไป เพราะการกัณดารอาหารก็เกิดในแผ่นดินคานาอัน 6 ฝ่ายโยเซฟเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ท่านเป็นผู้ที่ขายข้าวให้แก่บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน พวกพี่ชายของโยเซฟก็มาราบไหัวท่าน ก้มหน้าลงถึงดิน

เราเห็นว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนี้กลับตาลปัตรเพราะว่าพระเจ้าทรงอยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ทั้งสิ้น ยาโคบได้ยินว่ามีอาหารขายในอียิปต์ เขาจึงส่งบุตรชายคนโตสิบคนของเขาไปซื้อข้าว อย่างไรก็ตาม เขาไม่ให้เบนยามินลูกชายคนเล็กสุดไปด้วยเพราะกลัวว่าจะเกิดเหตุร้ายขึ้นกับเขา พี่ชายทั้งสิบคนจึงมาถึงในอียิปต์ ถูกส่งไปหาโยเซฟและก้มกราบลงต่อหน้าเขา

ปฐมกาล 42:7-9   โยเซฟเห็นพวกพี่ชายของตนและรู้จักเขาแต่ทำเป็นไม่รู้จักเขา และพูดจาดูด้นกับเขา ท่านถามเขาว่า "พวกเจ้ามาจากไหน" เขาตอบว่า "มาจากแผ่นดินคานา

อันเพื่อซื้ออาหาร" 8 โยเซฟรู้จักพวกพี่ชาย แต่พวกพี่หารู้จักท่านไม่ 9 โยเซฟระลึกถึงความฝัน
ที่ท่านเคยฝันถึงพวกพี่ๆ และกล่าวแก่พวกเขาว่า "พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม แอบมาดูจุดอ่อนของ
บ้านเมือง"

โยเซฟจำพี่ๆ ของตนได้ทันทีแม้ว่าพวกเขาจำเขาไม่ได้ก็ตาม เขา "ทำตัวเหมือนไม่รู้จัก
พวกเขา" (นั่นคือ ปิดบังตัวตนที่แท้จริงของเขา) และพูดจาคุกคามกับพวกเขา เมื่อพวกเขาก็มาราบ
ลงอยู่หน้าเขา โยเซฟก็จำได้ถึงความฝันที่เขาฝันตอนเป็นหนุ่มที่ในความฝันนั้นพวกพี่ๆ มาถ่ม
กราบลงตรงหน้าเขา อีกครั้งที่พระเจ้าทรงยืนยันแก่โยเซฟว่าพระหัตถ์ของพระองค์อยู่บนเขา ดัง
นั้น บางทีอาจเพราะยังไม่รู้ว่าควรทำอะไรต่อไปและอาจเพื่ออยากสะใจเล็กๆ เขาจึงกล่าวหาพวก
พี่ๆ ว่าเป็นผู้สอดแนม

ปฐม 42:10-13 พวกเขาก็ตอบท่านว่า "นายเจ้าข้า มิใช่เช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าผู้รับใช้
ของท่านมาซื้ออาหาร 11 ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน เป็นคนสัตย์จริง ผู้รับ
ใช้ของท่านมิใช่คนสอดแนม" 12 โยเซฟบอกเขาก่อนว่า "มิใช่ แต่พวกเจ้ามาเพื่อดูจุดอ่อนของ
บ้านเมือง" 13 พวกพี่จึงตอบว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านเป็นพี่น้องสิบสองคน เป็น
บุตรชายร่วมบิดาเดียวกันอยู่ในแผ่นดินคานาอัน คุณเถิด วันนี้น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดา แต่น้องอีก
คนหนึ่งเสียไปแล้ว"

บัดนี้โยเซฟเป็นฝ่ายได้เปรียบแล้ว บุตรชายทั้งสิบคนของยาโคบยืนกรานต่อหน้าน้อง
ชายของตน (แม้ไม่รู้ว่าเป็นใครก็ตาม) ว่าพวกเขาเป็น "คนสัตย์จริง" (นั่นคือ คนซื่อตรง) และ
ปฏิเสธคำกล่าวหาที่ว่าพวกเขาเป็นคนสอดแนม พวกเขาเริ่มเล่าให้โยเซฟฟังถึงภูมิหลังด้าน
ครอบครัวของพวกเขาเล็กน้อย พวกเขาบอกว่าพวกเขาคือพี่น้องสิบสองคน โดยน้องชาย
คนเล็กสุดยังอยู่กับบิดา และ "อีกคนหนึ่งเสียไปแล้ว" (ช่างเป็นตลกร้ายอันน่าเศร้า! คนที่พวกเขา
คิดว่าตายไปแล้วกลับเป็นคนที่พวกเขากำลังถ่มกราบอยู่ตรงหน้า)

ปฐม 42:14-18 โยเซฟตอบเขาว่า "ที่เรารู้ว่าพวกเจ้าเป็นคนสอดแนม นั้นจริง
แน่ๆ 15 พวกเจ้าจะถูกทดลองดังนี้ โดยพระชนม์มฟาโรห์พวกเจ้าจะไปจากที่นี่ไม่ได้ เว้นแต่น้อง
ชายสุดท้องมาที่นี่ 16 พวกเจ้าต้องอยู่ในคุกก่อน ให้คนหนึ่งไปพาน้องชายมา เพื่อ
พิสูจน์ถ้อยคำของเจ้าว่าเจ้าพูดจริงหรือไม่ มิฉะนั้นโดยพระชนม์มฟาโรห์ พวกเจ้าเป็นคน

ตลอดแรมแรม" 17 แล้วโยเซฟก็ขังพวกพี่ชายไว้ด้วยกันในคุกสามวัน 18 ในวันที่สามโยเซฟบอกเขาว่า "ทำดังนี้แล้วจะรอดชีวิต เพราะเรายำเกรงพระเจ้า"

โยเซฟจึงสั่งให้พี่ๆส่งคนหนึ่งในพวกเขากลับไปพาน้องชายคนเล็กสุด (เบนยามิน) มา และคนที่เหลือจะถูกขังไว้ก่อนระหว่างรอ เขายืนยันอย่างโอหังให้พวกเขาพิสูจน์ว่ากำลังพูดความจริง เขาจึงสั่งให้ขังพวกเขาไว้ในคุกเป็นเวลาสามวัน อย่างไรก็ตาม ในวันที่สาม เขากลับมาหาพวกเขาพร้อมกับคำสั่งต่อไปนี้โดยบอกพวกเขาว่าเขายำเกรงพระเจ้า (เอโลฮิม)

ปฐม 42:19-24 ถ้าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง จงให้คนหนึ่งในพวกเจ้าถูกจำอยู่ที่ห้องเล็กในคุก คนอื่นนำข้าวไปเพื่อบรรเทาการกันดารอาหารที่บ้านของเจ้า 20 แล้วพาน้องชายสุดท้องมาหาเรา ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่าพวกเจ้าพูดจริง แล้วพวกเจ้าจะไม่ตาย" พวกพี่ชายก็ทำดังนี้ 21 พวกพี่ชายจึงพูดกันว่า "ที่จริงเรามีความผิดเรื่องน้องชายเรา เพราะเราได้เห็นความทุกข์ใจของน้องเมื่อเขาอ่อนวอนเราแต่แล้วมิได้ฟัง เพราะฉะนั้นความทุกข์ใจทั้งนี้จึงบังเกิดแก่เรา" 22 ฝ่ายรูเบนพูดกับน้องทั้งหลายว่า "ข้าห้ามเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า 'อย่าทำบาปผิดต่อเด็กนั้น' แต่พวกเจ้าไม่ฟัง เหตุฉะนั้น ดูเถิด การพิพากษาเรื่องโลหิตของน้องจึงมาถึง" 23 พวกพี่ชายไม่รู้ว่าโยเซฟฟังออก เพราะว่าท่านพูดกับเขาโดยใช้ล่าม 24 โยเซฟก็หันไปจากเขาและร้องไห้ แล้วกลับมาพูดกับเขาน้ำตาไหล และเอาธิเมโอนออกมามัดไว้ต่อหน้าต่อตาพวกเขา

คราวนี้โยเซฟบอกพวกเขาว่าแค่คนเดียวในพวกเขาจะต้องอยู่ต่อ เขาจะส่งข้าวไปพร้อมกับพวกเขาด้วย อย่างไรก็ตาม เพื่อเป็นการตอบแทน พวกเขาต้องพาน้องชายคนเล็กสุดมาหาเขา เพื่อพิสูจน์ว่าพวกเขาพูดจริง และหลังจากนั้นน้องชายคนที่เหลือของพวกเขาก็จะได้รับการปล่อยตัว

เห็นได้ชัดว่าพวกเขาแยกออกไปคุยกันเองต่างหาก แม้ไม่รู้ว่าพวกเขากำลังอยู่ต่อหน้าโยเซฟ และแม้ผ่านไปแล้วสิบสี่ปี แต่พวกเขาก็รู้สึกพอใจอย่างแรงว่าพวกเขาได้ปฏิบัติต่อเขาอย่างไรเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้น ความรู้สึกผิดและสำนึกผิดชอบที่ถูกโจมตีของพวกเขารากหญ้าชัดเจน พวกเขาสรุปเอาเองว่าความเดือดร้อนที่พวกเขาเจออยู่ตอนนี้เป็นการสนองโทษสิ่งที่พวกเขาได้ปฏิบัติต่อน้องก่อนหน้านั้น

“ที่จริงพวกเรามีความผิดเรื่องน้องชายของพวกเรา เพราะพวกเราได้เห็นความเจ็บปวดรวดร้าวแห่งจิตใจของน้องชายเมื่อเขาอ่อนวอนพวกเรา แต่พวกเราไม่ยอมฟัง เพราะฉะนั้นความ

ทุกซั๊กนี้จึงบังเกิดแก่พวกเรา” รูเบนรำลึกว่าเขาได้ขออนุญาตแล้วว่าอย่าทำบาปเช่นนั้นและพวกเขาจะไม่ฟัง

ขณะเดียวกัน โยเซฟก็แอบได้ยินสิ่งที่พวกเขาพูดทั้งหมด นั่นคงทำให้เขารู้สึกปวดใจน่าดู ดังนั้น เขาก็หันไปเสียดจากพวกเขาและร้องไห้ พอกลับมาเขาก็พบกับพวกเขาและพาตัวสิเมโอนไป ซึ่งเป็นคนที่โหดร้ายที่สุดในหมู่พี่น้องทั้งหมด และมัดเขาต่อหน้าพวกเขา

ปฐมกาล 42:25-28 แล้วโยเซฟบัญชาให้ใส่ข้าวในถุงของพี่ชายให้เต็มและใส่เงินของแต่ละคนไว้ในกระสอบของทุกคน และให้สับียงไปกินกลางทาง ท่านก็ทำต่อเขาดังนี้ 26 พวกเขาบรรทุกข้าวใส่หลังลาแล้วก็ออกเดินทางไป 27 ครั้นคนหนึ่งเปิดกระสอบออกจะเอาข้าวให้ลากิน ที่หยุดพัก ดูเถิด เขาก็เห็นเงินของเขาอยู่ที่ปากกระสอบนั้น 28 ผู้นั้นจึงบอกแก่พี่น้องว่า "เงินของข้าพเจ้ากลับคืนมา ดูเถิด เงินนั้นอยู่ที่ปากกระสอบของข้าพเจ้า" พี่น้องตกใจกลัวจนตัวสั่นพูดกันว่า "ที่พระเจ้าทรงกระทำดังนี้แก่เราจะเป็นอย่างไรหนอ"

โยเซฟจึงสั่งให้คนเอาข้าวใส่กระสอบของพวกเขา เขาใส่คืนเงินของพวกเขาทุกคนไว้ในกระสอบของพวกเขาแต่ละคนและไปส่งพวกเขา พอจากมาและพบเงินที่ถูกใส่คืนมาในกระสอบหนึ่ง พวกเขาทุกคนก็ตกใจกลัว พวกเขาคิดถูกแล้วว่าพระเจ้ากำลังจัดการพวกเขาอยู่

ปฐมกาล 42:29-34 เขาก็กลับไปหาโยอาคอบบิดาของเขาในแผ่นดินคานาอัน แล้วเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นแก่ตนให้บิดาฟังว่า 30 "ท่านผู้นั้นที่เป็นเจ้านายของประเทศพูดจาตัดสินกับพวกข้าพเจ้า เหมามาว่าพวกข้าพเจ้าเป็นผู้สอดแนมดูบ้านเมือง 31 พวกข้าพเจ้าเรียนท่านว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นคนสัตย์จริง หาได้เป็นคนสอดแนมไม่' 32 ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน มีพี่น้องสิบสองคน น้องคนหนึ่งเสียไปแล้ว น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดาในแผ่นดินคานาอัน' 33 แล้วท่านผู้เป็นเจ้านายของประเทศนั้นตอบแก่เราว่า 'เพื่อเราจะรู้ว่าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง คือให้คนหนึ่งในพวกพี่น้องอยู่กับเรา พวกเจ้าเอาข้าวไปเพื่อบรรเทาการกันดารอาหารที่บ้านของเจ้า แล้วออกเดินทางไปเถิด 34 แล้วจงพาน้องชายสุดท้องมาหาเรา เราจึงจะรู้แน่ว่าพวกเจ้ามิได้เป็นคนสอดแนม แต่เป็นคนสัตย์จริง แล้วเราจะปล่อยพี่ชายไป พวกเจ้ายังจะได้ค้าขายในประเทศนี้'"

พี่ๆ ทั้งแก๊งค์กลับบ้านมาหา ยาโคบ และเล่าให้เขาฟังว่า เกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาในอียิปต์
ข่าวร้ายสำหรับ ยาโคบ ก็คือว่า พวกเขาต้องกลับไปพร้อมกับเบนยามิน เพื่อที่จะได้ตัว สิเมโอน คืน
และได้รับอภินิหารที่จะค้าขายในแผ่นดินนั้น

ปฐมกาล 42:35 และต่อมา ครั้นพวกเขาแก้กระสอบข้าวออก ดูเถิด เห็นห่อเงินของแต่ละคน อยู่ในกระสอบของตน เมื่อเวลาพวกเขาเก็บบิดา เห็นห่อเงินดังนั้นก็กลัว พอลงกลับบ้าน
พวกเขา ก็พบว่าเงินของพวกเขาทุกคน ถูกใส่กลับคืนมา นี่ยิ่งทำให้พวกเขากลัว และออกสั่นขวัญ
แหวนยิ่งขึ้น

ปฐมกาล 42:36-38 ฝ่าย ยาโคบ บิดาของเขา จึงว่า "พวกเจ้าทำให้เราพลัดพรากจากลูก
ของเรา โยเซฟ ก็เสียไปแล้ว สิเมโอน ก็เสียไปแล้ว แล้วพวกเจ้า ยังจะเอาเบนยามิน ไปอีกคน สิ่ง
เหล่านี้ทั้งหมด ทำให้เรามีความทุกข์" 37 รูเบน จึงบอกบิดาของตนว่า "ถ้าลูกไม่พาเบนยามิน กลับ
มาให้พ่อ พ่อจงเอาบุตรชายทั้งสองคนของลูก มาเสีย จงมอบเบนยามิน ไว้ในความดูแลของลูก
เถิด แล้วลูกจะนำเขากลับมาหาพ่ออีก" 38 ยาโคบ บอกว่า "ลูกของเรา จะไม่ลงไปกับเจ้า เพราะพี่
ชายของเขาก็ตายเสียแล้ว เหลือแต่เบนยามิน คนเดียว ถ้าเกิดอันตรายแก่เขา ในเวลาเดินทางไปกับ
เจ้า เจ้าจะพาผม หงอกของเราลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์"

ยาโคบ คัดค้านแผนการนั้น อย่างรุนแรง เขาได้แต่บ่นว่า "สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ได้โถมทับ
เรา" รูเบน เสนออย่าง หุนหัน ให้บิดา สั่งหาร บุตรชาย สองคนของตน หากเขา ไม่พาเบนยามิน กลับ
มากับเขา ด้วย นั่น ไม่ได้ช่วยให้ ยาโคบ สบายใจเลย เพราะ ว่า บุตรสองคน ที่ว่า ก็เป็น หลานชาย ของ
เขา เขา จึง ตัดสินใจ ที่จะ ไม่ทำอะไร เท่าที่เขารู้ โยเซฟ ก็ตายแล้ว และ เหลือแต่ เบนยามิน ซึ่งเป็น
บุตรของ นางราเชล เขา ไม่ยอม ปลดปล่อย เบนยามิน ไปเด็ดขาด เขากลัว ว่า การสูญเสีย เบนยามิน ไปจะ
ทำให้เขา ตาย เพราะ ความ โศกเศร้า

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 43: เรื่องเล่าเกี่ยวกับ โยเซฟ และแผนการที่เขา ใช้กับ พี่ๆ
ดำเนินต่อไป อีกครั้ง ที่ หลักการ ของ โรม 8:28 ปรากฏ ให้เห็น ในปฐมกาล 43 การเดินทาง รอบที่
สอง ของ บรรดา บุตร ของ ยาโคบ ไปยัง อียิปต์ ได้ มี ขึ้น ซึ่ง คราว นี้ มี เบนยามิน มา ด้วย

ปฐมก 43:1-10

การกัณดารอาหารในแผ่นดินร้ายแรงยิ่ง 2 และต่อมาเมื่อ

ครอบครัวยาโคบกินข้าวที่ได้มาจากประเทศอียิปต์หมดแล้ว บิดาเขาจึงบอกแก่บุตรชายว่า "ไปซื้ออาหารมาอีกหน่อย" 3 แต่ยูดาห์ตอบบิดาว่า "ท่านกำชับพวกลูกอย่างเด็ดขาดว่า 'ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวกเราจะไม่เห็นหน้าเราอีก' 4 ถ้าพ่อใช้ให้น้องชายไปกับพวกลูก ลูกจะลงไปซื้ออาหารให้พ่อ 5 แต่ถ้าแม่พ่อไม่ให้น้องไป พวกลูกจะไม่ลงไป เพราะเจ้านายท่านบัญชาแก่พวกลูกว่า 'ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวกเราจะไม่เห็นหน้าเราอีก'" 6 อิสราเอลจึงว่า "เหตุไฉนเจ้าจึงไปบอกท่านว่ามีน้องชายอีกคนหนึ่ง ทำให้เราได้รับความเข้าใจเช่นนั้น" 7 เขาจึงตอบว่า "เจ้านายท่านชักใช้ไต่ถามถึงพวกลูก และญาติพี่น้องของพวกลูกว่า 'บิดายังอยู่หรือ เจ้ามีน้องชายอีกหรือเปล่า' พวกลูกก็ตอบตามคำถามนั้น จะล่วงรู้ได้อย่างไรว่าท่านจะสั่งว่า 'พาน้องชายของเจ้ามา'" 8 ยูดาห์จึงพูดกับอิสราเอลบิดาของเขาว่า "ขอพ่อให้เด็กนั้นไปกับข้าพเจ้า เราจะได้ลุกขึ้นออกเดินทางไปเพื่อจะได้มีชีวิตและไม่ตาย ทั้งพวกลูกและพ่อกับลูกอ่อนทั้งหลายของเราด้วย 9 ลูกรับประกันน้องคนนี้ พ่อจะเรียกร้องให้ลูกรับผิดชอบได้ ถ้าลูกไม่นำเขากลับมาหาพ่อ และส่งเขาต่อหน้าพ่อ ก็ขอให้ลูกรับผิดชอบพ่อตลอดไปเป็นนิตย์ 10 ด้วยว่าถ้าพวกลูกไม่ซื่ออยู่เช่นนี้ ก็จะได้กลับมาเป็นครั้งที่สองแล้วเป็นแน่"

การกัณดารอาหารมีอยู่ในแผ่นดินคานาอันต่อไป ยาโคบจึงสั่งให้บุตรคนโตเก้าคนของตนกลับไปอียิปต์เพื่อซื้ออาหารเพิ่ม (ทั้งโยเซฟและสิเมโอนอยู่ที่นั่นและยาโคบยังไม่อยากส่งเบนยามินไปอยู่ที่) ยูดาห์แย้งว่าหากพวกเขาไม่พาเบนยามินไปด้วย ผู้ครองอียิปต์คนนั้นก็จะไม่ตกลงค้าขายอะไรกับพวกเขา ดังนั้น ยูดาห์จึงเสนอตัวที่จะเป็น ผู้รับประกัน (นั่นคือ มัคจำ) แก่บิดาในเรื่องความปลอดภัยของเบนยามิน

ปฐมก 43:11-14

ฝ่ายอิสราเอลบิดาของพวกเขาก็บอกบุตรชายทั้งหลายว่า "ถ้า

อย่างนั้นให้ทำดังนี้ คือเอาผลิตผลอย่างดีที่สุดที่มีในแผ่นดินนี้ คือพิมเสนบ้าง น้ำผึ้งบ้าง ยางไม้และมดยอบ ลูกนัทและลูกอัลมอนด์ใส่ภาชนะไปเป็นของกำนัลแก่ท่าน 12 เอาเงินติดมือเจ้าไปสองเท่า คือเงินที่ติดมาในปากกระสอบของเจ้านั้นก็ให้ติดมือกลับไปด้วย เพราะบางที่เขาผลออกไป 13 จงพาน้องชายของเจ้าด้วย แล้วลุกขึ้นกลับไปหาท่านนั้นอีก 14 ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โปรดกรุณาพวกเจ้าต่อหน้าท่านนั้น เพื่อท่านจะปล่อยพี่ชายกับเบนยามินกลับมา หากว่าเราจะต้องพลัดพรากจากบุตรไปก็ตามเถิด"

ยาโคบจำใจตกลงที่จะให้เบนยามินไป เขายังสั่งให้พวกลูกๆเอาของกำนัลเยอะเยาะไป (สำหรับพวกเขาเองและการกินอาหารที่ยังรุนแรงอยู่) นั่นคือ “พืชมเสนบ้าง และน้ำผึ้งบ้าง ยางไม้และมดยอบ ลูกนัทและลูกอัลมอนด์” ไปกำนัลแก่ท่าน นอกจากนี้ เขาสั่งให้พวกเขาเอา “เงินไปสองเท่า” โดยหวังว่าเงินที่พวกเขาได้กลับคืนมานั้นเป็นความพลั้งเผลอ เขาทูลขอพระเมตตาของ “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” ที่จะสถิตกับพวกเขาตลอดการเดินทางของพวกเขา เขาทำใจว่าเขาอาจไม่ได้เห็นหน้าเบนยามินอีก “หากว่าพ่อจะต้องสูญเสียลูก ๆ ของพ่อไป พ่อก็ยอมสูญเสีย”

ปฐมกาล 43:15-22 คนเหล่านั้นก็เอาของกำนัลและเงินสองเท่าติดมือไปพร้อมกับเบนยามิน แล้วลุกขึ้นพากันเดินทางลงไปยังประเทศอียิปต์ และเข้าเฝ้าโยเซฟ 16 เมื่อโยเซฟเห็นเบนยามินมากับพี่ชาย ท่านจึงสั่งคนต้นเรือนว่า "จงพาคนเหล่านี้เข้าไปในบ้าน ให้ฆ่าสัตว์และจัดโต๊ะไว้ เพราะคนเหล่านี้จะมารับประทานอาหารด้วยกันกับเราในเวลาเที่ยง" 17 คนต้นเรือนก็ทำตามคำโยเซฟสั่ง และพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านโยเซฟ 18 คนเหล่านั้นก็กลัวเพราะเขาพาเข้าไปในบ้านโยเซฟ จึงพูดกันว่า "เพราะเหตุเงินที่ติดมาในกระสอบของเราครั้งก่อนนั้น เขาจึงพาพวกเรามาที่นี่ เพื่อท่านจะหาเหตุใส่เราจับกุมเรา จับเราเป็นทาส ทั้งจะริบเอาลาด้วย" 19 พวกเขาเข้าไปหาคนต้นเรือนของโยเซฟ และพูดกับเขาที่ประตูบ้าน 20 และกล่าวว่า "โอ นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายลงมาครั้งก่อนเพื่อซื้ออาหาร 21 และต่อมาครั้งข้าพเจ้าทั้งหลายไปถึงที่พัก เราเปิดกระสอบของเราออก และดูเถิด เงินของแต่ละคนก็อยู่ในปากกระสอบของตน เงินนั้นยังอยู่ครบน้ำหนัก ข้าพเจ้าจึงได้นำเงินนั้นติดมือกลับมา 22 ข้าพเจ้าเอาเงินอีกส่วนหนึ่งติดมือมาเพื่อจะซื้ออาหารอีก เงินที่อยู่ในกระสอบของเรานั้นผู้ใดใส่ไว้ข้าพเจ้าไม่ทราบเลย"

พอมาถึงในอียิปต์ โยเซฟก็เห็นเบนยามินมาด้วยกันกับพวกเขาและสั่งให้คนพาพี่น้องเหล่านี้ไปยังบ้านของเขา ไม่ต้องกล่าวเลยว่า พี่น้องของ โยเซฟรู้สึกตกใจกลัวที่ได้รับการปฏิบัติเป็นพิเศษเช่นนี้ พวกเขาจึงเสนอความของตนแก่คนต้นเรือนของโยเซฟโดยพยายามอธิบายว่าพวกเขาไม่รู้เรื่องอะไรเลยเกี่ยวกับเงินของพวกเขาที่ถูกใส่คืนมาตอนเดินทางมารอบแรก

ปฐมกาล 43:23-26 คนต้นเรือนจึงตอบว่า "จงเป็นสุขเถิด อย่างกลัวเลย พระเจ้าของท่านและพระเจ้าของบิดาท่านบันดาลให้มีทรัพย์อยู่ในกระสอบเพื่อท่าน เงินของท่านนั้นเราได้รับแล้ว" คนต้นเรือนก็พาสิเมโอนออกมาหาเขา 24 คนต้นเรือนพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านของโยเซฟ แล้วเอาน้ำให้เขา เขาก็ล้างเท้าและคนต้นเรือนจัดหญ้าฟางให้ลาเขากิน 25 พวกพี่ชายก็จัด

เตรียมของกำนัลไว้คอยทำโยเซฟซึ่งจะมาในเวลาเที่ยง เพราะเขาได้ยืนยันว่าเขาจะรับประทานอาหารกันที่นั่น 26 เมื่อโยเซฟกลับมาบ้าน เขาก็ยกของกำนัลที่ติดมือขึ้นมาให้โยเซฟในบ้าน แล้วกราบลงถึงดินต่อท่าน

ตีเม โอนจึงถูกปล่อยตัว คนดันเรื่อนผู้นี้พยายามปลอมให้ชายเหล่านี้หายกลัวและถึงขนาดบอกพวกเขาว่าพระเจ้าของบิดาพวกเขาได้คืนเงินนั้นแก่พวกเขา คนดันเรื่อนให้พวกเขาล้างเท้าและจัดหญ้าฟางให้สัตว์ของพวกเขารับประทาน เมื่อโยเซฟกลับมาบ้านเพื่อรับประทานอาหารเที่ยง พวกเขาก็โน้มตัวลงต่อหน้าเขา ดู ปฐมกาล 37:9

ปฐมกาล 43:27-31 โยเซฟถามถึงทุกข์สุขของเขาและกล่าวว่า "บิดาของเจ้าผู้ชราที่พวกเจ้ากล่าวถึงครั้งก่อนนั้นสบายดีหรือ บิดายังมีชีวิตอยู่หรือ" 28 เขาตอบว่า "บิดาของข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่สบายดี ท่านยังมีชีวิตอยู่" แล้วเขาก็โน้มลงกราบไหว้อีก 29 โยเซฟเงยหน้าดูเห็นเบนยามินน้องชายมารดาเดียวกัน แล้วถามว่า "คนนี้เป็นน้องชายสุดท้องที่พวกเจ้าบอกแก่เราครั้งก่อนหรือ" โยเซฟกล่าวว่า "ลูกเอ๋ย ขอให้พระเจ้าทรงเมตตาแก่เจ้า" 30 แล้วโยเซฟรีบไป เพราะรักน้องจนกลั้นน้ำตาไว้ไม่ได้ ท่านก็หาที่ที่จะร้องไห้ ท่านจึงเข้าไปในห้องร้องไห้อยู่ที่นั่น 31 โยเซฟล้างหน้าแล้วกลับออกมาแข็งใจกลั้นน้ำตาสั่งว่า "ยกอาหารมาเถิด"

เมื่อได้พูดคุยกับพี่น้องของเขา โยเซฟก็ซักถามเกี่ยวกับบิดาของพวกเขาและความทุกข์สุขของเขา พี่น้องของเขาน้อมค่านับและกราบไหว้เขาอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม เมื่อได้เห็นเบนยามิน น้องชายแท้ๆคนเดียวของเขา โยเซฟก็โพล่งออกมาสั้นๆว่า "ลูกของเราเอ๋ย ขอให้พระเจ้าทรงเมตตาแก่เจ้าเถิด" จากนั้นเขาก็ได้แต่หนีไปอีกห้องและร้องไห้ เมื่อรวบรวมสติได้ เขาก็กลับมาและสั่งคนให้นำอาหารมาเสิร์ฟ

ปฐมกาล 43:32-34 พวกคนใช้ก็ยกส่วนของโยเซฟมาตั้งไว้เฉพาะท่าน ส่วนของพี่น้องก็เฉพาะพี่น้อง ส่วนของคนอียิปต์ที่จะมารับประทานด้วยนั้นก็เฉพาะเขา เพราะคนอียิปต์จะไม่รับประทานอาหารร่วมกับคนฮีบรู ด้วยว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจสำหรับคนอียิปต์ 33 พวกพี่น้องก็นั่งตรงหน้าโยเซฟ เรียงตั้งแต่พี่ใหญ่ผู้มีสิทธิบุตรหัวปี ลงมาจนถึงน้องสุดท้องตามวัย พี่น้องทั้งหลายมองดูตากันด้วยความประหลาดใจ 34 แล้วโยเซฟก็ส่งของรับประทานให้พี่น้องเหล่านั้นต่อหน้าท่าน แต่ของที่ส่งให้เบนยามินนั้นมากกว่าของพี่ชายถึงห้าเท่า พวกเขาก็กินดื่มกับโยเซฟจนสำราญใจ

อาหารมีอันมีการจัดระเบียบอย่างดี โยเซฟรับประทานตามลำพัง พี่น้องของเขารับ
ประทานอยู่ต่างหาก และพวกคนอียิปต์ที่เหลือก็รับประทานอยู่ต่างหาก คำว่า ฮีบรู มีความหมาย
ตรงตัวว่า 'ผู้มาจากที่โพ้น' โดยอาจเป็นแม่น้ำไนล์ กล่าวง่าย ๆ คือ พวกคนต่างด้าว คนอียิปต์ไม่
เสวนากับคนแบบนั้น อย่างไรก็ตาม พวกพี่ๆ สิบเอ็ดคนนั้นถึงกับตกใจที่พวกเขาถูกจัดให้นั่งในที่
ของตนเรียงตามลำดับอาวุโส ตั้งแต่คนโตสุดไปจนถึงคนเล็กสุด พวกเขาจึง "ประหลาดใจต่อกัน
และกัน" โยเซฟจึงสั่งให้คนเตรียมของรับประทาน (นั่นคือ ส่วนของอาหาร) สำหรับพวกเขา
แต่ละคน แต่เบนยามินได้รับมากกว่าพวกพี่ชายถึงห้าเท่า

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 44: แผนการปั่นหัวพวกพี่ๆ ของโยเซฟดำเนินต่อไป แม้ว่าเขาไม่
ได้ทำร้ายพี่น้องและไม่ตั้งใจที่จะทำร้ายพวกเขา แต่เขาก็ทำให้คนเหล่านั้นขวัญหนีดีฝ่อทีเดียว
การแก้แค้นของเขานั้นเป็นเพียงเล็กน้อย

ปฐมกาล 44:1-6 โยเซฟสั่งคนต้นเรือนของท่านว่า "จัดอาหารใส่กระสอบของคน
เหล่านี้ให้เต็มตามที่จะขนไปได้ และเอาเงินของเขาใส่ไว้ในปากกระสอบของทุกคน 2 ใส่ถ้วยของ
เรา คือถ้วยเงินนั้นไว้ในปากกระสอบของคนสุดท้ายพร้อมกับเงินค่าข้าวของเขาด้วย" คนต้นเรือนก็ทำ
ตามคำที่โยเซฟสั่ง 3 ครั้นเวลารุ่งเช้าคนต้นเรือนก็ให้คนเหล่านั้นออกเดินไปพร้อมกับลาของ
เขา 4 เมื่อพี่น้องออกไปจากเมืองยังไม่ผู้ไกลนักโยเซฟสั่งคนต้นเรือนว่า "ลุกขึ้นไปตามคนเหล่านี้นั้น
เมื่อไปทันแล้วให้ถามพวกเขาว่า 'ทำไมพวกเจ้าจึงทำความชั่วตอบความดีเล่า 5 ถ้วยนี้เป็น
ถ้วยเฉพาะที่เจ้านายของข้าใช้ดื่ม และใช้ทำนายนมิใช่หรือ เจ้าทำเช่นนี้ผิดมาก'" 6 คนต้นเรือน
ตามพวกเขาไปทัน แล้วว่าแก่พี่น้องตามคำที่โยเซฟบอก

ขณะเดียวกัน โยเซฟยังทำตัวมีความลับกับพี่น้องของเขาต่อไป เขาสั่งให้ใส่ข้าวใน
กระสอบของพวกเขามากที่สุดเท่าที่พวกเขาจะแบกไหวและคืนเงินให้พวกเขาอีกครั้ง นอกจากนี้
เขาสั่งให้ใส่ถ้วยส่วนตัวของเขาไว้ในกระสอบของเบนยามินด้วย เช้าวันต่อมา พี่น้องทั้งสิบเอ็ด
คนนั้นก็ออกเดินทาง อย่างไรก็ตาม ทันทีที่พวกเขาออกนอกเมือง โยเซฟก็สั่งให้คนต้นเรือน
(แน่นอนว่าไปพร้อมกับคนติดตาม) และไปตามทันพวกเขา เขากล่าวหาพี่น้องที่ตกใจเหล่านั้น
ด้วยข้อหาขโมย

ปฐมก 44:7-11 คนเหล่านั้นจึงตอบเขาว่า "เหตุไฉนเจ้านายของข้าพเจ้าจึงว่าอย่างนี้ พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ผู้รับใช้ของท่านกระทำเรื่องเช่นนี้เลย 8 ดูเถิด เงินที่ข้าพเจ้าพบในปากกระสอบของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ายังได้นำมาจากแผ่นดินคานาอันคืนแก่ท่าน ข้าพเจ้าทั้งหลายจะลักเงินทองไปจากบ้านนายของท่านได้อย่างไรเล่า 9 หากท่านพบของนั้นที่ใครในพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านก็ให้ผู้นั้นตายเถิด และข้าพเจ้าทั้งหลายจะเป็นทาสเจ้านายของข้าพเจ้าด้วย" 10 คนต้นเรือนจึงว่า "บัดนี้ให้เป็นไปตามคำที่ท่านว่า ถ้าเราพบของนั้นที่ผู้ใด ผู้นั้นจะต้องเป็นทาสของเรา แต่ท่านทั้งหลายหามีความผิดไม่" 11 พวกเขาทุกคนจึงรีบยกกระสอบของตนวางลงบนดินและเปิดกระสอบของตนออก

พี่น้องเหล่านั้นจึงกล่าวหาสาอย่างไม่เชื่อว่า "หากท่านพบของนั้นที่ใครในพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านก็ให้ผู้นั้นตายเถิด และข้าพเจ้าทั้งหลายจะเป็นทาสเจ้านายของข้าพเจ้าด้วย" พี่น้องสิบเอ็ดคนนี้จึงยกกระสอบข้าวของตนวางลงบนดิน

ปฐมก 44:12-17 คนต้นเรือนก็ค้นดูตั้งแต่คนหัวปีจนถึงคนสุดท้ายก็พบถั่วในกระสอบของเบนยามิน 13 พวกเขาจึงฉีกเสื้อผ้าของตน และบรรทุกขึ้นหลังลากลับมายังเมือง 14 ฝ่ายยูดาห์กับพวกพี่น้องก็มาบ้านโยเซฟ โยเซฟยังอยู่ที่นั่น พวกเขากราบลงถึงดินต่อหน้าท่าน 15 โยเซฟจึงถามเขาว่า "พวกเจ้าทำอะไรนี้ พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าคนอย่างเราทำนายได้" 16 ยูดาห์ตอบว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายจะตอบอย่างไรกับนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพูดอย่างไรหรือข้าพเจ้าจะแก้ตัวอย่างไรได้ พระเจ้าทรงทราบความชั่วช้าของพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าแต่ท่าน ดูเถิด พวกข้าพเจ้าเป็นทาสของท่าน ทั้งข้าพเจ้าทั้งหลายกับคนที่เขาพบถั่วอยู่นั้นด้วย" 17 แต่โยเซฟตอบว่า "พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เรากระทำเช่นนั้น เฉพาะคนที่เขาพบถั่วในมือนั้นจะเป็นทาสของเรา ส่วนพวกเจ้าจงกลับไปหาบิดาโดยสันติสุขเถิด"

พี่น้องเหล่านั้นตกใจยิ่งนักที่ถั่วนั้นถูกเจอในกระสอบของเบนยามิน พวกเขาจึง "ฉีกเสื้อผ้าของตน และบรรทุกขึ้นหลังลากลับมายังเมือง" พวกเขาหาโยเซฟและกราบลงถึงดินต่อหน้าเขา โยเซฟบ่นหัวพวกเขาต่อไปโดยบอกพวกเขาว่าเขาสามารถทำนายได้ (นั่นคือ มีพลังเหนือธรรมชาติ) ยูดาห์ซึ่งเป็นตัวแทนพูดแทนพี่น้องได้แต่กล่าวว่า 'พวกเราจะพูดอะไรได้' จิตสำนึกผิดชอบของพวกเขาซึ่งรู้สึกผิดจากการที่พวกเขาได้ปฏิบัติต่อโยเซฟอย่างทารุณเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้น "พระเจ้าทรงทราบความชั่วช้าของพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านแล้ว" เขาจึง

เสนอว่าพวกเขาทุกคนจะเป็นผู้รับใช้ (นั่นคือ ทาส) ของโยเซฟ โยเซฟปฏิเสธและตั้งว่าเฉพาะเบนยามินเท่านั้นจะกลายเป็นผู้รับใช้ของเขา เขาตั้งให้พวกที่เหลือกลับบ้านไป

ปฐมกาล 44:18-34 ยูดาห์จึงเข้าไปใกล้โยเซฟ เรียนว่า "โอ นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านขอกราบเรียนท่านสักคำหนึ่ง ขอท่านอย่าได้ถือโทษข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านเลย เพราะท่านก็เป็นเหมือนฟาโรห์ 19 นายของข้าพเจ้าถามข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า 'เจ้ายังมีบิดาหรือน้องชายอยู่หรือ' 20 พวกข้าพเจ้าตอบนายของข้าพเจ้าว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายมีบิดาที่ชราแล้ว มีบุตรคนหนึ่งเกิดเมื่อบิดาชรา เป็นน้องเล็ก พี่ชายของเด็กนั้นตายเสียแล้ว บุตรของมารดานั้นยังอยู่แต่คนนี้คนเดียวและบิดารักเด็กคนนี้นี้มาก' 21 แล้วท่านตั้งข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า 'พาน้องคนนั้นมาที่นี่ให้เราดู' 22 ข้าพเจ้าทั้งหลายเรียนนายของข้าพเจ้าว่า 'เด็กหนุ่มคนนี้จะพรากจากบิดาไม่ได้เพราะถ้าจากบิดาไป บิดาจะตาย' 23 ท่านบอกข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า 'ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่พาน้องชายสุดท้องมาด้วยกัน เจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีกเลย' 24 และต่อมารั้วข้าพเจ้าไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายก็นำถ้อยคำของนายของข้าพเจ้าไปเล่าให้บิดาฟัง 25 และบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลายตั้งว่า 'จงกลับไปอีกซื้ออาหารมาให้พวกเราหน่อย 26 ข้าพเจ้าทั้งหลายว่า 'เราลงไปได้ ถ้าน้องชายสุดท้องไปด้วยเราจึงจะลงไป เพราะเราจะเห็นหน้าท่านนั้นไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้องอยู่กับเรา' 27 บิดาผู้รับใช้ของท่านจึงบอกข้าพเจ้าทั้งหลายว่า 'เจ้ารู้ว่าภรรยาของเราคลอดบุตรชายให้เราสองคน 28 บุตรคนหนึ่งก็จากเราไปแล้ว เราจึงว่า "สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียเป็นแน่" เราไม่ได้เห็นบุตรนั้นจนบัดนี้ 29 ถ้าพวกเจ้าเอาเด็กคนนี้ไปจากเราด้วย และเขาเป็นอันตรายขึ้น พวกเจ้าก็จะทำให้เราซึ่งมีผมหงอกลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์' 30 เหตุฉะนั้นบัดนี้เมื่อข้าพเจ้ากลับไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่าน และเด็กหนุ่มนั้นมีได้กลับไปกับข้าพเจ้า เพราะชีวิตของท่านติดอยู่กับชีวิตของเด็ก 31 และต่อมาเมื่อบิดาเห็นว่าเด็กนั้นไม่อยู่กับพวกข้าพเจ้า บิดาก็จะตาย ผู้รับใช้ของท่านจะเป็นเหตุให้บิดาผู้รับใช้ของท่านผู้มีผมหงอกลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์ 32 เพราะข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านรับประกันน้องไว้ต่อบิดาของข้าพเจ้าว่า 'ถ้าข้าพเจ้าไม่พาน้องกลับมาหาบิดา ข้าพเจ้าจะรับผิดชอบต่อบิดาตลอดไป' 33 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอโปรดให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่แทนน้องโดยเป็นทาสของนายของข้าพเจ้า ขอให้น้องกลับไปกับพวกพี่ของท่านเถิด 34 ด้วยว่าถ้าน้องมิได้อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับไปหาบิดาของข้าพเจ้าอย่างไรได้ น่ากลัวว่าจะเห็นเหตุร้ายอุบัติขึ้นแก่บิดาข้าพเจ้า"

ยูดาห์รับหน้าที่เป็น โฆษกต่อไป ก่อนหน้านี้อาสาได้ตกลงไว้กับบิดาว่าจะรับผิดชอบเรื่อง เบนยามิน เขาเล่าให้โยเซฟฟังว่าเกิดอะไรขึ้นที่บ้านที่เขาได้ขอบิดาให้อนุญาตให้พวกเขากลับมา พร้อมกับเบนยามิน นี่อาจเป็นครั้งแรกที่โยเซฟได้ยินเรื่องที่พวกพี่ๆของเขาๆของเขาๆขึ้นมาเกี่ยวกับการ หายตัวไปของเขา ยูดาห์วิ่งวอนต่อโยเซฟ เขาบอกโยเซฟว่าหากเขาไม่พาเบนยามินกลับไปด้วย บิดาของพวกเขาจะตายเพราะความทุกข์โศก เขาจึงอ่อนวอนโยเซฟให้รับเขาไว้เป็นทาสแทน เบนยามิน (ยูดาห์เรียกเบนยามินว่า น้อง คำนี้ (นาฮาร์) มักแปลเป็น ‘ชายหนุ่ม’ ไม่ว่าจะกรณีใด ความรู้สึกโทมนัสก็ท่วมทับทุกคนในตอนนั้น

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 45: ขณะที่จุดสุดยอดของเรื่องราวนี้ใกล้จะมาถึงแล้ว โยเซฟก็เปิด เผยตัวเองแก่พี่น้องของเขา จากนั้นเขาก็ใช้ให้ไปพาบิดากับครอบครัวมา

ปฐมกาล 45:1-3 โยเซฟอดกลั้นต่อหน้าบรรดาผู้ที่ยืนอยู่ต่อไปอีกมิได้ ท่านก็ร้องสั่ง ว่า "ให้ทุกคนออกไปเสียเถิด" จึงไม่มีผู้ใดยืนอยู่กับท่านด้วย ขณะที่โยเซฟแจ้งให้พี่น้องรู้จักตัว ท่าน 2 แล้วโยเซฟร้องให้เสียงดัง คนอียิปต์ทั้งหลายและคนในสำนักพระราชวังฟาโรห์ก็ได้ยิน 3 โยเซฟบอกพวกพี่น้องของตนว่า "เราคือโยเซฟ บิดาเรายังมีชีวิตอยู่หรือ" ฝ่ายพวกพี่น้องไม่รู้ ที่จะตอบประการใดเพราะตกใจกลัวที่เผชิญหน้ากับโยเซฟ

โยเซฟไม่อาจอดกลั้นได้อีกต่อไป เขาจึงสั่งให้ทุกคนยกเว้นพี่น้องของเขาออกไปจาก ห้อง จากนั้นเขาก็โผล่ออกมาแก่พี่น้องว่า "เราคือโยเซฟ บิดาเรายังมีชีวิตอยู่หรือ" ในการทำเช่นนั้นเขาก็ "ร้องให้เสียงดัง" จนถึงขนาดที่คนอียิปต์และคนในสำนักพระราชวังฟาโรห์ (ซึ่งคงอยู่ ใกล้ๆ) ได้ยิน พี่น้องของเขาไม่เพียงตกตะลึงเท่านั้น แต่พวกเขายังตกใจกลัวด้วย น้องของ พวกเขาที่พวกเขาได้ปฏิบัติอย่างทารุณเมื่อยี่สิบปีก่อนบัดนี้มีอำนาจโดยสมบูรณ์เหนือพวกเขา แล้วและสามารถแก้แค้นพวกเขาได้

ปฐมกาล 45:4-8 โยเซฟจึงบอกพี่น้องของตนว่า "เชิญเข้ามาใกล้เราเถิด" เขาก็เข้ามาใกล้แล้วโยเซฟว่า "เราคือโยเซฟน้องที่พี่ชายมายังอียิปต์ 5 ฉะนั้นบัดนี้อย่าเสียใจไปเลย อย่า โกรธตัวเองที่ขายเรามาที่นี่ เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้เราให้มาก่อนหน้าพี่เพื่อจะได้ช่วยชีวิต 6 เพราะมีการกันดารอาหารในแผ่นดินสองปีแล้ว ยังอีกห้าปีจะทำนาหรือเกี่ยวข้าวไม่ได้ 7 พระเจ้าทรงใช้เรามาก่อนพี่ เพื่อสงวนหมู่คนจากพวกพี่ไว้บนแผ่นดิน และช่วยชีวิตของพี่

ไว้ด้วยการช่วยให้พ้นอันใหญ่หลวง 8 ฉะนั้นบัดนี้มิใช่เป็นผู้ให้เรามาที่นี่ แต่พระเจ้าทรงให้มา พระองค์ทรงโปรดให้เราเป็นเหมือนบิดาแก่ฟาโรห์ เป็นเจ้าในราชวังทั้งสิ้น และเป็นผู้ครอบครอง ประเทศอียิปต์ทั้งหมด

โยเซฟจึงเรียกพี่น้องของเขาให้เข้ามาใกล้ๆ และเขาก็ทวนซ้ำอีกว่า “เราคือ โยเซฟน้องที่พี่ขายมายังอียิปต์” จุดประสงค์ที่แท้จริงของทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงยี่สิบปีนับบัดนี้เริ่มปรากฏชัดเจนแล้ว โยเซฟพยายามที่จะปลอบให้พวกเขาหายกลัวและตกใจ “เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้เราให้มาก่อนหน้าที่นี่เพื่อจะได้ช่วยชีวิต” เขาบอกพวกเขาว่ายังมีเหลืออีกห้าปีที่จะเกิดการกันดารอาหาร รากฐานและภาพประกอบของโรม 8:28 เริ่มปรากฏให้เห็น โยเซฟมองเห็นภาพที่ใหญ่กว่า “พระเจ้าทรงใช้เรามาก่อนที่นี่ เพื่อสงวนหมู่คนจากพวกที่ไว้บนแผ่นดิน และช่วยชีวิตของพี่ไว้ ด้วยการช่วยให้พ้นอันใหญ่หลวง” (คำที่แปลว่า หมู่คน (เชอริธ) มักแปลเป็น ‘ชนส่วนน้อยที่เหลือ’) โยเซฟรู้ว่าเหนืออื่นใดแล้วพระเจ้าทรงเป็นผู้กำกับเหตุการณ์ต่างๆ แม้กระทั่งการที่เขาถูกขายมายังอียิปต์จนถึงการที่เขากลายเป็น “ผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด”

ปฐมกาล 45:9-15   เจ้าจงรีบขึ้นไปหาบิดาเราบอกท่านว่า โยเซฟบุตรชายของท่าน พูดดังนี้ว่า "พระเจ้าทรงโปรดให้ลูกเป็นเจ้าเหนืออียิปต์ทั้งสิ้น ขอลงมาหาลูก อย่าได้ช้า 10 พ่อจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน และพ่อจะได้อยู่กับลูกหลานและฝูงแพะแกะ ฝูงวัว และทรัพย์ทั้งหมดของพ่อ 11 ลูกจะบำรุงรักษาพ่อที่นั่น ด้วยยังจะกันดารอาหารอีกห้าปี มิฉะนั้นพ่อและครอบครัวของพ่อและผู้คนที่พ่อมีอยู่จะยากจนไป" 12 ดูเถิด นายน้ตาพี่และนายน้ตาของเบนยามินน้องชายของข้าพเจ้าได้เห็นว่า เป็นปากของข้าพเจ้าเองที่ได้พูดกับพี่ 13 พี่จงเล่าให้บิดาของเราฟังถึงยศศักดิ์ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ในอียิปต์และที่พี่ได้เห็นนั้นทุกประการ พี่จงรีบพาบิดาเราลงมาที่นี่เถิด" 14 โยเซฟกอดคอเบนยามินผู้น้องแล้วร้องไห้ เบนยามินก็กอดคอโยเซฟร้องไห้เหมือนกัน 15 ยิ่งกว่านั้นโยเซฟจึงจูบพี่ชายทั้งปวงและร้องไห้ หลังจากนั้นพี่น้องของท่านก็สนทนากับโยเซฟ

โยเซฟจึงสั่งให้พี่น้องของตนรีบกลับไปพาบิดามาอยู่ในอียิปต์กับเขา เขาสัญญาว่าจะบำรุงรักษา (นั่นคือ เลี้ยงดูพวกเขา) เขาบอกพวกเขาให้ไปบอกบิดาเกี่ยวกับยศศักดิ์ของเขาและทุกสิ่งๆ ที่พวกเขาได้เห็น แต่ถึงอย่างไรแล้วก็ให้รีบทำการดังกล่าวและกลับมาพร้อมกับบิดาของพวกเขา ดังนั้น เขา “กอดคอเบนยามินผู้น้องแล้วร้องไห้ เบนยามินก็กอดคอโยเซฟร้องไห้

เหมือนกัน ยิ่งกว่านั้นโยเซฟจึงจับพี่ชายทั้งปวงและร้องไห้ หลังจากนั้นพี่น้องของท่านก็สนทนากับโยเซฟ”

ปฐมก 45:16-24   ชาวว่า "พี่น้องของโยเซฟมา" ไปถึงราชวังฟาโรห์ ฟาโรห์กับข้าราชการของพระองค์ก็พากันยินดี 17 ฟาโรห์รับสั่งกับโยเซฟว่า "พูดกับพี่น้องของท่านว่า 'ทำดังนี้ คือเอาของบรรทุกสัตว์กลับไปแผ่นดินคานาอัน 18 พาบิดาและครอบครัวของเจ้ามาหาเรา เราจะประทานของดีที่สุดในแผ่นดินอียิปต์ให้พวกเขา พวกเขาจะได้รับประทานผลอันอุดมบริบูรณ์ของประเทศนี้' 19 เราสั่งเจ้าแล้ว จงทำดังนี้ เอรถบรรทุกจากประเทศอียิปต์ไปรับเด็กเล็กๆและภรรยาของเจ้ากับนำบิดาของเจ้ามา 20 อย่าเสียดายทรัพย์สมบัติเลย เพราะของดีที่สุดในทั่วประเทศอียิปต์เป็นของเจ้าแล้ว" 21 บรรดาบุตรของอิสราเอลก็ทำตาม โยเซฟจัดรถบรรทุกให้เขาตามรับสั่งของฟาโรห์ ก็นำให้เสบียงรับประทานตามทาง 22 โยเซฟให้เสื้อผ้าคนละสำหรับ แต่ให้เงินแก่เบนยามินสามร้อยเหรียญกับเสื้อผ้าสำหรับ 23 โยเซฟฝากของต่อไปนี้ให้บิดา คือลาสิบตัว บรรทุกของดีที่สุดในประเทศอียิปต์ และลาตัวเมียอีกสิบตัวบรรทุกข้าว ขนมปัง และเสบียงอาหารสำหรับให้บิดารับประทานตามทาง 24 ดังนั้นโยเซฟส่งพี่น้องไป แล้วเขาก็ออกไป แล้วท่านสั่งเขาว่า "จงระวังให้ดีอย่าได้วิวาทกันตามทาง"

ชาวแพร่ไปถึงหูของฟาโรห์อย่างรวดเร็วถึงสิ่งที่เกิดขึ้น เขาจึงเห็นชอบกับแผนการของโยเซฟที่จะพาบิดามาอยู่ด้วยและสั่งโยเซฟให้ “เอารถบรรทุกจากประเทศอียิปต์ไป” เพื่ออำนวยความสะดวกในการขนย้าย โยเซฟยังให้เสบียงอาหารพวกเขาสำหรับการเดินทางและให้ “เสื้อผ้าคนละสำหรับ” แก่พี่น้องแต่ละคนของเขา แต่สำหรับเบนยามิน น้องชายแท้ๆของเขา เขาให้เงินสามร้อยเหรียญและเสื้อผ้าสำหรับ คำสั่งของเขา “จงระวังให้ดีอย่าได้วิวาทกันตามทาง” จริงๆแล้วมีความหมายว่า ‘อย่าตกใจกลัวระหว่างทางเลย’

ปฐมก 45:25-28   พวกพี่น้องก็พากันขึ้นไปจากอียิปต์เข้าไปในแผ่นดินคานาอันไปหาโยacobบิดาของตน 26 บอกบิดาว่า "โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ ท่านเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด" แต่จิตใจยาโคบงงงเพราะยังไม่เชื่อเขา 27 เขาจึงเล่าคำของโยเซฟให้บิดาฟังทุกประการ คือคำที่โยเซฟสั่งพวกเขาไว้ เมื่อยาโคบเห็นรถบรรทุกที่โยเซฟส่งมารับตน จิตใจของท่านก็ฟื้นชุ่มชื่นขึ้น 28 อิสราเอลจึงว่า "เราอึ้งใจแล้ว โยเซฟลูกเรายังมีชีวิตอยู่ เราจะไปเห็นลูกก่อนเราตาย"

พวกเขาจึงกลับมาบ้านพร้อมกับข่าวดีที่ว่าโยเซฟไม่เพียงยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น แต่ยังเป็นผู้
ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมดด้วย ยาโคบได้แต่มีปฏิกิริยาตอบสนองแบบไม่เชื่อ แม้แต่หลัง
จากที่พวกเขาได้เล่าเรื่องทั้งหมดให้เขาฟังแล้วก็ตาม เขาก็ยังไม่ยอมเชื่ออยู่ดี อย่างไรก็ตาม เมื่อ
เขาเห็นรถบรรทุกลูกของอียิปต์ “จิตใจของท่านก็ฟื้นเข้มแข็งขึ้น” วลีที่ว่า “เราอึ้งใจแล้ว” อาจแปล
แบบถอดความได้ว่า ‘นี่มันเยอะเกิน ไปแล้ว’ กระนั้น เขาก็ตั้งใจว่าจะไปเห็นหน้าโยเซฟก่อนเขา
ตาย

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 46: ยาโคบเริ่มการเดินทางของเขาไปยังอียิปต์ บทนี้แบ่งย่อยได้
ดังนี้ (1) การทรงยืนยันและพระสัญญาของพระเจ้าแก่ยาโคบในข้อ 1-4 (2) ยาโคบและ
ครอบครัวของตนเดินทางไปยังอียิปต์ในข้อ 5-27 และ (3) โยเซฟพบกับบิดาและพี่น้องของเขา
ในข้อ 28-34

ปฐมก 46:1-4 อิสราเอลเดินทางไปพร้อมกับทรัพย์ทั้งหมด มาถึงเมืองเบเออร์เซ
บา และถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของอิสอัคบิดาของตน 2 พระเจ้าตรัสแก่อิสราเอลโดยนิมิตใน
เวลากลางคืนว่า "ยาโคบ ยาโคบเอ๋ย" ยาโคบทูลว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี้พระเจ้าข้า" 3 พระองค์จึง
ตรัสว่า "เราคือพระเจ้า คือพระเจ้าของบิดาเจ้า อย่ากลัวที่จะลงไปยังอียิปต์เพราะเราจะให้เจ้า
เป็นประชาชาติใหญ่ที่นั่น 4 เราจะลงไปกับเจ้าถึงอียิปต์ และเราจะพาเจ้าขึ้นมาอีกด้วยแน่ และโย
เซฟจะวางมือบนตาเจ้า"

ดังนั้น ยาโคบจึงยอมให้คนทั้งตระกูลของเขาย้ายไป ตอนแรกพวกเขาเดินทางไปถึงเบเอ
อร์เซบาซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนใต้ของแผ่นดินคานาอันและเป็นพรมแดนทิศตะวันตกเฉียงใต้ของ
‘แผ่นดินนั้น’ เขาจึงถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าและที่นั่นพระเจ้าตรัสแก่เขาในนิมิต นี้เท่ากับว่า
พระเจ้าทรงอนุญาตให้เขาไปในอียิปต์ได้ (ยาโคบน่าจะรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงจัดวางมิให้อิสอัคไป
ที่นั่นและที่อับราฮัมปูของเขาประสบกับความยุ่งยากที่นั่นเช่นกัน) นอกจากนี้ พระเจ้าทรงสัญญา
อีกครั้งว่าจะทำให้เขาเป็นประชาชาติใหญ่แม้กระทั่งในอียิปต์ พระเจ้าทรงสัญญาอีกว่า “เราจะลง
ไปกับเจ้าถึงอียิปต์ และเราจะพาเจ้าขึ้นมาอีกด้วยแน่”

ปฐมก 46:5-8 ยาโคบก็ยกไปจากเบเออร์เซบา บรรดาบุตรชายอิสราเอลก็พายา
โคบบิดาขึ้นรถบรรทุกลูกที่ฟาโรห์ส่งมารับไปกับลูกหลานเล็กๆและภรรยาของเขา 6 เขาพาฝูงสัตว์

ของคนและทรัพย์ที่เขาได้มาในแผ่นดินคานาอันนั้นไปอียิปต์ ทั้งยาโคบกับบรรดาเชื้อสายของท่าน 7 คือลูกหลานชายหญิงและเชื้อสายทั้งหมดของท่านเข้าไปในอียิปต์ 8 ต่อไปนี้เป็นชื่อลูกหลานของอิสราเอลที่เข้าไปในอียิปต์ ทั้งยาโคบและบุตรชายของท่านคือ รูเบน บุตรหัวปีของยาโคบ

ยาโคบจึงเดินทางต่อไปยังอียิปต์พร้อมกับคนในครอบครัวทั้งหมดของเขาพร้อมกับฝูงสัตว์และข้าวของทั้งสิ้นของพวกเขา

ปฐมกาล 46:9-25 และบุตรชายของรูเบน คือ ฮาโนค บัลลู เฮสโรน และการมี

10 บุตรชายของสิเมโอน คือ เยมูเอล ยามีน โหหัด ยาคีน และโศหาร์ กับซาอูล บุตรชายของหญิงคนคานาอัน 11 บุตรชายของเลวี คือ เกอร์โชน โคฮาท และเมราลี 12 บุตรชายของยูดาห์คือ เอร์ โอนัน เซ-ลาห์ เปเรศ เตะ-ราห์ แต่เอร์และโอนันได้ถึงแก่ความตายในแผ่นดินคานาอัน บุตรชายของเปเรศคือ เฮสโรน และฮามูล 13 บุตรชายของอิสสาคาร์ คือ โทลา ปูวาร์ โยบ และซิมโรน 14 บุตรชายของเศบูลุน คือ เสเรด เอโลน และยาเลเอล 15 พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางเลอาห์ ซึ่งนางคลอดให้ยาโคบในปัดดานอารัม กับบุตรสาวชื่อ ดีนาห์ บุตรชายหญิงหมดด้วยกันมีสามสิบสามคน 16 บุตรชายของกาท คือ ศิฟิโอน ฮักกี ชูนิ เอสโบน เอร์ อารอดี และอาราลี 17 บุตรชายของอาเชอร์ คือ ยิมนาห์ อิซอฮาห์ อิซอฮูไอ และเบรือฮาห์ กับเสราห์น้องสาวของเขา และบุตรชายของเบรือฮาห์คือ เฮเบอร์และมัดคิเอล 18 พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางสิลปาห์ ผู้ที่ลาบับยกให้แก่นางเลอาห์บุตรสาวของตน และบุตรสิบหกคนนี้นางคลอดให้ยาโคบ 19 บุตรชายของนางราเชลภรรยายาโคบคือ โยเซฟและเบนยามิน 20 มนัสเสห์กับเอเฟราอิม เกิดแก่โยเซฟในแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งนางอาสนัทบุตรสาวของโปทิเฟรา ปุโรหิตเมืองโอนคลอดให้ท่าน 21 บุตรชายของเบนยามินคือ เบลา เบเคอร์ อัชเบล เก-รา นาอามาน เอไฮ โรซ มูปิม หูปิม และอาร์ด 22 พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางราเชลที่เกิดแก่ยาโคบ มีสิบสี่คนด้วยกัน 23 บุตรชายของดานคือ หุซิม 24 บุตรชายของนัฟทาลีคือ ยาเซเอล กูนิ เยเซอร์ และซิลเลม 25 พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางบิลฮาห์ ผู้ที่ลาบับยกให้แก่นางราเชลบุตรสาวของตน และบุตรเจ็ดคนนี้นางคลอดให้ยาโคบ

คำบรรยายเกี่ยวกับบุตรแต่ละคนของบุตรชายเหล่านั้นของยาโคบได้ถูกระบุไว้

บุตรชายของรูเบน คือ ฮาโนค บัลลู เฮสโรน และการมี

บุตรชายของสิเมโอน คือ เยมูเอล ยามีน โอหาค ยาซีน และโคฮาร์ กับซาอูล (ความเห็นเกี่ยวกับหญิงคนคานาอันนี้อาจหมายถึงภรรยาคนที่สองของสิเมโอน)

บุตรชายของเลวี คือ เกอร์โซน โคฮาท และเมราลี

บุตรชายของยูดาห์คือ เอร์ โอนัน เซ-ลาห์ เปเรศ เศ-ราห์ แต่เอร์และโอนันได้ถึงแก่ความตายในแผ่นดินคานาอัน อย่างไรก็ตาม บุตรชายทั้งหลายของเปเรศ เฮสโรน และฮามูลได้ถูกกล่าวถึงแทน

บุตรชายของอิสสาคาร์ คือ โทลา ปูวาร์ โยบ และซิมโรน

บุตรชายของเศบูลุน คือ เสเรด เอโลน และยาเลเอล

มีระบุไว้ในข้อ 15 แบบเป็นสรุ่ยย่อว่าคนเหล่านี้รวมถึงคินาห์ด้วยเป็นบุตรและหลานของนางเลอาห์ซึ่งรวมทั้งหมด 33 คน

บุตรชายของกาด คือ ศิฟีโอน ฮักกี ชูนิ เอสโบน เอรี อาโรดี และอาเรดี

บุตรชายของอาเซอร์ คือ ยิมนาห์ อิซอฮาห์ อิซอฮูไอ และเบรีอาห์ กับเสราห์น้องสาวของเขา และบุตรชายของเบรีอาห์คือ เฮเบอร์และมัดคีเอล

คนเหล่านี้ทุกคนสืบเชื้อสายมาจากนางสิลปาห์ รวมทั้งหมด 16 คน

บุตรชายของโยเซฟ คือ มนัสเสห์กับเอฟราอิม เกิดในแผ่นดินอียิปต์

บุตรชายของเบนยามินคือ เบลา เบเคอร์ อัซเบล เก-รา นาอามาน เอไฮ โธษ มุปปีม มุปปีม และอาร์ด

พวกเขาเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางราเชลมีสิบสี่คนด้วยกัน

บุตรชายของดานคือ หุซิม

บุตรชายของนัฟทาลีคือ ยาเซเอล กูนี เยเซอร์ และซิลเลม

คนเหล่านี้ทั้งหมดสืบเชื้อสายผ่านทางนางบิลฮาห์ รวมทั้งหมด 7 คน

ปฐม 46:26-27 บรรดาคนของยาโคบซึ่งออกมาจากบ้านเอวของท่านที่เข้ามาในอียิปต์นั้น ไม่นับภรรยาของบุตรชายยาโคบ มีหกสิบหกคนด้วยกัน 27 บุตรชายของโยเซฟซึ่งเกิดแก่ท่านในอียิปต์มีสองคน นับคนทั้งปวงในครอบครัวของยาโคบที่เข้ามาในอียิปต์ได้เจ็ดสิบคน

มีระบุไว้ว่าลูกหลาน 66 คนของยาโคบไม่รวมภรรยาของพวกเขามาถึงในอียิปต์อย่างไรก็ตาม เมื่อรวมยาโคบเองด้วยแล้ว พร้อมกับโยเซฟและบุตรชายสองคนของเขา จำนวนคนที่ทั้งหมดคือ 70 คน

ปฐมกาล 46:28-30 ยาโคบให้ยูดาห์ล่วงหน้าไปหาโยเซฟเพื่อจะนำหน้าไปยังเมืองโกเชน แล้วพวกเขาก็มาถึงแผ่นดินโกเชน 29 โยเซฟก็จัดรถม้าของตนขึ้นไปยังเมืองโกเชนรับอิสราเอลบิดาของตน พอเห็นบิดาท่านก็กอดคอบิดาไว้ร้องไห้เป็นเวลานาน 30 อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า "เดี๋ยวนี้พ่อจะตายก็ตามเถิด เพราะพ่อได้เห็นหน้าเจ้าแล้วและรู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่"

ยาโคบให้ยูดาห์ล่วงหน้าไปเพื่อพบกับโยเซฟเพื่อขอคำแนะนำเพิ่มเติม "แล้วพวกเขาก็มาถึงแผ่นดินโกเชน" โกเชนอยู่ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำไนล์และอยู่ในพื้นที่ส่วนเหนือของอียิปต์ มันเป็นแผ่นดินดีและอยู่ใกล้ที่สุดกับที่พวกเขาได้จากมา เมื่อพวกเขาเข้าไปใกล้ โยเซฟก็ออกไปโดยนั่งรถม้าของตนไปพบกับบิดาของตนเพื่อการได้พบกันอีกอันน่าตื่นตันทัน ยาโคบกล่าวว่าตนตายตาหลับแล้วเพราะว่าเขาได้เห็นโยเซฟบุตรของตนอีกครั้ง

ปฐมกาล 46:31-34 โยเซฟจึงบอกพี่น้องและครอบครัวของบิดาว่า "เราจะขึ้นไปแสดงแก่ฟาโรห์และทูลแก่พระองค์ว่า 'พี่น้องและครอบครัวของบิดาผู้เคยอยู่ในแผ่นดินคานาอันนั้นมาหาข้าพระองค์แล้ว 32 คนเหล่านั้นเป็นผู้เลี้ยงแกะมีอาชีพเลี้ยงสัตว์ เขาพาฝูงแพะแกะ ฝูงวัวกับทรัพย์สมบัติของเขาทั้งสิ้นมาด้วย' 33 และต่อมาเมื่อฟาโรห์จะรับสั่งให้ท่านเข้าเฝ้าและจะถามว่า 'พวกเจ้าเคยทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร' 34 ท่านทั้งหลายจงทูลว่า 'การทำมาหาเลี้ยงชีพของผู้รับใช้ของพระองค์นั้นเกี่ยวข้องกับพวกสัตว์ใช้งานตั้งแต่เป็นเด็กมาจนทุกวันนี้ ทั้งข้าพระองค์ทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพระองค์ด้วย' เพื่อท่านทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน เหตุว่าคนเลี้ยงแกะทุกคนนั้นเป็นที่พึงรังเกียจสำหรับชาวอียิปต์"

บทนี้ปิดท้ายด้วยการที่โยเซฟ 'สรุปย่อ' ให้บิดาฟังเกี่ยวกับว่าเขาจะได้เข้าเฝ้าฟาโรห์ในไม่ช้าและเขาควรตอบฟาโรห์อย่างไร โยเซฟเตือนบิดาว่าเมื่อเขาถูกถามเรื่องอาชีพของตนให้เขาพูดว่าเขามีอาชีพเลี้ยงสัตว์และไม่ให้เอ่ยถึงการเป็นคนเลี้ยงแกะ เห็นได้ชัดว่าการเป็นคนเลี้ยงแกะไม่ใช่สิ่งที่คนอียิปต์คิดในแง่ดีนัก

เห็นได้ชัดว่าโยเซฟปรารถนาให้ครอบครัวของตนอาศัยอยู่ในเมืองโกเชนซึ่งหากฟาโรห์รู้ว่าพวกเขาเป็นคนเลี้ยงแกะ พวกเขา ก็อาจตกอยู่ในอันตรายได้ อย่างไรก็ตาม ดังที่บทต่อไปจะเปิดเผยให้เห็น ยาโคบไม่สนใจคำแนะนำของบุตรชายของตน

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 47: ในบทนี้ (1) โยเซฟพาพี่น้องของตนไปเข้าเฝ้าฟาโรห์ ในข้อ 1-12 (2) การปฏิบัติต่อกันของโยเซฟในช่วงการกั้นดารอาหารในข้อ 13-26 และ (3) ความปรารถนาของยาโคบที่จะถูกฝังในแผ่นดินคานาอันในข้อ 27-31

ปฐมกาล 47:1-10 โยเซฟเข้าไปทูลฟาโรห์ว่า "บิดาและพี่น้องของข้าพระองค์กับฝูงแพะแกะฝูงวัวและทรัพย์สมบัติของเขาทั้งสิ้นมาจากแผ่นดินคานาอันแล้ว ดูกิจิต พวกเขาอยู่ในแผ่นดินโกเชน" 2 โยเซฟเลือกคนจากหมู่พี่น้อง คือผู้ชายห้าคนพาไปเฝ้าฟาโรห์ 3 ฟาโรห์ตรัสถามพี่น้องของโยเซฟว่า "พวกเจ้าเคยทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร" เขาทูลฟาโรห์ว่า "ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้เลี้ยงแพะแกะ ทั้งพวกข้าพระองค์และบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์" 4 เขาทูลฟาโรห์อีกว่า "พวกข้าพระองค์มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้เพราะไม่มีทุ่งหญ้าจะเลี้ยงสัตว์ของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะเหตุว่าในแผ่นดินคานาอันนั้นกั้นดารอาหารหนัก เหตุฉะนั้นบัดนี้ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชนเถิด" 5 ฟาโรห์จึงตรัสแก่โยเซฟว่า "บิดาและพี่น้องของท่านมาหาท่านแล้ว 6 ท่านมีประเทศอียิปต์อยู่ต่อหน้าให้บิดาและพี่น้องของท่านตั้งหลักแหล่งอยู่ในแผ่นดินดีที่สุดคือให้เขาอยู่แผ่นดินโกเชน แล้วในพวกพี่น้องนั้น ถ้าท่านรู้ว่าผู้ใดเป็นคนมีความสามารถ จงตั้งผู้นั้นให้เป็นหัวหน้ากองเลี้ยงสัตว์ของเรา" 7 โยเซฟก็พายาโคบบิดาของท่านเข้าเฝ้าฟาโรห์ ยาโคบก็ถวายพระพรแก่ฟาโรห์ 8 ฟาโรห์จึงตรัสถามยาโคบว่า "อายุท่านได้เท่าไร" 9 ยาโคบทูลตอบฟาโรห์ว่า "ข้าพระองค์ดำรงชีวิตสัญจรอยู่นับได้ร้อยสามสิบปี ชีวิตของข้าพระองค์สั้นและมีความลำบาก ไม่เท่าอายุบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในวันที่ดำรงชีวิตสัญจรอยู่นั้น" 10 ยาโคบถวายพระพรแก่ฟาโรห์ แล้วทูลลาไปจากฟาโรห์

พอมาถึงในอียิปต์และตั้งรกรากเสร็จ โยเซฟก็พาบิดาและพี่น้องห้าคนของตนไปเข้าเฝ้าฟาโรห์ แม้ว่าโยเซฟได้เตือนแล้วว่าอย่าเอ่ยถึงการเป็นคนเลี้ยงแกะ แต่ยาโคบก็ยอมรับว่าตนเป็นคนเลี้ยงแกะอยู่ดี เขาจึงขออนุญาตที่จะอาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน ฟาโรห์จึงให้อนุญาตเขาและ

เสนองานให้แก่บุตรชายคนใดก็ตามของเขาในการดูแลฝูงสัตว์ของตน พอถูกถามว่าเขาอายุเท่าไรแล้ว ยาโคบก็ตอบอย่างไพเราะว่า “ข้าพระองค์ดำรงชีวิตสัตย์จรอยู่นับได้ร้อยสามสิบปี ชีวิตของข้าพระองค์สั้นและมีความลำบาก ไม่เท่าอายุบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในวันที่ดำรงชีวิตสัตย์จรอยู่นั้น”

แม้ว่ามีอายุได้หนึ่งร้อยสามสิบปีแล้ว แต่เมื่อเปรียบเทียบกับบรรพบุรุษของเขา ชีวิตของเขาก็สั้นกว่า นอกจากนี้ ตลอดปีเหล่านั้นเขาก็ประสบกับความยากลำบาก เขาเปรียบชีวิตของตนเหมือนกับ “การสัตย์จร” ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่าการเดินทาง แน่ทีเดียว ชีวิตสำหรับผู้คนของพระเจ้าคือการสัตย์จรไปมา โลกนี้ไม่ใช่บ้านของเราดังที่มีระบุไว้ในฮีบรู 11:13-16

ปฐม 47:11-12 ฝ่ายโยเซฟให้บิดาและพวกพี่น้องของตนอยู่และถือกรรมสิทธิ์ที่ดินในประเทศอียิปต์ ในแผ่นดินที่ดีที่สุดคือ ในแผ่นดินรามเสส ตามรับสั่งของฟาโรห์ 12 โยเซฟเลี้ยงดูบิดาและพวกพี่น้องรวมทั้งครอบครัวของบิดา ให้มีอาหารรับประทานตามจำนวนคนในครอบครัว

โยเซฟจึงให้ครอบครัวของตนมีกรรมสิทธิ์ในแผ่นดินอียิปต์ ในส่วนที่ดีที่สุดของแผ่นดินนั้น คือในแผ่นดินรามเสส ที่นั่นเขาดูแลพวกเขาและจัดหาสำหรับความต้องการต่างๆของพวกเขา อีกครั้งที่โยเซฟปรากฏในฐานะเป็นแบบหนึ่งของพระคริสต์

ปฐม 47:13-26 และทั่วแผ่นดินขาดอาหารเพราะการกัณดารอาหารร้ายแรง จนแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอันทั้งสิ้นหิวโหยเพราะการกัณดารอาหาร 14 โยเซฟรวบรวมเงินทั้งหมดที่ได้จากการขายข้าวในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และโยเซฟนำเงินนั้นไปไว้ในราชวังฟาโรห์ 15 เมื่อเงินในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอันหมดแล้ว ชาวอียิปต์ทั้งปวงมาราบเรียนโยเซฟว่า "ขออาหารให้พวกข้าพเจ้าเถิด เหตุใดพวกข้าพเจ้าจะต้องอดตายต่อหน้าท่านเพราะเงินหมดเล่า" 16 โยเซฟจึงบอกว่า "ถ้าเงินหมดแล้วจงเอาฝูงสัตว์ของเจ้ามาและเราจะให้ข้าวแลกกับสัตว์" 17 เขาก็นำฝูงสัตว์มาให้โยเซฟ โยเซฟก็ให้อาหารแก่เขาแลกกับม้า แพะแกะ ฝูงวัวและลา ในปีนั้นท่านจ่ายอาหารแลกกับสัตว์ต่างๆของเขา 18 เมื่อปีนั้นสิ้นสุดลงแล้ว เขาก็มาหาท่านในปีที่สองกราบเรียนท่านว่า "พวกข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังเรื่องนี้ไว้จากนายของข้าพเจ้าว่าเงินของข้าพเจ้าหมดแล้วและฝูงสัตว์ของข้าพเจ้าก็เป็นของนายแล้วด้วย ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดเหลือในสายตาของท่านเลย เว้นแต่ตัวข้าพเจ้ากับที่ดินเท่านั้น 19 เหตุใดข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องอด

ตายต่อหน้าต่อตาท่านแล้ว ทั้งตัวข้าพเจ้ากับที่ดินของข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย ขอท่านโปรดซื้อพวกข้าพเจ้ากับที่ดินแลกกับอาหาร ข้าพเจ้าทั้งหลายกับที่ดินจะเป็นทาสของฟาโรห์ ขอท่านโปรดให้เมล็ดข้าวแก่พวกข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้และไม่ตายเพื่อที่ดินนั้นจะไม่รกร้างไป" 20 โยเซฟก็ซื้อที่ดินทั้งหมดในอียิปต์ให้แก่ฟาโรห์ เพราะคนอียิปต์ทุกคนขายไร่นาของตนเนื่องจากการกันดารอาหารรุนแรงต่อเขา ยิ่งนัก เพราะฉะนั้นแผ่นดินจึงตกเป็นของฟาโรห์ 21 ส่วนประชาชนเหล่านั้นโยเซฟให้เขาย้ายไปอยู่ที่เมืองต่างๆทั่วประเทศอียิปต์ 22 เว้นแต่ที่ดินของพวกปุโรหิตเท่านั้นโยเซฟไม่ได้ซื้อ เพราะปุโรหิตได้รับปันส่วนจากฟาโรห์ และดำรงชีวิตอาศัยตามส่วนที่ฟาโรห์พระราชทาน เหตุฉะนั้นเขาจึงไม่ได้ขายที่ดินของเขา 23 โยเซฟชี้แจงแก่ประชาชนทั้งปวงว่า "ดูเถิด วันนี้เราซื้อตัวพวกเจ้ากับที่ดินของเจ้าให้เป็นของฟาโรห์แล้ว นี่เราจะให้เมล็ดข้าวแก่พวกเจ้าและพวกเจ้าจงเอาไปหว่านเถิด 24 และต่อมาเมื่อได้ผลแล้วจงถวายส่วนหนึ่งในห้าส่วนแก่ฟาโรห์ เก็บสี่ส่วนไว้เป็นของตน สำหรับใช้เป็นเมล็ดข้าวบ้าง เป็นอาหารสำหรับเจ้าและครอบครัวกับเด็กเล็กบ้าง" 25 คนทั้งหลายก็กล่าวว่า "ท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ ขอให้ข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับความกรุณาในสายตาของนายข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายยอมเป็นทาสของฟาโรห์" 26 โยเซฟตั้งเป็นกฎหมายในประเทศอียิปต์ตราบเท่าทุกวันนี้ว่าให้ฟาโรห์ได้ส่วนหนึ่งในห้าส่วน เว้นแต่ที่ดินของปุโรหิตเท่านั้นไม่ตกเป็นของฟาโรห์

ขณะเดียวกัน การกันดารอาหารก็เกิดขึ้นไปทั่วแผ่นดินต่อไป โยเซฟจึงทำตามแผนโดยรวมรวบรวมทรัพย์ากรของอียิปต์เพื่อตอบสนองความต้องการของคนในชาติ กระนั้น เขาก็จัดการอย่างมีเล่ห์เหลี่ยมเพื่อเพิ่มพูนความมั่งคั่งให้แก่ฟาโรห์ ผู้ให้ประโยชน์แก่เขา ตอนแรกเขาเอาเงิน (นั่นคือ เงินและทอง) ค่าอาหารไปเก็บรวบรวมไว้ภายใต้คำสั่งของเขา ความหมายที่ว่าเงินในประเทศอียิปต์หมดแล้วไม่ได้หมายความว่าเงินกลายเป็นสิ่งไร้ค่า แต่โยเซฟเห็นล่วงหน้าว่าทองคำและเงินจะหมดเมื่อไร ซึ่งมันก็หมดจริงๆ

ดังนั้น เขาจึงสั่งให้ผู้คนนำฝูงสัตว์มาแลกกับข้าว หลังจากไม่มีฝูงสัตว์มาแลกแล้ว เขาก็สั่งให้ผู้คนนำที่ดินมาแลกกับอาหาร แผ่นดินนั้นถูกโอนให้เป็นชื่อของฟาโรห์ "เพราะฉะนั้นแผ่นดินจึงตกเป็นของฟาโรห์" นอกจากนี้ โยเซฟรู้ว่าหลังจากผ่านไปเจ็ดปี การกันดารอาหารจะสิ้นสุดลง ดังนั้นเขาจึงกันเมล็ดข้าวไว้ต่างหากเพื่อที่ประชาชนจะไปหว่านในแผ่นดินหลังจากนั้น อย่างไรก็ตาม เขาตั้งเป็นกฎหมายไว้ว่าฟาโรห์จะได้รับส่วนหนึ่งในห้าของผลเก็บเกี่ยวใน

ภายหลัง ดังนั้น โยเซฟจึงเพิ่มพูนความมั่งคั่งและอำนาจให้แก่ฟาโรห์แห่งอียิปต์ผู้เป็นนายของตนอย่างมากมาย

ปฐมกาล 47:27-28 พวกอิสราเอลอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์ ณ แผ่นดินโกเชน เขามีทรัพย์สินสมบัติที่นั่น และมีลูกหลานทวีขึ้นมากมาย 28 ยาโคบมีชีวิตรอยู่ในแผ่นดินอียิปต์สิบเจ็ดปี รวมอายุยาโคบได้ร้อยสี่สิบเจ็ดปี

ขณะเดียวกัน อิสราเอล (นั่นคือ ยาโคบ) ก็อาศัยอยู่ต่อไปในอียิปต์และเจริญขึ้น “เขามีทรัพย์สินสมบัติที่นั่น และมีลูกหลานทวีขึ้นมากมาย” พระเจ้าทรงอวยพรพวกเขา! นอกจากนี้ ยาโคบเองก็อาศัยอยู่ในอียิปต์เป็นเวลาทั้งหมดสิบเจ็ดปี โดยทำยที่สุคก็เสียชีวิตด้วยวัย 147 ปี

ปฐมกาล 47:29-31 เวลาที่อิสราเอลจะสิ้นชีพก็ใกล้เข้ามาแล้ว ท่านจึงเรียกโยเซฟบุตรชายท่านมาสั่งว่า "ถ้าเดี๋ยวนี้เราได้รับความกรุณาในสายตาของเจ้า เราขอร้องให้เจ้าเอามือของเจ้าวางไว้ใต้ขาอ่อนของเรา และปฏิบัติต่อเราด้วยความเมตตากรุณาและจริงใจ ขอเจ้าโปรดอย่าฝังเราศพไว้ในอียิปต์เลย 30 แต่เราจะถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของเรา แล้วเจ้าจงนำเราออกจากอียิปต์ไปฝังไว้ ณ ที่ฝังศพบิดาเราเถิด" โยเซฟก็สัญญาว่า "ข้าพเจ้าจะกระทำตามที่ท่านสั่ง" 31 อิสราเอลจึงบอกว่า "จงปฏิญาณตัวให้เราด้วย" โยเซฟก็ปฏิญาณให้บิดา แล้วอิสราเอลก็กราบลงที่บนหัวนอน

ด้วยรู้ว่าวันเวลาของตนนั้นเหลือไม่มากแล้ว ยาโคบจึงเรียกโยเซฟเข้ามาและขอให้เขาปฏิญาณโดยเอามือของเขาวางไว้ใต้ขาอ่อนของตน นั่นคือ การแสดงออกของคนที่วันออกกลางที่บ่งบอกถึงความสำคัญอย่างมากจากการใกล้ชิดขนาดนั้น เขาขอโยเซฟว่าอย่าฝังศพตนในอียิปต์ ยาโคบปรารถนาที่จะถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของเขา “ในที่ฝังศพ” ของคนเหล่านั้น โยเซฟสาบานว่าจะทำตามคำขอของบิดา เห็นได้ชัดว่ายาโคบรู้ว่าอียิปต์ไม่ใช่บ้านของตนและไม่ใช่แผ่นดินที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับเชื้อสายของเขา

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 48: ขณะที่เรื่องราวอันน่าสะเทือนใจของโยเซฟกับยาโคบใกล้ปิดฉากลง บทที่ 48 ก็แบ่งย่อยได้ดังต่อไปนี้ (1) โยเซฟไปเยี่ยมบิดาที่ใกล้สิ้นชีวิตในข้อ 1-7 และ (2) ยาโคบอวยพรบุตรทั้งสองของโยเซฟในข้อ 8-22

ปฐมก 48:1-7 และต่อมอภยหล้งเหตุการณ้เหล่านนี้มึคนเรยนโยเซฟว่า "ดูเถด บิดาของท่นปวย" โยเซฟก็พามนัสเสห้และเอฟราอิมบุตรชายท้งสองของต่นไป 2 มึคนบอกยา โคบว่า "ดูเถด โยเซฟบุตรชายมาหาท่น" อิสราเอลก็รวบรวมกำล้งลุกซึ่นน้งบนที่นอน 3 ยาโคบ จ้งพูดกับโยเซฟว่า "พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิได้สำแดงพระองค้แก่พ่อที่ตำบลลูสในแผ่นดินคานาอัน และทรงอวยพรพรแก่พ่อ 4 และตรัสแก่พ่อว่า 'ดูเถด เราจะให้เจ้ามีลูกดกทวีย้งซึ่นและ เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ และจะยกแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภยหล้งเจ้าเป็น กรรมสิทธิเป็นนิตย' 5 ส่วนบุตรชายท้งสองของเจ้าที่เกิดแก่เจ้าในประเทศอียิปต์ก่อนพ่อมาหา เจ้าในอียิปต์ก็ึ่นบุตรของพ่อ เอฟราอิมและมนัสเสห้จะต้งเป็นของพ่อ เหมือนรูเบนและสิเม โอน 6 ส่วนบุตรของเจ้า ที่เกิดมาภยหล้งเขาจะนับเป็นบุตรของเจ้า เขาจะได้ชื่อตามพี่ชายใน การรับมรดกของเขา 7 และสำหรับพ่อเมื่อพ่อจากปัดดานมา นางราเชลซึ่งอยู่กัพ่อก็ได้สิ้นชีวิต ในแผ่นดินคานาอันขณะอยู่ตามทางย้งห่างจากเอฟราธาห์ แล้วพ่อได้ฝังศพเธอไว้ริมทางไปเอฟ ราธาห์คือเบธเลเฮม"

ในช่วงบั้นปลายชีวิตของยาโคบ เขาก็เริ่มปวย เมื่อได้ยึนเช่นนั้น โยเซฟจ้งพาบบุตรชายสอง คนของต่นคือ มนัสเสห้และเอฟราอิมไปหาปูของพวเขา ยาโคบยันตัวซึ่นน้งเมื่อพวเขาเข้ามา และเริ่มอวยพรหลานชายท้งสองของต่น เขาเล่าย้อนให้ฟังว่าพระเจ้าได้ทรงปรากฏแก่เขาในอดีต และอวยพรเขา น่าสนใจตรงที่ว่า เขากล่าวว่าบุตรชายท้งสองของโยเซฟจะ "ต้งเป็นของพ่อ เหมือนรูเบนและสิเมโอน"

มึการอ้างอิงถึงการที่รูเบนได้เสียสิทธิบุตรหัวปีของต่นไปเพราะความบาปอันเลวร้ายที่ เขาได้กระทำต่อบิดาของต่น ดู 1 พงศาวดาร 5:1 สิเมโอนเป็นบุตรชายคนที่สอง อย่งไรก็ตาม ยา โคบก็ผิดหวังกับความโหดร้ายทารุณของสิเมโอนในเรื่องของโยเซฟและของดินาห์ ดั้งนั้น เขา จ้งให้บุตรชายสองคนของโยเซฟเป็นบุตรหัวปีและบุตรคนรองของต่น นอกจากนี้ ยาโคบกล่าว ชัดเจนว่าแม้แต่หลานชายสองคนของเขา (มนัสเสห้และเอฟราอิมแม้เกิดในอียิปต์ก็ตาม) ใน อนาคตจะถูกเรียก โดยนามของเขา คือ อิสราเอล

ปฐมก 48:8-12 อิสราเอลเห็นบุตรชายท้งสองของโยเซฟจ้งถามว่า "นี่ไคร" 9 โย เซฟตอบบิดาของต่นว่า "นี่เป็นบุตรชายของลูกที่พระเจ้าประทานแก่ลูกในแผ่นดินนี้" อิสราเอล จ้งว่า "ขอเจ้าพาบบุตรท้งสองเข้ามาเพื่อพ่อจะได้ให้พรแก่เขา" 10 คราวนั้นตาของอิสราเอลมืดมัว ไปเพราะชรา มองอะไรไม่เห็น โยเซฟพาบบุตรเข้ามาใกล้บิดา บิดาก็จูบกอดเขา 11 อิสราเอลบอก

โยเซฟว่า "แต่ก่อนพ่อคิดว่าจะไม่ได้เห็นหน้าเจ้า แต่ดูเถิด พระเจ้าทรงโปรดให้พ่อเห็นทั้งเชื้อสายของเจ้าด้วย" 12 โยเซฟเอาบุตรออกมาจากระหว่างเข้าของท่าน แล้วกราบลงถึงดิน

แม้ว่ามนัสเสห์และเอฟราอิมอยู่ตรงหน้าคุณปู่ผู้แก่ชราของพวกเขาแล้วก็ตาม เขาก็แทบไม่รู้ตัวเลยว่าพวกเขาอยู่ด้วยเพราะสายตาของเขาฝ้าฟางไปเยอะแล้ว เขาจึงขอให้โยเซฟมาพวกเขาเข้ามาใกล้ๆเพื่อที่เขาจะได้อวยพรพวกเขา หลังจากนั้นยาโคบก็จูบพวกเขาและกอดพวกเขา ยาโคบรำพึงว่าตลอดหลายปีเขาคิดว่าตนจะไม่ได้เห็นหน้าโยเซฟอีกแล้วและบัดนี้เขาก็มีบุตรทั้งสองของโยเซฟอยู่ตรงหน้าแล้ว โยเซฟจึงดันบุตรทั้งสองที่อาจเหนียมอายของตนออกไปจากหว่างเข้าของตนและตัวเขาเองก็กราบลงถึงดินต่อหน้าบิดาผู้ใกล้สิ้นชีวิต

ปฐมกาล 48:13-20 โยเซฟจงบุตรทั้งสองเข้าไปใกล้บิดา มือขวาจับเอฟราอิมให้อยู่ข้างซ้ายอิสราเอล และมือซ้ายจับมนัสเสห์ให้อยู่ข้างขวามืออิสราเอล 14 ฝ่ายอิสราเอลก็เหยียดมือขวาออกวางบนศีรษะเอฟราอิมผู้เป็นน้อง และมือซ้ายวางไว้บนศีรษะมนัสเสห์ โดยตั้งใจเหยียดมือออกเช่นนั้น เพราะมนัสเสห์เป็นบุตรหัวปี 15 แล้วอิสราเอลกล่าวอวยพรแก่โยเซฟว่า "ขอพระเจ้าที่อับราฮัมและอิสอัคบิดาข้าพเจ้าดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์นั้น ขอพระเจ้าผู้ทรงบำรุงเลี้ยงชีวิตข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาจนวันนี้ 16 ขอทูตสวรรค์ที่ได้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งสิ้น โปรดอวยพรแก่เด็กหนุ่มทั้งสองนี้ ให้เขาสืบชื่อของข้าพเจ้าและชื่อของอับราฮัมและชื่อของอิสอัคบิดาของข้าพเจ้าไว้และขอให้เขาเจริญขึ้นเป็นมวลชนบนแผ่นดินเถิด" 17 ฝ่ายโยเซฟเมื่อเห็นบิดาวางมือข้างขวามือของเอฟราอิมก็ไม่พอใจ จึงจับมือบิดาจะยกจากศีรษะเอฟราอิมวางบนศีรษะมนัสเสห์ 18 โยเซฟพูดกับบิดาของตนว่า "ไม่ถูก บิดาของข้าพเจ้า เพราะคนนี้เป็นหัวปี ขอท่านวางมือขวามือของคณนี้เถิด" 19 บิดาก็ไม่ยอมจึงตอบว่า "พอรู้แล้ว ลูกเอ๋ย พอรู้แล้ว เขาจะเป็นคนตระกูลหนึ่งด้วย และเขาจะใหญ่โตด้วย แต่แท้จริงน้องชายจะใหญ่โตกว่าพี่ และเชื้อสายของน้องนั้นจะเป็นคนหลายประชาชาติด้วยกัน" 20 วันนั้นอิสราเอลก็ให้พรแก่ทั้งสองคนว่า "พวกอิสราเอลจะใช้ชื่อเจ้าให้พรว่า 'ขอพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านเป็นเหมือนเอฟราอิมและเหมือนมนัสเสห์เถิด'" อิสราเอลจึงให้เอฟราอิมเป็นใหญ่กว่ามนัสเสห์

เมื่อยาโคบเตรียมตัวที่จะอวยพรหลานชายทั้งสองของตน เขาก็วางมือขวาของตนบนเอฟราอิมผู้เป็นน้องและวางมือซ้ายของตนบนมนัสเสห์ คำอวยพรของเขานั้นทั้งไพเราะและลึกซึ้ง "ขอพระเจ้าที่อับราฮัมและอิสอัคบิดาข้าพเจ้าดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์นั้น ขอพระเจ้าผู้ทรงบำรุงเลี้ยงชีวิตข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาจนวันนี้ ขอทูตสวรรค์ที่ได้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้าย

ทั้งสิ้น โปรดอวยพรแก่เด็กหนุ่มทั้งสองนี้ ให้เขาสืบชื่อของข้าพเจ้าและชื่อของอับราฮัมและชื่อของอิสอัคบิดาของข้าพเจ้าไว้และขอให้เขาเจริญขึ้นเป็นมวชนบนแผ่นดินเกิด” ยาโคบเข้าใจชัดเจนว่าพระเจ้าไม่เพียงนำพาและอวยพรบรรพบุรุษของเขาเท่านั้น แต่รวมถึงเขาคด้วย

นอกจากนี้ เขายอมรับว่าพระเจ้าได้ทรงเลี้ยงดูเขามาตลอดชีวิตของเขา วลีที่กล่าวถึง ทูตสวรรค์ ย่อมหมายถึงทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ปรากฏแก่เขามาหลายครั้งแล้ว เห็นได้ชัดว่าเขาเห็นว่าทูตสวรรค์ผู้นี้เทียบเท่ากับพระเจ้าเองเลย เขาทูลขอพระเจ้าผู้ได้ทรงไถ่เขาให้โปรดอวยพรหลานชายทั้งสองของเขาที่อยู่ต่อหน้าเขา นี้เท่ากับว่าเขาวางพรแห่งสิทธิบุตรหัวปีไว้บนพวกเขา เขากล่าวชัดเจนให้พวกเขาได้ยืนยันว่าพวกเขาจะต้องใช้นามของเขา (อิสราเอล) บนตัวพวกเขา แม้ว่าพวกเขาได้เติบโตมาตลอดชีวิตในอียิปต์ก็ตาม สุดท้าย เขาทูลขอพระเจ้าทรงโปรดทำให้พวกเขาทวีขึ้นเป็นมวชน โยเซฟผู้ถูกกักกันจึงได้รับพระพรสองเท่าของบิดาผ่านทางบุตรทั้งสองของตน

โยเซฟออกทันทีว่าบิดาตนได้วางมือขวาของเขาบนบุตรคนน้อง คือ เอฟราอิม ธรรมเนียมของชาวตะวันออกกลางมีอยู่ว่า มือขวามือเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงพระพรที่ใหญ่กว่า อันที่จริงแล้วโยเซฟพยายามที่จะเข้าไปแทรกแซงและสลับมือของบิดา เขาคิดเอาเองว่ายาโคบไม่รู้ตัวว่าคนไหนเป็นพี่ กระนั้น ยาโคบก็ไม่ยอมและตอบว่า “พอรู้แล้ว ลูกเอ๋ย พอรู้แล้ว เขาจะเป็นคนตระกูลหนึ่งด้วย และเขาจะใหญ่โตด้วย แต่แท้จริงน้องชายจะใหญ่โตกว่าพี่ และเชื้อสายของน้องนั้นจะเป็นคนหลายประชาชาติด้วยกัน” แม้ที่เดียว ตระกูลเอฟราอิมมีคนมากกว่ามนัสเสห์ 8,300 คนตอนที่ออกมาจากอียิปต์ (กัณดารวิถี 13:33, 35) นอกจากนี้ รัชกาลของเอฟราอิมก็อยู่เหนือรัชกาลของมนัสเสห์ด้วย (กัณดารวิถี 2:18, 20)

วลีที่กล่าววว่าเอฟราอิมจะกลายเป็นคนหลายประชาชาติอาจหมายถึงการที่เขาจะกลายเป็นหลายครอบครัว เราเห็นได้ว่า อันหลังนี้อาจหมายถึงการที่คริสตจักรจะเป็นคนต่างชาติมากมายในพระคริสต์ (แม้ว่าเราต้องยอมรับว่า พระคริสต์มิได้อยู่ในตระกูลเอฟราอิมก็ตาม)

ปฐม 48:21-22   **อิสราเอลบอกโยเซฟว่า "ดูเถิด พ่อจะตายแล้ว แต่พระเจ้าจะทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้าและจะพาพวกเจ้ากลับไปสู่แผ่นดินของบรรพบุรุษของเจ้า 22 ยิ่งกว่านั้นอีก พ่อจะยกส่วนหนึ่งที่พ่อตีได้จากมือคนอามไรต์ด้วยดาบและธนูของพ่อฉันให้แก่เจ้าแทนที่จะให้พี่น้องของเจ้า"**

ยาโคบปิดท้ายพระพรที่เป็นคำพยากรณ์ของตนให้โยเซฟฟังว่า หลังจากเขาสิ้นชีวิตแล้ว พระเจ้าจะทรงพาพวกเขากลับไปยังแผ่นดินของบรรพบุรุษของพวกเขาอีก เขายอมรับว่าอันที่จริงแล้วเขาได้ยกพระพรให้แก่โยเซฟมากเป็นสองเท่าของพี่น้องของเขา เขาทำเช่นนั้นสมควรแล้วอาจเป็นเพราะว่าการยึดเมืองนั้นของคนอโมไรต์ (น่าจะหมายถึงเซเคมในเรื่องของดินาห์ โดยเลวีและสิเมโอน) ได้ทำให้เขาผิดหวังมากๆ ดังนั้นเห็นได้ชัดว่ายาโคบยกพระพรของบิดาซึ่งเป็นส่วนที่ควรตกแก่สองคนนั้นให้แก่โยเซฟในบุตรทั้งสองของเขา

*****

ภาพรวมของปฐมกาล 49: ขณะที่หนังสือปฐมกาลใกล้จะถึงบทสรุปแล้ว ยาโคบก็กล่าวคำอวยพรและคำพยากรณ์ต่างๆแก่บุตรชายทั้งสิบสองคนของตนก่อนเขาสิ้นชีวิต ข้อ 33 บันทึกการสิ้นชีวิตของเขาไว้

ปฐมกาล 49:1-2 ยาโคบเรียกบรรดาบุตรชายของตนมา สั่งว่า "พวกเจ้ามาชุมนุมกันแล้วเราจะบอกเหตุที่จะบังเกิดแก่เจ้าในยุคสุดท้าย 2 บุตรชายของยาโคบเอ๋ย จงมาประชุมกัน ฟัง จงฟังคำอิสราเอลบิดาของเจ้า

ด้วยรู้ว่าตนใกล้ตายแล้ว ยาโคบจึงใช้ให้ไปตามบุตรที่เหลืออีกสิบเอ็ดคนมาและเริ่มกล่าวคำอวยพรแก่พวกเขาแต่ละคน

ปฐมกาล 49:3-4 รูเบนเอ๋ย เจ้าเป็นบุตรหัวปีของเรา เป็นกำลังและเป็นผลแรกแห่งเรี่ยวแรงของเรา เป็นยอดแห่งความมีเกียรติและยอดของความรุนแรง 4 เจ้าไม่มั่นคงเหมือนดั่งน้ำ จึงเป็นยอดไม่ได้ ด้วยเจ้าล่วงเข้าไปถึงที่นอนบิดาของเจ้า เจ้าทำให้ที่นอนนั้นเป็นมลทิน เจ้าล่วงเข้าไปถึงที่นอนของเรา

ถึงรูเบนผู้เป็นบุตรหัวปีของเขา แม้ว่าเขาเป็นจุดเริ่มต้นแห่งผู้สืบสกุลของเขาและเป็นผู้ที่เขากาภูมิใจมากๆในตอนแรกก็ตาม แต่คำอวยพรของเขาก็ดูเหมือนเป็นคำแช่งสาปมากกว่า "เจ้าไม่มั่นคงเหมือนดั่งน้ำ จึงเป็นยอดไม่ได้ ด้วยเจ้าล่วงเข้าไปถึงที่นอนบิดาของเจ้า เจ้าทำให้ที่นอนนั้นเป็นมลทิน" เพราะการหยามเกียรติบิดาที่น่าเกลียดของรูเบนและการไม่มั่นคงอย่างเห็นได้ชัดของเขา ยาโคบจึงพยากรณ์ว่าเขาจะเป็นยอดไม่ได้ ความไม่มั่นคงและการทำผิดศีลธรรมของคนๆหนึ่งจะทำให้เขาถูกแช่งสาปจนถึงทุกวันนี้

ปลุก 49:5-7 **ลิเมโอนกับเลวี** เป็นพี่น้องกัน เครื่องอาวุธร้ายกาจอยู่ในที่อาศัยของเขา 6 โอ จิตวิญญาณของเราเอ๋ย อย่าเข้าไปในที่ลึกลับของเขา ยศบรรดาศักดิ์ของเราเอ๋ย อย่าเข้าร่วมในที่ประชุมของเขาเลย เหตุว่าเขาฆ่าคนด้วยความโกรธ เขาทำลายกำแพงเมืองตามอำเภอใจ เขา 7 ให้ความโกรธอันรุนแรงของเขาเป็นที่แข่ง ให้ความโทโสร้ายของเขาเป็นที่สถาปนา เราจะทำให้เขาแตกแยกกันในพวกยาโคบ จะให้เขาพลัดพรากไปในพวกอิสราเอล

นี่เท่ากับว่าบุตรแต่ละคนของยาโคบมาอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของบิดาของตน ถึงลิเมโอนและเลวี ยาโคบเตือนความจำพวกเขาว่า “เครื่องอาวุธร้ายกาจ” อยู่ในบันทึกประวัติของพวกเขา ทั้งคู่ได้มีส่วนร่วมในการขายโยเซฟไปเป็นทาส นอกจากนี้ ทั้งคู่ยังเป็นตัวตั้งตัวตีในการล้างแค้นเชคมซึ่งทำให้ยาโคบต้องหนีด้วย วลีที่พูดถึงการที่พวกเขาฆ่าชายคนหนึ่งและทำลายกำแพงเมืองย่อมหมายถึงการที่พวกเขาใช้ศาลเดียวพิพากษาเชคมร่วมกับฮาโมร์

หลังจากผ่านมาหลายปี บัดนี้ยาโคบแข่งสถาปนาความโกรธและความโทโสของพวกเขา พรที่เขาให้แก่พวกเขานั้นว่างเปล่า “เราจะให้เขาแตกแยกกันในพวกยาโคบ จะให้เขาพลัดพรากไปในพวกอิสราเอล” ดังที่ปรากฏในการแบ่งแผ่นดินในสมัยโยชูวา ส่วนของลิเมโอนอยู่ภายในส่วนของยูดาห์ (โยชูวา 19:1-9) แน่่อนที่ว่าเลวีไม่ได้รับส่วนอะไรอย่างเฉพาะเจาะจง แต่ได้เมืองต่างๆทั่วอิสราเอลเท่านั้น

ปลุก 49:8-12 **ยูดาห์เอ๋ย** พวกพี่น้องจะสรรเสริญเจ้า มือของเจ้าจะจับคอกของศัตรูของเจ้า บุตรทั้งหลายของบิดาจะกราบเจ้า 9 ยูดาห์เป็นลูกสิงโต ลูกเอ๋ย เจ้าก็ได้ลุกขึ้นจากการจับสัตว์ เขาก็มลง เขาหมอบลงเหมือนสิงโตตัวผู้ และเหมือนสิงโตแก่ ใครจะแหย่เจ้าให้ลุกขึ้น 10 ธารพระกรจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ หรือผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติจะไม่ขาดไปจากหว่างเท้าของเขา จนกว่าซีโลห์จะมา และชนชาติทั้งหลายจะรวบรวมเข้ากับผู้นั้น 11 เขาผูกกลาของเขาไว้ที่เถาองุ่น และผูกกลาของเขาไว้ที่เถาองุ่นดีที่สุด เขาซักผ้าของเขาด้วยน้ำองุ่น เขาซักเสื้อผ้าของเขาด้วยเลือดแห่งผลองุ่น 12 ตาเขาจะแดงด้วยน้ำองุ่น และฟันเขาขาวด้วยน้ำนม

พรแรกจริงๆ (นอกจากโยเซฟ) ตกเป็นของยูดาห์ ชื่อของเขาหมายถึง คำสรรเสริญและยาโคบกล่าวพยากรณ์ว่า “พวกพี่น้องจะสรรเสริญเจ้า” ยูดาห์จะมีชัยเหนือพวกศัตรูของเขาและพี่น้องของเขาจะกราบเขาสักวันหนึ่ง เฉกเช่นสิงโตหนุ่มที่ต่อมากลายเป็นสิงโตแก่ เขาจะมีชัย

จนถึงสมัยปัจจุบัน ลูกหลานของยูดาห์เรียกตัวเองว่าเป็น ‘สิ่งแห่งตระกูลยูดาห์’ ยูดาห์จะก้าวขึ้นเป็นใหญ่จริงๆตอนแรกในดาวิด และสุดท้ายในพระคริสต์ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิด

ราชวงศ์ของดาวิดที่จะมาผ่านทางตระกูลยูดาห์ถูกกล่าวถึงล่วงหน้าชัดเจนในการที่ซารพระภรรยาจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ คำพยากรณ์นี้จะสำเร็จจริงๆเมื่อซีโลห์มา แม้ว่าคำภาษาอังกฤษ *Shiloh* ปรากฏทั้งหมด 31 ครั้งในพระคัมภีร์เดิม แต่ในข้อ 10 มันเป็นครั้งเดียวเท่านั้นที่ปรากฏในรูปนี้ในภาษาฮีบรู (ซีโลห์) ตรงนี้มันมีความหมายตรงตัวว่า 'พระองค์ผู้ที่เป็นของ' และเห็นได้ชัดว่าเป็นพยากรณ์ถึงพระคริสต์ แน่ทีเดียว บัลลังก์ของดาวิดเป็นของ 'พระองค์ผู้ที่มีมันเป็นของ' (การอ้างอิงถึงซีโลห์อีก 30 ครั้งที่เหลือในพระคัมภีร์เดิมหมายถึง สถานที่แห่งหนึ่งที่ถูกต้องชื่อเช่นนั้น) แน่ทีเดียว “ชนชาติทั้งหลายจะรวบรวมเข้ากับผู้นั้น”

ไม่มีความเห็นเป็นเอกฉันท์เกี่ยวกับข้อ 11 แม้ว่าบางคนคิดว่ามันอาจหมายถึงพระคริสต์และเศคาริยาห์ 9:9 ก็ตาม นอกจากนี้ วลีที่พูดถึงการที่เขาซัก “เสื้อผ้าของเขาในน้ำอุ่น และซักเสื้อผ้าของเขาในเลือดแห่งผลองุ่น” ดูเหมือนจะหมายถึงพระคริสต์ จุดสนใจได้เปลี่ยนจากยูดาห์มายังซีโลห์ (นั่นคือ พระคริสต์) แล้ว การใช้สัญลักษณ์ที่อ้างอิงถึงพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์ดูเหมือนปรากฏชัดเจนดังที่ระบุไว้ในวิวรณ์ 19:16 นอกจากนี้ มีการอ้างอิงเพิ่มเติมในอิสยาห์ 63:1 เกี่ยวกับพระคริสต์ที่เสด็จกลับมาจากการรบที่อารมาเกดโดนพร้อมกับเลือดที่สาดกระเซ็นบนตัวพระองค์ด้วย

การอ้างอิงถึงซีโลห์ (นั่นคือ พระคริสต์) ที่มีตาสีแดงด้วยน้ำอุ่นและฟันขาวด้วยน้ำนม อาจมีความหมายเชิงพยากรณ์เกี่ยวกับความสว่างแบบกษัตริย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ที่มีตาสีแดงเข้มและฟันขาวใส (ซึ่งตรงข้ามกับฟันดำและเสียวที่พบเห็นได้บ่อยในตะวันออกกลางเมื่อหลายร้อยปีก่อน) แม้ว่าพระพรนี้เริ่มต้นที่ยูดาห์ แต่เห็นได้ชัดว่า พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเปลี่ยนคำอวยพรของยาโคบให้หมายถึงพระคริสต์ (ซีโลห์)

ปฐม 49:13   **เศบูลุนจะอาศัยอยู่ที่ท่าเรือริมทะเล เขาจะเป็นท่าจอดเรือ เขตแดนของเขาจะต่อกันไปถึงเมืองไซดอน** เกี่ยวกับเศบูลุน ยาโคบกล่าวเป็นเชิงคำพยากรณ์ว่า สักวันหนึ่งเขาจะอาศัยอยู่ริมทะเล คำพยากรณ์นี้จะกลายเป็นจริงในเวลาต่อมาเมื่อโดยการจับสลากโยชูวายกพื้นที่ของกาลิลีให้แก่เศบูลุนพร้อมกับพื้นที่ตลอดแนวชายฝั่งของทะเลสาบทิเบเรียส โดยไปถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียน แม้ว่าพื้นที่ส่วนของเขาไม่ได้ทอดยาวไปถึงเมืองไซดอนในเลบานอนก็ตาม แต่มันก็ติดพรมแดนฟินิเซีย (นั่นคือ เลบานอน) ไปจนถึงพื้นที่ตอนเหนือซึ่ง

เมืองไซคอนก็เป็นเมืองหลักของพื้นที่ส่วนนั้น ในยุคพันปี เขตแดนของเสบูนุ่นจะไปถึงเมืองไซคอนอย่างแน่นอน

ปฐมก 49:14-15 ฝ่ายอิสสาการ์เป็นตัลามีกำลังมากหมอบลงกลางสัมภาระของมัน 15 เขาเห็นว่าที่พักดีและแผ่นดินสบาย จึงย่อป่าของตนลงรับไว้ ย่อมเป็นทาสรับใช้การงาน

วลีที่พูดถึงการที่อิสสาการ์เป็นลาที่มีกำลังมากพร้อมกับภาระสองชิ้นบนหลังของมันนั้น ก็ไม่ชัดเจนในด้านคำพยากรณ์ บางคนเข้าใจว่ามันเป็นอุปไมยหมายถึงการติดอยู่ตรงกลางระหว่างสองตระกูลใกล้เคียงนั่นคือ มนัสเสห์และนัฟทาลี นี่สื่อว่าในการเลือกที่ดินดี ๆ สักผืนนั้น เขายอมตัวรับใช้เพื่อนบ้านของตนเป็นการตอบแทน

ปฐมก 49:16-17 ส่วนดานจะปกครองพลไพร่ของตน เหมือนเป็นตระกูลหนึ่งในอิสราเอล 17 ดานจะเป็นนุอยู่ตามทาง เป็นนุพิชที่อยู่เินหนทางที่กีดสั้นเท้าม้า ให้คนขี่ตกหงายลง

ถึงดาน ยาโคบกล่าวพยากรณ์ว่าเขาจะ “ปกครองประชาชนของตน เป็นหนึ่งในบรรดาเผ่าของอิสราเอล” ชื่อ *ดาน* มีความหมายตรงตัวว่า พิพากษา และแน่นอนว่ามันมีความหมายแฝงเชิงคำพยากรณ์ ไม่มีบันทึกในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์เดิมเลยว่าดานเป็นตระกูลหนึ่งที่วินิจฉัยอิสราเอล อย่างไรก็ตาม แซมสัน ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้วินิจฉัยที่เรารู้จักดีก็มาจากตระกูลนั้น (ดู ผู้วินิจฉัย 13)

บางคนพยายามที่จะประยุกต์การที่เขาเป็นนุที่กีดสั้นเท้าของม้าว่าหมายถึงแซมสันและการที่เขาเอาชนะพวกฟิลิสเตียได้ อย่างไรก็ตาม ที่น่าเป็นไปได้มากกว่าก็คือ อาจมีการพยากรณ์ล่วงหน้าถึงหินสะดุดฝ่ายวิญญาณที่ดานวางไว้ต่อหน้าชนชาติอิสราเอล ยกตัวอย่างเช่น มีการกล่าวถึงการไหว้รูปเคารพของมิกาคห์ในผู้วินิจฉัย 18 และรูปลูกวัวทองคำที่ตั้งไว้ในดานในสมัยของเยโรโบอัม

ปฐมก 49:18 คำพูดที่ว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์รอคอยความรอดจากพระองค์ ไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับดานเลยแม้แต่นิดเดียว แต่ยาโคบก็กล่าวแทรกเข้ามา อาจเพราะความเหนียวแน่นแต่ก็มีความเชื่อว่าเขาได้รอคอยการช่วยให้พ้นและความรอดของพระเจ้ามาแล้วอย่างไร

ปฐม 49:19 ฝ่ายกาดนั้นจะมีกองทัพมาย้ายิเขา แต่ในที่สุดเขาจะกลับตามไล่ตี กองทัพนั้น ถึงกาด ยาโคบกล่าวต่อไปว่า “จะมีกองทัพมาย้ายิเขา แต่ในที่สุดเขาจะกลับตามไล่ตี กองทัพนั้น” มีคนตีความหลากหลายเกี่ยวกับความหมายของคำพูดนี้ กาดมีความหมายตรงตัวว่า กองทัพและยาโคบก็เล่นคำตรงนี้ เห็นได้ชัดว่าตลอดสมัยประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์เดิม กาด (ผู้ที่กรรมสิทธิ์ของเขาอยู่อีกฝั่งของแม่น้ำจอร์แดน) ถูกรุกรานโดยพวกคนต่างชาติ (ผู้วินิจฉัย 10:7-8) แต่สุดท้ายเขาก็มีชัย

ปฐม 49:20 อาหารบริบูรณ์จะเกิดจากอาเซอร์ และเขาจะผลิตเครื่องเสวย สำหรับกษัตริย์ ถึงอาเซอร์ ยาโคบกล่าวล่วงหน้าว่า “อาหารบริบูรณ์จะเกิดจากอาเซอร์ และเขาจะผลิตเครื่องเสวยสำหรับกษัตริย์” แม้ว่ากรรมสิทธิ์ของอาเซอร์อยู่ไกลขึ้นไปทางเหนือ แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขาได้พื้นที่ๆอุดมสมบูรณ์เป็นกรรมสิทธิ์ มีกล่าวไว้ใน 1 พงศกษัตริย์ 4:16 ว่าในอีกหลายศตวรรษต่อมาซาโลมอนจะได้เสียบึงกษัตริย์ของตนมาจากอาเซอร์

ปฐม 49:21 นัฟทาลีเป็นกวางตัวเมียที่ปล่อยปละ เขากล่าวคำอันไพเราะ ถึงนัฟทาลี ยาโคบเปรียบเขาว่าเป็นเหมือนกับ “กวางตัวเมียที่ปล่อยปละ เขากล่าวคำอันไพเราะ” นางเดโบราห์ซึ่งเป็นผู้พยากรณ์หญิงและผู้วินิจฉัยก็เป็นคนตระกูลนัฟทาลีและบางคนก็คิดว่านี่เป็นคำพยากรณ์ถึงนาง ไม่ว่ากรณีใด ยาโคบก็เปรียบว่านัฟทาลีเป็นเหมือนคำพูดที่ไพเราะยิ่งนักซึ่งบางคนก็เข้าใจว่าเป็นบทเพลงของนางเดโบราห์ในผู้วินิจฉัย 5

ปฐม 49:22-26 โยเซฟเป็นกิ่งที่เกิดผลดก เป็นกิ่งที่เกิดผลดกอยู่ริมบ่อน้ำ มีกิ่งพาดข้ามกำแพง 23 พวกพรานธนูได้ทำให้เขาทุกข์โศก ทั้งยิงและเกลียดชังเขา 24 แต่ธนูของเขาเอง ยืนหยัดต่อสู้ ลำแขนของเขามีกำลังขึ้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพของยาโคบ (ผู้เลี้ยงแกะคือศิลาแห่งอิสราเอลมาจากพระองค์นั้น) 25 โดยพระเจ้าของบิดาเจ้าผู้จะทรงช่วยเจ้า โดยพระองค์ทรงศักดิ์ดานุภาพใหญ่ยิ่ง ผู้จะทรงอวยพระพรแก่เจ้าด้วยพรที่มาจากฟ้าเบื้องบน พรที่มาจากใต้ทะเลเบื้องล่าง พรที่มาจากนวมและครรภ์ 26 ส่วนพรที่มาจากบิดาของเจ้า มีมากกว่าพรที่มาจากบรรพบุรุษของเรา จนถึงที่สุดแห่งเนินเขาเนื่องนิത്യ ขอพรเหล่านั้นอยู่บนสิริระของโยเซฟ และอยู่เบื้องบนกระหม่อมสิริระแห่งผู้ที่ต้องพราดจากพี่น้อง

ถึงโยเซฟ ยาโคบอวยคำอวยพรมากมาย เขาเปรียบโยเซฟว่าเป็นเหมือนกับ “กิ่งที่เกิดผลดก” ซึ่งอยู่ริมบ่อน้ำพร้อมกับมีกิ่งก้านสาขาเติบโตเสมอ แม้ว่าเป็นที่เกลียดชังของพวกเขาทั้งๆ แต่เขา

ก็มีกำลังขึ้นได้โดย “พระเจ้าของยาโคบ” มีการเอ่ยชัดเจนถึงอุปนิสัยอันชอบธรรมของโยเซฟ นอกจากนี้ ยาโคบกล่าวชัดเจนว่าพระเจ้าได้ทรงช่วยโยเซฟและจะทรงช่วยเขาต่อไป พระพรของเขาจะมาจากสวรรค์เบื้องบนรวมถึงพรแห่งแผ่นดินโลก (ซึ่งเขาได้กำกับดูแลอย่างรอบคอบ) และพรจากลูกๆของเขา

ยาโคบกล่าวต่อไปอีกว่าพรของโยเซฟก็มากกว่าพรของอับราฮัมและอิสอัคผู้เป็นบรรพบุรุษของเขา บุตรทั้งสองคนของเขาอยู่ในเชื้อสายแห่งพระสัญญาขณะที่บุตรเพียงคนเดียวเท่านั้นของอับราฮัมและของอิสอัคได้รับพรเช่นนั้น แม้ว่าถูกพรากไปจากพี่น้องอย่างโหดร้าย โยเซฟก็ได้รับการยกชูและจะได้พรมากขึ้นไปอีก น่าสงสัยตรงที่ว่าไม่มีเนินเขาในแผ่นดินโกเชนหรือในอียิปต์ซึ่งเป็นที่ๆพวกเขาอาศัยอยู่เลย “วาระที่สุดแห่งเนินเขานิรันดร์” อาจหมายถึงเนินเขาแห่งแผ่นดินคานาอันที่พวกเขาได้จากมาและเป็นที่ๆพวกเขาจะกลับไป พรอันบริบูรณ์ที่สุดนั้นจะตกเป็นของโยเซฟ แน่ทีเดียว มรดกส่วนใหญ่ที่สุดในแผ่นดินนั้นตกเป็นของเอฟราอิมและมนัสเสห์

ปฐม 49:27 ฝ่ายเบนยามินจะล่าเหยื่อเหมือนสุนัขป่า เวลาเช้าเขาจะกินเหยื่อเสีย เวลาเย็นเขาจะแบ่งปันของที่แย่งชิงไว้” ถึงเบนยามิน ยาโคบอวยพรเขาอย่างเป็นคำพยากรณ์ โดยเปรียบเขาว่าเป็นเหมือนกับสุนัขป่าตัวหนึ่งที่มีพลังและความกล้าหาญ ตลอดหลายศตวรรษ เบนยามินแม้ว่าเป็นตระกูลเล็กๆ แต่ก็มีชัยชนะเหนือเหล่าศัตรูที่มีจำนวนมากว่า เช่น ตอนที่พวกเขาซึ่งมีจำนวน 26,000 คนเอาชนะศัตรูที่มีจำนวน 400,000 คนในผู้วินิจฉัย 20:15-25 บุคคลสำคัญๆคนอื่นๆของเบนยามิน ได้แก่ ซาอูล รวมถึงโมรเดคัยและเอสเธอร์

ปฐม 49:28-33 ทั้งหมดนี้เป็นตระกูลทั้งสิบสองของอิสราเอล นี่เป็นถ้อยคำที่บิดากล่าวไว้แก่เขาและอวยพรเขา ยาโคบให้พรแก่ทุกคนอย่างเหมาะสมกับแต่ละคน 29 ยาโคบกำชับเขาและกล่าวแก่เขาว่า “เราจะไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเรา จงฝังเราไว้กับบรรพบุรุษของเรา ในถ้ำที่นาของเอโฟรนคนฮิตไทต์ 30 ในถ้ำที่อยู่ในนาชื่อมัคเป-ลาห์ หน้ามัมเรในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งอับราฮัมได้ซื้อกับนาของเอโฟรนคนฮิตไทต์ไว้เป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน 31 ณ ที่นั้นเขาฝังศพอับราฮัม และซาร่าห์ภรรยาของเขา ที่นั้นเขาได้ฝังศพอิสอัคและเรเบคาห์ภรรยาของเขา และที่นั้นเราฝังศพเลอาห์ 32 นากับถ้ำที่อยู่ในนานั้นเราซื้อจากลูกหลานของเฮท” 33 เมื่อยาโคบสั่งบุตรชายของตนเสร็จแล้ว ก็ยกเท้าขึ้นบนที่นอน แล้วก็สิ้นลมหายใจ และถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของท่าน

ดังนั้นยาโคบได้อวยพรบุตรทั้งสิบสองคนของเขา เขากำชับพวกเขาให้ฟังศพเขาไว้กับ
บรรพบุรุษ “ในถ้ำที่นาของเอโฟรนคนฮิตไทต์” พอสิ่งเช่นนั้นกับบุตรทั้งหลายของเขาเสร็จ เขาก็
“สิ้นลมหายใจ และถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของท่าน” นี่เป็นอีกครั้งที่เหมือนที่เกิดขึ้นกับ
ต้นตระกูลแต่ละคน มีการใช้สำนวนอันไพเราะที่ว่าพวกเขาถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของ
พวกเขา

*****

*ภาพรวมของปฐมกาล 50: หนังสือปฐมกาลปิดฉากด้วย (1) การฝังศพยาโคบในข้อ 1-14
(2) พี่ๆของยาโคบขอการยกโทษในข้อ 15-21 และ (3) วาระสุดท้ายของโยเซฟในข้อ 22-26*

ปฐมกาล 50:1-14   โยเซฟชนหน้าลงที่หน้าบิดาแล้วร้องไห้และอุบท่าน 2 โยเซฟ
บัญชาพวกหมอที่เป็นข้าราชการของตนให้อาบยารักษาศพบิดาไว้ พวกหมอก็อาบยารักษาศพ
อิสราเอล 3 เขาทำการอาบยารักษาศพนั้นถึงสี่สิบวัน จึงสำเร็จเวลาของการอาบยารักษาศพ ชาว
อียิปต์ก็ไว้ทุกข์ให้อิสราเอลถึงเจ็ดสิบวัน 4 เมื่อวันเวลาที่ไว้ทุกข์ให้ท่านผ่านพ้นไปแล้ว โยเซฟก็
เรียนข้าราชการสำนักของฟาโรห์ว่า "ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ขอโปรด
ไปทูลที่พระกรรมของฟาโรห์ว่า 5 บิดาให้เราปฏิญาณไว้ โดยกล่าวว่า 'ดูเถิด พ่อจวนจะตายแล้ว
จงเอาศพพ่อไปฝังไว้ในอูโมงค์ที่พ่อได้ขุดไว้สำหรับพ่อ ณ แผ่นดินคานาอัน' เหตุฉะนั้นบัดนี้ขอ
อนุญาตให้ข้าพเจ้าขึ้นไปฝังศพบิดาแล้วข้าพเจ้าจะกลับมาอีก" 6 ฟาโรห์ก็รับสั่งว่า "จงขึ้นไปฝัง
ศพบิดาของท่านตามคำที่บิดาให้ท่านปฏิญาณไว้ นั่นเถิด" 7 โยเซฟจึงขึ้นไปฝังศพบิดา พวก
ข้าราชการของฟาโรห์ ผู้ใหญ่ในราชสำนักและบรรดาผู้ใหญ่ทั่วแผ่นดินอียิปต์ทั้งสิ้นก็ตามไปด้วย
8 กับครอบครัวทั้งหมดของโยเซฟ พวกพี่น้องและครอบครัวของบิดาท่านก็ไปด้วยเหมือนกัน
เว้นแต่เด็กเล็กๆและฝูงแพะแกะฝูงวัวเท่านั้น เขาให้อยู่ในแผ่นดินโกเชน 9 มีขบวนราชรถ ขบวน
ม้าไปกับท่าน เป็นขบวนใหญ่มาก 10 เขาก็พากันมาถึงลานนวดข้าวแห่งอาทาด ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำ
จอร์แดนข้างโน้น ที่นั่นเขาร้องไห้คร่ำครวญเป็นอันมาก โยเซฟก็ไว้ทุกข์ให้บิดาเจ็ดวัน 11 เมื่อ
ชาวแผ่นดินนั้นคือคนคานาอันได้เห็นการไว้ทุกข์ที่ลานอาทาด เขาจึงพูดกันว่า "นี่เป็นการไว้
ทุกข์ใหญ่ของชาวอียิปต์" เหตุฉะนั้นเขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า อาเบลมิสราอิม ตำบลนั้นอยู่ปาก
แม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น 12 บุตรชายยาโคบกระทำตามคำที่ท่านสั่งเขาไว้ 13 คือบรรดาบุตรชาย
เชิญศพไปยังแผ่นดินคานาอัน แล้วฝังไว้ในถ้ำที่อยู่ในนาชื่อมัคเป-ลาห์ ซึ่งอับราฮัมซื้อไว้กับนา

จากเอโฟรคนอิตไทต์เป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน อยู่หน้ามัมเร 14 เมื่อฝังศพบิดาแล้ว โยเซฟก็กลับมายังอียิปต์ ทั้งทำกับพวกพี่น้องและคนทั้งปวงที่ไปในงานฝังศพบิดาของท่าน

พอยาโคบสิ้นชีวิตและหลังจากธรรมเนียมไว้ทุกข์ของคนอียิปต์เป็นเวลาเจ็ดสิบวัน โยเซฟก็ขออนุญาตฟาโรห์ที่จะนำศพบิดาไปฝังไว้ในแผ่นดินคานาอันตามที่เขาได้สัญญาไว้ เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว โยเซฟพร้อมกับพี่น้องของเขา “และบรรดาผู้ใหญ่ทั่วแผ่นดินอียิปต์ทั้งสิ้น” มีขบวนราชรถ ขบวนม้าขบวนใหญ่มากเดินทางไปยังคานาอัน ที่นั่นโยเซฟฝังศพยาโคบบิดาของตนในถ้ำแห่งมักเปลาห์ที่มัมเร จากนั้นเขาก็กลับไปยังอียิปต์

ปฐม 50:15-21 เมื่อพวกพี่ชายของโยเซฟเห็นว่าบิดาสิ้นชีวิตแล้ว เขาจึงพูดว่า "บางทีโยเซฟจะชังพวกเรา และจะแก้แค้นพวกเราแน่นอนเพราะการประทุษร้ายที่พวกเราเคยกระทำแก่เขา" 16 พวกพี่ก็ใช้คนไปเรียนโยเซฟว่า "บิดาท่านเมื่อก่อนจะสิ้นใจนั้นตั้งไว้ว่า 17 'พวกเจ้าจงเรียนโยเซฟว่า บัดนี้เราขอท่านโปรดให้อภัยการละเมิดและบาปของพวกพี่ชายที่ประทุษร้ายท่าน' บัดนี้ขอท่านโปรดให้อภัยการละเมิดของข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของพระเจ้าของบิดาท่าน" โยเซฟจึงร้องไห้เมื่อฟังพี่ชายเรียนดังนี้ 18 พี่ชายก็พากันมาราบลงต่อหน้าโยเซฟด้วยว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน" 19 โยเซฟจึงบอกเขาว่า "อย่ากลัวเลย เราเป็นดังพระเจ้าหรือ 20 สำหรับพวกท่าน พวกท่านคิดร้ายต่อเราก็จริง แต่ฝ่ายพระเจ้าทรงดำริให้เกิดผลดีอย่างที่บังเกิดขึ้นแล้วในวันนี้ คือช่วยชีวิตคนเป็นอันมาก 21 ฉะนั้นบัดนี้พื่ออย่ากลัวเลย เราจะบำรุงเลี้ยงพี่ทั้งบุตรด้วย" โยเซฟพูดปลอบโยนพวกพี่น้องและพูดอย่างกรุณาต่อเขา

ความรู้สึกผิดที่เก็บงำไว้มานานหลายปีของพี่ๆของโยเซฟปรากฏขึ้นอีกครั้งเมื่อพวกเขากลัวว่าโยเซฟจะแก้แค้นหลังจากที่บิดาสิ้นชีวิตแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่มีบันทึกไว้ว่าพวกเขาขอให้เขายกโทษให้ แม้ว่าจะใช้คนกลางไปบอกโยเซฟก็ตาม อีกครั้งที่โยเซฟแสดงให้เห็นถึงอุปนิสัยอันชอบธรรมของตนในการกล่าวว่าพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมให้เหตุการณ์เหล่านี้ทั้งสิ้นเกิดขึ้นเมื่อหลายปีก่อนหน้านี้ เขาเข้าใจว่าพระเจ้าทรงทำให้ทุกสิ่งต่างร่วมมือกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่ประชากรของพระองค์เพื่อให้เกิดผลดีมากยิ่งขึ้นและช่วยพวกเขาให้พ้นในท้ายที่สุด แน่ที่เดียวเรื่องราวของโยเซฟเป็นภาพประกอบอันแสนวิเศษของ โรม 8:28

ด้วยท่าทีที่ชอบธรรมและโอบอ้อมอารีเป็นอย่างมาก โยเซฟเลี้ยงดูพี่น้องของเขาต่อไปหลังจากที่บิดาของเขาสิ้นชีวิตแล้ว นอกจากนี้ เขายังทำเช่นนั้นด้วยจิตใจที่เปี่ยมด้วยความกรุณาและเมตตาด้วย

ปฐมกาล 50:22-26 โยเซฟอาศัยอยู่ในอียิปต์ ทั้งท่านและครอบครัวบิดาของท่าน โยเซฟอายุยืนได้ร้อยสิบปี 23 โยเซฟได้เห็นลูกหลานเหลนของเอฟราอิม บุตรของมาคีร์ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ก็เกิดมาบนเข่าของโยเซฟ 24 โยเซฟจึงบอกพวกพี่น้องว่า "เราจนจะตายแล้ว และพระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่านเป็นแน่ และจะพาพวกท่านออกไปจากประเทศนี้ให้ถึงแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ" 25 โยเซฟก็ให้ลูกหลานของอิสราเอลปฏิญาณตัวว่า "พระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่านเป็นแน่แล้วท่านทั้งหลายต้องนำกระดูกของเราไปจากที่นี่" 26 โยเซฟสิ้นชีพเมื่ออายุได้ร้อยสิบปี เขาก็อาบยารักษาศพไว้แล้วบรรจุไว้ในโลงที่อียิปต์

หนังสือปฐมกาลปิดฉากด้วยวาระสุดท้ายของโยเซฟ ซึ่งมีอายุยืนถึง 110 ปี เขาได้รับพระพรที่ได้เห็นเหลนซึ่งเป็นบุตรของมาคีร์ ถ้อยคำสุดท้ายของเขามีสื่อถึงพี่น้องของเขาที่มีลักษณะเป็นคำพยากรณ์ตรงที่ว่า "พระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่านเป็นแน่ และจะพาพวกท่านออกไปจากประเทศนี้ให้ถึงแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ" ก่อนสิ้นใจ เขาขอให้พวกลูกหลานของอิสราเอลปฏิญาณตัวว่าวันหนึ่งพวกเขาจะนำกระดูกของเขาไปจากอียิปต์ (ไปยังคานาอัน) หลังจากสิ้นชีวิตเขาก็ถูกอาบยารักษาศพและ "บรรจุไว้ในโลงที่อียิปต์" มีกำหนดไว้แล้วว่ามนุษย์จะต้องตายคนหนึ่ง